Milliyet
YAYINLARI

Lawrence SANDERS

İDAMLIK SUÇLAR

İDAMLIK SUÇLAR

LAWRENCE SANDERS

MİLLİYET YAYINLARI: 100

Kapak: **Bülent ENGEZ**

Birinci Baskı: Nisan 1990
ISBN 975-506-042-1

Bu kitap Afa Yayınları'nda dizilmiş, Milliyet Yayın A.Ş.
Tarabya Ofset Tesisleri'nde basılmıştır.

LAWRENCE SANDERS

İDAMLIK SUÇLAR

Türkçesi: Belkıs ÇORAKÇI

Milliyet
YAYINLARI

1

Yollar yokuş aşağı inip duruyordu, Washington'dan Manassas'a, oradan Culpepper'e, sonra güneye, Goochland'a, oradan da dümdüz dar bir yolla kırağ kaplı taşlık arazinin içine. Koskaca bir mehtap, canlı yıldızlar, dişli rüzgâr.

Hatırlanmayan eski günlerde tütün ambarıydı burası. Koku hâlâ tam geçmiş değildi. Kuruyup yarılmış raflar bel vermiş, sarkmıştı. Eskiyen kontrplakların aralarından içeriye kış süzülüyordu. Park etmiş bir düzine kadar araba, bir pikap, iki motosiklet vardı. Ambarın içinde inançlılar kaba kereste kerevetler üzerinde, paltolarına, parkalarına, kürklerine sarınmış, oturuyorlardı.

Uydurma bir sahne vardı. İri bir ambalaj kasasının yanları, tuğla ayaklar üzerine konmuştu. Daha ufak bir tahta kutu da, üzerindeki kadife paçavrayla, kürsü olarak hizmet görüyordu. Gaz lambaları ortalağı titrek bir ışıkla aydınlatıyor, fitiller duman tüttürüyor, gölgeler dansediyordu. Sarı bir köpek titreyerek sahnedeki adamın ayaklarına sokulma çabasındaydı.

Peder Kristos konuşuyordu:

"Hepimiz Tanrı'ya benzer yaratıldık. Kitapta yazılı bu. Tanrı günahsız olduğuna göre, biz de öyleyiz. Erkekler

de, kadınlar da ilâhidir. Tek cehennem, arzularınızı frenlemektir."

Yere kök salmış gibi duruyordu sahnede. Yapılı bir adamdı. Aba gibi bir kumaştan çuval entari giymiş, beline bir ip bağlamıştı. Yanağıyla boğazını çalı sakalı saklıyordu. Yağlı saçları ortadan ayrılmış, iki yandan omuzlarına dökülmekteydi. Tırnakları kirli, çıplak ayakları kapkara çamurlar içindeydi.

"Varoluşunuzun acısını kabullenemiyorsanız bana inanın, çünkü size bağışlanmayı ve arınmayı getireceğim," diye devam etti. "Suçlarınızı ve günahlarınızı, ayıplarınızı ve gizli şehvetlerinizi üzerime alıyorum. Ben Tanrı'yla birim. Banan inanın, ruhunuzu suçtan kurtarayım."

Sesi heyecansız, titreşimsizdi. İnsanı asıl şaşırtan, gözleriydi. Konuşurken başını yavaş yavaş çeviriyor, cemaatinin her üyesine teker teker bakıyordu. Yanan lambalardan daha ateşli olan o gözlerde, yakan, eriten, lehimleyen, kaynak yapan bir nitelik vardı.

"Sağlık ve bütünlük dilerim size," dedi Peder Kristos. "Neşeyle gidin. Günahsız ve özgür. Hüzünlerinizi bana verip sevinin. Çünkü ben Tanrıyla birim. Benden geçerek Cennet bahçesine gireceksiniz."

Eliyle çabucak haç işareti yapıp onları kutsadı, sonra sahneden indi. Sarı köpeği peşinde, onun topuklarını izleyerek, perdeli bir kapıdan çıktılar. Adam da, köpek de görünmez oldu.

Beyaz çarşaflardan dikilme elbiseler giymiş iki kadın, ellerinde kapaksız puro kutularıyla kalabalığın arasında dolaşmaya başladılar. Bağışlar kâğıt ve madeni para olarak yapıldı. İnaçlılar yavaş yavaş çıktılar. Yakalarını kaldırıyor, eldivenlerini ellerine çekiyorlardı.

Uzun vizon manto giymiş orta yaşlı bir kadın gitmedi. Kaldı. Para toplayanlardan birine alçak sesle bir şeyler söyledi. Beyazlı kadın başını salladı, ambarın arka tarafındaki perdeli kapıya yürüdü. Berbat, karmakarışık bir odaya girdi. Eskiden yükleme için kullanılan yere. Göbekli bir sobadan alevler görünüyordu. Ortalıkta duman kokusu vardı.

"Bir kadın seninle konuşmak istiyor," dedi adama. "Elli beş altmışlık. Vizon manto. Krokodil çanta. Daha önce hiç görmediğim biri."

Peder Kristos buruşuk örtülü sedirden kalktı, üzerine soyuk muşamba serilmiş mutfak masasının yanında durdu. Kapının perdesi yana çekildi, kadın duraklayarak girdi. Gülümsemeye çalışıyordu.

"Peder Kristos," dedi titreyen bir sesle. "Beni kabul ettiğimiz için teşekkür ederim. Umarım yardım edebilirsiniz."

Gözleri adamın ateşli bakışlarına takılıp kalmıştı. Başka tarafa bakamıyordu.

"Bayan Leonard Mattingly size gelmemi salık verdi," diye devam etti kadın. "Migrenini iyileştirmişsiniz. Size çok inanıyor."

"Öyle mi?" dedi adam donuk bir sesle. "O halde inancı varmış. İnancı olmayanları iyileştiremem. İnancınız var mı?"

"Ah, var, gerçekten var, Peder Kristos. Bu geceki vaazınız ömrümde duyduğum en ilham verici konuşmaydı. Hep geleceğim buraya."

Kilolu, süslü bir kadındı. Cildi düzgün değildi. Üç parmakta yüzükler. Kocaman pırlantalar.

"Burası ne kadar sıcak," deyip sinirli sinirli güldü. "Mantomu çıkarabilir miyim?"

Adam bir şey söylemedi. Kadın vizonu çıkarıp koluna alırken de yardım etmedi. Siyah krep bir elbise giymişti kadın. Yastık gibi göğüslerinin arasında bir inci kolye sallanıyordu. Topuklu pabuçları üzerinde sallandı.

"Adınız nedir?" diye sordu adam.

"Kate Downley. Bayan Katherine Downley. Washington'da oturuyorum. Kocam hukukçu. Savcılık yapıyor."

"Ve beni görmeye ağrılarınız için geldiniz. Fiziksel ağrılar."

"Evet. Bazen öyle kötüleşiyor ki hiç kıpır..."

"Dizlerinizde," dedi Peder Kristos. "Ağrı dizlerinizde. Doktorlar yardımcı olamıyor. Artrit var diyorlar, reçete yazıyorlar. Ama ilaçların etkisi çabuk geçiyor, ağrılar yine başlıyor."

Kadın şaşıp kalmıştı. "Nereden bildiniz?"

Adam başını iyi yana salladı. "Anlatamam."

Vizon mantoyla krokodil çantayı kadının elinden alıp masaya koydu. İki tahta sandalye çekip karşılıklı yerleştirdi. Öyle yakın oturdular ki neredeyse dizleri birbirine değiyordu. Adamın çuval giysisi aralanıp sarktı, kadın onun çıplak bacaklarını gördü. Damarlı ve yara izleriyle dolu. Çok kıllı. Vücut kokusu da geliyordu kadının burnuna.

Adam öne eğildi, kadının iki elini kendi avuçlarına aldı.

"Gözlerime bak," diye emretti.

Kadın emre uydu, gözleri kamaştığı için kırpıştırdı onları.

"Bana inanıyor musun?"

Başını evet anlamında salladı.

"Söyle," diye emretti adam. "Sana inanıyorum Peder Kristos, de."

"Sana inanıyorum Peder Kristos," diye tekrarladı kadın. Yüzü bir tuhaf kıvrılmıştı.

Adam onun ellerini bıraktı, elbisesinin eteğini yukarı itti. Çorabı siyahtı kadının. Saydam bile değildi.

"Çoraplarını indir."

"Şey... çorap değil. Külotlu."

"İndir."

Kadın ayağa kalktı, eteğinin içinden yukarıya uzandı, külotlu çorabını indirdi, ayak bileklerinin çevresine yığılmasına izin verdi. Tekrar oturdu. Peder Kristos etekleri yine yukarı itti. Kadının çıplak dizleri şişmişti.

Adam başını kaldırıp ateş saçan bakışlarıyla onun gözlerini bir daha yakaladı. Etli dizleri avuçladı. Elleri güçlü, derisi kabaydı. Üstlerinden çalı gibi tüyler uzamıştı.

"İnançlı ol," dedi kadına. "Bana olan inancının büyümesine izin ver. Acını kendime alacağım. Istırabın senden bana akacak. İnancın arttıkça cezan azalacak. Bana inan. İnan bana."

Konuşurken gözleri daha da açılıyordu. Sonunda kadın o delici bakışların köşedeki soba kadar sıcak olduğunu hissetti... yakıyordu.

Adam onun dizlerindeki etleri yoğurdu. Sert parmakları oyluk içlerindeki yumuşak kısımlara doğru kaydı.

"Günah yoktur, suç yoktur," diyordu adam bir yandan. "Sen ilâhi bir varlık olarak yaratıldın, hata yapamazsın. Her istediğini korkusuzca yapabilirsin. Acın hemen dinmeyecek, ama inancın arttıkça vücudundaki rahatsızlık-

lar da azalacak. Ver kendini bana. Vücudunla ve ruhunla. Istırabın bitecek."

Kadının göz kapakları titredi, gözleri kapandı. Adamın sesi hâlâ duyuluyordu. Kadın o sesi çok uzaktan geliyormuş gibi duydu. Hafif. Katı parmakların okşayışını, sonra yavaşça sevgiyle kayışını hissetti. Oyluklarına daireler çizildi, etleri avuçlandı, okşandı, ondan sonra da dokunmadı o eller ona.

Kadın gözlerini açtı, yine o sabit bakışlara baktı.

"Ben ışığım," dedi adam ona. "Dünyaya Tek Yol'u göstermeye geldim. Bana inanıyor musun?"

Kadın başını evet der gibi salladı.

"Söyle."

"Sana inanıyorum, Peder Kristos."

Adam kalktı, uzaklaştı. Kadın da titreyerek kalkıp külotlu çorabını çekti. Kürkünü giydi. Çantasını açıp arandı, masadaki muşambanın üzerine küçük kâğıt paralar halinde yüz dolar sayıp bıraktı.

"Bu kadar uygun mu?" diye sordu kaygılı bir sesle.

"Önemi yok," dedi adam. "Önemli olan inanmak."

"Yine gelebilir miyim, Peder Kristos?"

Adam omuzlarını kaldırdı. "İsterseniz."

Kadın çıktı, perde kapandı. Adam hemen duvara çakılı kırık dolaba yürüyüp bir şişe votka çıkardı. Ağzına dikip iki yudum aldı, sonra biraz da yerde duran teneke tabağa döktü. Yaşlı köpek kalkıp oraya yürüdü, lıkır lıkır içti.

Yardımcıları ellerinde para topladıkları kutularla odaya girdiler.

"Hemen hemen kırk altı," diye bildirdi biri. Peder Kristos'a bir deste kâğıt parayla bir avuç dolusu bozuk parayı

gösteriyordu. "Senin ki nasıl gitti?"

Adam masayı işaret etti. "Yüz. Pearl, sabah pikaba binip aşağıya in. Benzin doldurt. Votkaya da ihtiyacımız var."

"Yemeye de," dedi Agnes Brittlewaite.

Pearl Gibbs, "Soba için de kömüre," diye ekledi. "Lambalar için gaza. Her şeye ihtiyacımız var.

"Tanrı verir," dedi Peder Kristos.

Izgara edilip soğumuş bir yığın pirzola kemiği, sobanın üzerindeki bir teneke tabak içinde ısınıyordu. Yanıbaşında haşlanıp soyulmuş patatesler vardı. Bir somun da bayat çavdar ekmeği. Dilimlenmemiş.

Elbiselerini çıkardılar. Peder Kristos grimsi iç çamaşırları giymişti. Buruşuk ve leke içinde. Kadınların üzerinde pamuklu külotlar vardı. Göğüsleri çıplaktı.

Kemiklere iştahla yumuldular, patatesleri ağızlarına tıktılar, ekmekten parçalar koparıp önce dudaklarını sildiler, sonra ya kendileri yediler, ya da bekleyen köpeğe attılar.

Üçü de votka içiyor, şişeyi elden ele geçiriyorlardı. Yiyip içerken yalnızca kadınlar konuşmaktaydı. Kristos kafasını yemeğine eğmiş, ağzına gelen yağ ve kemik parçalarını yere tükürerek yiyordu. Çılgın bir hızla. Güçlü, sarı dişleriyle kemikleri sıyırıp durmaktaydı.

Kadınlar da bir o kadar iştahlı saldırıyorlardı yemeklere. Ama arasıra duraklayıp akşam âyinine gelen insanlar hakkında birbirlerine bir şeyler söylüyorlardı. Lokmaları herkes votkanın yardımıyla mideye indirmekteydi. Patatesler bitti, kemikler çırılçıplak kaldı, kemirsin diye köpeğe atıldı.

Peder Kristos arkasına yaslanıp Pearl'e gelmesi için işaret etti. Kadın kalkıp onun kucağına oturdu. Kristos onun göğüslerini okşadı, serbest eliyle öteki kadını çağırdı. O da masanın çevresinden dolaştı, yaklaştı, Kristos'un sandalyesinin yanında durdu.

Agnes sarkık memeli, tombul bir kadındı. Beli hiç yoktu. Oylukları sünger gibiydi. Kristos elini külotunun içine sokarken daha yaklaştı. Bacaklarını açarak duruyor, elleriyle adamın saçlarını okşuyordu.

Kristos onu itip ayağa kalktı, Pearl'i kucağından attı. Votka şişesini ağzına dikip koca bir yudum aldı. Çırılçıplak, kerevete uzundı, kendini gülen kadınlara gösterdi.

Pearl onun yanına yattı, Agnes önce sobaya yandaki yığından biraz daha kömür attı, sonra külotunu çıkardı, yatağa yakın yere diz çöktü.

Ortalık çok sıcaktı. Yanan kömürlerin dumanları, yemeğin, votkanın, terin kokusu kol geziyordu. Gaz lambaları tütüyor, ışıkları titriyordu. Duvarlarda gölgeler bir oynaşıp bir yok olmaktaydı.

Kristos köşeye kısılmış hayvan gibi hırladı. Debeleniyor, tırmalıyordu. Fiziksel gücünü sonuna kadar kullanmaktaydı. Hırpalıyordu kadınları. Deliyor, yırtıyor, yarıyordu. Dudakları o hayvan dişlerinin üzerine gerilmiş, açılmıştı. Tırnakları çekingenlik bilmiyordu.

Bu durum gece yarısına kadar sürdü. Bütün içki bitip ihtiras dinene kadar. Duman tüttürecek kadar ısınan vücutları bu cehennemde soğuyamazdı. Kristos kadınları yana tekmeledi, ayağa kalkıp sallandı. Sonra çıplak haliyle arka kapıdan açık havaya çıktı.

İki kadın sendeleyerek kalktılar, beyaz entarilerini giydiler.

Pearl, "Nerede?" diye sordu.

Agnes, "Dışarda," dedi.

"Tuvalete mi gitti?"

"Bilmiyorum."

"Belki sızmıştır."

"Asla," dedi Agnes.

Pearl, "Belki gidip bir baksak iyi olur," diye önerdi.

Kapıdan çıktılar. Soğuk tokat gibi çarptı. Donuk bir ay hâlâ gökyüzünü buzlu cam rengine boyuyordu. Yıldızlar dönüyor, rüzgâr ısırıyordu.

"İşte, orada," dedi Agnes. "Bayırın yukarısında."

Onu çırıl çıplak diz çökmüş gördüler. Başını eğmişti. Asırlık bir çınarın dibindeydi. Ağaç şimdi yapraklarını dökmüş kel görünüyordu. Peder Kristos'un kolları ağacın gövdesini kucaklamıştı. Ufacık, savunmasız bir hali vardı. Ay ışığı vücudunu bembeyaz gösteriyordu.

"Ne yapıyor?" diye sordu Pearl.

Agnes, "Dua ediyor," dedi.

Pearl güldü. "Deli bu," dedi.

Agnes bir hışımla ona döndü. "Bunu bir daha asla söyleme, budala şıllık!" Sonra sesi yumuşadı. "Ama iyi eğlendik, değil mi?"

2

İçerdeydiler. Rahat ve sıcak. İdare Amiri kambur duruyor, ellerini ceplerinden çıkarmıyordu. Hâlâ dışardıymış gibi. Dışardaki Deniz Piyadesi nöbetçi ise kocaman bir paltoyla kalın eldivenler giymişti.

"İtoğlu it," dedi Henry Aaron Folsom acı bir sesle. "Her üç ayda bir ortaya çıkıyor. Hiç sektirmeden. Neden, biliyor musun? Patronla resim çektirebilmek için. Sonra o resmi kıytırık ülkesine yolluyor, oradaki gazetelerde yayınlanıyor. İki gazeteleri var, ikisinde de. Böylece ABD başkanıyla nasıl sıkı fıkı olduğu sergileniyor. Fotoğrafçıya haber verdin mi?"

"Hazır, bekliyor," dedi John Tollinger.

"İyi. Bu salak cüceyi çabucak içeri sokar, sonra da çabucak çıkarırız. Bugün işler yüklü. Dışişleri konseyi on dakika sonra başlıyor."

"Evet, efendim," dedi yardımcısı. "Mariana'larla ilgili hukuksal durum konusunda brifing."

"Keske ben de her şeyi senin gibi hatırlayabilsem."

"Ben bellek hapları alıyorum," dedi Tollinger.

"Sahi mi? Adı ne?"

Yardımcısı ciddi bir sesle, "Adını hatırlamıyorum," dedi. Folsom'dan bir püsküren gülüş kurtuldu.

Siyah bir limuzin dışarıya yanaşıp durdu.

Genel Kurmay Başkanı, "İşte, geldi sıçırık herif," dedi. "Bu arabanın parasıyla ülkesinin yarı nüfusu bir hafta beslenirdi."

İki adam dışarı çıktılar. Şoför arabanın arka kapısını açmak üzere telaşla koşuyordu. Ufacık, limon gibi bir adam indi, merdivene yöneldi.

"Sayın Büyükelçi," diyerek elini uzattı Folsom. "Sizi yeniden görmek ne büyük bir zevk!"

Büyükelçi kıkır kıkır güldü. "Umarım Başkan iyidir, değil mi?"

"Daha iyi olamazdı," dedi İdare Amiri içtenlikle. "Sizi

tekrar görmeyi hevesle beklediğini çok iyi biliyorum. Bu taraftan, efendim."

Onu koridorlardan geçirip Oval Büro'ya götürdüler. Başkan Abner Randolph Hawkins onlar girerken ayağa kalktı, Büyükelçinin uzattığı minicik eli sıktı. İkisi bir an birbirlerine çok yakın durup havadan sudan çene çaldılar, kışın ne kadar soğuk geçmekte olduğundan, Büyükelçinin ülkesinde ekonomik durumun ne korkunç olduğundan sözettiler.

"İnsanlar açlıktan ölüyor," dedi diplomat üzgün üzgün.

Başkanın içinden, yolladığımız yardımlar sana maaş veren o çetenin cebine gidiyor da ondan, demek geldi. Ama bunu söylemedi. Başını anlayışlı bir ifadeyle iki yana salladı, konuyu incelettireceğine söz verdi.

Fotoğrafçı çağrıldı, önemli resim çekildi. Bir düzine on sekiz/yirmi dört basılıp Büyükelçinin Plaza Otelindeki lüks süitine yollanacaktı. İdare Amiri Oval Büroda, onlarla birlikteydi. John Tollinger diplomatı sonunda limuzinine kadar geçirdi.

Binadan çıkmadan hemen önce Büyükelçi çevresine tedbirli bakışlarla baktı, sonra yaklaştı, kâğıt gibi parmaklarını Tollinger'in koluna dayadı.

"Sayın Başkan iyi mi?" diye fısıldadı.

Yardımcı buz gibi bir sesle, "Başkanın sağlığı mükemmel," diye karşılık verdi.

"Ama öyle yorgun görünüyordu ki," diye direndi Büyükelçi. "Bitkin ya da belki kaygılı. Hem çok mesafeliydi. Ne gülümsedi ne de güldü. Bir kere bile."

"Çok çalışıyor," dedi Tollinger donuk donuk. "O Peru'daki olay..."

"Ha, evet." Oysa diplomatın Peru'nun yeri konusunda hayal meyal bir fikri vardı, oradaki olayın ne olduğunu ise hiç bilmiyordu. "Ya oğlu... durumu nasıl?"

"Tedaviye cevap veriyor." Tolinger standard, onaylanmış açıklamayı yapmıştı.

Öğleden sonranın daha ileri saatlerinde yardımcı, İdare Amirinin özel odasına girdi, Büyükelçiyle neler konuştuğunu bildirdi.

"Demek farkına vardı, ha?" dedi Folsom. "Cüce ibne! Eh, doğrusu da bu. Patron bu Tanrı'nın Gazabı gibi. John, fotoğraf çekilmesini bir süre kısıtlayalım. **Times**'da basılacak resimlerde patronun yeniden ısıtılmış ölü gibi gözükmesini göze alamayız. Basın toplantıları da düzenlemeyelim. Peru'daki mesele onu çok meşgul ediyor falan diyelim."

"Yutulmaz," dedi Tollinger.

"Uzun süre yutulmaz tabii," diye ona katıldı İdare Amiri. "Ama geçici bir hasar kontrolü sayılır. Sorular gelmeye başladı bile aslında. Adam bugün uyurgezer gibiydi. **Dinlemiyordu** bile. Bir düzine konu var... önemli konular. Hepsi onun kararını bekliyor. Evet, hayır dese yeter. Ama bakıyorsun, kararını veremiyor. Eskiden böyle değildi."

"Oğlundan mı?"

"Evet," dedi Âmir karanlık bir sesle. "Ve karısından. Hiç yardımcı olmuyor. Bu gece geç saate kadar çalışabilir misin?"

"Elbette."

"Planın falan yok ya? Önemli randevun falan?"

"Sanırım o tür randevuların çağını geçirdim."

"Yok canım," dedi Folsom. Sen BSD geçiriyorsun, o ka-

dar. Ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Boşanma–sonrası depresyonu."

"Doğru. Ama at seni sırtından attı mı, kalkıp tekrar binmek gerek. Ne kadar çabuk binersen o kadar iyidir. Dinle sözümü, ben bilirim. İki kere geçirdim. Tamam, vaaz bitti. Geç çıkabilir misin deyişimim nedenine gelelim. Doktor Stample yedide geliyor. Önce onunla yalnız konuşayım diyordum. Ama sonra düşündüm, yanımda bir tanık olsa daha iyi olacak. Kabul mü?"

"Konu nedir... Patron mu?"

"Evet," dedi Âmir. "Doktorun genel fikrini almak istiyorum. Sorunumuz ciddi olabilir, John."

"Biliyorum."

"Yani katılır mısın? Sırf dinlemek için."

"Gelirim. Not almamı ister misiniz?"

"Tanrım! Yok yahu!" dedi Âmir. "Not da yok, teyp de yok. Örtülü bir görüşme... ki sonradan inkâr edebilelim, tamam mı?"

"Anlıyorum," dedi John Tollinger.

Yönetimin buraya özel ruh hekimi getirdiği kamuoyunda duyulursa hiç iyi olmazdı. Bu yüzden Doktor R.Judd Stemple resmen Ulusal Güvenlik Konseyi üyesi olarak görevlendirilmişti. Sözde beş kişilik bir komisyonla birlikte, yabancı liderler, diplomatlar, teröristler, ülke içindeki ihtilalci eğilimliler ve arasıra da Kongre üyeleri hakkında psikobiyografiler çıkarıyorlardı.

Aslında Stemple Beyaz Saray kadrosunun danışman psikologuydu. Sorun çıktıkça el altında hazırdı. Alkol veya uyuşturucu önemli olmaya başlayınca. Ya da buradaki büyük beyinler, Beyaz Saray'dan uzaklaştırıldıkları za-

man başlayacak depresyonlarına kaygı duyarak suratlarını asınca.

Stemple zarif, saçları dökülmeye başlamış, tepesi dazlak bir adamdı. Başkentin en iyi bilardo oyuncusu olduğu söylenirdi. Her gece alıştırmalar yaptığı fısıldanırdı kulaktan kulağa. Belki de havadan sudan konuşmakla hiç vakit geçirmeyişi bu yüzdendi.

"Bakın," dedi Folsom'la Tollinger'e. "Adamınız apansız düdüklü tencereye takılmış gibi. Belki dünyanın en zor görevi onunki. Tamam, adım adım yükseldi. Önce meclisteydi, sonra iki dönem valilik yaptı. Ama olsun. İnsanı Oval Bürodaki masanın başına oturmaya hazırlayacak eğitim yoktur."

"İyi başarıyordu," dedi İdare Âmiri. "Bir yıl oldu."

Doktor, "Öyle mi?" diye sordu. "Tabii, görevlerini yapıyor. İyi de yapıyor. Ama kişisel sorunlarını kenara itiyor. Kenara değilse bile, içine, aşağıya itiyor."

Folsom savunurcasına, "Ülke önde gelir diye inanıyor," dedi. "Bakın, Patron bir vatanseverdir. Bugünlerde bu kelime de ayıp kaçıyor ama... o öyledir. Vatanseverdir."

"Kabul ediyorum," diye karşıladı bunu Stemple. "Ama işin psişik maliyeti de korkunç oldu. Şimdi adamı altediyor işte. Oğlu doğduğunda kaç yaşındaydı?"

İdare Amiri yardımcısına baktı. "John?"

"Kırk iki," dedi Tollinger. "Karısı da otuz altıydı."

Doktor, "ilk çocuk için fazla yaşlı," dedi. "Onca yıl uğraştıktan sonra, çocuk gelince ne kadar mutlu oldular, kimbilir. Sonra oğlanda hemofili çıktı. Ezici bir şey. Ama dayanmak zorundalar. Normal bir hayat sürmek zorundalar. Kolay değil. Güzelim oğlun, bir bisikletten düşse kan

kaybından ölebilecek. Her neyse, Abner Randolph Hawkins kalkıp Beyaz Saray'ı buluyor. Şimdi başında bir milyar ağır sorun var. Ama sorunların hiçbiri tek oğlu kadar, George Powell Hawkins sorunu kadar önemli değil. Oğlanın hayatı her an tehlikede."

"Haydi canım," dedi Folsom. "Durum o kadar da kötü değil. Çocuk hasta, kabul... ama özel tedavi görüyor, biliyorsunuz. Birilerinin gözü her dakika üzerinde. Kan verebilme olanağından hiçbir zaman fazla uzaklaşmıyor. Şimdi de yeni bir pıhtılaştırma maddesi deniyorlar."

"Başarılı oluyor mu?" diye sordu Stemple.

Amir, "Tedaviye cevap veriyor," dedi.

Stemple, "Bana o standard palavraları yutturma," deyiverdi. "Ameliyat başarılı geçti ama hasta öldü dermiş gibi bir şey. Çocuk hâlâ hasta, bunu sen de bal gibi biliyorsun. Bir de kalkmış bana, babası neden kaygı belirtileri gösteriyor diye soruyorsun, ha? Oğlunu seviyor da ondan. Çocuğun durumunu düşünmeden edemiyor. İşinin başına gelip çalışabildiği ne devlet. Adamın siyasal felsefelerine katılmıyorum ama, güçlü adam ve oğlunu da çok seviyor."

"Ya karısı?" diye sordu Folsom.

"Kocası ne hissediyorsa o da aynısını hissediyor... ama daha yoğun! Çünkü çocuğun hastalığından kendini suçlu buluyor. Doğru da. Hemofili kalıtımsal bir kan kusurudur ve insana yalnız annesinden geçer. Suçluluk duygusunu düşünebiliyor musun? Helen çocuğun bu bahtsızlığının kendi yüzünden olduğuna inanıyor. Kanında böyle bir faktör taşıdığından haberi yokmuş diye okudum. Annesinin iki kızı olmuş. Anneannesinin de üç kızı olmuş. Büyük–büyükanneye ulaşınca, ortaya bir erkek çocuk çıkıyor. O da hemofili imiş ve dört yaşında ölmüş. Helen ken-

dine nasıl işkence ediyordur, anlarsın artık."

"Pekâlâ," dedi Âmir. "Tıbbi teşhise teşekkürler. Şimdi bize açık söyleyin, en kötü ihtimal nedir? Çocuğun ölmesi mi?"

Doktor Stemple arkasına yaslandı, eliyle kafasının kelini ovaladı. "Keşke buralardaki sigara içilmez yazılarını kaldırsanız," diye yakındı. "Şu anda bir puro içebilsem ne iyi olurdu. Hayır, bence çocuğun ölümü en kötü ihtimal olmaz. Başkalarının da başkanken çocukları öldü, ama dayandılar. Büyük bir yeis dönemi oluyor tabii. Ama yas denilen şeyin de tedavi edici bir yönü var."

"Tedavi edici mi?" diye sordu Folsom.

"Tabii. Kusturucu ilaç alır gibi. Çocuğun ölümü yıkıcı olur, ama Başkanı o bitmez kaygılardan kurtarır."

"O halde en kötü ihtimal nedir?" diye sordu Folsom.

Doktor ona baktı. "Adam çatlayabilir."

"Ah, Tanrım, söylemeyin, ne olur."

"Söylüyorum işte. Komple bir sinir krizi son derece gerçek bir ihtimaldir."

"İnanamıyorum," dedi Folsom öfkeyle. "Patronla Deniz Piyadelerinde beraberdim. Cehennemlerden geçtik, zerre kadar sarsılmadı. Çatlamayacaktır."

Stemple yumuşacık bir sesle, "Şef," dedi. "Savaşta düşman seni öldürmeye çalışıyordur, sen de onu. Eylem bu. Savaşıyorsun. Ama insan tüfekle kaderi nasıl vurur? Anlamıyor musun? Adamın sorununun bir kısmı, bir şey yapmaması. Eyleme geçmemesi. Yalnızca acı çekip duruyor."

İdare Âmiri başını iki yana salladı. "Çatlamak..." diye mırıldandı. "Ah, Tanrım... buna nasıl hazırlarız kendimizi?"

Sessizce oturup Beyaz Saray'ın içindeki akşam seslerini dinlediler. Koridorlarda gidip gelen kuriyeler, apansız patlayan bir kahkaha, çarpan bir kapı. Üst katta Başkanla karısının o gün ilk defa biraraya geldiklerini, elele oturmakta olduklarını, belki de ağladıklarını biliyorlardı.

"John," dedi Âmir yorgun bir sesle. "Senin soracak sorun var mı?"

Tollinger doktora döndü. "Doktor Stemple, değinmediğiniz bir tek faktör kaldı, o da dindarlıkları. Başkanın da, karısının da mütedeyyin olduğunun herhalde farkındasınızdır. Olayın üstesinden gelmelerine bu yardımcı olmaz mı?"

Stemple, "İkisiyle de konuşmuş değilim," dedi. "Ancak tahmin yürütebilirim. Ama belki günah işledikleri için Tanrı'nın onları cezalandırmakta olduğunu düşünebilirler, bu da suçluluk duygularını artırır. Bundan daha kesin bir şey söyleyemem. Kimse söyleyemez bence. Helen ve Abner Hawkins bile."

"Her pazar kiliseye giderler," diye direndi Tollinger. "Bol bağış yaparlar. Bazen Beyaz Saray'da dualı kahvaltılar düzenlerler. Papazları Peder Jonathan Smiley. Tanır mısınız?"

"Tanışmıştım. Fırsatçı itin teki."

"Ne olursa olsun. Eğer ona inanıyorlarsa, çağırmak yararlı olmaz mı? Belki onlara suçluluk duymalarının çok saçma olduğunu söyleyip inandırabilir."

"İşe yarayabilir ama... doğrusu sanmıyorum. Smiley'nin vaazlarını hiç dinlediniz mi? Tipik, 'Tanrının dediği olur' türü bir adam. Masumlar niye açlıktan ölüyormuş, bebeler niye AIDS'li doğuyormuş, insanlara niye sokaklar-

da yabancılar tarafından ateş ediliyormuş, bunların hiçbir açıklamasına girmiyor. Yalnız Tanrının dediği. Başkanla karısı bunu kabullenir mi sizce? Sanmıyorum. Belki ülkenin en zeki insanları olmayabilirler, ama ortabatı bölgesinden, pratik kafalı insanlar onlar. Sorun oldu mu, çözmek gerektiğine inanırlar. Neye mal olursa olsun. Omuzlarını silkip Tanrı öyle istedi diyemezler. Hayır, bence aradığınız cevap Peder Smiley değil."

"O halde ne boktur aradığımız?" diye patladı Folsom öfkeyle.

Doktor ona anlayışlı anlayışlı baktı. "Kim dedi sana tüm sorunlar mutlaka çözülebilir diye? Yanlış bir şey bu. Ama bazen, yeterince bekler, sabredersen, sorun bitebilir."

"Devenin başı!" dedi İdare Âmiri.

3

Çoğu kimse John Tollinger'i kuru bir insan sanırdı. Aslında onun da kendine göre ince bir mizah anlayışı vardı. Ama öylesine inceydi ki, komikliği ancak kendisi farkedebilirdi. Beyaz Saray'dan arabasıyla Spring Valley'deki evine doğru ilerlerken Âmirle ve Doktor Stemple'la yaptıkları toplantıya düşünüyordu. Üç destekçinin oturup ABD Başkanının akıl sağlığını değerlendirmesini eğlenceli buluyordu ama yine de ne gülümsedi, ne de güldü.

Boşanmadan önce karısı Jennifer ona, "Dünyada iki tür insan var derler," demişti. "Hayatı trajedi olarak görenlerle hayatı komedi olarak görenler. Ama sen ikisine de girmiyorsun. Sen hayatı felâket olarak görüyorsun."

"Haksızlık bu," demişti o da. "Üstelik doğru değil. Yalnızca varoluşun absürdlüğünü çok ince bir biçimde görebiliyorum."

Jennifer, "Üstelik de fazla uzun cümleler kuruyorsun," demişti.

Bu konuşmayı hatırlarken, boşanmalarının nedenini bir kere daha düşündü. Para değildi. Seks değildi (ikisi de aralarındaki seksin harika olduğunu kabulleniyorlardı). Sadakatsizlik değildi. Üç yıllık beraberlikleri boyunca büyük bir adanmışlıkla sadık kalmışlardı evliliklerine.

Herhalde bizi yıkan duygusal uyuşmazlık oldu, diye akıl yürüttü Tollinger. Önceden anlamaları gerekirdi zaten. Ama flört ettikleri sırada 'ters kutuplar çeker' diye karar vermişler, evliliklerinin ebediyen süreceğini ummuşlardı. Olmamıştı işte.

"Soğuk bir insansın," diye suçlamıştı Jennifer sonunda onu. "Damarlarında buzlu su dolaşıyor. Pantolonun tutuşsa 'püf' dersin. Sıcaklık yok sende. Hayatta yaşarken habire, 'Tanrım, şu fânîler ne budala,' der gibisin."

"Onu önce Seneca söyledi" demişti John sakin sakin. "Hem sen de öyle huysuzsun ki, manik–depresif sayılmaktan kıl payı kurtuluyorsun. Araba anahtarlarını nereye koyduğunu unuttun diye bile ağladığını görmüşümdür. Şak diye değişiyorsun. Bence krizleri kendin arıyorsun. Sebep bulamayınca da... yaratıyorsun."

Jennifer, "Ama her şeye rağmen, sek martini hazırlamasını çok iyi biliyorsun, diye karşılık vermişti buna.

"Ben de senin pesto'larına bayılıyorum."

Böylece boşanmışlar, tedbirli bir dostluğu sürdürmüşler, arasıra buluşup birlikte martini ve pesto'ların tadını çıkarmışlardı. Genç kızlık soyadına geri dönen Jennifer

Raye, Başkan'ın eşinin basın sekreteri yardımcısıydı. Bu nedenle Beyaz Saray'da John Tollinger'le birbirlerini sık sık görüyorlardı. Hiç soğukluk olmazdı aralarında karşılaştıkları zaman.

Doğrusu Jennifer'in boşanma pazarlığı sırasında oldukça tokgözlü davrandığını kabul etmek zorundaydı. Spring Valley'deki ev John'a kalmış, Jennifer eşyaların çoğunu almıştı. Georgetown'da bir kadın arkadaşıyla ortaklaşa tuttuğu dubleks daireyi dolduracak kadarını. Arkadaşı Çalışma Bakanlığında istatistiklerle ilgili bir işi olan yaman bir kadındı.

Ama bu dostça anlaşma, John'ı dımdızlak bir evle başbaşa bırakmıştı. Kalan eşyalar büyük yatak odasında bir yatak, bir çekmeceli dolap, konuk yatak odasında hava civa, salonda iki koltuk ve bir kokteyl masasından ibaretti. Yemek odası boştu. Ama mutfağın tezgâhı genişti, önüne koyacak bir de yüksek tabure vardı.

Jennifer çalışma odasının John için ne kadar çok anlam ifade ettiğini bildiği için orayı yağmalamamıştı. O oda erkek kulüplerindeki okuma odalarına benziyordu. Deri kanepe ve koltuklar, iyi yanan bir şömine, bir antik küre, mermer raflı bir yan dolap.

Jennifer bir keresinde ona, "O odanın tek eksiği Victoria döneminden bir stereoskopla siyah çoraplar giymiş şişman kadınların çıplak resimleri," demişti.

Herhalde hiçbir zaman evlenmemeliydim ben, diye düşündü John Tollinger. Bekâr kalmak üzere doğmuş bir insan olduğunu anlaması gerekirdi. Yalnızlığın tadını iyi çıkaranlardandı. İnsanların evlerine gitmek ve onları davet etmek için bilinçli bir çaba göstermesi gerekiyordu. Bu konuda hep annesiyle babasını suçlardı. Onların bitmez ça-

tışmaları ona tek başına kalmanın sessiz doyumunu öğretmişti.

Şu anda da rahat deri koltukta, elinde içkisiyle oturuyor, Folsom'la Stemple arasındaki o konuşmaları düşünüyor, kendisinin kime sadık olması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. En başta İdare Âmirine sadık olması gerekirdi tabii. Çünkü o kaba saba, katı adam onun hâmisiydi. Tollinger'i koruduğu zamanlar az buz değildi. Hep maaş zamları koparmış, ünvanlar sağlamıştı Tollinger'e. Ona çok şey borçluydu.

Ama ya Başkan? Ona ne borçluydu John? Tıpkı Doktor Stemple gibi, o da tümüyle katılmıyordu patronun siyasal felsefesine. Ama Abner Hawkins'in aslında dürüst bir insan olduğunu, tipik izci çocuk niteliklerini taşıdığını inkâr etmeye imkân yoktu. Ne var ki biraz basitti. Ustu-rup bilmezdi. Entellektüel derinliği yoktu. Bunlarda elbette ki bir baş yönetici için fena nitelikler sayılmazdı. Tollinger'in inancına göre Amerikalıların çoğu aydınlara içgüdüsel olarak güvensizlik duyuyorlardı ve belki de hakları vardı. Peki, acaba vatan denilen o koskoca amorf varlığa nasıl bir sadakat borçluyum, diye düşündü John. Nihaî bağlılığı, acaba o çoğu zaman yanlış anlaşılan, çoğu zaman şiddet dolu koca aileye mi olmalıydı? Bir zamanlar öyle olduğuna inanırdı. Ama on yıl politikanın patırtı ve gürültüsü içinde yoğrulduktan sonra, devlet memurluğunun soyluluğuna olan inancı biraz bulanıklaşmaya başlamıştı.

Koltuğun yanındaki masada duran telefon çalmaya başladı. İçinden hiç açmamak geldiyse de, maaşı kralın hazinesinden geliyordu. Kulaklığı aldı.

"John Tollinger," dedi.

Jennifer canlı bir sesle, "Merhaba, John Tollinger," di-

ye selamladı onu. "Susamış birine bir içki ısmarlamaya var mısın?"

"Tabii," diye ona uydu John. "Nerede ve saat kaçta?"

"Şu anda olduğun yerde. Bir saate kadar gelsem iyi mi?"

"Fena değil."

Kalkıp bir sürahi dolusu sek martini hazırladı, buzları çıkardı, sürahiyi buzdolabının buzluğuna koydu. Martiniler erken hazırlanırsa, hatta iki üç gün önce hazırlanırsa, kadife gibi bir tad edinirdi. Buna iyice inanmıştı Tollinger.

Jennifer yeni her zamanki gibi geç kaldı. Ama John buna alışkındı. Canını sıkmadı. Sonunda Jennifer geldiğinde John ona kapıyı açtı. Jennifer 1920'lerin modasına benzeyen çok sevdiği rakun ceketiyle, zipzinde, içeri daldı. O ceketi indirimli satış yapan bir dükkândan almıştı. İçinde siyah kadifeden bir tulum vardı.

"Martinileri yaptın mı?" diye sordu hemen. "Hadi ver, hadi ver, hadi ver!" John'ı yanağından çabucacık öptü, çenesini okşadı.

John onu deri koltuklardan birine oturttu, içkisini kadehe doldurdu. İçine zeytin de, soğan da, limon kabuğu da koymadı. Jennifer yudumladı, keyifle gözlerini yumdu. "Plazma," dedi. "Yeteneğini kaybetmemişsin." Sonra iki koca yudum daha aldı.

"Tanrım," dedi John. "Ağır ol. İnsanı ne hale getirir, bilmiyor musun?"

"Yoo," deyiverdi Jennifer. "Ne yapar?"

John ellerini havaya kaldırdı. "Hey, sakin ol," dedi. "Tâ buraya kadar kavga çikarmaya gelmedin, değil mi?"

"Baskı yapma, yeter." Sesi kızgın çıkıyordu. "Ruhsal durumum kaldıracak gibi değil."

"Anlaşılıyor. Yorucu bir gün müydü?"

"Her günüm öyle. Gece burada yatabilir miyim?"

John cevap vermeden önce viskisinden bir yudum aldı. "Doğru olur mu sence?"

"Tanrım," diye patladı Jennifer. "Her yaptığın doğru olmak zorunda mı? Hiç içgüdüsel bir şey yapmaz mısın?"

"Arasıra. Her seferinde de pişman olurum. Bırak şakayı, Jen, sorunun nedir? Benim yaptığım ya da yapmadığım bir şey mi?"

Jennifer, "Değil," deyip bardağındaki içkiyi bitirdi. "Senin suçun değil. Sana yüklendiğim için üzgünüm. Ama öyle berbat bir gündü ki! Bir içki daha ver tatlım, ha? Sürahiyi de şuraya koy. Sanırım ihtiyacım olacak."

"Hey, Tanrım," dedi John. "İyice bozuk niyetin."

Jennifer kıpırdanmayı kesip sakin oturmayı ancak ikinci kadehin ortalarına vardığı zaman başarabildi.

John Tollinger, "Bu akşam bir şey yedin mi?" diye sordu.

"Ton balıklı sandviç. Başka şey canım istemedi."

"Hemen yumurta pişiririm istersen."

"Aç değilim, sağol. Peru'da neler oluyor?"

"Bir şey olmuyor... umarım. Genel kanı, rehineleri serbest bırakacakları yolunda. İstedikleri manşetler çıktı, televizyon ilgilendi. Her neyse, Dışişleri uğraşıyor o işte. Onların krizi. Seninki ne?"

"İnanmayacaksın," dedi Jennifer. "Maude, New York'da, Hemofili Vakfıyla temas ediyor. İyi bir fikir bence... yoo, kendim buldum diye söylemiyorum. Hemofili

araştırma ve tedavileri yararına para toplama kampanyasında Başkanın eşi ilk konuşucu olacak. Doğal bir şey. Kendi çocuğunda var, herkes biliyor. Her hafta yüzlerce mektup geliyor kadına. Size ve çocuğunuza dua ediyoruz, falan filan. Her neyse, Maude da New York'a o yüzden gitti. İşi planlamak için. Röportajlar, televizyona çıkmalar, kasetler, düğmeler, araba camlarına çıkartmalar... hepsi dahil. Bu da Başkan'ın eşinin kendi özel girişimi olacak. Nancy Reagan'ın uyuşturucuya karşı kampanyası gibi."

"Bana mantıklı geldi," dedi Tollinger. "Basın ve televizyonda sık sık çıkacak demektir. Politikada her zaman işe yarar."

"Tabii," diye ona katıldı Jennifer. "Mesele de o. Ama Maude New York'dayken burada Helen Hawkins'in elini ben tutmak, onu ben avutmak zorundayım. John, insanı parça parça eden bir tecrübe bu. Zavallı kadının durumu çok kritik. Saatlerce oturuyor, hemen hemen hiçbir şey yemiyor. Kilo verdi. Uyuyamıyor. Saatler boyunca susmamacasına ağlıyor."

"Durum karanlık," dedi John.

Jennifer, "Keşke o kadarla kalsa," diye atıldı. "Dün hastanede onunla oturuyordum. Çocuk o verdikleri yeni ilaçtan da bir yarar görmedi. Şimdi dozajı yeniden ayarlıyorlar. Her neyse, öğleden sonra üç dolaylarında Audrey Robertson çıkageldi. Yani Sosyal Sekreter."

"Biliyorum."

"Helen'e dörtte randevusu olduğunu hatırlatmaya gelmişti. Dört Mevsim Otelinde verilen menfaate bir çay. Helen gitmek istemedi. Audrey'le ikimiz, en azından bir gidip gözükmesi için onu kandırdık. Dinlemekten sıkılıyor musun?"

"Hayır. Kulak kesildim."

"Her neyse, çay iyi gitti. Audrey'le ben her an Helen'in yanındaydık tabii. Belki yine ağlama nöbetlerinden biri tutar diye. Ama yapmadı. Partinin dağılma saatine kadar. O sırada Bayan Katherine Downley ile Bayan Lenore Mattingly diye iki kumkuma onu kıstırdı. Tanıyor musun bu kadınları?"

"Hayır."

"Şanslısın. Bok gibi para ama zırnık kadar akıl yok. Tabii Helen'e George'un sağlığını sordular, o da bir iyileşme yok dedi. Bu sefer Virginia'daki harikulâde bir adamdan söz etmeye başladılar. Galiba bir tür papaz falan. Eski bir tütün ambarında vaazlar veriyormuş. Geleceği görebildiğini, inancı olanları tedavi edebildiğini iddia ediyormuş. Sözde Mattingly'nin migrenini, Downley'in artritini iyileştirmiş."

"Ah, Tanrım," dedi Tollinger. Bir yandan kendine biraz daha viski alıyordu. "Gerisini tahmin edebiliyorum."

"Doğru ediyorsun herhalde. Audrey'le ben Helen'i iki kocakarıdan uzaklaştırmaya çalıştık ama olmadı. Her şeyi baştan sona dinlemek istiyordu. O şarlatanı nerede bulabileceğini, kaç yaşında olduğunu, cemaatının kalabalık olup olmadığını, George'a yararı olup olmayacağını... Eh, uzun lâfı kısa kesmek gerekirse, Amerika Birleşik Devletleri Başkanının karısı, eğer iş işten geçmediyse, bu sahtekâra bir danışmaya karar verdi. Audrey'le ikimiz onu caydırmaya çalıştık, Nuh dedi, peygamber demedi. Oğlunun iyileşme umudu milyonda bir bile olsa, sonradan gitmedim diye kendimi suçlamak istemiyorum, dedi."

Tollinger içine derin bir soluk aldı. "Bu sefer haklısın, Jen," dedi. "Ortada bir kriz var. Ne zaman ziyaret edecek bu şarlatanı?"

"Dur da hikâyemi bitireyim. O çay partisi dündü. Helen'i sonunda ikna ettim. Bu kaçığı görmeye kendisi gitmeden önce, ben gizli servisten biriyle gidip bir bakayım dedim. Kilise dediği yer nasıl bir şeymiş, ne gibi güvenlik önlemleri alınabilirmiş, bir görelim, adama da şöyle bir göz atalım diye."

"İyi düşünmüşsün."

"Böylece gizli servisin bir ajanıyla ikimiz bu sabah arabaya binip yola koyulduk. Aşağı yukarı dört saate yakın sürdü. Yerini bulmakta zorluk çekeriz sanıyordum ama ora halkı hep biliyordu. Garip gelecek ama konuştuğumuz çiftçilerin hepsi korkunç inanıyor bu manyağa. Hayvanları ondan iyi anlayan yoktur, diyorlar. Hasta civcivden öküze kadar hepsini tedavi edebiliyormuş."

"Jennifer, nedir bu herif böyle? Fondamantalist mi? Evanjelist mi? Yani... dini ne?"

"Kim nereden bilsin? Vaazını dinledim. O iki sosyete kadını, Downley ile Mattingly, değişik bir dini var demişlerdi. Kendine göre, pek ilham verici bir şey. Bu kelimeleri kullandılar aynen. Her neyse, ambarı bulduk. Rüzgâr biraz hızlansa uçuracakmış gibi bir yer. Üzerinde yazı yok, dekorasyon falan yok."

"Haç?"

"Gözüme çarpmadı. İçerde kaba kerevetler var. Bir tür derme çatma sahne. Gariban bir kürsü. Bir arka oda var. Papazın oturduğu yer. İki kadınla birlikte oturduğu."

"Ah–haa. Genç mi kadınlar?"

"Yeni yetme sayılmaz. Ama iki fıstık. Biri otuza yakın, öteki otuzu aşmış. İkisi de kirli çarşaflardan dikilmiş elbiseler giyiyorlar. Ku Klux'lardanmış da, kukulete giyme-

miş gibi görünüyorlar."

"Papazın kendisini gördün mü?"

"Evet, gördüm. Kıllı bir ayı. John, boyu senin kadar yok ama daha iri görünüyor. Göğsü, omuzları geniş. Yağlı bıyık, uzun sakal. Elleri, ayakları koskocaman. Çirkin adam sayılmaz ama gözleri etkiliyor insanı asıl. Forsforlu olduğuna yemin edebilirim. Bana şöyle bir baktı, oltaya takıldım. Gözlerimi başka tarafa çeviremedim. Bana ilk söylediği lâf neydi, biliyor musun?"

"Neydi?"

"Kocanı neden bıraktın, dedi."

"Dalga geçiyorsun."

"Yemin ederim doğru. Öyle dedi. Nereden bilebilirdi bunu?"

"Şeyy," dedi John Tollinger sakin bir sesle. "Belki parmağında bir zamanlar yüzük takmış olmaktan ötürü daha solgun bir kısım görmüştür. Ya da boş atıp dolu tutmuştur. Hangisi olursa olsun, yanıldı zaten. Beni sen bırakmadın. Anlaşarak ayrıldık biz."

"Zırvalamayı kes," dedi Jennifer sert bir sesle. İçkisinden bir yudum aldı. "Yabancıydım ben. Daha önce ömründe görmemişti beni. Ama kocamdan yeni ayrıldığımı biliyordu. Bu beni sarstı, itiraf etmem gerek. Ama sonunda ona tanınmış bir hanımın kendisiyle gizlice görüşmek istediğini söyledim. Görünce herhalde tanır diye de, gizli tutacağından emin olup olamayacağımı sordum."

"Ne dedi o zaman?"

"Cevap vermedi. Yüzüme bakıp durdu. İlgiyle bakıyordu. Bunu kendim hayal etmiyorum. Sonra ona, danışma ücreti olarak ne aldığını sordum. 'Hiçbir şey ya da her

şey,' dedi. Bu sözü nasıl yorumlarsın?"

"Yorumlamam."

"Sonra da çıktım oradan. Bakışları beni terletiyordu. Helen'in programı çok dolu. Cuma gecesi resmi bir yemek var. Başkanla ikisi hafta sonu için Camp David'e gidiyorlar. Doktorlar izin verirse George'u da cankurtaranla oraya götürecekler. Hastaneden çıksın da bir değişiklik olsun diye. Yavrucak öyle cesur ki, John... anlatamam sana. Ne zaman onu düşünsem ağlamak istiyorum. Her neyse, Helen bu inanç tedavicisini Pazartesi göreceğim diye direniyor. Gizli Servis de güvenlik önlemlerini alabileceğini söylüyor. Başkan'ın karısı gitmeden önce ambarı dipten bucağa arayacaklar. Ha, evet, unuttuğum bir şey var. Papaz kokuyor."

"Kokuyor mu? Ne kokuyor?"

"Kendi kokusu. Leş gibi çuval bir entari giyiyor. Çıplak ayakları da pek temiz değil. Bana sanki sakalını peçete diye kullanıyormuş gibi geldi. Dışarı çıkarken o iki yosmaya bir yüz dolar tosladım, patronlarını Pazartesiye kadar biraz temizlemeye çalışmalarını rica ettim. Bari zımpara kâğıdıyla kabasını biraz alsınlar, o vahşi sakalı budasınlar. Belki biraz da hamam böceği ilacı sıkarlar üzerine."

Tollinger martini sürahisinde kalanı onun bardağına boşalttı, kendine de biraz daha viski aldı.

"Neden bu kadar sıkkın olduğunu şimdi anlıyorum," dedi. "Esas büyük sorun nerede, biliyorsun, değil mi?"

"Allah kahretsin!" diye bağırdı Jennifer öfkeyle. "Biraz aklım olduğunu kabul et, ha? Elbette biliyorum. Basına sızdı mı, ertesi gün Washington Post hemen mahşet atar '**First Lady** Tedavici Pedere gitti' diye Nancy'nin astrolo-

ğu Reagan'lara neye patladı, baksana."

"Haklısın," dedi. Tollinger. "Bence olayı iyi göstermek için olumlu bir şey katmanın yollarını aramaya şimdiden başla. Hemofili Vakfı duyarsa, kamu hizmeti kampanyan da suya düşer. Onu da düşün."

"Hiçbir şey düşünemiyorum," dedi Jennifer Raye. "Kendimi gepgergin hissediyorum. O herifin bana bakışları!"

"Adını söylemedin bana."

"Kendine Peder Kristos diyor. Yatabilir miyiz artık?"

"Tabii," dedi John Tollinger.

4

Sert bir Ocak günüydü. Güneş vardı ama yerlerde don hâlâ erimemişti. Konvoy Beyaz Saray'dan sabah dokuzda yola çıktı. First Lady'nin basına verilen programında, günü oğlunun yanında, Walter Reed Hastanesinde geçireceği yazılıydı. Hiçbir ilginç yanı yoktu bunun. Yenilik sayılmazdı. Fotoğraf çekme fırsatı da bulunmazdı. Gazetecilerin hiçbiri üç arabayı izlemedi.

En önde siyah bir pikap vardı. İçinde dört Gizli Servis ajanı, ellerinde elektronik teçhizat, bir de patlayıcıların kokusunu almaya eğitilmiş Alman çoban köpeği. Arkasından şoförlü siyah limuzin geliyordu. Kurşun geçirmez camlı, yanları zırhlıydı. First Lady arka kanepeye kıvrılmış, uyuklar görünüyordu. Yanında Jennifer Raye vardı. En arkadaki araba yine siyahtı. Bir kupe. İçinde bir gizli servis ajanı daha, bir de Helen Hawkins'in özel doktoru.

Konvoy o kasvetli Virginia manzarasının içinde ilerlemeye koyuldu. Birbirine yakın gidiyor, araya yabancı araba sokmuyorlardı. Manassas'dan Culpeper'e, oradan aşağıya, Goochland'a.

Ambara önce Gizli Servis ajanları girdi. Alman çoban köpeği tasmaya asılıyor, onları içeriye çekiyordu. Yarım saat kadar içerde kaldılar, sonra şefleri çıktı, limuzine yürüdü. Arka kapıyı açtı.

"Temiz," diye rapor verdi First Lady'ye. "Ama dünyanın en temiz yeri yine de burası sayılmaz. Girmek istediğinizden emin misiniz, efendim?"

"Eminim."

Arabadan peşinde Jennifer Raye'le indi. Ambarın dışında üç ajan nöbetteydi. Ötekiler içeriye girmişlerdi. Helen Hawkins düzenli adımlarla ön kapıya yürüdü. Eski model bir astragan manto giymişti.

Agnes temiz, beyaz bir elbise içinde öne doğru ilerledi. "Peder Kristos sizi şimdi görecek," derken doktorların yanında çalışan hemşireler gibi davranıyordu.

Jennifer, "Sizinle gelebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," dedi Helen. "Onunla yalnız konuşmak istiyorum."

Gizli servis şefi, "Tavsiye etmem, efendim," diye söze karıştı.

Helen ona ateş saçan gözlerle baktı. "Ben kendimi kollamasını bilirim," dedi sert bir sesle. "Yardıma ihtiyacım olursa bağırırım. Bağırmasını da bilirim."

Arka odaya geçti. Şef, Jennifer Raye'e baktı, omuzlarını kaldırdı.

Peder Kristos karşısında ufak tefek, kararlı bir kadın

gördü. Yüzünde bir hüzün ifadesi vardı kadının. Papazın gözlerindeki alevleri görmüyordu bile.

"Kim olduğumu biliyor musunuz?" diye sordu papaza.

Adam ruhsuz bir sesle, "Evet, anne," dedi. "Çocuğunuz hasta. Kan kastalığı."

"Ona yardım edebilir misiniz?"

Papaz cevap vermedi. Bir sandalye çekti, eliyle işaret etti. Helen mantosunun önünü açıp oturdu. Sobadaki ateş geçmişti. Odanın içi serindi. Papaz onun karşısında, ayakta duruyor, başını eğmiş, bakıyordu.

Üzerinde mavi blucin kumaşından bir iş gömleği vardı. Paketinden yeni çıkarılmış, kat yerleri belli oluyordu. Haki blucin giymiş, kemer takmamıştı. Paçalarını siyah deri motosiklet çizmelerinin içine sokmuştu. Saçı sakalı yeni yıkanmıştı ama kesilmiş falan değildi. Etkili gözleri bir balta girmemiş ormanın içinden bakıyordu. Kadının karşısına oturdu, onun buz gibi elini kendi avuçlarına aldı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu kadına.

"Oğlumun sağlığını."

"Tanrıya inanır mısın?"

"Evet. Ah, evet."

"Neden izin verdi Tanrı sana bunun olmasına?"

"Çünkü günah işledim," dedi Helen kararsız bir sesle.

"Sen Tanrı'ya benzer yaratıldın. Tanrı günahsız olduğuna göre, sen de öylesin. Bağışlanmaya inanır mısın?"

"Elbette."

"Ama günah işlememişken nasıl bağışlanacaksın?"

Helen dini bütün bir kadındı, mistisizme de eğilimi vardı ama adamın bu sözleri onu şaşırtıyordu. "Anlayamadım," diye kekeledi.

Adam onun ellerini kendi avuçlarında sıktı. "Ben Tanrı adına konuşuyorum," dedi. "Ben İsa'nın kardeşiyim. Dünyaya onun öğretilerini yaymaya geldim. Şimdi aklın karışık. Temiz bir hayat yaşıyorsun. Ama yine de bu acı başına gelmiş. Tanrı beni terk mi etti, diye soruyorsun."

"Evet," diye soludu Helen. "Ah, evet. Öyle hissediyorum. Ne yaptım bunu hak etmek için?"

"Tanrı inancımızı sınar... hergün, yüzlerce biçimde. Tanrı seni sınıyor. İnanıyorum diyorsun ama gerçekten inanıyor musun?"

"İnanıyorum," dedi Helen ısrarla. "Gerçekten inanıyorum."

"O halde eğer bu dertten kurtulacaksan, inancını kanıtlaman gerek. Bana inanıyor musun?"

Helen cevap vermedi.

"Ben dünyada Tanrı'nın havvarisiyim. Benden kuşku duyarsan, Ondan kuşku duyuyorsun demektir.

"İnanıyorum," dedi Helen çok zayıf bir sesle.

"Tanrıya?"

"Evet."

"Bana?"

Helen'in bu seferki "Evet"i çok zayıftı.

"Anne, söyle bana. Sana inanıyorum Peder Kristos, de."

Helen alçak sesle, "Sana inanıyorum, Peder Kristos" dedi.

"Eğer bu inanç güçlü ve doğru değilse oğlun için hiçbir şey yapamam. İnancın ne kadar güçlüyse Tanrı'nın gücü de o kadar çoğalır. Bunu anlıyor musun?"

Helen başını yavaşça salladı. Bakışlarını o yakan göz-

lerden bir an bile ayıramamıştı.

"Bana bir işaret verin," diye yalvardı adama. "Gerçekten iddia ettiğiniz gibi biri olduğunuza dair herhangi bir işaret."

"Kendini öldürmeye çalıştın," dedi adam. "Birkaç yıl önce. Kocan seni zamanında buldu."

Helen sessizce ağlamaya başladı. "Nereden bildiniz?" diye sordu. "Basına hiç yansımadı. Nereden bildiniz?"

"Tanrı'dan hiçbir şey saklanır mı?"

Sessizce oturdular. Birden Jennifer Raye, "Bayan Hawkins," diye seslendi. "İyi misiniz?"

"Evet, evet!" dedi Helen. "Gidin, gidin!"

Peder Kristos ayağa kalktı, onun arkasına geçti, kürk mantosunu indirdi. Koca ellerini onun omuzlarına dayadı. Etini yavaşça yoğurmaya koyuldu. Güçlü parmakları Helen'in ensesine yükseldi, kadının başı öne sarktı. Kemiksiz gibi.

"Oğluma yardım edecek misiniz?" diye sordu.

"Onu görmem gerek. Konuşmam gerek. Sana dokunduğum gibi ona da dokunmam gerek."

"Ayarlayabiliriz," dedi Helen soluk soluğa.

"İsterseniz. Ama bana inanmazsan hiçbir şey olmaz."

"İnanıyorum. **Gerçekten**."

"Ya kocan?"

"Ona açıklarım. Hiç ihtimali varsa, en ufak bir ihtimal varsa, o da kabul eder. Edeceğinden eminim."

"Pek çok sorumlulukları var, görevleri var. Ama inancı var mı?"

"Evet, var. Birlikte dua ederiz. Her akşam."

"Bazı dualar kabul olmaz. Ama o da Tanrı'nın cevabıdır. Hayır cevabı."

Parmakları Helen'in ensesini, kulak aralarını, çenesinin çizgisini ovalıyordu. Omuzlarını, kollarının üst kısmını da yokladı.

"Bana inan," dedi. "Bana inan, oğlunun acılarını kendi üstüme alayım, o yeniden doğsun."

"Bir yolunu bulacağım diye sözverdi Helen. "Ne yapıp yapıp bulacağım. Oğlumu görmenizi, ona ellerinizle dokunmanızı istiyorum."

"İstersen," dedi Peder Kristos. Sonra ayrılıp uzaklaştı.

Helen titreyerek ayağa kalktı, mantosunu düğmeledi. "Bir bağış getirdim," dedi. "Kiliseniz için," diye ekledi aceleyle. "İyiliş amaçlarınız için."

Adam başını hafifçe eğdi. Helen bir deste kâğıt parayı muşambalı masaya bıraktı.

"Teşekkür ederim, Peder Kristos," dedi hevesle. "Her şey için teşekkür ederim. Bana yepyeni bir umut verdiniz."

Helen çıkarken o ayaktaydı. Ambardan gelen sesleri duydu. Birkaç saniye sonra motorların çalıştığı işitildi. Papaz arka kapıyı açtı. Sarı köpek titreyerek içeri girdi.

Kristos dolaptan bir şişe vokta çıkardı, köpeğin tabağına biraz koydu. Hayvan yavaş yavaş içmeye başladı. Efendisi şişeden içti, sonra yine dolaba yürüdü, tabak içinde duran soyulmuş salatalık aldı. Masaya oturdu, bir yandan votka içip bir yandan salatalık kemirmeye koyuldu.

Agnes perdeli kapıdan girdi.

"Gittiler," dedi. "Ne kadar bıraktı?"

Adam elini masaya doğru salladı. Agnes paraları kaptı, hızla saydı.

"İki yüz," diye bildirdi. "Fena değil. Ne biçim kadın?"

"Kemikli. Ama teni ateşli."

"Pearl neredeyse gelir. Erzak getiriyor. Bu gece balık yahnisi yiyeceğiz. Bol biberli. En sevdiğin."

"İyi." Adam yeni bir salatalığı alıp ısırdı.

"Ernie McAllister uğradı," dedi Agnes. "Hasta bir ineği varmış. En kısa zamanda uğramanı istiyor."

Peder Kristos başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinde bir şey değişti, bakışı durgunlaştı. "Çok geç," dedi. "Hayvan öldü."

Agnes onun sözlerine karşı çıkmamayı öğrenmişti. Yanına yürüdü, yumuşak karnını onun omzuna yasladı.

"Yeni kıyafetinle çok yakışıklı görünüyorsun," dedi. "Keşke sakalını biraz düzeltmeme izin verseydin."

Adamın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Kibar bayanları hayal kırıklığına mı uğratayım? Karşılarında bir vahşi görmek heyecanlandırıyor onları. Traş olmuş, uygar bir papaz görürlerse paralarının karşılığını almadıklarına inanırlar."

Agnes onun saçlarını okşadı, parmaklarıyla taradı. "Gerçekten kemikli miydi?"

Adamın eli onun bacağını buldu. Baldırını okşamaya başladı, sonra etli oyluğuna yükseldi. Agnes zevkle ürperdi, bacaklarını açtı.

Çarşaf elbisesinin altında çıplaktı. Adamın işaret parmağı ona masaj yaptı. Nemleninceye kadar. Sonra sert parmak içeri süzüldü.

"Daha," diye soludu Agnes.

Ama adam elini çekti. Yüzünde kurt gibi bir sırıtma ifadesi vardı. Ayağa kalkıp yeni gömleğinin düğmelerini açtı. Agnes elbiseyi başından çekip çıkardı.

"Hiç doymuyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Peder Kristos. "Asla."

First Lady Beyaz Saray'a dönerken yolda, "Öyle inançlı bir adam ki," dedi. "Ne kadar etkilendiğimi anlatamam sana."

Jennifer, "Bayan Hawkins," derken sesini sakin, mantıklı çıkarmaya çalışıyordu. "Bu işi sürdürmek istediğinizden emin misiniz?"

"Evet, eminim. Ab'a bundan sözettiğimde onun da isteyeceğini biliyorum, Jen. Bu yalnızca bir ihtimal, farkındayım... ama ihtimal ihtimaldir. Her şeyi denemeliyiz, değil mi?"

"Evet, tabii," dedi Jennifer. "Sizi anlıyorum. Ben yalnızca bir takım pürüzleri düşünüyorum. Biliyorsunuz... kötü yazılar, siyasal karalamalar."

"Kaygıların makbule geçiyor hayatım," dedi Bayan Hawkins. Elini yavaşça Jennifer'in omuzuna koymuştu. "Ama bu tür şeylerin bizi etkilemesine izin veremeyiz, değil mi? Önemli olan... **tek** önemli olan... oğlumun sağlığı. O konuda her yolu denememi hiçbir şey engellememeli."

"Nasıl idare edeceksiniz?" diye sordu Jennifer. Keşke yanımda John Tollinger'in sek martinilerinden bir termos dolusu olsaydı, diye geçiriyordu içinden.

"Ah, ne bileyim! Herhalde Peder Kristos'la George'u biraraya getirmenin bir yolunu bulurum. Herhalde papazın hastaneye gelmesini istemek doğru olmaz."

"Olmaz tabii," dedi Jennifer telaşla. "Akıllıca bir hareket olmaz. Doktorlar dışardan bir uzman getirmenizi istemez... eğer uzmansa o. Hemşirelerle hademeler haberi mutlaka basına sızdırırlar. Ne de olsa... Peder Kristos pek Başkan ailesinin yakın dostu olacak bir tipe benzemiyor."

Helen Hewkins onu dinlemiyordu bile. "Ya da belki George'u Peder Kristos'un kilisesine götürürüz," diye sürdürdü sözlerini. "Dışarı çıkmak çocuğa da iyi gelir."

Jennifer umutsuzca, "Bunun yapılabileceğini sanmıyorum," diye atıldı. "Basın cankurtaran arabasını izler, onu nereye götürdüğünüzü öğrenmeye çalışır. Hanımefendi, eğer bu iş yapılacaksa, çok gizli yapılmalı. Sızma ihtimalini en aza indirmek şart."

"Buldum!" dedi First Lady birden. "Peder Kristos'u hafta sonu için Camp David'e davet ederiz. Konuk evlerinden birinde kalır. Başkalarını da davet ederiz... o dikkat çekmesin diye. Tabii George'u da götürürüz. İkisi birlikte biraz zaman geçirebilirler. Bu nasıl sence?"

"Harika," dedi Jennifer sefil bir sesle. Bürosuna vardığı anda da John Tollinger'e telefon açtı.

5

"Şef," dedi Tollinger ertesi sabah. "Biraz zaman ayırmanız gerek. En azından bir saat."

Henry Folsom masasından başını kaldırdı. "Bir saat mi? Tanrım, bugün beş dakikam bile yok. Konu ne?"

"Patron."

"Doktor Stemple'la konuştuğumuz konu mu?"

Tollinger başını evet anlamında salladı.

"Ve önemli, öyle mi?"

"Felâketin kapıyı çalışı gibi bir şey."

İdare Âmiri içini çekti, programına tekrar baktı. "Bu sabah Kabine toplantısı. Öğleden sonra Capitol'e gidip Senato Bütçe Komisyonundaki o katı heriflerle cebelleşmeliyim. İkisinin arasında da Başkan Yardımcısıyla haftalık öğle yemeğimi yiyeceğim. Her an sızlanan o köpekle! Yakınmalarını din-

leyeceğim, onu genel tabloda saf dışı bırakmak niyetinde olmadığımızı tekrar tekrar söyleyeceğim... her neyse genel tablo. Sen de benden bir saat istiyorsun, ha?"

"Bence iyi edersiniz," dedi yardımcısı yine de.

"Öyle diyorsan öyle olsun. Ama eğer pireyi deve yapıyorsan okudum canına. Tamam, Başkan Yardımcısıyla öğle yemeğini iptal ediyorum. Tekme yemiş domuz gibi bağıracak ama canı cehenneme. Burada buluşalım mı seninle?"

Tollinger, "Hayır," dedi. "Burada olmaz. Konuşmamız habire kesilir. Yerin kulağı var burada. Durum Salonunda olmaz mı?"

Folsom ona garip garip bakıyordu. "O kadar kötü, ha?" diye sordu.

"Yeterince kötü. Ben öğle yemeğini oraya getirtirim. Size yine çavdar ekmeğiyle sıcak jambon mu?"

"Evet, idare eder. Salata da söyle. Turşu da. Ah, yanında bir de bira olaydı. Keşke patron şu binayı Yeşilaycı yapmaya kalkmasaydı. Ziyafetlerde soda ikram etmeyi düşünebiliyor musun? Neyiz biz... Müslüman falan mı?"

Tollinger, "Ben bu sabah altılık bir kasa soktum içeri," dedi. "Carlos mutfağa sakladı. Rüşvet diye altı kutudan birini verdim yalnızca. Biliyordum yemekle bira isteyeceğinizi."

İdare Âmiri ona sırıttı. "Kendinden pek emindin herhalde, değil mi?"

Saat birde ikisi bodrum katındaki Durum Salonunda, kocaman konferans masasının başında oturuyorlardı. Beyaz Saray'ın belki de en güvenli odasıydı orası. Hergün kontrol edilir, dinleme aygıtı olmadığından emin olunurdu. Silik bir odaydı. Folsom'un "Kusmuk Beji" dediği renkte dekore edilmişti.

Amir iki sandviçin başına oturmuştu. Önünde bir salatayla bir tabak da turşu vardı. Konserve kutularındaki biralar yere, göze çarpmayacak biçimde konmuştu.

"Sana yemek yok mu?" diye sordu.

Tollinger, "Ben yemiyorum," dedi. "Hem yiyip hem konuşamam."

Amir, "Ben aldırmam," diye karşılık verdi. "Pekâlâ, başla bakalım."

Yardımcısı brifing vermekte ustaydı. Yeterince tecrübesi vardı bu işte. Akıcı biçimde, kısa, düzgün, anlamlı cümlelerle konuşuyor, arada 'şey', 'hım', 'ıh' falan demiyordu. Sırayla anlatıyordu hikâyeyi. Özel fikirlerini araya katmıyordu.

İdare Âmirine Jennifer Raye'den duyduklarının hepsini anlattı. First Lady'nin Peder Kristos'u nasıl duyduğunu, tedavi ustasını ziyaret etmeye nasıl karar verdiğini, Raye'in nasıl yanına gizli servis ajanlarını alıp önceden gittiğini, sonra da Bayan Hawkins'in papazla nasıl konuştuğunu saydı döktü.

Tollinger mümkün oldukça, papazı ve ambarı tarif etmek için Jennifer'in kendi kelimelerini kullanmaktaydı. Sonunda Folsom'a, First Lady'nin adamı Camp David'e davet etme kararını anlattı. Hasta oğlunu görsün, "mucize tedavi"lerinden birini uygulasın diye.

İdare Âmiri bütün bunları hiç sözü kesmeden dinledi, bir yandan da yemeğini yedi. Tollinger hikâyenin sonuna varınca Folsom sandalyesini masadan geriye doğru itti. İki bira açıp birini yardımcısına uzattı.

"Bazen keşke hâlâ Wichita Falls'da olsaydım diyorum," dedi. "Bugün de öyle bir gün."

Tollinger, "Bilmeniz şarttı," diye direndi.

Âmir başını salladı. "Tabii. Bana anlattığın için teşekkür ederim. Bunların hepsini Jennifer'dan mı öğrendin?"

"Öyle."

"Başka kimler biliyor?"

"Siz, ben, Jennifer, First Lady, Gizli Servis adamları, yolculuğa onlarla giden doktor. Ama onlar herhalde ziyaretin amacını bilmiyorlardır."

"Bir bilen daha var... Peder Kristos. Herhalde metresleri de. Jennifer senin bunları bana anlattığını biliyor mu?"

"Hayır."

"Öğrenince ne tepki gösterecek dersin?"

Tollinger önce birasından bir yudum aldı, sonra cevap verdi. "Küplere binecek herhalde. Kendini sorunlarını tek başına çözebilen güçlü bir kadın olarak görür."

"Ama sen o kanıda değilsin."

Yardımcısı yerinde tedirgin tedirgin kıpırdandı. "Çok duygusaldır. Ama First Lady ile Peder Kristos'u bana anlatması, bir bakıma bir yardım çağrısıydı. Sonuçların nerelere varabileceğini biliyor."

"Evet," dedi Folsom. "First Lady'nin türban takıp çay falı bakan bir kaçığa bel bağladığının kamuoyunca duyulması."

"Adamın o kadar kötü olduğunu sanmıyorum," dedi Tollinger. "Ama yine de yeterince kötü. Şef, ilk kaygı kaynağımız Bayan Hawkins'in imajı olmamalı. Patronu korumak zorundayız. Eğer karısı ille bu Peder Kristos Camp David'e gelsin diye direnirse, Başkan razı olur mu sizce?"

"Hiç olmaz olur mu? İş o konuya, yani Tanrı'nın gücünün mucizeler yaratmasına geldi mi, o da karısı kadar saftır. Evet, uyacaktır karısına. Basın da öğrenecektir. Böyle bir olayı ebediyen gizli tutamazsın. Kongre'ye yeni seçilmiş millet-

vekilleri, patronun akıl düzeyi konusunda sivri lâflar etmeye başlayacaklardır. John, bana bütün bunları anlatmadan önce zararı önleyecek bir çare düşünmemiş olacağına inanamam."

"Gece hemen hiç uyumadım," diye itiraf etti Tollinger. "Peşpeşe pipo içtim, sek viskiler yuvarladım. Önerim şöyle:

"Şimdiye kadar olayı yalnızca Jennifer açısından biliyoruz. Bence ilk işimiz bu Peder Kristos'un bir röntgenini çıkarmak olmalı. Kimmiş bu adam? Geçmişi nedir? Nereden geliyor? Suç işlemişliği, sabıkası falan var mı? Poliste dosyası olan gerçek bir sahtekârsa, kanıtları Başkan'a götürür, herife bulaşmamasını söyleriz."

"Evet," dedi Folsom yavaşça. "O bir ihtimal."

"Benim görebildiğim kadarıyla, bu işi gizli tutmakta yarar var," diye devam etti Tollinger. "Normal bir durum olsa, FBI incelesin derdik. Ama ne kadar az insan duysa o kadar iyi olacak."

"Katılıyorum," dedi İdare Âmiri. "Ama ajanları kullanmayacaksak, bu herifin incelemesini kim yapacak?"

John, "Bana güveniyor musunuz?" diye sordu.

"Ne budalaca soru!" dedi Âmir. "Güvenmesem şu anda burada oturuyor olur muydun?"

"O halde bana bırakın. Ben yaparım o işi. Siz yalnızca küçük gider makbuzlarını imzalayın. Araştırma amacıyla, diye not koyarsanız. Sonunda iş tepemize çökerse, kendiniz temiz kalırsınız."

Folsom buruk buruk gülümsedi. "Sağol, John, ama olmaz. Seni bu kasırganın içinde tek başına bırakamam. Sen bulaşıyorsan, ben de bulaşıyorum demektir. Kendin yürüt, ama bana her gelişmeyi haber ver. Sözlü rapor ver sadece.

Teyp yok, yazı yok."

"Tamam," dedi Tollinger.

Kendi odasına dönüp Rolodex'i çevirdi, FBI'da hep temas ettiği adamı buldu. Fred C. Hechett. Müdür muavinlerinden biri. Onu aradı, biraz şakalaştılar.

"Dinle, Fred," dedi Tollinger. "Seni resmi olarak aramadım... kişisel bir durumum var, bana yardımcı olabileceğini umuyorum. Marvin Lindberg diye bir ajan vardı, hatırlıyor musun? Hani altı ay kadar önce kaydırdınız onu."

"Tabii hatırlıyorum," dedi Hachett. "Hem biz kaydırmadık. İstifa etmesine izin verdik."

"İçkidendi, değil mi?"

"Hey, ne oluyoruz," dedi FBI'ın adamı. "Buna cevap vermemi beklemiyorsun herhalde, değil mi?"

"Duyduğuma göre özel hafiye olarak büro açmış," diye sürdürdü sözlerini Tollinger. "Boşanma işlerine bakmıyormuş ama kredi çekleri falan, o tür işleri alıyormuş. Bir kere bize de yardımcı olduydu. Kafası çalışan biriydi diye hatırlıyorum."

"En iyisiydi. Onu kaybettiğimize üzülüyoruz."

"Bak, sorunum şöyle. Bir dostum, Silver Spring'de kurulan yeni bir bankaya yatırım yapmayı düşünüyor. Ama paraları bastırmadan önce, teklifi getirenleri biraz daha yakından tanımak istiyor. Benden yardım istedi. Resmi olarak hiçbir şey yapamam, ama aklıma Marvin geldi. Hem ona da bir iş sağlamak hoşuma gider. Kurduğu şirketin adını biliyor musun diye soracaktım."

"Tabii," dedi Hechett. "Alexandria'da, kendi adına çalışıyor. Numarası yok ama herhalde rehberde vardır."

"Sağol, Fred. Sana bir iyilik borçluyum."

Hechett telefonu kapadı, düşünceli gözlerle kulaklığa baktı. Sonra onu tekrar eline aldı, sekreterinden kendisini Yönetim Binasına bağlamasını istedi.

Öğleden sonra dörtte Tollinger, Smithsonian Enstitüsünün bahçeşinde, bir tahta bankta oturuyordu. Kruvaze takım, başına şapka giymiş, beyaz ipek fular takmış, ellerine geyik derisinden eldivenler geçirmişti.

Dördü biraz geçe Marvin Lindberg geldi, Tollinger onu selamlamak üzere ayağa kalktı. El sıkıştılar, sonra aynı banka yanyana oturdular.

Lindberg boş bahçeye göz gezdirerek, "İyi bir buluşma yeri," dedi. "Kaloriferi olan bir yer gelmedi mi aklına?"

"Galiba biraz paranoya oluyorum," diye karşılık verdi Tollinger.

"Bu kentte yaşayıp paranoyası olmayan, iyice çılgın sayılır. Nedir derdin?"

"Sana bir işim var. Ama o konuya girmeden önce bir şey öğrenmem gerek."

Lindberg ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Yani hâlâ içiyor muyum diye soracaksın, ha? Hayır. Ama yine de alkoliğim ve ölene kadar da öyle kalacağım. Alkolden Kurtarma Derneğine yazıldım. GÜnlük dozları azalttım. Şimdilik iyi."

Lindberg bir zamanlar iri kıyım, koca omuzlu, göbekli bir adamdı. Şimdi ufalmıştı. Yakası boynuna büyük geliyor, kolları manşetlerden incecik çıkıyordu. Burnu yine ayyaş burnuydu tabii. Sesi de viski tenoruydu.

Tollinger bu enkaza güvenmeye karar verdi.

"Bu benim özel bir işim," dedi eski FBI ajanına. "Yönetimle hiçbir ilgisi yok."

"Hı–hıı. Öyle diyorsan öyle olsun."

"Bir adamın profilini istiyorum. Tam adı, doğum yeri ve tarihi, eğitimi, iş geçmişi, medeni hali, muhtemel polis sicili... her şeyi. Başka bir ifadeyle, komple bir dosya. Nelere ihtiyacım olduğunu biliyorsundur, eminim."

"Biliyorum," dedi Lindberg. Yine aynı çarpık gülümseme belirdi yüzünde. "Haftada bin, ayrıca masraflar."

"Biraz kazık olmadı mı?"

"Tabii kazık," diye kabullendi hafiye. "Başkalarını çok daha ucuza tutabilirsin."

"Ne kadar sürer sence?"

"Ben ipuçlarının nerede olduğunu bilirim. Bir ayı aşmaz normal olarak. Gerekirse seyahat etmek de dahil."

"Gerekecektir herhalde," dedi Tollinger. "Günlük raporlar verebilir misin?"

"Zaman kaybı olur. Belki her gün bilgi gelmez. Haftalığa ne dersin? Önemli bir şey çıkarsa daha sık."

"Kabul. Raporların evime postalanmasını istiyorum."

Lindberg, "Eger gerçekten paranoya isen, sahte isimle bir posta kutusu kiralayabilirsin," diye önerdi.

"Hayır," dedi Tollinger. "Doğrudan adresime postala. Paraları sana nasıl ileteceğim?"

"Biraz avans verebilir misin?"

"Üzerimde bin dolar var."

"İyidir. Daha fazlası gerekince telefon ederim."

"Evime," dedi Tollinger telaşla. "Casa Blanca*'dan arama beni."

Lindberg içini çekti. "Budala olmadığımı kabullen, ha? Pekâlâ, iğrenç para işlerini çözümledik. Şimdi... adam kim?"

*İspanyolca Beyaz Ev... yani Beyaz Saray.

"Tam adını bilmiyorum. Kendini Peder Kristos diye tanıtıyor. Papaz olduğunu iddia ediyor. Mucize tedaviler falan yapıyor, geleceği biliyormuş."

"Harika. Ne taraflarda dolanıyor bu zevzek?"

"Güneyde. Virginia'da. Hepsini şuraya yazdım. Hakkında bildiğim her şeyi. Kilisesi aslında eski bir tütün deposu. İki genç kadınla yaşıyor. Onların da adını öğrenmeye çalış, olmaz mı? Bu Peder Kristos'la ilişkilerini de."

"İlişkilerinin ne olduğunu biliyorum," dedi Lindberg. "Cinsel. Pekâlâ, ne bilgi varsa ver, paraları da ver, işe koyulayım."

Tollinger ceketinin iç cebine uzandı, köşeleri altınlı domuz derisi bir cüzdan çekti, açıp içinden dörde katlanmış tek sayfalık bir yazı çıkardı. Onu Lindberg'e uzattıktan sonra cüzdanının başka bir cebinden ince bir deste yüzlükler buldu. Gıcır gıcırdı paralar. Sayabilmek için parmağını yalamak zorunda kaldı.

"Merkez Bankası bunları bir saat önce mi basmış?" diye sordu hafiye.

"Öyle bir şey," dedi Tollinger. Yüzünde ince bir gülümseme vardı. "Bak, sana gizlilik yemini falan ettirmeye kalkışacak değilim. Güvendiğim için seni tuttum."

"Ben boşboğazlık etmem," dedi Marvin Lindberg.

6

Michael Oberfest, Başkan Yardımcısı Samuel Landon Trent'in Özel Kalem Müdürüydü. Tarihin komplolarla dolu olduğu kuramına kuvvetle inanırdı. Başkan Kennedy'nin öl-

dürülmesini Lyndon Johnson'un ayarladığı, Gerald Ford'un başkan yardımcılığına yükselmek için Başkan Richard Nixon'u bağışlamaya söz verdiği, Ronald Reagan'ın da muhafazakâr Californialılara, ulusal borçları şişirmek, on yıllar boyunca hiçbir Başkanın sosyal programlara başlayamayacağı duruma getirmek için garanti verdiği kanısındaydı.

Böyle gizli komplolar olmasa tarihin zevki mi kalırdı?

Oberfest'in komplolara bir itirazı yoktu. Tek istediği, kendisinin de katılması ve yararlarından pay almasıydı. Ama Samuel Trent'in kadrosunda geçirdiği altı yıl boyunca hiç doğru dürüst bir komploya katılma olanağı çıkmamıştı. Başkan Yardımcısı inatçı, kazık gibi bir adamdı. Siyaset yazarlarından biri ondan söz ederken, "Andrei Gromiko'dan cazibe nakli yaptırmış gibi," demişti.

Trent Massachusetts valisiyken, Michael yine ona sadakatle hizmet etmişti. Sonra patronu Başkan Yardımcısı adayı olarak Orta–Batı'lı Abner Hawkins'in yanında yer almıştı. Parti küçük bir farkla zaferi kazanınca (fark küçük olunca zafer daha da tatlı gelmişti tabii), Michael Oberfest de kendini Yönetim Binasında çalışır bulmuş, diplomatik davetlere katılmaya başlamıştı. Beyaz Saray'a girip çıkmak için izin kartı vardı. Lobicilerle iş takip edenler hep peşindeydi. Nüfuz denilen şeyin bal gibi tatlı olduğu kanısındaydı.

FBI'daki Hechett'den gelen telefon şaşırtıcıydı doğrusu. Fred'le Michael yakın dosttular. Arasıra buluşup porno film kasetlerini birbirine veren memurlar grubundandılar. Hechett telefonla aramış, Tollinger'in neler dediğini anlatmıştı.

"Marvin Lindberg'i bulmak istiyor, çünkü sözde bir arkadaşı Silver Spring'de kurulan yeni bir bankaya yatırım yapmaya hevesleniyormuş. Sen yatırım konusunda pek hareketlisindir, bu yüzden bir kulağını bükeyim dedim. Belki iyi bir

şeydir, ben de biraz puan toplamış olurum."

"Tabii, Fred," dedi Michael. "Bilgiye teşekkürler. Bir göz atarım."

Oberfest aç gözlü bir insan olduğu için, geçiktirmeden göz atmıştı konuya tabii. Borsa komisyoncusunu, bankerini, Merkez Bankasındaki bir dostunu aramıştı. Hepsi de konuyu inceleyip ilk fırsatta geri arayacaklarına söz vermişlerdi. Ve aramışlardı da. Çünkü Oberfest, ABD Başkan Yardımcısının adamıydı. Hafife alınacak biri değildi.

Aynı gün öğleden sonra dört sularında, kendisine gelen raporları dinlemiş bulunan Oberfest, Silver Spring'de banka falan kurulmadığı sonucuna varmıştı. Bunun da anlamı ortadaydı. Tollinger'in Hechett'e ettiği telefon, bir başka konuyu saklıyordu. Ya Tollinger'in özel bir derdi, ya da Beyaz Saray'ın özel hafiye ihtiyacı. Resmi kanallar dışından bir hafiye. Bu yüzden de, içki tutkusu yüzünden işten ayrılmış eski bir FBI ajanını seçmişlerdi.

Başkan Yardımcısı o sırada odasındaydı. Missoula–Montana'dan genç, tecrübesiz bir gazeteci onunla röportaj yapıyordu.

"Efendim," diyordu genç adam içtenlikle. "Başkan Hawkins'in politikalarıyla aynı görüşte olmadığınız durumlar çıkıyor mu?"

Trent buz gibi bir gülümsemeyle, "Elbette arasıra ufak tefek görüş ayrılıkları olacaktır," dedi. "Ama bunlar hep taktik konularda olacak, hiçbir zaman stratejik konularda olmayacaktır. Yani politika anlaşmazlıkları son derece az, hemen hemen hiç yoktur. Politikanın nasıl uygulanacağı konusunda tartışma yapıldığında, görüşmeler büyük bir açık sözlülükle sürdürülmektedir. Biraz o uzlaşır, biraz bu uzlaşır diyebilirsiniz. Ve sonunda kaçınılmaz görüş birliğine varılır. Ben bir

ekip oyuncusuyum. Kabine ve Ulusal Güvenlik Konseyi toplantılarının aktif bir katılımcısıyım. Ve amacımın da daha güçlü, daha mutlu, daha hakkaniyetli bir toplum yaratmaya dönük yönetim planlarını desteklemek olduğu yolunda size güvence verebilirim."

"Teşekkür ederim, efendim," dedi gazeteci zayıf bir sesle. Sonra da defterini kapadı.

Oberfest Başkan Yardımcısının özel odasından genç adamla birlikte çıkıp ona koridorda yol gösterdi, bir yandan anlayışlı gözlerle baktı gazeticiye. Trent'in zihin uyuşturucu konuşma biçimiyle ilk defa karşılaşan birinin gösterdiği belirtileri okuyordu genç adamın yüzünde. Delikanlının gözleri bulanık bakıyordu. Ağzı açıktı. Ellerinde hafif bir titreme seziliyordu.

Oberfest daha sonra Başkan Yardımcısının odasına döndü. Kapıyı vurup girdi. "Efendim, zamanınızdan birkaç dakika rica edebilir miyim?" diye sordu.

Trent, "Sanatın sonu gelmez, zaman da uçar gider," dedi. "Nedir konu?"

Yardımcısı ona Fred Hechett'den gelen garip telefonu anlattı, yaptığı araştırmanın sonucunu da ekledi. Sözlerini bitirdiğinde, Trent'in masasının karşısından ayrılmadı. Başkan Yardımcısı adamlarını ayakta bekletmekten hoşlanırdı. Okulda müdür odasına çağrılan öğrenciler gibi.

Samuel Landon Trent'in ABD Hükümetini yöneten nice kadın ve erkekten daha yüksek bir eğitim almış olduğu doğruydu. Kendi de farkındaydı bunun. Çok hırslı bir adamdı. Pek sıradan bulduğu bir adamın yanında ikinci keman durumunda kalmanın gücenikliği, geleceğe dönük umutlarını daha da iddialı kılıyordu. Bir zamanlar evde karısına, "Abner Hawkins, adı sesli harfle başlayan o eyaletlerin birinden gel-

me küçük adamın biri," demişti.

Kendisi Bostonluydu. Ülkedeki en büyük görevin kendi hakkı olduğuna inanıyordu. Yalnız zeka ve yetenek açısından değil, bir tür ilâhi hak olarak. Hawkins'in ailesini iki kuşak geriye doğru yokladınız mı, Amerika'ya gelen bir göçmen gemisinin güvertesine varırdı insan. Trent'in ataları ise iki yüzyıldır Amerika'daydı. Üç piskopos, dört üniversite rektörü, bir general, bir amiral, iki federal yargıç ve bir at hırsızı çıkarmış bir aileydi. Karısının genç kızlık adı Matilda Sopley Arbuthnot'du. O da benzer bir geçmişe sahipti.

Yardımcısı hikâyeyi anlatıp bitirince Trent, "İlginç bir olay," dedi. "Şimdi izninle bu muammalı olaylar zincirini inceleyeyim." İncecik baş parmağını havaya kaldırdı. "Bir, sana şaşırtıcı bir telefon geliyor ve mantıksal olarak Beyaz Saray'ın resmi kanallar dışından bir hafiya aradığı izlenimi edinmemize yol açıyor."

Bu sefer ince işaret parmağını kaldırdı. "İki, bugünün daha erken saatlerinde Beyaz Saray İdare Âmiri telefon ediyor, özür dileyerek haftalık öğle yemeğimizi erteliyor. Bana işlerin yoğunluğunu bahane gösteriyor ama ona inanmıyorum."

Upuzun orta parmağını kaldırdı. "Üç, dün karıma First Lady'nin programının kopyası geldiğinde, Bayan Hawkins'in bugünü Walter Reed hastanesinde, hasta oğlunun yanında geçireceği belirtiliyor. Matilda bir iki saat First Lady'ye eşlik etmeye karar veriyor. Avutmak, arkadaşlık edebilmek için. Ama Walter Reed'e telefon açıp First Lady geldi mi diye sorduğunda, gelmediğini, zaten gelmesinin de beklenmediğini öğreniyor."

Michael Oberfest, "Giderek daha garipleşiyor olay," dedi.

Başkan Yardımcısı üç parmağını havada tutarak konuşmayı sürdürdü. "Şimdi... eğer bunları ayrı ayrı ele alırsan,

herbirini rastlantıyla açıklamak mümkün. Ama birarada geldiklerine göre, yirmi dört saat içinde üç tane garip ve normal–dışı olay, insanın aklına bir sinerjist etki ihtimalini getiriyor. Obarfest, bunun ne anlama geldiği konusunda bir tahmin yürütebilir misin?"

"Hayır efendim," dedi Michael. "Yürütemem."

"Ben de öyle," diye ona katıldı Başkan Yardımcısı. Sonra açık parmaklarını büktü, yumruğunu masaya indirdi. "Tek anlayabildiğim, ülkeninin refahını da etkileyebilecek önemli bir gelişmeyle ilgili olabilecek bir konuda, yine her zamanki gibi bana bilgi verilmediği. Mevkiimin böyle bile bile ihmal edilmesine dayanamam. Neler olup bittiğini bilmem gerekir. Bu kadarını bu büyük ülkenin vatandaşlarına borçluyum. Ahlâkî ve yasal bir borç. Durumu açık şekilde anlatabildim mi?"

"Evet, efendim," dedi Oberfest. "Ne haltlar döndüğünü öğrenmesi istiyorsunuz."

Trant, "Evet," diye karşılık verdi. "Ne kadar çabuk öğrensen o kadar iyi."

"Perşembe sabahı ilk iş olarak bu konuya bakarım," dedi özel kalem müdürü. "Yarın karımla New York'a, alışverişe gidiyoruz. Size getirmemi istediğiniz bir şey var mı, efendim?"

"Sağol, hayır." Samuel Trent soğuk soğuk gülümsedi. "Bana kalırsa New York, Batı uygarlığının çöküşüne bir numaralı örnek."

"Evet, efendim," dedi Michael Oberfest. "Ama Carnegie Meze Evinin rozbifi hâlâ çok güzel."

Kendi odasına döndüğünde, New York seferini böyle güzel onaylatabildiği için kendini kutluyordu. Karısına telefon açtı, Manhattan'da bir öğleden sonra geçirip akşam yemeğini

Elli Sekizinci Doğu Sokağındaki İtalyan Lokantasında yeme fikrini önerdi. Sonra gece uçağıyla yine Washington'a dönebilirlerdi. Ruth çok sevindi.

"Neyi kutluyoruz?" diye sordu.

"Zevk olsun diye," dedi Oberfest.

Çarşamba sabahı New York uçağına bindiler, alandan taksiyle Manhattan'a gelip Plaza Oteli önünde kaldırıma yanaştılar. Sonra herbiri kendi alışverişine gitti. Saat dörtte Oak Bar'da buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Michael uzaklaşan karısının arkasından baktı, sonra otele girdi, bir paralı telefon buldu, çevirdi.

"Evet?" dedi erkek sesi.

"Ben Arnold," dedi Oberfest ona. "Ismarladığınız iki top kumaşı getirdim."

"Yanlış numara çevirmişsin, ahbap" Adam bu kaba cevapla telefonu kapadı.

Michael memnun, otelden çıktı, kaldırımda durup bir Garciay Vega Napoleon yaktı, ağır adımlarla Beşinci Cadde üzerinde ilerlemeye koyuldu.

Kendisine "Arnold" şifre adı verildiğinde Oberfest, "Yani Benedict gibi mi?" diye sormuş, Marchuk da o şen gülüşüyle, "Tabii ki değil," demişti. "Matthew'daki gibi."

Lenoid Y. Marchuk, Sovyetlerin Birleşmiş Milletler delegasyonunda basın ateşesiydi. Rütbesi binbaşıydı aynı zamanda. KGB'de tabii, diye akıl yürütmüştü Oberfest. Ya da bir başka Rus haberalma ajansında. Hepsinin akılda kalmaz adları vardı o ajansların. Hangisi olduğu Michael'i hiç ilgilendirmiyordu. Sormamıştı da.

İhanetinin ideolojiye dayanan bir yanı yoktu. Aslında SSCB siyasal sisteminin, insan çabası denilen o büyük moto-

ra önem vermediği için sonunda çökeceğine inanırdı. Çünkü her insan kendi çıkarlarını düşünürdü eninde sonunda. Ama eğer bu salaklar, hükümet görevlileriyle ilgili dedikoduları, kişisel olayları dinleyebilmek için ayda bin dolar para ödemeye razıysa... eh, kolay para sayılırdı. Almamak budalalık olurdu.

İhanetini kendine birkaç yoldan makûl göstermeyi başarıyordu. Bir kere kendisinden hiç belge getirmesi istenmemişti. Zaten istense de askeri konuları ilgilendiren gizli bilgileri aktaramazdı. Uzay araştırmaları, bilimsel araştırmalar da öyle. O konularla hiç ilgisi yoktu ki Oberfest'in!

Aslında o casustan çok, dedikodu yazarı sayılırdı. Yoldaşların bu tür bilgilere neden para ödediğini hiçbir zaman anlayabilmiş değildi. Ama ödüyorlardı. Nakit olarak. Her ay. Genellikle sözlü raporlarını Binbaşı Marchuk'a verdikten kısabir süre sonra, aynı bilgiler **Post**'ta, **Times**'da, haber dergilerinde falan yayınlanırdı. Bu durumda Michael Oberfest kendi ülkesine ne gibi bir zarar veriyor olabilirdi ki?

O gün New York sert günlerinden birini yaşıyordu. Isı sıfırın altındaydı. Gökyüzü türkuaz bir renk almış, parça parça beyaz bulutlar akıp gitmekteydi. Tvit Burberry paltosuna sarınmış, purosunu tüttüre tüttüre ilerleyen Oberfest, Beşinci Caddeden güneye saptı. Kentin o telaşı kendisini bir kere daha şaşırtıyordu. Ayaküstü para kazanmaya çalışan bir kaldırım sanayii doldurmuştu kenti. Oberfest kendini bu hava içinde rahat hissedebiliyordu.

Vitrinlere baka baka ilerledi, sonka Saks'a uğrayıp, şu ara ilişkisi olan sevgilisine güzel bir Chanel eşarp aldı. Parasını nakit olarak ödedi, doğruca kızın Foggy Bottom'daki adresine yollattı. Kendine de bir kravat aldı. Sarı ipek, üzerinde ying–yang desenleri. "Nüfuz sarısı", deniyordu sarının bu tonuna.

İkiye birkaç dakika kala, Batı Kırk Altıncı sokakta küçük bir otelin lobisine girdi. Altıncı Cadde'nin hemen doğusuna düşüyordu otel. Loşluğun verdiği rahatlık vardı içerde. Buraya genellikle televizyonda, tiyatroda çalışan profesyoneller gelir, arasıra kokain de satılırdı.

Kuş kafesi gibi bir asansöre binip altıncı kata çıktı, salaş koridorda 612 numaralı odaya yürüdü, iki kere vurdu. Kapıyı Binbaşı Leonid Y.Marchuk hemen açtı, konuğunu gülerek selamladı, ayı gibi kucakladı. Oberfest'in kaburgaları kırılıyordu neredeyse.

"Moskova havası!" diye kükredi Marchuk kapıyı kapar kapamaz. "Ne harika, değil mi? Bak, soğuğa karşı ne getirdim!"

Pertsovka marka biberli votka şişesini çıkardı ortaya. İki iri kadehi doldurdu.

"Tanrım," dedi Oberfest. "Bunun hepsini içemem. İki saate kadar karımla Plaza'da buluşacağım."

"E, ne olmuş?" diye omuzlarını kaldırdı binbaşı. "İstediğin kadarını iç. Ben kendiminkini bitiririm, sonra senden artanı da içerim. İnan bana, hiçbir şey ziyan olacak değil."

Eski bir otelin eski bir süitiydi burası. Duvar kâğıdında papağan resimleri vardı. Kahverengi kadife kaplı bir koltukla bir kanepe, yağdan parlar hale gelmişti. İki adam kanepeye yanyana oturdular.

"Eh, **Na zdorovye**!" diyerek kadehini kaldırdı Marchuk.

Oberfest, "Şerefe," dedi. Sonra, "Ulu Tanrım! Dinamit bu içki!" diye patladı.

Binbaşı şen bir sesle, "İnsanın kalemine kurşun doldurur," dedi.

"Kaleme kurşun doldurmayı kim ister? Ben helyumu ter-

cih ederim."

Rus bağıra bağıra güldü, kendi koca bacağına bir şaplak indirdi. "Arnold, ne komik adamsın! Bu sohbetleri her seferinde özlemle bekliyorum. Şimdi anlat bakalım, Washington'dan son haberler nedir?"

Oberfset içinden, hepsi de önemsiz konular, dedi. Hepsi de zaten yakında gazetelerde çıkacak:

– Rehinelerin salıverilmesi temasları için Peru'ya yollanacak temsilcinin adı.

– Temsilciler Meclisi sözcüsünün açıklayacağı yeni ticaret kanunu değişikliği.

– Ulusal Güvenlik Konseyine bir ekonomi danışmanı atanması.

– Silahlı Kuvvetler Komitesi Başkanının gardrobunda gece tuvaletlerinden ve topuklu pabuçlardan oluşan nefis bir koleksiyon bulunduğu yolunda dedikodu.

– Federal cezaevlerinde bulunan tutukluların hükümeti dava etme hakkı konusu tartışılırken Yüksek Mahkeme üyelerinden ikisinin yumruk yumruğa kavgaya giriştiği.

Hepsi önemsiz, diye karar verdi Michael. Anlatırken kafasında hep bu karar vardı. Sıkıcı, çok sıkıcı konular. Ama Marchuk hiç sıkılmışa benzemiyordu. Bir yandan biberli votkasını yudumluyor, bir yandan dikkat kesilmiş, dinliyordu. Yüzünde anlayışlı ve sevimli bir gülümseme vardı. Çok kolay gülebilen bir adamdı. Yüksek sesli, içten gelen kahkahalar atardı. Sanki Arnold'la ikisi nefis bir komedinin oyuncularıymış gibi. Olayın ne kadar gülünç olduğunu ikisi de biliyordu ama rollerini küçümseseler bile, oynuyorlardı yine de.

"Son olarak," dedi Oberfest, "dün bir durum çıktı. İyice gırgır."

Binbaşıya First Lady'yi, John Tollinger'i ve Bayaz Saray İdare Âmirini işin içine katan durumu anlattı.

"Şimdi Başkan Yardımcısı araştırmamı istiyor," dedi. "Herhalde çerçöp bir şey."

"Doğru," dedi Rus. "Ama çöp dediğin... kokar. Kapitalist çöp olsun, komünist çöp olsun, mutlaka kokar. Şu sizin Başkan Yardımcınız... sevmiyorum o adamı. Fazla gururlu. Nesi var o kadar gururlanacak? Hottentot'da doğmadı diye mi kasılıyor? Ayrıca Sovyetler Birliğine de çok düşman. Siyaset hayatında ilerlemesini de buna borçlu, değil mi? Bizi habire votka içen, kapıska yiyen, insanları Sibirya'ya yollayıp duran birileri sanıyor."

Yine bir kahkaha patlattı. İçkisini bitirdi, ceketinin cebinden bir zarf çıkarıp Oberfest'e uzattı.

"Akıllı yatırımlarda kullan bunu," diye öğüt verdi. "Ve araştırmandan ne sonuç çıktığını da bana bildir. Yani... neydi o kelime? Hani hem garip, hem eğlenceli demek. İki anlamlı."

"Tuhaf mı?" diye sordu Michael.

Marchuk onun omuzuna bir şaplak indirdi. "Tamam! Tuhaf. Çok tuhaf bir şey. Sonuçta ne çıkacağını öğrenmek ilginç olacak. Ah, Tanrım, çok seviyorum işimi! Bu ülkeyi de çok seviyorum! Arnold, sana bir şey söyleyeyim mi? En büyük korkum, günün birinde beni başka yere transfer etmeleri. Madagaskar'a falan. Ya da İzlanda'ya. O zaman iltica ederim! İki yıl Los Angeles'te çalıştım, biliyor muydun? Ah, o California kadınları! Öyle uzun bacakları var ki! Güneş yanığı tenleri... saten gibi. Evet, çok seviyorum California kadınlarını. Bu harikulâde ülkenin her şeyini seviyorum. Ömrümün sonuna kadar burada kalmak istiyorum."

"İyi şanslar," deyip ayağa kalktı Oberfest.

Rus onu kapıya kadar geçirdi. Koca kolunu konuğunun omzuna atmıştı. "Acil numarayı ezbere biliyor musun?" diye sordu. "Ne olur ne olmaz."

"Tabii. Biliyorum."

"İyi," diyerek tekrar güldü binbaşı. "Şimdi git, karınla buluş, hayatın tadını çıkar."

Oberfest çıktıktan sonra Marchuk kapıyı kapayıp kilitledi, eğildi, kanepenin altından Tayvan yapımı minik tape-recorder'i çekti, içindeki kaseti çıkardı.

Kanepeye oturmuş, ikide bir kaseti etli çenesine tıp tıp vurarak düşünüyordu.

Sonra Arnold'dan kalan votka kadehine uzandı. Hemen helen doluydu kadeh. Yudumlamaya koyuldu. Açgözlü salağa demin söylediği gibi, hiçbir şey ziyan olmazdı.

7

Beyaz Saray'daki Aile Odasını son elli yıldır her gelen First Lady yeni baştan dekore ediyordu. Ama bazı mobilyalar, lambalar, tablolar ve biblolar değişmeden kalmayı başarmıştı. Şu sıra oda bir uslûplar karışımıydı. Kanepe ve koltuk grupları, sandalyeler, sehpalar, Başkan ailesinin bu donuk yeri hoş konuşmalar ve gülüşmelerle renklendirebilecek bir aile olduğu izlenimi yaratmaktaydı.

Odanın ışıkları pek loştu şu anda. Başkanla Bayan Hawkins bir kanepede yanyana oturmaktaydılar. Gölgeler arasında kaybolmuşa benziyorlardı. Hiçbir şeyin kendilerine ait olmadığı bir kof evde... kaybolmuş. Dışardaki koridorda siyah

takım elbiseli bir adam, elinde şifreli evrak çantasıyla durmuş, Gizli Servis görevlisiyle çene çalıyordu.

"Ama adam gerçek bir papaz mı?" diye soruyordu Başkan, karısına. "Maaşlı bir görevli mi? Diplomalı mı?"

Bayan Hawkins, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Mezhebinin ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama o önemli mi, baba?"

"Herhalde değil. Bu ülkede öyle yerler var ki, insan ilâhiyat görevlisi ruhsatını beş dolara alabilir, on dolar bastırırsa Doktora Belgesi verirler. Hepsi de postayla. Anne, kırılmanı istemem. Bu adam şarlatanın biri olabilir."

"Ona biliyorum," derken karısı onun ellerini kendi avuçlarına aldı. "Ama içimde bir duygu var. Bu adam dualarımıza cevapmış gibi. Baba, ona bir şans tanıyamaz mıyız? İnanıyorum ona."

Başkan suratını asmış, oturuyor, düşünüyordu. Bu işin tehlikelerinin farkındaydı. Kendisi açısından siyasal tehlikeler, karısı açısından ruhsal tehlikeler. İnsan umutlarının yıkılmasına kaç kere tanık olabilirdi tam çökmeden önce? Ama Abner Hawkins inançlı bir ailenin çocuğuydu. Cübbe giymiş adamlara saygı duymak, tâ çocukluktan içine işlemişti. O cübbe ister ipekten olsun, ister çuvaldan.

Karısı, "George'a yardımı olmazsa onunla bir daha hiç görüşmem," dedi. "Söz veriyorum. Ama bu işi yapmayı öyle çok istiyorum ki! Sanırım sen de tanıyınca benim kadar etkileneceksin."

Başkan derin bir soluk aldı. "Senin için bu kadar önemliyse, pekâlâ," dedi. "Bir hafta sonu Camp David'e getirtelim."

"Teşekkür ederim." Karısının sesi boğuk çıkıyordu. Gözlerini kırpıştırıp göz yaşlarını engelleme çabasındaydı.

"Dikkatli ol," diye uyardı onu Başkan. "Ne kadar az kişi

bilse o kadar iyi."

"Elbette!" Neşe denilebilecek bir ton gelmişti kadının sesine. Kocasının elini kaldırdı, parmak uçlarını öptü.

8

Tollinger:

Konu: Peder Kristos.

Adamın asıl adı Jacob Everard Christiansen. Bethlehem–Nebraska'da doğmuş. (Bu nasıl geliyor kulağa?) Şu ana kadar elime üç ayrı doğum tarihi geçti. Kesinleştirmeye çalışacağım ama 1938'le 1941 arasında olmalı. Askerlik yaptığına dair kayıt yok. Gerçek adıyla sosyal sigorta numarası yok... ama tabii bu da hiç sabıkası yok anlamına gelmez.

Bu bilgileri nasıl edindiğimi merak ediyorsan, işe eski, paslı bir Ford pikabın plaka numarasından başladım. Böyle bir arabası var. O tütün ambarıyla çevresindeki iki buçuk dönüm arazi de onun malı. Bir yıl kadar önce ortaya çıkmış, her şeyi peşin parayla satın almış.

Onunla yaşayan iki yosmanın biri Agnes Brittlewaite, öbürü de Pearl Gibbs. Birbirleriyle ana bir, baba ayrı kardeş oluyorlar. Kristos Virginia'ya geldiğinde onları da yanında getirmiş. Nereden tanıdığını falan henüz bilmiyorum. Bir de bitli köpeği var. Kurumuş bir hayalete benziyor.

Adamın kendisi iri yapılı, koca bıyıklı, uzun sakallı. Kumral saçları hippiler gibi uzun. Sesi fasafiso ama gözleri bir başka. Enikonu parıldıyor. Gerçek hipnotik bir bakış.

Her akşam sekizde vaaz veriyor. Sonra iki yardakçısı

çıkıp bağış topluyor. Ayrıca adam özel öğütler de veriyor... para karşılığı herhalde. Zengin olma yolunda sayılmaz ama idare ediyor. Çevre halkı vaaza gelenlerin arttığını söylüyor. Önce bir avuç insanla başlamış. Şimdi, bazı şanslı gecelerde elli kişi dolabiliyor oraya. Belki elli dolar para topluyordur. Ama henüz Madison Square Garden'de gösteri yapmaya falan hazır değil.

Herhangi bir örgütlenmiş dine kaydını bulamadım ama konuyu biraz daha kurcalamak istiyorum. Şu ara sanırım bulaşmak istemiyor. O yörede (gerek siyahlar, gerekse beyazlar arasında) gerçek bir tedavici olarak adı çıkmış. Geleceği bildiğini, insanlara geçmişlerinde yer almış, asla bilinemeyecek olayları söyleyebildiğini duydum.

Dönümlerce alan içinde en başarılı veteriner olduğu da ayrı. Hasta hayvanlar konusunda mucizeler yaratabiliyormuş diyorlar.

İki vaazını dinledim. Çılgın sözler. Hepsini anladığımdan emin değilim ama galiba esas dediği, Tanrı'ya benzer yaratıldığımız için hepimiz günahsızız. Eğer günah işledik diye kendimizi suçlu hissedersek, hemen günahı Peder Kriistos'un üzerine devrediyoruz, çünkü o bütün dünyanın günahını alıp taşımaya razı. Fasarya... ha?

Bu sapığın ne mene bir şey olduğunu anlamak için onu görmen, duyman gerek. Bu yolculuğu yapmanı kuvvetle öneririm. Televizyonun geç saat programlarından çok daha ilginç.

Bana gelince, Bethlehem–Nebraska'ya gidiyorum. İzi başından süreyim diye. İlgim artmaya başlıyor.

–Lindberg

9

Upuzun, gevşek eklemli bir adam olan Tollinger, Jaguar XJ–S kupe arabasının direksiyonuna geçti. (Yirmi iki ay daha taksit ödedi mi, onun olacaktı araba. Gerçek anlamda.) Erken yola çıkmak iyidir, diye düşünüyor, köprü trafiğinin henüz sıkışmamış olacağını umuyordu. Ama Potomac nehrini geçip Virginia'da güneye doğru yola koyulduğunda, saat neredeyse dörttü.

Ocak buzları yavaş yavaş erimeye başlamıştı. Gökte kavun gibi bir güneş, çil gibi bulutlar, tatlı bir esinti. Camını indir, derin derin solu, öbür dünyaya inan. Öyle bir hava.

Araba kullanmaya bayılırdı. Gece olsun, gündüz olsun, sis, yağmur, kar olsun hatta karsırga yaklaşırken olsun. Kapalı kabinde sıcacık, zamanlar yarışarak gitmek. Jennifer bir keresinde ona, "Bu da senin günahın," demişti. "İçki içmek, zamparalık yapmak yerine, sen de araba sürüyorsun."

"Belki," diye karşılık vermişti Tollinger.

Yoluna devam ederken günün rengi koyuldu, gökyüzü pas rengine dönüştü, akşam ışıkları Beaujolais Nouveau şişesini hatırlatmaya başladı. Duyu algılarını böyle süslemekten çekinir, bu tutuma pek güvenmezdi. İnsanın bu dünyada tattığı zevklerin bedelini ödediğine inanırdı çünkü. Ama bu kadar güzel bir akşamın kendisini etkilemesine o bile engel olamıyordu.

Peder Kristos'un ambarını zorluk çekmeden buldu. Çevresindeki boş alan park etmiş arabalarla doluydu. Arada motosikletler, kamyonetler, pikaplar da vardı. Tollinger kalabalıktan uzağa park etti, arabayı kilitledi, ambara doğru yürü-

dü. Saat daha sekiz olmamıştı. Hâlâ arabalar geliyordu.

Kerevetlerin arka sıralarında bir yer buldu. Kristos'un vaazı can sıkmaya başlarsa dikkati çekmeden çıkabilmek için. Sabırla bekledi, cemaati gözden geçirdi. Tulumlu çiftçilerin, kürklü hanımların, birkaç yeni yetmenin, birkaç siyahın, banka müdürü tipli bir adamın, orospu tipli bir kadının, elele tutuşup fısıldaşan iki homonun oluşturduğu garip bir karışım.

Peder Kristos arka odadan çıkıp geldi. Tüysüz köpeği de topuklarının dibinde, onu izliyordu. Papaz sahneye çıktı, kaba kürsünün arkasında, ayakta durdu, kürsüye iki eliyle sarıldı. Halkı selamlamadan, girizgâha gerek görmeden konuşmaya başladı.

"Dertleriniz olduğu için buradasınız," dedi. "Ya bedensel, ya ruhsal. Bazılarınız vücudun çürümesinden dertli, bazılarınız ruhun umutsuzluğundan. Ama hepiniz belli bir hastalığı paylaşıyorsunuz. O hastalık umutlarınızı yokediyor, en parlak günü en karanlık geceye çeviriyor.

"Size yanlızlıktan söz ediyorum.

"Yalnızlık, mutluluğu elinizden alan, başarıyla alay eden bir eziyet. Yo, çevrenizde aileniz, dostlarınız olabilir ama yüreğinizin gizli köşelerinde o yalnızlık asidinin sizi paslandırdığını, capcanlı hayat dokularınızı kemirdiğini, dünyada tat bırakmadığını biliyorsunuz.

"Bunu inkâr edebilir misiniz? Kendinizi yalnız ve zayıf hissetmediğinizi söyleyebilir misiniz? Aileniz sizi terkedebilir, arkadaşlarınız size ihanet edebilir, geriye bir tek yalnızlık kalır. Ruhunuzu durmadan büyüyen iğrenç bir ur gibi dolduran ve her şeyi yiyip bitiren yalnızlık.

"Neden bu acıları çekesiniz? Yalnızlık bencillikten baş-

ka bir şey değildir. Kendinizi evrenin merkezi sanıyor, Tanrı'yla bir olduğunuzu unutuyorsunuz. Siz Ona benzer yaratıldınız. O sizin bir parçanız. Nasıl siz Onun parçasıysanız, O da sizin parçanız. Tanrıya inanın, yalnız kalmazsınız."

Heyecansız sesiyle konuşurken Peder Kristos cemaatin her üyesine birer birer bakıyordu. John Tollinger o kırpılmayan gözlerin alevini kendi üzerinde hissetti.

"Yalnızlığınıza ağlamayın," diye devam etti papaz. "Cahilliğinize ağlayın. Çünkü Tanrı kollarını açmış, sizi bekliyor, şikâyetlerinizi duymaya, umutlarınızı tazelemeye, Ona vereceğiniz sevgiyi on katıyla geri vermeye hazır."

"Beni yüreğinizle dinleyin. Size diyorum ki, Tanrı'ya sığınmadıkça yalnızlık sizi zayıflatmayı, hayatınızı kemirmeyi sürdürecek. Eş de, dost da, sırdaş da, danışman da, sevgili de Tanrı olacak. Bu kadar da değil, O sizin parçanız olacak, siz Onun parçası olacaksınız. Yeter ki sevginizi o Yüce Varlığa verin."

"Ben Tanrı'nın adına konuşuyorum. Bana inanın."

On beş dakika kadar devam etti, sonra birden sustu, sahneden indi. Sarı köpeği peşindeydi. Beyazlar giymiş iki kadın, puro kutularını alıp halkın arasında dolaşmaya başladılar. John Tollinger de bir dolar attı.

Peder Kristos'un vaazından etkilenmişti. Her şeyden önce, "İsa'ya gelin, sizi kurtarsın," kalıbına uymadığı için etkilenmişti. Yani beklediği gibi çıkmamıştı vaaz. Diger dinleyenlerin de etkilendiği belliydi.

Tollinger kalabalığın dağılmasını bekledi, sonra yardımcılardan birine yaklaştı.

"Peder Kristos'la konuşabilir miyim?" diye sordu. "Yalnız olarak."

Kadın onu tepeden tırnağa süzdü. "Burada bekleyin," dedi sonunda. "Gidip sorayım."

Bir iki dakika sonra geri döndü, Tollinger'e perdeli kapıyı işaret etti.

Peder Kristos çuval entarisini çıkarmıştı. Mavi blucin kumaşından bir iş gömleği, haki blucin ve çizmeler giymişti. Yorgun, tükenmiş bir hali vardı ama gözleri yine ışık saçıyordu. Bakışları dengeliydi. Tollinger, Jennifer Raye'la Marvin Lindber'in ne demek istediğini şimdi anlıyordu. İnsan o gözlerden bakışlarını kaçıramıyordu.

"Peder Kristos," derken kendi sesindeki titreme şaşırttı onu. "Vaazınızı ilham verici buldum."

Adam cevap vermedi. Tollinger yine konuştu.

"Hastaları tedavi edebildiğinizi duydum. Ben çok hastayım. Omurilik kanseri. Doktorlar ameliyat etmek istiyor. Ama o işe kalkışmadan önce, siz yardım edebilir misiniz diye sormak istedim."

Papaz başını başka tarafa çevirdi. Dolaptan bir şişe votka çıkardı, kaldırıp ağzına dikti, içti.

"Hasta değilsin sen," dedi Tollinger'e. "Beni sınamak istiyorsun. Benim düşmanımsın. İnançsızsın. Bana inanmıyorsun. Tanrı'ya da."

John sert bir sesle, "Dindarlık zırvalarına kes," dedi ona. "Demek iyi rol yapamıyorum. Bir içki ver bana, olmaz mı? Parasını öderim."

Peder Kristos, John'ın hiç beklemediği bir şey yaptı. Güldü. Sessiz. Ama başını arkaya atıp güldü. Sarı dişleri gözüktü. Şişeyi Tollinger'e uzattı.

"Buyur," dedi. "Hoşlandım senden. Açık sözlüsün. Kaçamağın yok. Beni sahtekâr sanıyorsun, öyle mi?"

"Öyle," dedi Tollinger. Votkayı yutarken boğazının yandığını hissetti. "Bence masum insanları kandırıyorsun, bundan hayli bara kazanıyorsun. Şarlatansın."

Kristos gözlerini tekrar ona odaklaştırdı, karşısındaki adamın bakışlarını esir etti. Şişeyi alıp yine içti.

"Şarlatan mıyım?" dedi yumuşak bir sesle. "O zaman sen de budalasın. Bu gece oraya yalnızlıktan söz etmek niyetiyle mi çıktım sanıyorsun? Hiç de değil. Suçluluk duygusundan söz edecektim. Ama çıkar çıkmaz, ilk gördüğüm sen oldun. Arka sırada. Öyle garip bir halin vardı ki, yalnızlık günahından söz etmeye karar verdim. O da bir günah çünkü. Sen yalnız bir adamsın. İşin kötüsü, bundan gurur da duyuyorsun."

"Yalnız değilim," diye itiraz etti Tollinger. "Pek çok dostum var. Dopdolu bir hayatım var."

Kristos sinsi sinsi gülümsedi. "Kadınını kaybetmişsin, kendini tek başına mutlu sanıyorsun. Münzevi olmaya hevesleniyorsun. Neden? Bunun suçunu... neyin üzerine atıyorsun? Sefil geçen çocukluğunun mu? Hırlaşıp duran annenle babanın mı?"

Tollinger afallamıştı. Öyle bir şoka kapılmıştı ki, ellerinin titrediği gözükmesin diye onları ceplerine tıktı. "Tümüyle yanılıyorsun," dedi ama sesi titriyordu.

Peder Kristos, "Hayır," dedi "Tümüyle haklıyım. Ama artık değişmek için çok geç. Sevgi aramak, karşılığında sevmek için de."

"Tanrı'nın sevgisi mi?"

"Ya da bir kadının," diye omuz silkti papaz. "Aynı şey."

"Biraz daha içebilir miyim?" Tollinger'in sesi boğuktu.

Koca bir yudum aldı, elli dolar çıkarıp masaya koydu. Gitmek üzereyken durup tekrar döndü.

"Biliyor musun," dedi Kristos'a. "Söylediklerinin hiçbiri anlam taşımıyor. Hepimizin Tanrı'ya benzer yaratıldığımızı, bu yüzden günahsız olduğumuzu savunuyormuşsun diye duymuştum. Ama demin beni yalnızlık günahıyla suçladın. Hem insanlara günahsızsınız diyorsun, hem de sana inanırlarsa günahlarını üstüne almayı öneriyorsun. İnançların mantıksız. Hiç mantık yok içinde."

Kristos, "Mantık bu dünyanın sorunlarını çözer mi sanıyorsun?" diye sordu. "Çözemez. Sen kendini mantıklı adam sayıyorsun, ama sorunların yine de devam edecek. Tâ ki, inancın gücünü kabul edene kadar. İnancın içinde hiçbir mantık yoktur, bir tek Tanrı sevgisi vardır."

Papaz birden sarsılmış göründü. Alnında ter damlaları belirdi, masaya yaslanıp sendelemesini durdurmaya çalıştı, gözlerindeki alevler matlaştı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Tollinger.

Peder Kristos, "Kendi ölümümü gördüm," dedi. Sesi değişmişti. "Seninkini de. İkisi ilişkili. Adın ne?"

"Farkeder mi?"

"Hayır. Sen bir habercisin."

"O ne demek?"

Kristos cevap vermedi. Tollinger gitmek üzere tekrar döndü.

"Köpeğinin adı ne?" diye sordu bir yandan.

Peder Kristos, "Nick," dedi.

Tollinger arabasını Washington'a doğru sürerken dikkatli gidiyordu. Votka yüzünden değil. Çabuk sarhoş almazdı. Ama... Peder Kristos'un söyledikleri yüzünden. Bu ince sırları nereden bilebilirdi bu adam? Yalnızlığı sevdiğini, kavga eden annesiyle babasını, Jennifer'ı kaybettiğini...

Bunlara mantıksal bir açıklama bulmaya çalıştı, başaramadı. Kristos onu daha önce hiç görmemişti. Adını bilmiyordu. Geçmişini incelemiş olmasına imkân yoktu. John Tollinger'in hayatını görebilmesi pek esrarengiz bir durumdu. Tollinger anlayamadığı nedenlerle hemen hemen cinsel heyecana taş çıkaracak bir heyecan duydu.

Gecenin bir buçuğuna doğru Spring Valley'e vardı, evinin bahçe yolunda, garaj kapısını tıkayacak biçimde park etmiş duran arabayı gördü. Jennifer Raye'in kırmızı Toyota'sı.

Camdan baktığında Jennifer'ı direksiyon başında uyur buldu. Başını bir yana çevirmiş, ağzı yarı açılmıştı. John camı tıkırdattı, Jennifer yavaş yavaş uyandı, kapının kilidini açtı, sendeleyerek arabadan indi.

"Ne cehennemdesin?" dedi uykulu bir sesle.

"Partide. İki Büyükelçilik resepsiyonu, sonra da bir büfe yemeği. Senin ne işin var burada?"

"Bilsem keşke," diye homurdandı Jennifer.

John ona destek olup ön kapıya kadar yürüttü. Pek tüy gibi sayılmazdı Jennifer. Bir hayli eti vardı. Ama Tollinger'in buna bir itirazı yoktu. Paltolarını çıkarıp çalışma odasına yerleştiler.

Tollinger, "Bir küçük brandy içebilirim," dedi. "Ya sen?"

"Tamam."

John her ikisi için Remy Martin doldurdu, şişeyi de iki koltuğun arasındaki sehpaya koydu.

"Bitkin görünüyorsun," dedi.

Jennifer keyifsiz, "Bitkin değil, yıkılmış," diye düzeltti. "Sana söylediğim o konuyu hatırlıyor musun... hani First Lady'nin Peder Kristos'u Camp David'e davet etmesini? Eh, oldu. Bu Cumartesi değil, haftaya Cumartesi."

"Bok!" diye patladı Tollinger.

"Hem de nasıl."

"Bombok!"

"Üstelik bu lanet olası işi benim düzenlemem gerekiyor. Ne şeref, ha? Yani oraya daha başka konuklar çağıracağım, Camp David personeliyle, Gizli Servis kadrosuyla ayarlamaları yapacağım, Kaçık Papazın zamanında gelmesini sağlayacağım."

"Nasıl başaracaksın bunu?"

"Ona beş yüz dolar verme yetkisi verildi bana. Herhalde gelir, ne dersin?"

"Garanti. Hır çıkarmadan gelir. Umarım iki metresini getirmez."

"Tanrım olamaz! Ya yalnız gelir, ya da anlaşma yatar. Ona şoförlü limuzin yollayacağız. İkna olmasına yardımı olur."

"Öteki konuklar kim?"

"Başkan Genel Danışmanının kızı ve nişanlısı. NOW Başkanı ve kocası. Louis Gehringer adlı milletvekili ve yeni karısı. Yani hepsi genç insanlar. Hafta sonunu ormanlarda dolaşarak geçirirler, Peder Kristos'a fazla dikkat etmezler."

"Yatırdın takımı," dedi Tollinger. "Milletvekili Gehringer, Samuel Trent'in seçim bölgesinden. Başkan Yardımcısının adamı. Eğer Gehringer, Kristos'u görürse, Pazartesi sabarı Trent'i arar, baklayı ağzından çıkarır."

"Ona kaygılanmanın zamanı geçti," dedi Jennifer. "Davetler çıktı, herkes kabul etti. Başkan ailesiyle hafta sonu geçirme fırsatı kaç kere kapısını çalar insanın? Şimdi tek yapacağım, hastanenin çocuğa iki gün izin vermesini sağlamak. Herhalde çocuğu cankurtaranla götüreceğiz oraya."

"Yanında doktor da olur umarım."

"En azından bir tane. Bir de özel hemşire. İşte, üç gündür bunlarla uğraşıyoruz, sen de partilerde dolaşıyorsun, yılan! John, bu olayın sakandalla bitmeyeceğini söyle bana."

"Sakandalla bitmeyecek."

"Pek emin değil gibisin."

"Değilim. Bence çılgınlık. Basın mutlaka duyar, sonra da alev bacayı sarar. Tepki olur, düşünebiliyor musun? Doktorlar camiası?"

"Evet," dedi Jennifer. "Düşünebiliyorum. Bana kalırsa iki seçeneğim var. Ya bu işi yapacağım, ya da istifa edeceğim. Oysa istifa etmem. İşimi seviyorum, Bayan H.'yı da seviyorum. Bu olayda yanlış yolu seçmiş olabilir ama iyi bir kadındır. Yardıma da ihtiyacı var. Onu tek başına bırakamam."

"Elbette bırakamazsın," dedi Tollinger. "Ayrılma, evlat. Belki sandığımız kadar kötü gelmez sonu."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Hayır. Bak, yatmadan şu harika nesneden birer kadeh daha atalım mı?"

"Hey!" diye patladı Jennifer. Şaşırmıştı. "Ne oluyor sana? Birden azdın mı ne?"

"Hakkım yok mu?"

"Tabii var."

İkinci konyaklarını alıp yatak odasına geçtiler. Jennifer soyunurken Tollinger banyoya girip sıcak suya batırılmış sabun beziyle silindi. Hâlâ Peder Kristos'la yaptığı konuşmayı düşünüyordu. Adam ne demek istemişti sen habercisin derken?

Işıklı yatak odasına çıplak olarak döndü. Jennifer yatağa girmiş, bekliyordu.

"Çok güzel," dedi eski kocasına bir baktıktan sonra. "Şurana ıslak havlu assan durur."

10

Hafif kar yağışı tüm manzarayı beyaza boyamış, çamların dallarına da desenler çizmişti. Camp David nöbetçilerinin üstlerinde beli kemerli paltoları, kulaklarında tıkaçları, ayaklarında çizmeleri vardı. Berrak bir gündü. Gökyüzü taştan yontulmuş, rüzgâr canavar gibiydi. Ana binada şömineler yakılmıştı. Konuk evlerinde de öyle.

Peder Kristos'u getirecek limuzin cuma sabahı erkenden yola çıkmıştı. Soför bu sakallı yolcusunun görünüşüne şaşırdıysa bile, renk vermedi. Kristos blucin gömleğini, haki pantolununu, çizmelerini giymişti. Boynuna iri bir tahta haçı sicimle asmıştı. Şapkası yoktu. Eski, kareli bir palto giymişti. Bavulu falan da yoktu. Ufacık bir tuvalet çantası bile.

Rahat Lincoln arabaya binerken o geniş arka kanepeye oturmayı reddetmiş, şoförün yanına binmekte direnmişti. Camp David'e kadar olan uzun yolculuk sırasında iki adam daha çok şoförün yaptırmakta olduğu evden konuştular. Kristos ona yerleri seramik kaplatmasını önerdi.

Camp David'e cuma öğleden sonra, geç vakit vardılar. Şoförün geçiş izni vardı. Ama görev başındaki nöbetçiler yine de ana binadaki güvenlik şefini arayıp kontrol ettiler. Girişe izin verilmeden önce Lincoln arandı, iki adam indirildi, üstleri havaalanlarındaki gibi detektörlerle yoklandı.

Peder Kristos'u kapıda bir tek kişi karşıladı. Rakun ceketini giymiş olan Jennifer Raye. Papazı kendisi için ayrılmış ko-

nuk evine götürdü, biraz ürkek bir sesle, yemeklerini yalnız yiyeceğini ama güzel şeyler yiyeceğini anlattı. Yürüyüşe çıkmak isteği zaman, evden ayrılmadan önce güvenlik şefine haber verecekti. Ayrıca Başkan'ın emri gereğince içki yasaktı. Ama isterse kahve, çay, süt veya meşrubat ısmarlayabilirdi. Günün veya gecenin herhangi bir saatinde.

"Ötekiler yarın sabahtan önce gelmiyorlar," dedi Jennifer ona. "Helikopterle gelecekler. Çocuk cankurtaranla getirilecek. Doktoru ve hemşiresi yanında olacak."

Kristos başını evet anlamında salladı. Odanın içinde dolaşıyordu. Bir rafta kitaplar, ötekinde video kasetleri vardı. Pek lüks döşenmiş bir yer olmamakla birlikte, sıcak ve neşeli bir evdi. Çiftlik evi tarzında.

Jennifer, "Bir şeye ihtiyacınız olursa istemekten çekinmeyin," dedi. "Biliyorum, burası rustik havalı bir yer. Ama aslında çok iyi hazırlanmış bir yer. Mutfağın da kusursuz olduğu söylenir."

"Daha önce geldin mi sen buraya?"

"Hayır, benim de ilk ziyaretim. Bayan Hawkins benden, ziyaretinizin hoş geçmesi için her tedbiri almamı özellikle istedi."

"Yalnız mısın burada?" Papaz gözlerini ona dikmişti.

"Hayır," Jennifer kekeledi. "Şey, şu an için, evet. Ama First Lady'nin Sosyal Sekreteri Audrey Robertson da yarın onunla birlikte geliyor. Audrey'le ikimiz aynı evde kalacağız."

Kristos ona bir süre baktı, sonra bakışlarını başka tarafa çevirdi, Jennifer rahatladı. "Karnım aç," dedi papaz. "Balık var mı?"

"Balık mı? Eminim vardır... ne de olsa, bugün Cuma. Na-

sıl istersiniz? Izgara mı? Sote mi?"

"Yahni," dedi adam. "Balık yahnisini severim."

"Sorayım." Jennifer'in sesi kuşkularla doluydu. "Belki pişirirler. Ne zaman yemek istersiniz?"

Adam omuzlarını kaldırdı. "Hazır olduğu zaman."

"Yanında salata da ister misiniz?"

"Hayır. Yalnızca ekmek."

Jennifer'e yine baktı. Jennifer kendini kapağı açık kalmış fırının karşısındaymış gibi hissetti. Alevlerin ısısı ikide bir yüzüne çarpıyordu. Soluğu boğazına tıkanır gibi oldu.

"Benimle yersin." Bu ricadan çok, emirdi.

Jennifer kararsızlık geçirdi. "Peki, olur," dedi. "Buraya servis yaptırırım. Yemeği yeriz, sonra sizi bırakırım. Canım çıktı. Çok uzun bir gündü."

Adam cevap vermedi. Jennifer aşçıyla konuşmak üzere çıktı. Papaz yalnız kalınca evin içini dolaşmayı sürdürdü. Pırıl pırıl banyoya baktı, sıcak su musluğunu denedi, kalın, tüylü havlulara parmağını değdirdi. Küçük yatak odasında yatağı muayene etti, sonra saten örtünün üzerine uzandı. Boynundaki tahta haça sarılıp çizgili tavana uzun süre baktı.

"Şükür," dedi yüksek sesle.

Kalkıp salona döndü. Televizyonu denerken Jennifer Raye de geldi. Arkasında beyaz garson ceketli iki kişi vardı. Paslanmaz çelikten kapaklı sahanları soğumasın diye fermuarlı kapitone kılıflar içinde taşıyorlardı. Kutular içinde keten masa örtüleri, gümüş çatal bıçak takımları, Başkanlık Arması taşıyan porselenler de gelmişti.

"Buyabes!" diye duyuruda bulundu Jennifer neşeyle. "Harika, değil mi?"

Peder Kristos, "O nedir?" diye sordu.

Jennifer onun yüzüne baktı. "İstediğiniz şey. Balık yahnisi."

Garsonlar sofrayı üç yanı pencereli bir girintiye kurdular, sahanların kapaklarını açtılar ve evden çıkıp gittiler. Peder Kristos bir sandalye çekip oturdu. Jennifer'e sofraya gelmesi için işaret etti. Jennifer de kendi sandalyesini getirdi, acaba yemeden önce dua edecek mi diye merak etti.

Adam dua falan etmedi. Koca yahninin yarısını hemen kendi tabağına doldurdu. Uzun ekmek somunundan koca bir parça kopardı. Sıcacık Fransız ekmeğiydi. Yemeğinin üzerine eğilip işe koyuldu. Jennifer tabağına biraz yahni aldı, ucundan birazcık tadına baktı.

"Imm," dedi. "Güzel, değil mi?"

"Bibere ihtiyacı var." Adam koca biberliği alıp buyabes'in üzerini kapkara tozlarla doldurdu.

Jennifer ona gözleri kamaşarak bakıyordu. İri bir hayvan gibi yiyordu Kristos yemeğini. Aç kalmış bir hayvan gibi. Ağzını doldurdukça boğazından memnun homurtular çıkarıyor, hızla çiğniyor, kabuk parçaları varsa onları tükürüyordu. Soslar sakalına damlamaktaydı. Bıyıkları da yapış yapış olmuştu. Ama hiç duraklamıyordu. Peçetesi yanıbaşında katlanmış durmaktaydı.

Jennifer yemeye çalıştı, yiyemedi. Bu koca adamın, midesini aç kalmış çocuklar gibi doldurması onu tiksindirmekten çok şaşırtıyordu. Adam onun dolu tabağına baktı, sonra yahniden kendine biraz daha aldı. Karidesleri, midyeleri, yengeç etlerini, ıstakozları, balıkları, soğanları, doğranmış kereviz, patates, havuç ve sarmısakları... hepsini habire mideye indiriyordu. Güçlü çenesi açılıp açılıp kapanıyor, soslar hâlâ sakalına akıyordu. Tabağındaki kabuk, kemik ve kılçık yığını da büyümekteydi.

Sahan boşalana kadar durmadı. Sonunda ekmekten bir lokma koparıp suyunu sıyırdı. Jennifer kendi dolu tabağını ona doğru itti.

"Buyurun," dedi. "Ben aç değilim."

Adam itiraz etmedi. Onun yemeğini de bitirdi. Jennifer ona tatlıyı uzattı. Nasselrode turtası. Ama adam başını iki yana sallayıp sandalyesini masadan geri itti. Jennifer içgüdüsel bir hareketle uzanıp onun peçetesini açtı, eğildi, bıyıklarıyla sakalını sildi. Adam itiraz etmeden buna izin verdi, sararmış dişlerini gösterdi. Jennifer içinden, bu inşallah gülümsemedir, diye umdu.

Elinden geldiği kadar hafife almaya çalışarak, "Hoşunuza gittiğini görebildim," dedi. "Güzeldi, değil mi?"

"Bütün yemekler iyidir. İçkiler de birer armağan."

"Kahve var. Biraz ister misiniz?"

Adam yine başını iki yana salladı, ayağa kalktı, masadan uzaklaştı, onu tek başına oturur durumda bıraktı. Jennifer masayı elinden geldiği kadar toplamaya çalıştı. Garsonların bu pisliği görmesinden utanç duyuyordu.

"Ben kahve alayım diyorum," diye seslendi bir yandan. "Hatta bir parça da turta. Sonra da giderim."

Cevap gelmedi. Jennifer döndü, salonun boş olduğunu gördü. Kalkıp onu aramaya giderken, belki de güvenliğe haber vermeden evden çıkmıştır diye korkuyordu. Karanlık banyonun kapısı açıktı. Adam orada yoktu. Yatak odasında buldu Jennifer onu. Yatağın kenarına diz çökmüş, başını eğmişti. Bir şeyler mırıldandığı duyuluyordu. Jennifer onun herhalde dua ettiğine karar verdi.

Sofranın başına döndü, bir fincan kahve içti. Soğumuş, ılık olmuştu kahve. Zaten onu sakinleştirmeye de yaramadı.

Çık buradan hemen, dedi kendine. Çık!

Ama kaldı.

Kahvesini bitirip yatak odasına döndü. Peder Kristos çam ağacından tuvalet masasının karşısında, ayaktaydı. Çerçeveli aynada kendine bakıyordu.

"Ben artık gideyim," derken Jennifer kendi sesindeki çekingenliğe şaştı. "Rahat edeceğinizden eminim. İstediğiniz kadar geç kalkabilirsiniz."

Adam yavaşça döndü, ona yaklaştı. Gözlerindeki alevler yeniden parladı. Ellerini onun omuzlarına koyduğunda avuçları hem sıcak, hem de ağırdı.

"Kal benimle," dedi.

"Hayır. Gitmem gerek."

"Günah yoktur. Demek suçluluk da yok olmalı. Kafanı zorlama. Hiçbir şey değil. Yalnızca arzularına uy. Bana inanıyor musun?"

"Şey, ben... pek emin değilim... söylediğiniz şeyler..."

Gözlerini o bakışlardan ayıramıyordu. Yakıyordu o bakışlar.

"Ne görüyorsunuz?" diye sordu adama soluk soluğa.

"Korku," dedi papaz. "Benden değil... hayattan. Güçlüymüş gibi yapıyorsun ama kuşkuların var. Rüyanda canavarlar görüyorsun."

"Ben hiç..." Jennifer kendi kelimelerinin kendisini boğduğunu hissetti.

Adam onu yatağa çekti. "Ben canavar değilim," dedi. "Ben İsa'nın kardeşiyim. Tek gerçeği göstermek için getirildim dünyaya."

"Siz..." Jennifer yine sözünü bitiremedi.

Soyunduklarında adam masadaki vahşiliğine geri döndü.

Jennifer iri kemikli, dolgun etli bir kadındı. Ama adam ona oyuncak gibi davranıyordu. Şu yana, bu yana savuruyordu onu. Jennifer kendini kaybolmuş gitmiş hissetti. Tıpkı bu adam kadar vahşi ve ilkel.

Adamın vücudu kabaydı. Hiçbir zerafeti yoktu. Cildi yara bere içinde, yer yer yırtıktı. Sert ve kıllıydı. Ayı kadar sakardı ama numaralar öğrenmiş bir ayıydı. Korkunç bir kuvveti vardı. Hayvan bağırtıları... teninde ekşi, ilkel bir koku.

Saldırıyordu Jennifer'e. İhtirası duygusuzdu. Pençe atıyor, tırmalıyordu. Sonunda Jennifer'in gözlerinden yaş geldi. Ama acıdan mı, zevkten mi, onu bilemiyordu. Adamın boynundaki tahta haç Jennifer'in yüzüne düşüyordu. Jennifer onu ağzına aldı, hırsla ısırdı. Bir yandan adamın naralarını dinliyordu.

Helikopter sabaha doğru geldi, Başkan Ailesini, maiyet erkânını ve konukları getirdi. Herkes tesise küçük golf arabalarıyla taşındı. Bavullar ayrılıp paylaşılıncaya kadar bol gülüşmeler ve kargaşalar yer aldı. Sonunda konuklar kendilerine tahsis edilen evlere yerleştiler, mutfak öğle yemeği siparişlerini almaya hazırlandı.

On biri biraz geçe George Powell Hawkins'i getiren cankurtaran, doktoru ve hemşiresiyle birlikte oradaydı. Çocuk Camp David'i çok seviyordu. Gözetim altında o patikalarda küçük yürüyüşler yapmasına, güvenlik teşkilâtının nöbet yerlerini ziyaret etmesine izin verilmekteydi. Nöbetçilerle ve görevli Gizli Servis Ajanlarıyla dosluklar kurmuştu oralarda.

On biri kırk beş geçe, Başkan'la First Lady ana binadan çıkıp Peder Kristos'a ayrılan o sapa eve doğru yürüdüler. Jennifer Raye papazı onların geleceği konusunda uyarmıştı. Başkan'la karısının yanında yine her zamanki Gizli Servis kadrosu vardı ama karı koca eve yalnız başlarına girdiler.

Papaz konuklarının büyüklüğü ve ağırlığı karşısında dehşete düştüyse bile bunu hiç belli etmedi. Başkan'la karısı yanyana kanepeye oturdular, Kristos derbeder haliyle kendini bir koltuğa attı. Görüşme boyunca hep o küt parmaklarıyla sakalını taradı, alev alev gözlerini kim konuşuyorsa ona doğru çevirdi durdu.

"Karım bana sizden sözetti, Peder Kristos," dedi Başkan. "Ama sakıncası yoksa size sormak isteğidim birkaç soru var."

"Evet, baba," diye karşılık verdi Kristos.

"Neden bana 'baba' diyorsunuz?" Hawkins'in yüzünde pek garip bir gülümseme belirmişti. "Ulusumuzun babası Washington'du, ben değilim."

"Siz bütün bu halkın babasısınız ve bize çocuklarınız gibi bakmak zorundasınız."

"Şey, evet, herhalde doğru," dedi Hawkins kuşkulu bir sesle. "Size ilk sormak istediğim şey şu: Örgütlenmiş herhangi bir dinin veya kilisenin üyesi misiniz?"

"Bir tek din vardır... bir tek kilise. Tıpkı bir tek Tanrı olduğu gibi. Ona ne isim verilirse verilsin."

"Din adamı ruhsatınız var mı?"

"Yalnız Tanrı'nın verdiği. Ben onun dünyadaki havvarisiyim. İsa'nın kardeşiyim."

"Ne zamandan beri vaazlar veriyorsunuz?"

"Çocukken de Tanrı'nın büyüklüğünü anlatırdım. Ama bunu kendime misyon edinmem son birkaç yıldan beri oldu."

"Eğitimli biri gibi konuşuyorsunuz, Peder Kristos," dedi Başkanın eşi. "Üniversiteye gittiniz mi?"

"Hayır, anne. Liseyi de bitirmedim. Ne öğrendimse okumakla, akıllı bulduğum insanları dinlemekle öğrendim."

Başkan, "Karım bana olağanüstü yetenekleriniz olduğu-

nu söylüyor," dedi. "Hastaları iyi edebiliyormuşsunuz. Bu doğru mu?"

"Eğer inançları yeterince güçlüyse."

"Tanrı'ya inançları mı, yoksa size inançları mi?"

"İkisi de aynı şey," dedi Peder Kristos.

Bayan Hawkins, "Geleceği bilebilir misiniz?" diye sordu.

"Bazen olacak şeyleri görürüm."

"Ya geçmişi?" Kadın hemen hemen soluk soluğaydı. "Geçmişi görebiliyorsunuz. İlk karşılaşmamızda bana hayatımda olan bir şeyi söylediniz. Onu yalnızca kocam ve ben bilebiliriz."

Kristos cevap vermedi. Bakışlarını Başkan'a çevirdi. Tıknaz adam yerinde tedirgin tedirgin kıpırdandı ama gözlerini kaçırmadı. Bir anlık bir sessizlik oldu, sonra papaz ifadesiz bir sesle konuştu.

"Ömür süreniz içinde bir ara Tanrı'yı sevdiğiniz bir dönem görüyorum, baba. Bir geçe, arkadaşlarınızdan çoğunun öldüğü bir savaşın gecesi. Ama Tanrı'yı aramanız, sabahın neler getireceğinden korktuğunuz için değildi. Siz ona şükretmek için yaklaştınız. Ertesi gün ölseniz bile, Tanrı'ya olan sevginiz azalmadan bunu kabul edeceğinize dair yemin ettiniz. Sağ kalırsanız, sevginizin sürekli olacağını, daha büyüyeceğini söylediniz."

"Evet," dedi Hawkins. Yüzü kül gibi olmuştu. "Öyle oldu."

"Sizi o inanç sağ tuttu. Siz de o inancı asla zayıflatmayacağınıza ahdettiniz. Ama sonra, meslek hayatınıza kendinizi kaptırınca, inancınız belirsizleşti. Pazarları uygulanan bir törene dönüştü, savaş sırasındaki o ihtirasından yoksun kaldı. Şimdi artık ateşi yok olmuş durumda. Sınanıyor inancınız. Oğlunuzun hastalığı ruhunuzu paslandırıyor. Bu cezayı hak

etmek için nasıl bir günah işlediğinizi merak ediyorsunuz. Ama günah işlemediniz, suçluluk hissetmenize de gerek yok. Zayıflayan, inancınız aslında. Tanrı da size, inancınızı güçlendirmek için bu üzüntüyü yolladı."

"Evet," dedi Başkan heyecanlı bir sesle. "Ah, evet."

"Tanrı'ya inanç, iradenin kas gücüdür," diye devam ediyordu Peder. "Sağlıklı ve sağlam kalması için aralıksız çalıştırılması gerekir. Sözlerime kulak verin, çünkü ben size Onun sözlerini getiriyorum."

"Lütfen, Peder Kristos," diye yalvardı Helen Hawkins. "Gelip oğlumuzu ziyaret eder misiniz? Şimdi öğle yemeğini yiyor. Sonra uykusunu uyuması gerek. Ama uyanınca sizi çağırtıp onunla karşılaştırabilir miyiz?"

"İstiyorsanız," dedi Kristos.

İki buçuğu biraz geçe Jennifer papazı ana binaya götürmeye geldi. Yolda bir grup konuğun yanından geçtiler. Konuklar sakallı adama garip garip baktı, ama Jennifer onları tanıştırmaya kalkışmadı.

First Lady bekliyordu. Peder Kristos'u küçük bir yatak odasına götürdü. Duvarlara çizgi film kahramanlarının renkli posterleri asılmıştı. Her yanda oyuncaklar vardı. Ama yatak hastane yatağıydı. Bir köşede beyaz emaye bir camlı dolap duruyordu. İçi ilaç doluydu. Alt kısmı da soğutuculuydu.

Odada bir doktorla hemşire vardı. Bayan Hawkins onlara alçak sesle bir şeyler söyledi, Başkan girerken onlar çıktı. Başkan, karısı ve Peder Kristos odada yalnız kaldılar. George yatakta yatıyordu. Bir çarşafla ince bir battaniye beline kadar örtülmüştü. Olup bitenleri iri iri açılmış gözleriyle izliyordu.

Başkanla Bayan Hawkins duvar dibinde durup seyretme-

ye hazırlandılar. Peder Kristos yavaşça yatağa yaklaştı, zayıf, solgun surata baktı. Birden sakalını sağa sola, yukarı aşağı oynattı, çocuk gülmeye başladı, Kristos da onunla birlikte güldü. Sonra yatağın yanına diz çöktü, minicik ellerden birini avucuna aldı.

"Kimsin sen?" diye sordu çocuk. "Noel Baba mı?"

"Hayır," dedi Kristos. "Ben senin kardeşinim."

"Benim kardeşim yok."

"Ben olmak istiyorum. Olabilir miyim?"

"Pekâlâ," dedi George. "İstiyorsan. Doktor musun?"

"Özel bir tür doktorum. Söyle, kardeş, sana Tanrı'yı öğrettiler mi?"

"Aaa, tabii. Görünüşünü falan bilirim. Kocaman bir sakalı var. Senin gibi. Ama Onunki beyaz. Beyaz da saçları var."

"Peki, ne yapar Tanrı?"

"Cenneti yönetir."

"Evet," dedi Kristos. "Hem cenneti, hem bu dünyayı, hem de bütün yıldızları yönetir. Dua etmesini bilir misin, kardeş?"

"Tabii. Ama bazen bitiremeden uyurum."

"Biliyorum. Ama Tanrı anlar."

"Adın ne?"

"Peder Kristos."

"Nerede oturuyorsun?"

"Buradan çok uzakta. Bir ambarda oturuyorum."

"Ambarda mı? Hayvanlarla mı?"

"Bir tek köpeğim var."

"Köpekleri severim," dedi George. "Ama onlarla oynamama izin yok. Isırabilirler."

"Benim köpeğim seni ısırmaz. Sever seni."

"Sever mi?" dedi çoçuk hevesle. "O zaman ben de onu severim. Adı ne?"

"Nick."

"Nick mi? Komik bir köpek adı."

"Eh, o da zaten komik bir köpek. Yazı yazmasını biliyor musun?"

"Tabii, yazı bilirim."

"Nick'e bir mektup yazsana! Okuyamaz, ama ben ona okurum, o zaman anlar."

"Sahi mi? Söylediklerini gerçekten anlayabiliyor mu?"

"Çok akıllı köpektir."

"Peki," dedi George. "Ona bir mektup yazarım. Ne yazayım içine?"

"Ne istersen. Neler hissettiğini, neler yaptığını, neler yapmak istediğini."

Çocuk kıkır kıkır güldü. "Çok komik... bir köpeğe mektup! Ama yapacağım yine de. Cevap verecek mi?"

"Tabii," dedi Peder Kristos. "Havlayacak, ciyaklayacak, ama ben onun ne demek istediğini anlayıp kâğıda yazacağım."

"Hah! Bir köpekten mektup!"

Kristos ayağa kalktı, yatağa dayandı, sakalını çocuğun yüzüne düşmesin diye eliyle tutarak onu alnından öptü.

"Tanrı seninle olsun, kardeş." dedi şefkatle. Sonra döndü.

Yatak odasının dışında Başkan'ın karısı onu kolundan yakalayıp gözlerinin içine baktı.

"Sizi sevdi," dedi. "Bunu anladık."

"Çok güzel bir çocuk."

Başkan, "Açık konuşun," dedi. "Yaşayacak mı?"

Kristos'un gözlerinin odakları değişti, bakışı derinleşti derinleşti... sanki kendi içinde bir şey arıyordu.

"Uzun yıllar yaşayacak," dedi sonunda. "Mutlu bir hayatı olacak."

Helen, "Teşekkür ederiz," deyip ağlamaya başladı.

Jennifer, Kristos'u ona ayrılan eve götürdü.

"Benimle kalacak mısın?" diye sordu adam.

Jennifer kesin bir sesle, "Hayır," dedi, sonra sesi yumuşadı. "Konuklarla meşgul olacağım. Akşam yemeği ısmarladın mı?"

"Hayır."

"Bu gece balık yahnisi yok. Ama ıstakoz salatası yiyebilirsin. Ya da dana pirzolası. Veya biftek **poivre.**"

"Nedir o sonuncusu?"

"Biftek poivre mı? Kemiksiz kontrfile, üzerinde de acı biber sosu."

"Onu istiyorum. İki tane."

"Sebze? Salata?"

Kristos omuzlarını kaldırdı. "Ne varsa. Ekmek de."

Jennifer evin kapısına yöneldi. "George'la durum nasıl gitti?"

"İyi." Adam ona baktı. "Çocuğu tekrar göreceğim. Çok geçmeden."

Sonra içeri girdi, onu orada yalnız bıraktı. Jennifer'in içinde anlamadığı nedenlerden doğan bir korku vardı.

Kristos soyunup banyoya girdi. Banyo konuklar için hazırlanmıştı. İhtiyaç duyulacak her şey vardı. Kokulu sabunlar, şampuanlar, diş macunu, açılmamış bir diş fırçası, yine naylon torbada, açılmamış bir tarak, banyo köpüğü, kolonya, manikür takımı. Bütün bunları inceledi, sabunla kolonyayı kokladı.

Banyoyu dumanı tütecek kadar sıcak bir suyla doldurdu.

İçine biraz banyo köpüğü serpti, köpürüşüne baktı. Yakan suya yavaşça girdiğinde teni kızardı. Sonunda çenesine kadar suya batmayı başardı. Sakalı köpükler arasında yüzüyordu. Gözlerini kapadı, vücudunun eriyişini hissetti.

Yaklaşık yarım saat kaldı o suda. Derke su soğudu, o da ayağa kalkıp banyoyu boşalttı. Vücudunu sabunla, sabun beziyle ovalamaya hiç kalkışmadı. Kendine dokunmuyordu. Duşu alıp çalkalandı. İki kalın havlu alıp vücudunu, sakalını kuruladı, sonra havluları yere attı.

Garson elinde akşam yemeğiyle geldiğinde o giyinmişti. Sofrayı kurmaya başlayan garson züppe görünüşlü bir adamdı. Üst dudağında kalemle çizilmiş gibi ince bir bıyığı vardı. Yavaş hareket ediyordu.

Sonunda, "Bir emriniz var mı, efendim?" diye sordu.

Peder Kristos ona baktı. "Evet," dedi. "İçecek bir şey istiyorum."

Garson gözlerini kırpıştırdı. "Size kahve getirdim, efendim. Çay, süt veya Cola tercih eder miydiniz?"

"Votka. Ben votka tercih ederim."

"Yo, hayır, efendim," dedi adam kendini beğene beğene. "Başkanla eşi burada sert içkilere izin vermiyorlar."

Kristos, "Biliyorum," deyip elini cebine attı, bir deste para çıkardı, elli dolarını saydı.

"Votka," diye tekrarladı. "Hangi marka olsa olur."

Adam parayı alırken, "Duyulursa işimden olurum," dedi. "Çok sıkı tutuyorlar. Daha bir ay önce güvenlik muhafızlarından biri..." Sesi sönüp kayboldu. Kristos'un bakışını görmüştü. "Hemen dönerim," dedi.

On dakika sonra, şişeyi bir yemek sahanına saklamış olarak döndüğünde Peder bifteklerin birincisini bitirmek üze-

reydi. Sosun içinden parmaklarıyla alıyor, dişleriyle koparak yiyordu.

Votka şişesinin kapağını açtı, ağzına dikip koca koca yudumlarla içti. Arasıra duruyor, bir lokma patates veya bir avuç haşlanmış çalı fasulyesini ağzına eliyle tıkıyordu. Yine votka içti, gervek kabuklu çavdar ekmeklerinin birincisini bitirdi. Kabuğun son lokmasıyla tabağında kalan sosları sıyırıp ağzına atmıştı.

Masadan kalkıp koltuğa oturdu. Sofrayı toplamaya bir başka garson geldi. Çatal bıçağın hiç kullanılmamış olduğuna şaştıysa bile, belli etmedi. Sakallı adamla konuşmadı da.

Geceyarısı olduğunda şişe boşalmıştı. Peder Kristos onu yere attı. Yatak odasına geçip saten örtünün üzerine yattı. Çizmelerini bile çıkarmadan. Anında uyudu. Rüyasız bir uyku uyuyordu. Hiç kıpırdamıyor, dönmüyor, tek kasını hareket ettirmiyordu uyurken. Ceset kadar sessizdi.

Gece üçe yirmi kala uyandı. Dış kapı vuruluyordu. Hemen kalktı, ışıklı salona geçti, kapıyı tutup açtı. Gelen Jennifer'di. Rakun ceketinin altından geceliğinin etekleri çıkıyordu.

"George," dedi gergin bir sesle. "Sanırım kanama başladı. Sizi hemen istiyorlar."

Adam bir şey söylemeden onun yanısıra ana binaya yürüdü. Buz gibi bir geceydi. Berrak. Kara gökyüzünde yıldızlar pırıl pırıldı. Aralıksız bir batı rüzgârı insana bıçak gibi çarpıyor, ayak sesleri buzlar üzerinde çıtırtılar çıkarıyordu.

"Paltonu giymeliydin," dedi Jennifer.

O yine cevap vermedi. Boynundaki tahta haçı kavrayıp pırıtlılı gökyüzüne baktı. Güzel bir vahşiliği vardı gecenin. Tepelerindeki karanlık kubbe sanki dönüyordu. Yıldızlar alçalıyormuş gibiydi. Sanki yere çarpıp yanacaklardı.

Ana binanın dışında üç Gizli Servis görevlisi nöbetteydi. Ellerini paltolarının ceplerine sokmuşlardı. Jennifer'le Peder Kristos'un geçmesi için yana çekilip yol verdiler. Kapıyı ittiklerinde Abner Hawkins karşılarındaydı. Yüzü gepgergindi Başkan'ın.

"George," dedi yamyassı bir sesle. "Kanıyor. Durduramıyorlar. Galiba uykusunda bacağını yatağın kenarından atmış, parmaklığı indirip kaldıran mekanizmanın çeliği kesmiş. Derin bir kesik değil, ama yine de yeterince derin. Kompres yaptılar, pıhtılaştırıcı kullandılar, şu yeni iğneden yaptılar ama hiçbir şeyin yararı yok. Doktor hemen kan vermek için âcil ekibi çağırmak istiyor. Buraya vaktinde varabilirler mi, bilemiyorum. Çocuk çok kan kaybetti."

"Kendinde mi?" diye sordu Kristos.

"Evet, neler olduğunu biliyor. Daha önce de yaşadı bunları. Yapabileceğiniz bir şey var mı, Peder Kristos?"

"Ona götürün beni."

Miki Maus ve Donald Duck posterleriyle dolu neşeli odaya hep birlikte doluştular. Yatak doğrultulmuştu. Doktorla hemşire George'un bacağıyla uğraşıyorlardı. Bandajlar, havlular, çarşaflar kıpkırmızı kan içindeydi.

Onlar girerken doktor başını kaldırıp baktı. "Lütfen, Başkanım," dedi öfkeyle. "Hastaneyi arayıp travma ekibini çağırmama izin verin."

Hawkins, Kristos'a baktı, Peder başını salladı.

"Peki," dedi Başkan. "Gidip telefonunuzu edin. Onlara lütfen çabuk olmalarını söyleyin."

First Lady duvarın dibinde, parmak eklemini dişleri arasına sokmuş, duruyordu. Peder Kristos ona yürüdü, kolunu tuttu, bir süre alçak sesle konuştu. Kadın gözleri kamaşmış gibi başını salladı.

"Lütfen bizi yalnız bırakın," dedi hemşireye. "Jennifer, sen de çıkar mısın, lütfen!"

Hemşire itiraz edecek oldu ama Bayan Hawkins elini sallayıp ona çıkmasını işaret etti. Başkan ailesiyle Peder Kristos yalnız kaldılar. Kristos yatağa yürüdü.

"George," diye seslendi yavaşça.

Çocuk gözlerini açtı. "Merhaba dedi," dedi zayıf bir sesle. "Ölecek miyim?"

Kristos onun üzerine eğildi. "Bana Tanrı'yı bildiğini söylemiştin."

"Tabii."

"Tanrı'ya inanıyor musun, kardeş?"

Çocuk başını evet anlamında salladı.

"Tabii inanıyorsun. Tanrı yolladı beni sana. Sevgisini iletmem ve seni iyileştirmem için."

"Tanrı beni biliyor mu?"

"Elbette. Şimdi dua etmek istiyor musun?"

"Ne diyeceğim?"

"Sana inanıyorum, Tanrım, de. Ve seni seviyorum, de."

"Sana inanıyorum, Tanrım," dedi George incecik bir sesle. "Ve seni seviyorum."

"İyi. Şimdi de, sana inanıyorum, Peder Kristos... ve seni seviyorum, de."

"Sana inanıyorum, Peder Kristos... ve seni seviyorum," diye tekrarladı çocuk uslu uslu.

"Tanrı hoşlandı bundan," diye karşılık verdi papaz. "Duanı duydu, şimdi kanamanı durduracak."

"Durduracak mı?"

"Gözlerini kapa, yalnızca Tanrı'ya olan sevgini ve bana olan inancını düşün."

George gözlerini yumdu. Peder Kristos ellerini çocuğun bacağına koydu. Birini yaranın yukarısına, birini aşağısına. Başkanla karısı diz çökmüş, ellerini kenetlemiş korkulu bakışlarla seyrediyorlardı.

Kristos'un kaba parmakları kanlı sargıların altına kaydı. Gözleri kapandı, vücudunu titremeler sardı. Alnını ter damlaları kapladı. Dudakları kıpırdıyor ama sesi çıkmıyordu.

Odadaki dört kişi de donmuş gibiydi. Sessiz yakarı pozlarında kalakalmışlardı. Beş dakika böylece geçtikten sonra Peder Kristos doğruldu. Ellerini yavaşça kanlı sargılardan çekti. Sonra büyük bir dikkatle o sargıları, havluları açmaya koyuldu. Yaraya bakmak üzere eğildi, boynundaki tahta haçı kanlı eliyle dudaklarına kaldırıp öptü.

Abner Hawkins'le karısına döndü.

"Baba, anne," diye seslendi. "Gelin de Tanrı'nın büyüklüğüne tanık olun,"

İkisi birlikte kalktılar, öne koştular, oğullarına baktılar. Kanama durmuştu.

"Mucize!" diye bağırdı Başkan. Peder Kristos'u kucakladı.

11

İdare Âmiri dirseklerini masasına dayamış, başını avuçları arasına almıştı.

"Bunların hepsini Jennifer'den mi duydun?! diye sordu.

"Evet, efendim," dedi John Tollinger. "Dün öğleden sonra arabasıyla kente döndü, yolda bana uğrayıp anlattı. İsteriye kapılmış denecek bir haldeydi."

"Onu suçlayamam," dedi Henry Folsom. "Ben bile isteriye

kapılmış gibiyim."

"Bakın, şef, bu olup bitenin çok mantıksal bir açıklaması var. Doktor çocuğun kanamasını pıhtılaştırıcılarla, pıhtılaşmayı hızlandıracak iğnelerle tedavi etmişti. Onlar iş üstündeyken Peder Kristos çıkageldi, hokus fokus dedi, kanama da durdu. Adam yüzlerce mil uzakta da olsa, yine duracaktı herhalde. Ama alkışı o topladı."

"Bunu sen biliyorsun, ben biliyorum ama patrona anlatmaya çalış da bak. Ne diyorlardı hele olaya? Camp David Mucizesi mi?"

"Sanırım o sözü ilk Bayan Hawkins kullanmış, ama sonra Başkan da kullanmaya başlamış."

"Kim biliyor bu olayı?"

"Başkan, eşi, George, Kristos, doktor, hemşire, Jennifer. Bunlar kesinlikle bilenler. Belki güvenlik görevlileriyle konuklardan bazıları da olup biteni duymuşlardır."

"Duymuş olabilirler," diye içini çekti Folsom. "Eh, şimdi ne yapacağız?"

"Şef, Başkanın danışma konseyiyle Ulusal Güvenlik Danışmanına haber vermek istemediğinizden emin misiniz? Bu konuda bir basın patlaması olursa hepimiz aynı şeyi söylemek zorundayız."

"Eminim," dedi Folsom. "Henüz olmaz. Ama Başkan'ın Basın Sekreterine söyleyelim. Başkan ailesinin dinsel inanç konusunda gizliliğe hakkı olduğunu söyleyerek işi gizleyebiliriz belki."

"Bence o işe yaramaz." Tollinger'in sesinde kuşku vardı. "Size henüz anlatmadığım bir şey var."

"Ah Tanrım," diye inledi Âmir. "Yeni müjdeler, ha? Pekâlâ, duyalım bakalım."

"Jennifer'e göre Patronla karısı Kristos'u yakınlarında bulundurmanın iyi bir fikir olduğuna karar vermişler. George bir kanamaya daha uğrarsa diye. Onu Washington'a taşınması için ikna etmişler. Kentte ona bir yer tutacak, masraflarını karşılayacaklarmış."

"Harika," dedi Folsom acı bir sesle. "Nereye yerleştirecekler onu? Watergate binasında iki yatak odalı bir daireye mi? Beyaz çarşaflı orospularını da getirecek miymiş?"

"Ayrıntılar henüz belli değil," dedi Tollinger. "Şu ara Jennifer adamın oturabileceği bir yer arıyor. Bir tek işe yaradım. Başkanın asla kontrat falan imzalamayacağını kesinlikle söyledim ona. Eğer Peder Kristos'un kirasını o ödemek istiyorsa, en iyisi parayı papazın kendisine vermek. Bunun dinsel bağış olduğunu ileri sürebiliriz."

"Evet," dedi Folsom. "Ama biri çıkar, burnunu sokar, Kristos'un nereden geldiğini öğrenir. Sen adam hakkında daha fazla bilgi edindin mi?"

"Size gösterdiğim mektuptan başkası gelmedi. Lindberg Nebraska'da. Herhalde canı çıkıyor, bir yandan da ilikleri donuyor. Geçen gün tipi vardı orada. Bu hafta mektubu gelir sanırım."

"Gelince bana da bildir. Peder Kristos'u ne kadar çabuk sindirsek o kadar iyidir." İdare Âmiri başını kaldırıp baktı. "Helikopter geliyor," dedi. "Patron olmalı. Neşeli gözükelim. Bildiğimizi de belli etmeyelim. Bize söylemek istiyorsa, söyler zaten. Öğleden sonra bir fırsatını bulursak birlikte Basın Sekreterine gidelim."

"Başüstüne efendim," dedi John Tollinger.

Beyaz Saray görevlileri Başkan ailesini karşılarken, Samuel Trent de bürosunda oturmuş, telefonda ilginç haberler din-

liyor, ikide bir, "Sahi mi?... Harika... buna inanmak zor bence," gibi sözler söylüyordu. Arayan, tam Tollinger'in tahmin ettiği gibi, Milletvekili Louis Gehringer'di.

Görüşme Trent'in cömert teşekkürleriyle son buldu, ayrıca Başkan Yardımcısı, Gehringer'i seçen kentte yapılacak hastanenin projesiyle ilgili olarak elinden gelen yardımı yapacağına da söz verdi. Telefon kapanınca düğmeye basıp Michael Oberfest'i çağırdı. Onun gelmesini beklerken sallanan koltuğunu hafif hafif, öne arkaya sallıyor, gözlerini duvardaki tablodan ayırmıyordu. Copley tarafından yapılmış, Trent'in atalarından birine ait portreydi o resim. Amiral olan atası... at hırsızı olan değil.

Oberfest masanın karşısında hazırola geçince Başkan Yardımcısı sert bir sesle, "Geçen hafta konuştuğumuz o garip olayla ilgili araştırmandan ne haber?" diye sordu.

"Pek bir haber yok, efendim," diye itiraf etti yardımcısı. "Neler olduğunu öğrenemiyorum."

"Eh, **ben** öğrendim." Trent kendinden pek memnundu. Sonra Gehringer'le yaptığı telefon konuşmasının ana hatlarını özetledi.

"Ulu Tanrım!" dedi Michael. "Başkan bir inanç tedavicisine mi başvurmuş?"

"Başvurmak değil," diye tek parmağını havaya kaldırdı Trent. "Görünüşe göre onu işe almış. Ama Beyaz Saray olayı sır gibi saklamak niyetinde. Gehringer'e bakılırsa adam pek berbat bir tipmiş."

"İnanamıyorum," dedi Oberfest. Başını iki yana sallayıp duruyordu. "Bu bir duyulursa, düşünebiliyor musunuz neler..."

"Düşünebiliyorum," dedi Trent yüksek sesle. "İzninle, bu

olay kamuoyunda duyulursa olacakları bir sıralayayım.

"Bir: Amerika Birleşik Devletleri Başkanı, tıp bilimindeki en son ilerlemeleri dikkate almayıp sakallı bir şarlatanın hizmetini tercih ettiği, tırnak batmasını bile duayla geçiştirmeye çalışan bir adama inandığı için, her aklı başında seçmenin gözünde budala damgası yiyecek."

"İki: Dost ülkeler Başkan'ın mantıklı düşünemediğinin bu yeni kanıtı karşısında şoka kapılacak ve çok üzülecek."

"Üç: Düşmanlarımız, özellikle de Sovyetler, bu haberi büyük bir sevinçle karşılayacaklar, kapitalist toplumların bâtıl cehaletinin ek bir kanıtı olarak ilan edecekler."

"Dört: Tıp camiası, gerek bu ülkede ve gerekse dünyada, küplere binecek, mesleklerine yapılan bu hakareti sindiremeyecek."

"Beş: Hawkins'in karmaşık sorunları fazla basite indirgemesinden zaten yakınan Kongre, bu olay üzerine adamın budala olduğu, önemli devlet işlerinin ona emanet edilemeyeceği konusundaki kanısını kesinleştirmiş olacak."

"Şimdi... doğrusu bazı seçmenler Hawkins'in kararına anlayış gösterecek, dinci bir şarlatanın yardımına başvurmakta hiçbir gariplik bulmayacaklardır. Fondamantalistler, evanjelistler, karizmatikler falan. Ama seni temin ederim ki bu insanlar azınlıktadır. Ülkenin esas seçmen kalabalığı, Hawkins'in bu davranışını kendi akıllarına bir hakaret olarak alacaklardır. Ara seçimler için ortam zaten kızışıyor. İnan bana, bu zırvalığı da görünce, Partimizin geleceği için ağlamak geliyor içimden."

Oberfest bir an kararsız kaldı. Acaba Başkan Yardımcısının sözleri bitti mi, diye merak etti. Sonunda, "Efendim," dedi, "bu dedikleriniz çok doğru. Bütün bu öngördükleriniz ger-

çekten olabilir. Ama ancak olay duyulursa. Ya Beyaz Saray işi örtbas etmeyi başarırsa ne olacak?"

Başkan Yardımcısı koltuğunda yine öne arkaya sallanmaya koyuldu. "Oberfest," dedi, "senin **New York Times**'da bir tanıdığın vardı, değil mi?"

"Evet, efendim. Eski bir sınıf arkadaşım."

"Öyleyse onu bir arasana!" dedi Trent yumuşacık bir sesle. "Bence ilgi gösterecektir."

12

Tollinger:

Konu: Peder Kristos.

İşler yolunda giderse bu mektubu Omaha'dan postalayıp inşallah oradan güneye kalkan bir uçak bulacağım. Bethlehem–Nebraska'da üç gün kaldım. İsteğim için değil, yolları kar kapadığı için. Sonunda otoyolları kürekleyip açtılar. Kiraladığım arabayla yarın sabah yola çıkıp alanı açık olan Omaha'ya gideceğim.

Bu arada söyleyeyim, her alışverişi kredi kartımla yapıyorum, bu nedenle ağır bir fatura bekleyebilirsin. Madde madde dökümü de olacak. Ben Washington'a gellince yollarım.

Bethlehem yalnızca bir yol kavşağı kenti olmakla kalmıyor ama fazlalığı da pek dikkate değer bir şey değil. Şu sıra nüfusu 2800. Yirmi yıl önce 11.000'imiş. Kasabaya ne olduğu konusunda bu da sana bir fikir verebilir. Artık banka yok, sinema yok, otel yok. Dükkânlara tahtalar çakılmış. Halkın çoğu yaşlılar. Başka yere göçmemiş bir avuç çocuk, okullarına otobüsle on iki mil yol

aşarak gidiyorlar.

Ben berbat bir motelde kaldım. Buradaki tek motel. Adı Hillcrest. Yemeklerimin de hepsini Ace–High Kafe'de yedim. Bir daha tabağımda kızarmış domuz pirzolası görmek istemiyorum. Ama kendimden gurur duyuyorum. Şişeye başvurmadım. Bethlehem'de yolları kar kapadı diye üç gün kalıp, yine de içmemeyi başarmışsam, sanırım artık her yerde ayık durabilirim.

Gelelim işe... Bulabildiklerim aşağıda:

Jacob Everard, Christiansen ailesinin üçüncü oğlu. Dört oğulları, üç kızları olmuş. Ailenin kasaba dışında yüz dönümlük çiftliği var. Çoğu buğday ekili ama süt ineği sürüleri, tavukları falan'da var. Sonradan çiftlik satılmış, küçük tarlalara bölünmüş. Anneyle baba ölmüş, büyüyen çocuklar çekip gitmişler. Onları suçlamıyorum. Kolay bir diyar değil burası.

Her neyse, Christiansen ailesinin çiftçi olarak iyi bir şöhreti var. Çok çalışırlarmış. Çocukları bile. Sütleri, kaymakları, tereyağları en iyi kaliteymiş. Piliçleri de. Alışverişlerinin parasını nakit ve peşin öder, hiç borca girmezlermiş. Kasaba bankasında da bir küçük hesapları varmış. Artık banka bile yok. Anneyle baba ölünce çocuklar araziyi satıp bölüşmeye karar vermişler.

Çiftçi olarak şöhretleri böyle. Ama komşu olarak, vatandaş olarak, başarıları o kadar parlak değil. Besbelli bunlar klan gibi, kuşku çeken bir grupmuş. Kasaba toplantılarına hiç katılmaz, yerel faaliyetlere ortak olmaz, kimseye gitmez, kimseyi çağırmazlarmış. Çocukların arkadaşlarını bile (eğer hiç arkadaşları vardıysa).

Ama Bethlehem'lilerin onlara parya muamelesi etmesinin asıl nedeni, dinleri. Bu yöre daha çok Lutheran mezhebinden. Zaten bilginin büyük kısmını buradaki Lutheran papazından aldım. Ama Tanrı'dan ancak bir

yaş küçük ve çok da geveze.

Christiansen'ler, Swedenborgian'lığın bir kolu olan radikal bir mezhebe bağlıymış. Swedenborgian'lar doğru dürüst bir din aslında. İlâhî demek, sonsuz sevgi demektir, diyorlar. Ama Christiansen'lerin mezhebi işi saptırmış, İsa'nın öğretilerinin ancak aşkla (özellikle seksle) izlenebileceğini iddia ediyorlarmış.

(On dokuzuncu yüzyılla yirminci yüzyılın başlarında Orta–Batı bölgesinde bu çılgın mezheplerden pek çok varmış ama sonra çoğu silinip gitmiş.)

Christiansen'lerin mezhebinin adı Christer'ler. Ya da bura halkı onu öyle biliyor. Âyinlerinde ve törenlerinde neler yaptıkları konusunda da bir hayli söylenti var. Bu yörede yaklaşık beş altı aile o mezheptenmiş. Hafta sonlarında hepsi içlerinden birinin çiftliğinde sırayla toplanırlarmış.

Söylentilere göre erkekler ve kadınlar (evli değil) birlikte yatar, seksin günah olmadığını kanıtlamaya çalışırlarmış. Hepimiz Tanrı'ya benzer yaratıldığımıza ve Tanrı da günahsız olduğuna göre yani. Bu söz tanıdık geldi mi sana? Bir de çekingen davranan, oyuna ve eğlentiye katılmayan üyenin kırbaçlandığı söylentileri var. Aile içi cinsel ilişki dedikoduları da gırla.

Jacob Everard'a gelince, anlaşıldığına göre yakışıklı çocukmuş, çok çalışkanmış, okulda da haylı başarılıymış. Çiftçi kızlarının çok dikkatini çekiyormuş sanırım. Jacob'un bol kız arkadaşları olduğunu, ama kendi yaşıtları arasında pek erkek arkadaşı olmadığını bana birden çok kişi söyledi.

Hırçın bir huyu olduğu biliniyor. Hep kavgalara karışırmış. Çocukken bile o vahşi bakışı varmış. Sana o bakıştan ilk mektubumda sözetmiştim. İfade gücü çok zenginmiş çocukken. Bir sürü kürsü konuşması ödülü ka-

zanmış. İstese konuşa konuşa kuşu ağaçtan uçurur, diyorlar. Ama bu yeteğini daha çok satıcı olarak çalışırken, bir de kızları saman yığınına, oynaşmaya davet ederken kullanırmış. "Sen bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim."

Jacob on sekiz yaşındayken ve lise son sınıfta okurken galiba bir kızın başını "derde" sokmuş. Anlatılanlar doğruysa, kızın babasıyla ağabeyi ellerinde şotganlarla peşine düştüğünde, her saygın Amerikalı gencin yapacağını yapmış... kaçmış.

Sanırım otostopla bitişik kente (New Castle) gitmiş. O sırada orada karnaval varmış. Jacob da bir iş bulmuş, diye anlatıyorlar. Karnaval birkaç gün sonra oradan giderken o da onlarla birlikte gitmiş. Bunlar hep kulaktan dolma şeyler tabii. Ama ben her kelimesine inanıyorum.

New Castle Şerifine telefon açtım, kendimi FBI ajanı olarak tanıttım (küçük bir yalan), dosyalara bakıp bana o tarihte kentte hangi karnavalın bulunduğunu söylemesini istedim. Şerif dosyalara bakmaya gerek olmadığını, kırk yıldır New Castle'a yalnızca bir tek karnavalın her yıl geldiğini söyledi, o da Ryan–Goldfarb karnavalı hâlâ çalışıyor, kışları Sarasota–Florida'ya çekilip yatıyor. Bu buzdolabından kurtulduğum anda gideceğim yer orası. Palmiyeler arasında buzlarımı eritmek harika olacak.

Şu ana kadar Jacob Everard Christiansen hakkında edindiğim izlenim, güçlü, zorba, belagât sahibi bir genç... ayrıca stajyer çapkın. Sıkı, dinci biçimde büyütülmüş ama eğer mezhebi hakkında duyduklarım doğruysa bu da bir şey ifade etmez. Hasta hayvanları iyileştirme konusunda bir yeteneği olduğunu herkes söylüyor. Yerel kızlar arasındaki şöhreti de doğruysa, kendi de aygır gibi bir şey zaten.

Son bir nokta: On dört gibi ufacık bir yaştan beri içkiye merakı olduğu biliniyor. O sıralar Bethlehem'in elma şarabından içermiş. Birkaç kere iyice kendinden geçtiği biliniyor. Ben bile o kadar erken başlamamıştım!

Gelecek mektubum Florida'dan olacak...

–Lindberg

13

Georgetown'daki Chez Belle'de, bir köşe masada akşam yemeği yiyorlardı. Başları birbirine eğik, alçak sesle konuşmaktaydılar. Yüzlerindeki gülümsemeler donuk, sanki oraya kazılmış gibiydi. Öteki müşteriler onlara baktıkça, "Ne güzel bir çift!" diyebilirlerdi tabii. Jennifer'le John'ın o sıra birbirini yediğini bilemezlerdi!

"Sana kaç kere anlatmam gerek!" diye sordu John. "Doktor çocuğu pıhtılaştırıcılarla tedavi etmişti. İlaçlar tesir edene kadar Peder Kristos odaya geldi, bir dua patlattı, kan durdu. Onun bu işle hiçbir ilgisi yok. İlaçlar etkisini gösterdi işte. Mucize yok. Üzgünüm."

"Zırva!" diye sert bir tepki gösterdi Jennifer. "Sen orada değildin. Neler olduğunu bilemezsin. Ben oradaydım ve biliyorum. Sana diyorum ki kanamayı Peder Kristos durdurdu. Bak, doktor gitmiş, âcil travma ekibini arıyordu, George'a kan vermek için. Eğer ilaçlar etki yapıyor olsa, onları arar mıydı?"

"Haydi haydi, Jennifer! Akıllı kızsındır, bilirim. Kafanı kullanmaya çalış. Doktor kendini garantiye almak için yaptı onu, hepsi bu kadar. Biraz daha şarap?"

"Hem de nasıl!" diyen Jennifer şarabını bardağına kendi

koydu. "Pekâlâ, demek inanç tedavisine inanmıyorsun. Ama ben inanıyorum."

"Ben inanmıyorum demedim. Bir yığın hastaya plasebo verilir, bunun harika bir ilaç olduğu söylenir, onlar da kendilerini daha iyi hissederler. Ama bunun dinle ilgisi yok."

"Yok mu?" diye meydan okudu Jennifer. "Ya dindar bir hastaya, inancı yeterince güçlüyse Tanrı'nın onun iyi edeceği söylenirse? Bu psikoterapi mi, yoksa din mi?"

"Pirzolanı ye," dedi Tollinger.

Jennifer, "Bir şey daha var," diye sürdürdü sözlerini. "Sana Peder Kristos'un ilk karşılaşmamızda benim hakkımda bilemeyeceği şeyleri bildiğini söylemiştim. Bayan Hawkins kendisine de öyle olduğunu söylüyor. Katherine Downley ile Lenore Mattingly'ye de. Eğer bir takım olağanüstü güçleri yoksa, nereden bilebilir bu tür şeyleri?"

"Kolay. El falına bakan, kristal küre kullanan, çay yapraklarından geleceği okuyan, medyumum diye ortaya çıkan herkesin bir takım hileleri vardır. Bak, ben falcıyım diye ortaya çıksam, bana bir yabancı fal baktırmaya gelse, ona şöyle derim: "Hayatınızda bir ara büyük bir üzüntü olmuş. Son zamanlarda yakın bir dostunuz veya ailenizden biri ölmüş. Pek çok kimse size ihanet etmiş! Eh, bu zırvaların çoğu, nüfusun yüzde doksan dokuzu için doğru çıkar. Ama budala müşteri, 'Vaaay, bu falcı çok iyi, hakkımda her şeyi bildi,'der. Peder Kristos da enayilere bu numarayı çekiyor."

"Eğer ille bilmek istiyorsan, Peder Kristos hiç böyle şeyler söylemiyor. Çok daha ayrıntıya giriyor. Benim kocamı bıraktığımı bildi. Kate Downley'in dizlerinde artrit olduğunu, Lenore Mattingly'nin migren ağrıları çektiğini de bildi. Nasıl bilebilir bunları?"

"Yaşlı kadınların çoğunda artrit veya başağrısı olur. Senin yeni boşanmış olduğunu da nereden farkedebileceğini söylemiştim sana. Adamın inanç tedavicisi olmadığını zaten kanıtladım. Şimdi kalkmış bana, geleceği biliyor diyorsun. Bu adam enikonu etkilemiş seni, değil mi?"

Jennifer çatalını elinden bıraktı. "Yemek fazla," dedi zayıf bir sesle. "Bitiremiyorum. Sade Kahve ve brandy içelim, tamam mı?"

"Tabii." John, Jennifer'e bakıyordu. "Tanrım, rengin soldu. İyi misin?"

"Yaşarım," dedi Jennifer hüzünlü bir gülümsemeyle.

John garsona siparişi verdi, sonra tekrar ona döndü. "Peder Kristos'a ev bulma konusunda durum ne?"

Jennifer yine heyecanlandı. "Tombala!" dedi. "İyi bir mahallede, makûl fiyata daire bulamıyordum. Tanrım, fiyatlar ne olmuş bugünlerde! Derken Lenore Mattingley'nin On sekizinci sokaktaki evini hatırladım. Kadın dul. Emily ile birlikte orada oturuyor. Emily onun evlenmemiş kızı. Kocaman, çirkin, fil gibi bir evde yaşıyorlar. Üç katlı bir şey. Onu ziyarete gittim, kimseye söylemeyeceğine dair yemin ettirdim, Peder Kristos'a bir oda kiralar mı diye sordum. Yalnız kendisine... yardımcılarına değil. Kadın sevinçten uçtu. En üst katın boş olduğunu, isterse oraya gelebileceğini söyledi. Büyük bir çalışma odası, bir yatak odası, bir de banyo. Mutfak yok tabii. Ama Lenore, Pederin yemekleri kendisiyle ve Emily ile birlikte yiyebileceğini söyledi. Zahmet olmazmış, çünkü evde yatılı hizmetçi var. Harika bir çözüm gibi görünüyor."

"Olabilir de," dedi Tollinger düşünceli bir sesle. "Ne zaman taşınıyor Peder Kristos?"

"Herhalde bir haftaya kadar falan. First Lady çok sevinçli

tabii. Onu Beyaz Saray'a davet etmekten, dualı kahvaltılardan birini yönetmesini istemekten dem vuruyor."

"Ah, Tanrım," dedi John umutsuz bir sesle.

Jennifer brandy'sinden aldığı yudumu yuttu. "Onun bir şarlatan olduğu kanısındasın, biliyorum," dedi. "Ama yanılıyorsun. Çok üstün yeteneklere sahip, çok üstün bir insan o."

John, Jennifer'in yüzüne bakıyordu. "Öyle diyorsan..." dedi.

Kahvelerini sessizlik içinde bitirdiler. Tollinger hesabı ödedi, paltolarını aldılar, kaldırıma çıktılar.

Jennifer, "Sana içeri gel derdim ama Martha bilgisayarda çalışıyor, ev berbat durumda," dedi.

"Ziyanı yok," diye karşılık verdi John. "Sen bir gece içkisi için Spring Valley'e gelmek ister misin?"

"Hakkım bâki kalsın."

"Sen bilirsin."

14

Başkan Yardımcısı Samuel Trent, karısına ve yakın dostlarına sık sık, "Unutmayın ki Başkanlığa bir kalp atışı uzaklıktayım," derdi.

Bu gerçeği aklından hiç uzaklaştırmaksızın, ülkenin her yerinde kendinden yana parti liderleri ve kampanya bağışçıları edinmişti. Para babalarının çoğu Manhattan'da otururdu. Bu nedenle de Oberfest sık sık New York'a postalanır, Başkan Yardımcısının sendikalara, yatırım bankacılarına, başka şirket yöneticilerine vereceği konferansları ayarlardı.

Böyle seyahatlerinden birinde Oberfest yine muammalı telefon görüşmesini yapmaya zaman buldu. Üç saat sonra da Binbaşı Leonid Y.Marchuk'la aynı otel süitinde karşı karşıyaydı.

Rus o gün en neşeli günlerinden birindeydi. Michael'a Birleşmiş Milletlerde çalışan arkadaşlarıyla ilgili skandal sayılabilecek espriler anlattı, kükreye kükreye güldü, sık sık bacağına şaplaklar indirdi. Ama sonunda ayıldı.

"Eee, Arnold," dedi. "Neler anlatacaksın bana?"

Başkan Yardımcısının Özel Kalem Müdürü bir takım Washington dedikodularını sayıp dökmeye koyuldu. Kabine üyelerinden birinin karısında uyuşturucu iptilâsı; yeni sağlık yasasının belki de kongreden geçebileceği; Swaziland'a askerî malzeme yollanması konusunda Ulusal Güvenlik Konseyinde anlaşmazlık; Federal İtiraz Mahkemesi yargıcının kim olacağı.

Oberfest'in anlattıklarının hiçbiri dünyayı sarsacak kadar önem taşımıyordu. Zaten ülkemin güvenliğine de bir zarar veremez bunlar, diyordu kendi kendine. Ama binbaşı sözünü hiç kesmeden onu dinliyor, sanki bunları öğrenmekten büyük zevk alıyormuş gibi gülümsüyor, başını sallıyordu.

"Galiba hepsi bu," diye bitirdi sözlerini Michael.

"Ya?" dedi Marchuk. "Ya geçen sefer konuştuğumuz konu? Bir şey çıktı mı ondan?"

Amerikalı aslında binbaşının o işi unutmuş olacağını umuyordu. Bu konuyu konuşmak rahatsız ediyordu onu. Belki de olayda kendi rolü biraz karanlık olduğu için. Ama Rus'un olayı bilmemesi için de bir neden göremedi. Yakında nasılsa her şeyi herkes öğrenecekti.

Merchuk'a hikâyeyi baştan sona anlattı, Trent'in işi bası-

na sızdırma talimatını da unutmadı.

"Galiba basın bayram edecek," diye bitirdi sözünü. "Bol röportajlar, başyazılar, yorumlar, karikatürler, televizyon esprileri... bütün ançilada."

"Ançilada mı?" Rus şaşırmıştı. "O bir Meksika yemeği değil miydi?"

"Evet, ama aynı zamanda argoda, 'hepsi bir arada' anlamına geliyor."

Marchuk içini çekti. "Şu Amerikan dilini hiçbir zaman tam anlamıyla öğrenemeyecekmişim gibi hissediyorum bazen. Ama bu ançilada bana çok ilginç geliyor. Bir kere, inanç tedavicilerini bilirim ben. Benim ülkemde de vardır. Ama onlara ancak cahil, bâtıla inanan köylüler kanar. Başkanınızın böyle bir... dolandırıcıdan yardım istemesi beni çok şaşırttı. O kelime yerinde mi?"

"İdare eder," dedi Oberfest.

"İkincisi," diye devam etti binbaşı. "Başkan Yardımcınızın olayı kamuoyuna açıklamaktaki amacını hiç anlayamadım. Başkan Hawkins'e zarar vermek mi istiyor?"

"Onun şahsına değil," dedi Michael kararsız bir sesle! "Ama Hawkins gülünç duruma düşerse... Trent pek üzülmez. Patronum tam siyasal hayvan dedikleri türden biridir. Başkanlık seçimlerini dört gözle bekliyor dersem, pek de gizli bir sır açıklamış sayılmam. Başyazarlar zaman zaman, Hawkins bir hata yaparsa Trent'in kuliste hazır beklediğini yazıyorlar zaten."

"Demek Trent Başkanın kendini kamuoyu gözünde budala durumuna düşürmesinin iyi olacağına inanıyor, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey."

Marchuk başını salladı. "Sovyetler Birliğinde de onun gibi

adamlar var. Çok hırslı. Yalnız kendi çıkarlarını düşünürler. Güçlerini. Hakları olarak gördükleri şeyi elde etmeyi. O uğurda her şeyi yapar, en sinsi, en hilekâr, hatta bazen suç sayılacak yollara saparlar."

"Hey, dur bir dakika," diye itaraz etti Michael. "Trent suçlu falan değil. Ama birinin bir zamanlar dediği gibi, politika bal–börek değildir. Başkan Yardımcısı da sert oyuncudur."

"Ne oyunu, ne serti? Anlatsana."

"Politika çocuk oyunu değildir. Trent sert oynar. Amaç yöntemi haklı kılar sözüne inananlardandır."

"Tehlikeli bir adam," diye gözlemde bulundu binbaşı.

"Yo, hayır, ben o kanıda değilim. Konuşması nasıl olursa olsun, kafası iyi çalışır. Çok zekidir. Hep muhalefetin bir adım ilersindedir."

"Başkan'ın mı bir adım ilersinde?"

"Eh, Hawkins politikacı olarak iyi niyetli bir insandır ve kolay silinmeyecektir. Ama hiç kurnazlığı yok gibi bir şey. Neden aday gösterildi sanıyorsun? Dürüstlüğü ve içtenliği televizyon konuşmaları sırasında belli oluyordu da ondan. Parti kodomanları onu istedikleri gibi yönetebileceklerini düşündüler. Zaten öyle de oldu. Dostlarına sadıktır... fazla sadık... sahtekârlara bile."

KGB'nin adamı bunu bir süre düşündü. Sonunda, "Söylesene bana, Arnold," dedi. "Başkan eğer Trent'in dediği gibi herkese maskara olursa, yeniden seçilme şansı silinir mi?"

"Emin değilim," diye karşılık verdi Oberfest. "Seçime hemen hemen üç yıl var, Amerikalıların dikkat süresi de çok kısadır. Yo, bence inanç tedavicisi Beyaz Sarayı ne kadar utandırırsa utandırsın, sonunda bu konu söner, başka bir skandal manşetlere çıkar."

"Ama ya sönmezse? Ya senin patronunun kışkırtmasıyla işler daha beter olursa? O zaman üç yıl geçtiğinde Başkan Yardımcısının Başkan olma ihtimali var mı?"

"Bizim politikamızda her şey mümkündür. Aslında en kötü ihtimali arıyorsan, Hawkins'in devleti yönetemeyecek bir adam olduğu kanısı yaygınlaşabilir, kendisi istifaya zorlanabilir, Trent seçimi beklemeden dizginleri ele alabilir."

"Bundan hoşlanmam," dedi Rus.

"Hoşlanacağını zaten sanmamıştım." Oberfest kibirli kibirli gülümsedi. "Şu anda Oval Büroda adamların var. Hawkins tam bir barış manyağı. Ama Trent bambaşka havadadır. Beyaz Saray'a gelirse, soğuk savaş yeni baştan başlar."

"Sen bunu onaylar mısın, Arnold?" diye sordu Marchuk merakla.

"Ne onaylarım, ne de ayıplarım. Bak, politikaları ben koymuyorum. Yalnız uygulanmasına yardımcı oluyorum."

"Ben de," dedi binbaşı ciddi bir sesle. "Biz ikimiz de yamak sayılırız. Bırak sorumluluğu yöneticiler taşısın... doğru değil mi?"

"Tabii. Başkan Truman'ın masasında bir yazı vardı: Sorumluluk burada!"

Marchuk kahkahalarla güldü. "Ama benim hükümetimde sorumluluk hiç durmaz. Herkes birbirine devreder!"

Michael Oberfest beyaz zarfı cebine sokup gittikten sonra Sovyet ajanı yine kanepenin altından teybini çıkardı, birkaç dakika oturup düşündü. Onun mesleğinde ilk yapması gereken iş kendini korumaya almaktı. Haberi hemen iletmeye karar verdi. Bundan sonra ne yapılacağına varsın Moskova'daki adam karar versin, diye düşündü.

BÖLÜM İKİ

1

Lenore Mattingly'nin On Sekizinci Sokak'taki evi, Jennifer Raye'in tarif ettiği gibi tam bir fildi. Gri kireçtaşından yapılmış olan bu evin beklenmedik tipte pencereleri, geniş kemerli bir giriş kapısı, sokağa inen beş basamak merdiveni, damın kenarında da hiçbir işe yaramayan saçakları vardı. Başkan Harding döneminde yapılmıştı bu ev. Söylentilere göre o sıra burada Savaş Bakanı oturuyordu.

Dış görünüşü kasvetliydi ama içerisi de daha neşeli sayılmazdı. Pencerelerde kahverengi kadife perdeler vardı. İri mobilyalar, oymalı çerçeveler, ciddi desenli döşemelik kumaşlar, eşyaların hiçbiri yerinden kıpırdayamazmış gibi bir etki yaratıyordu. Gerçekten de kıpırdayamazlardı belki. Halılar yıllardır solmuştu. Her kanepeyle koltuğun altında, halının esas renginin belli olduğu solmamış kısımlar vardı. Parlak ve ışıklı. Bir de görünebilselerdi!

Salon ilk kattaydı. Holün hemen yanında. Yana kayarak açılan kapılar koyu renk cevizdendi. Oradan yemek salonuna geçiliyordu. Sonra oldukça küçük bir oda geliyordu. Bir zamanlar kütüphane olarak kullanıldığı için duvarları lambri kaplıydı. Bayan Mattingly orayı beyaz mobilyalarla döşeyip şenlendirmeye çalışmıştı.

Mutfak da giriş katındaydı. Kiler de öyle. Bir tuvalet, bir

depo odası, içinde kırk yıllık **National Geographic** dergileri.

İkinci katta üç yatak odası vardı. Birinde Bayan Mattingly, birinde kızı Emily, birinde de hizmetkârları Brenna O'Gara yatardı.

Peder Kristos'a kiralanacak olan üçüncü kat, geniş bir çalışma odası, bir yatak odası ve bir banyodan oluşuyordu. Evin diğer kısımlarında olduğu gibi aydınlanma burada da kararmış pirinç avizelerle sağlanmaktaydı. Bu tavan ışıkları loş kalıyordu, çünkü tavanlar dört metre yüksekliğindeydi. Evin tümü, gündüzleri bile eski parşömen renginde görünür, tozlu bir koku kol gezer dururdu.

Jennifer Raye'in Peder Kristos için yaptığı düzenlemeler şöyleydi:

Üçüncü kat yalnız Pedere ait olacaktı. Kapısını kendi anahtarıyla açacaktı. İsterse yemeklerini Bayan Mattingly ve ev halkıyla, para vermeden yiyebilecekti. Kira olarak ayda beş yüz dolar ödeyecek, bir aylık tutarında da depozito yatıracaktı.

Cuma akşamlarını ve Cumartesi bütün günü Virginia'daki tütün ambarında geçirecek, Washington'a Pazar sabahı dönecekti. Bu son madde, Jennifer'le John Tollinger arasında tartışmalara yol açmıştı.

Jennifer, "Kilisesini bırakmak istemiyor diye onu suçlayamazsın," demişti. "Cemaatinin ona ihtiyacı var."

"**Cemaati** mi?" diye soğuk soğuk gülmüştü Tollinger. "Adamdan çobanmış gibi söz ediyorsun. Her hafta oraya neden gitmek istediğini bal gibi biliyorsun, değil mi? **Parrra**, tatlım! Orada kârlı bir işi var. İki metresi o puro kutularıyla harıl harıl para topluyor. Ayrıca hastaları, dertlileri özel olarak

kabul ettiğinde aldığı paralar da var. Fultime Washington'a taşınıp da o paraları kaybetmek istemez. Bu düzende ise... her iki tarafın en iyi yanları onun! Hem hafta sonlarında taşra safteronlarını tütsüleyecek, hem de hafta içlerinde Bayan Mattingly ile dostlarına yetişecek. Kristos kârın yolunu buldu artık."

"Nasıl bu kadar kuşkucu olabiliyorsun?" dedi. Jennifer öfkeyle. "Sen adama inanmıyorsun diye, diğer insanlarında inanmaması gerekmez ki! Onlar bağlı ona. Tabii o da sorumluluk duyuyor, vaazlarını sürdürmek istiyor."

"O mu söyledi bunu sana?"

"Aslına bakarsan evet, o söyledi."

"Hımm–hımmm," dedi Tollinger. Jennifer'e düşünceli gözlerle bakıyordu. "Tabii bir başka açıklama da, hafta sonları ambara dönmeyi, iki müridiyle kurtlarını dökmek için istemesi olabilir."

"İğrençsin," diye bağırdı Jennifer.

Peder Kristos On Sekizinci Sokaktaki eve pazartesi öğleden biraz önce geldi. Başkente ona Pearl Gibbs, Ford pikapla getirmişti. Pederin emrini dinleyip onu evden iki blok önce indirdi. Yani yeni kiracı eve yaya olarak, elinde iple bağlı eski valizini taşıyarak geldi.

Bayan Mattingly onu sıcak bir selamla karşıladı. Bir yanında Emily, bir yanında Brenna O'Gara vardı. Mattingly yapılı, iki yanındakiler incecikti. Yanyana durunca 181 sayısını hatırlatıyorlardı. Kızıyla evin kâhyasını tanıştırdı, Kristos'un ekose paltosu alınıp portmantoya asıldı.

O'Gara onu üst kattaki dairesine çıkardı. Yaşlı bir kadın olmasına rağmen merdivenleri genç kız gibi çıkıyordu. Ona yeni evini gösterdi, bir yandan da yorumlar yaptı.

"Her hafta temiz çarşaf ve havlu. Gerekirse dolapta fazla bir battaniye de var. Duş yaparken perdenin eteklerini banyonun içine alın. Tuvalet masasının en alt çekmecesi sıkışma yapıyor. Size buraya telefon da getirteceğiz. Numaranız bizimkinden farklı olacak, bu nedenle parasını kendiniz vereceksiniz. Kahvaltı sekizde, öğle yemekleri yarımda, akşam yemekleri yedide. Bizimle yemek isterseniz vaktinde sofrada olun, sizi bekleyemeyiz. Şu anda aç mısınız?"

"Hayır," dedi papaz. Çevresine ağır ağır bakınıyordu.

"On ikide hepimiz yatmış oluruz. Daha geç gelirseniz sessiz olmaya çalışın. Posta genellikle öğlende gelir. Burası eski evdir ama sağlamdır. Kalorifer kazanı bodrumda. Hanım evi sıcak sever. Gece gündüz. Siz daha serin isterseniz, ya sıcak hava deliklerini kapatır, ya da pencere açarsınız. İşe yatkın mısınız?"

"Nasıl yani?"

"Aletlerle. Eliniz işe yatkın mıdır, diyorum. Su tesisatından, elektrikten falan anlar mısınız?"

"Biraz."

"İyi. Mutfağın musluğu çalışmıyor."

"Ben yaparım," diye söz verdi papaz.

"Sizin banyodaki musluk da damlıyor. Galiba yeni conta gerek. Belki onu da yaparsınız."

Papaz başını evet anlamında salladı. Yeni yıkanmış bir beyaz gömlek vardı sırtında. Blucininin paçaları yine çizmelerini sokuluydu. Boynunda ağır bir altın zincir vardı. Ucunda masif bir altın haç sallanıyordu. Camp David Mucizesi için First Lady'nin armağanı.

Brenna O'Gara kararlı bir sesle. "Size söylemem gerekir," dedi. "Ben Katoliğim ve sizin dininizi kabul edemem."

"Hepimiz Tanrı'nın çocuklarıyız," diye karşılık verdi papaz.

"Hepimiz değil." Kadının sesi iyice sertti. "Ben bazı kimseler tanıdım... şeytanın çocuklarıydı onlar. Şimdi artık aşağıya inmem gerek. Öğle yemeğini hazırlamaya. Taze meyve salatası ve süzme peynir. Bizimle yiyecek misiniz?"

"Hayır. Teşekkür ederim."

"O halde sizi yalnız bırakıyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa, sonra bana söylersiniz. Saat üçten önce. O saatte öğle uykusuna yatarım. Hol kapınızda sürgü var, isterseniz kullanırsınız. Kahvaltılık bir şeyler satın alırsanız, aşağıya, buzdolabına koyabilirsiniz. Çamaşırlarınızın yıkanması için kendiniz bir düzen ayarlamak zorundasınız, ben yıkamam."

Adam yine başını salladı.

Kadın onun sakalına baktı. Göğsünün ortasına kadar iniyordu o sakal. "Babamın da sakalı vardı, huzur içinde yatsın," dedi. "Ne zamandır var bu sizde?"

"Geçen Cuma'dan beri." Sesinde hiç ifade yoktu.

Kadının gözleri iri iri açıldı. Sonra, "Şakacısınız demek, ha?" dedi. "Eh, nasıl davranırsanız ben de öyle davranırım. Hanım sizi çok göklere çıkarıyor... başağrılarını geçirmişsiniz falan... bu yüzden, burayı beğeneceğinizi ve efendice davranacağınızı umuyorum."

"Yaparım," dedi papaz.

Sonunda kadın gidebildi. Çıkarken hol kapısını da kilitleti. Kristos bavulunu yatağın üzerine koydu, ipi çözdü. Külotunun içine açılmamış bir şişe votka sarmıştı. Kapağını açtı, dikip koca bir yudum aldı, şişe elinde, daireyi gezdi, inceledi.

Kirişli yüksek tavanın boyanmaya ihtiyacı vardı. Çalışma odasının tahtaları temizlense, cilalansa iyi olurdu. Ama eski

banyo tertemizdi. Yatak odası da derli topluydu. Artık eşyalarla döşenmiş gibi görünmesine rağmen.

Çalışma odasındaki mobilya aslında takımdı. Büyük bir masa, iki koltuk, boş bir kitap rafı, dört sandalye ve bir dolap. Hepsi koyu renkti. Kanepe ve koltuklar deri kaplı, deriler çatlak çatlaktı. Siyahtı. Pirinç avize koca odanın köşelerini pek aydınlatamıyordu. Pencereler kalın kahverengi perdelerle iyice örtülmüştü.

Peder Kristos masanın başına oturdu, yavaşça içkisini içerken parmak uçlarını masif masanın üzerinde kaydırdı. Oda sıcaktı. Fazla sıcaktı hemen hemen. Ama hoşuna gitti. Ancak soğuğun acısını çekmiş bir insan anlayabilirdi bunun değerini.

Votkanın yarısını bitirmişti ki, kapının çekingen bir biçimde tıkırdatıldığını duydu. Açmak üzere yavaşça ilerledi. İçki şişesini saklamaya kalkışmadı. Kapıda Emily Mattingly duruyordu. Üzerine peçete örtülmüş bir tabak getirmişti.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Peder Kristos," dedi soluk soluğa. "Brenna öğle yemeği istemediğinizi söyledi ama annem tatlıdan bir dilim alırsınız diye düşündü. Vişneli turta. Kendim pişirdim."

Kristos onun uzattığı tabağı aldı.

"Teşekkür ederim," dedi aynı ifadesiz sesle. Birden gözleri ışıldadı, kız kararsız bir adımla geriledi.

"Umarım beğenirsiniz," dedi çok zayıf bir sesle. Gözlerini kaçıramıyordu. Sonra ufacık, sinirli bir gülüşle, "Bana neden öyle bakıyorsunuz?" diye sordu. "Ne görüyorsunuz?"

"Yalnızlık," dedi Kristos.

Kızın boğazından boğuk bir ses çıktı, sonra dönüp kaçtı.

Kristos kapıyı yine sürgüledi, tabağı masaya götürdü, pe-

çeteyle çatalı kenara fırlattı. Eğilip vişneli turtanın iri dilimini ağzına tıktı, çiğnedi, telaşla yuttu. Dudaklarından sakalına şerbeti damlıyordu. Kırmızı şerbetten birazı masaya düştü, orada kan damlası gibi parladı.

2

Olayın basına yansıması yavaş başladı. Peder Kristos'la ilgili ilk yazı, **New York Times**'ın Washington Sohbeti adlı sütununda, üç paragraf halinde yayınlandı. Yazıda yalnızca, Başkan ailesinin Peder Kristos'u hafta sonunu geçirmek üzere Camp David'e davet ettiği, papazın inanç tedavicisi ve geleceği görebilen biri olduğunun söylendiği belirtiliyordu. Camp David Mucizesinden bahis yoktu.

Times yazısını ülkenin çeşitli yerlerindeki birkaç gazete de aldı. Çoğu fazla üzerinde durmadılar. Başyazılara girmedi, ABD Başkanının neden böyle bir kâhin bozuntusuyla yakınlık kurduğu sorulmadı. Televizyon istasyonları Peder Kristos'dan hiç söz etmediler.

Başkan Yardımcısı Samuel Trent, basının bu pasifliğinden için için yakınıyordu.

Karısına, "Bu büyük bir haber," diye ateş püskürdü. "Gerçekleşmeyi bekleyen bir felâket bu. Basınla televizyon istasyonları neden ayağını sürüyor, anlayamıyorum. Ayıp doğrusu!"

Karısı, "Onlara telefon etsene, hayatım," dedi. Bir yandan elindeki şişlerle kocaman bir şal örüyordu. "Bir îmada bulun, anlarsın ya! Tom Watkins iyi bir dosttur. Televizyonla ilgisi

yok muydu onun?"

"O boşboğaz herif," diye homurdandı Başkan Yardımcısı. "İlgisi fazla yakın sayılmaz. Bir istasyonun yönetim kurulunda. Dışardan da yönetmenlik yapıyor."

Matilda Trent, "Yine de," dedi, kocasına baktı. "Birinin kulağına su kaçmasını sağlayabilir."

"Belki mümkün olabilir," dedi Trent ağır ağır. "Denemeye değer. Ona televizyonların bu habere yer vermesinden çok korktuğumu söylerim, çünkü Başkanın saygınlığını azaltabilir, derim. Nüfuzunu kullanıp Peder Kristos'u televizyondan uzak tutmasını söylerim."

"Evet, canım," dedi Matilda katı bir gülümsemeyle. "Sanırım en iyi yolu o olur."

Başkanın Peder Kristos'la ilişkisi konusunda basının bu ilk tepkisi, Beyaz Saray kadrosundan bazı kimseler için de kaygı kaynağıydı ama... başka nedenlerle.

İdare Âmiri Folsom ciddi bir sesle, "Bakla ağızdan çıktı," dedi. "Bir daha içeri tıkmaya da olanak kalmadı."

Durum Salonunda John Tollinger ve Basın Sekreteri Pete K.Umbaugh'la birlikteydi.

"Pete," dedi. "**Times**'a haberi kimin sızdırdığını bulabilir misin?"

"Denedim," diye cevap verdi Umbaugh. Domuz suratlı bir adamdı. Papyon kravat takar, saçlarını ortadan ayırırdı. "Karşıma gizli haber kaynaklarını koruma numarasıyla çıktılar."

"Tahmin ettiğim gibi," dedi Âmir. "John, bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Çılgın bir fikrim var," deyiverdi Tollinger. "Trent'in o zarif İtalyan elini görüyorum bu işte."

Folsom, "O kadar çılgın fikir sayılmaz," diye karşılık ver-

di. "Sanırım o it sızdırdı. İlk defa yapıyor da sayılmaz. Sonra da neden her şeyi kendisine haber vermiyoruz diye yakınır durur."

Umbaugh, "Bakın," dedi. "Er geç basın toplantılarında bana da soru sorulacak. Ne diyeceğiz?"

İdare Âmiri, "Konuştuğumuz gibi," diye karşılık verdi. "Çok ciddi, çok ağır başlı davranacağız. Başkanın dinsel ve ruhanî inançları kendi özel konusudur ve soru sorulması uygun düşmez."

Basın Sekreteri, "Eğer Peder Kristos bir Anglikan piskoposu olsa, bu yutulurdu," dedi. "Ama anladığıma göre adam tek başına bir kilise ve aynı zamanda fal da bakıyor. Bunlara karşı Başkanın ruhsal inançlarından söz etmek kolay olmayacak."

"Elinden geleni yap," dedi Folsom. "Neyse, televizyonlar girmedi konuya henüz."

Umbaugh, "Zaman meselesi o da," dedi. "O koca sakallıyı televizyon ekranında göreceğim günü düşündükçe tüylerim ürperiyor."

İdare Âmiri, "En kötü ihtimal o değil," dedi. "Başkan şimdi de Peder Kristos'un Beyaz Saray'da bir kahvaltı duası yönetmesini istiyor."

"Ah, Tanrım!" diye bağırdı Umbaugh.

"John, sen bunu biliyor musun?"

"Jennifer öyle bir şeyden söz etmişti. Ama ben unutulur diye ummuştum."

"Unutulmadı işte. Patron koca bir davet istedi. Kabine üyeleri, Kongre'den milletvekilleri, diplomatlar falan. Herkes ve herkesin aileleri. Ama ben onu, işi küçük tutması için ikna ettim. Konuklar Beyaz Saray Kadrosunun dışına çıkma-

sın, diye önerdim. Peder Kristos'un ilk takdimi aile içinde olsun, gibilerden. Bunu beğendi. John, Bayan Hawkins'in Sosyal Sekreteri Audrey Robertson'u tanıyor musun?"

"Tabii tanıyorum. Zeki kadın."

"O halde onunla temas eder misin? Sorunu anlat. Konukları en az sayıda tutturmaya çalış. Yalnızca Beyaz Saray Kadrosu."

"Tamam."

"Fotoğrafçı gelmesin o gün, Pete. Bayan Hawkins direnirse o başka. Olayı aile toplantısı gibi götürelim."

"Tutmaz," dedi. Umbaugh. "Kristos 'Amin' dedikten bir saat sonra kentte duymayan kalmaz."

Folsom omuzlarını kaldırdı. "Patron öyle istiyor. İşin ters yanı nedir, biliyor musun? Ömrümde patronu bu kadar iyi görmedim. Peder Kristos'la tanıştığından beri capcanlı biri oldu çıktı. Eskiden olduğu gibi olaylara hakim. Raporları okuyor, tüm zor kararları veriyor."

"Şef," dedi Tollinger. "Peder Kristos'la ilişkisinin siyasal hayatına nasıl bir darbe indirebileceğinin farkında mı?"

Folsom, "Hayır," dedi kısaca. "Aklına bile getirmedi bence. Hipnotize edilmiş gibi."

Toplantı dağıldıktan sonra Tollinger, Audrey Robertson'u aramaya koyuldu. Bir yılı aşkın süredir Beyaz Saray'da çalışıyordu ama hâlâ koridorlarda kaybolabiliyordu. İşi daha da zorlaştıran, kadronun sürekli yer değiştirmesiydi. İnsanlar bugün bu odada çalışırken, ertesi gün masalar ve üzerlerindeki kartlar yer değiştirebiliyordu.

Sonunda Sosyal Sekreteri ufacık bir odada buldu. Küçük bir çalışma masası ancak sığmıştı buraya. Robertson telefonda konuşuyordu. Ufak tefek bir kadındı. Başında garden par-

tilere yakışacak bir şapka vardı. John'ın kapıda durmakta olduğunu görünce odaya girmesi için eliyle işaret etti, koltuğu gösterdi.

"Tabii, şeko," dedi telefona. "Çok iyi anlıyorum. Ama bu diplomatik davet, tamam mı? Seni listeye koyamam. İnan bana, sıkıntıdan patlarsın zaten, şeko. O kazık gibi kolalı yakalar! Ama Mart'ta daha eğlenceli bir fırsat var. Resmi bir müzik gecesi. Sahnede nefis insanlar. Seni ona yazarım. Kesin tamam mı? Kaybolma, ara sık sık, anlıyor musun?"

Telefonu kapayıp Tollinger'e burnunu buruşturdu. "Bayan Edith Todd," dedi. "Tanır mısın?"

John başını iki yana salladı.

"Kaçığın biri," diye devam etti Audrey. "Yalnız eksantrik değil iyice deli. Raporluk. Haftada en az üç kere telefon açar, her davete adını yazmamı ister. Elinden gelse Kabine toplantılarına da girecek."

"Neden dayanıyorsun bu zırvalıklara?" diye sordu John.

"Para, şeko, yalnızca para. Dört koca eskitti, hepsinden para yoldu. Ondan kurtulmak için neleri varsa seve seve bayıldılar. Partiye en çok bağış yapanlardan biri o. Bu nedenle ona iyi davranmak zorundayım. Ee, nedir derdin senin?"

John kahvaltı duasını anlattı, İdare Âmirinin işi nasıl Beyaz Saray kadrosuyla sınırlı tutmak istediğini, basına yayılmasından, fotoğrafçı gelmesinden nasıl kaçınmak gerektiğini saydı döktü.

"Küçük tutalım olayı," diye üsteledi. "Biz Peder Kristos'un alkışçısı değiliz."

"Bak," dedi Audrey. "Ben her şeyi Bayan Hawkins'den dinledim ve sizden yanayım, şeko. Bence bu iş baştan sona çılgınlık. Ama karar vermek bize düşmez. Ben yirmi otuz ki-

şiden fazla davet etmeyeceğim. Önce kahvaltı, sonra dua planlıyorum. Karın doyurmaya gelenler duadan önce çıkıp gider diye umduğum için."

"İyi fikir," dedi Tollinger hayranlıkla. "Peder Kristos'u evinden alacak mısın? Buraya zamanında gelmesinden emin olmak için."

"Ben yapmıyorum onu. Herif beni sinir ediyor. Jennifer gönüllü oldu. İkisi pek anlaşıyor gibiler."

"Ne?"

Sosyal Sekreter bir an ona baktı. "Dinle, şeko," dedi. "Sence aralarında bir şey yoktur değil mi?"

"Bilemem," diye karşılık verdi Tollinger.

Kendi çalışma odasına döndü, akşamın geç saatlerine kadar çalıştı. Günlük memo'ları okudu, diğer bürolardan gelen notlara baktı. Hiçbirinin Peder Kristos'la bir ilgisi yoktu. Çoğunu kendisi çözümledi, içlerinden yalnızca bir düzine kadarını İdare Âmirinin kararına sunmak üzeri ayırdı.

Arabasını evine doğru sürerken bir kafeteryaya uğradı, hamburger, kızarmış patates, iki kahve, bir dilim de elmalı turta yedi. Sabahtan beri ilk defa doğru dürüst bir şey yiyordu. Ama tadı hiç iyi gelmediği gibi onu yatıştırmaya da yaramadı.

Eve dönüp çalışma odasına girdiğinde kendine bir viski doldurdu, onun bile yararı olmadı. John oturdu, kalktı, dolandı, kitap rafından **İki Kentin Hikâyesi**'ni aldı, okumaya çalıştı, vazgeçip yerine koydu, içkisini bitirdi, bir tane daha doldurdu, sonunda kendisini sinirlendiren şeyle yüzleşmeye karar verdi.

Audrey Robertson'un son sorduğu soruda düğümleniyordu mesele. "Sence aralarında bir şey yoktur, değil mi?"

Bu söz John Tollinger'i pek de şoka sürüklemiş sayılmazdı, çünkü Jennifer'le Peder Kristos'un aralarında bir şeyler olabileceği daha önce onun da aklına gelmişti. Bir sürü şey birleşiyor, o yönü işaret ediyordu. Jennifer'in papazı öylesine savunması, başlangıçta John kadar kuşkucuyken sonradan değişmesi, ona Washington'da ev bulduğuna sevinmesi, son zamanlarda Tollinger'le yatma hevesinin seyrelmesi...

Ee, ne olmuş? diye sordu kendine. Boşanmışlardı ikisi, o kadının üzerinde hiçbir hak iddiası olamazdı, canı istiyorsa tüm kongre üyeleriyle, hatta meclis binasındaki servis elemanlarıyla bile yatabilirdi. Bunların hepsini kabul ediyordu. Ama Peder Kristos'la bir serüven yaşıyor olması ihtimali... bozulmasına yol açıyordu John'ın. Başka her erkeği kabul edebilirdi de... Kristos'u edemezdi.

Bu fikri neden bu kadar tatsız bulduğunun analizini yapmaya çalıştı. Hemen hemen acı veriyordu olay ona. Jennifer'in sadakatsizliğinden ötürü değil. Hiçbir şey borçlu değildi eski karısı ona. Demek bu bozulması... adamdan kaynaklanıyordu. O çapaçul herifin nesi bu kadar telaşlandırıyordu Tollinger'i?

Üçüncü viskisini içerken gerçeği itiraf edebildi. Habire Peder Kristos'u şarlatanlıkla suçlamasına rağmen, içinde bir kurt, adamın gerçekten doğa üstü güçleri olabileceğinden korkmasına yol açıyordu. Nasıl bilebiliyordu bunca insanın sırlarını? Tollinger'in yalnızlığını, mutsuz geçen çocukluğuna ve hırlaşan annesiyle babasına nasıl bağlayabilmişti.?

Bunların hep şanslı rastlantılar olduğunu kaç kere iddia edebilirdi ki? Kanıtlar üstüste gelince, bu acayip Şaman'ın geçmişe ve geleceğe bakabilme yeteneği ağırlık kazanıyordu. Hattâ belki insanların hastalığını kendi inancından ve hastaların inancından aldığı güçle tedavi ediyordu gerçekten.

Gerçekten inanmasa da, bu ihtimalin varlığını kabul etmek bile sarstı onu. Eğer Kristos haklıysa, demek kendisi haksızdı. O zaman John'ın o düzenli, mantıklı dünyası... yalnızca dünyalardan **biri** oluyordu. Onun ulaşamadığı bir dünya daha vardı. İnancın dünyası. Şeytansı iradenin, ruhanî otoritenin dünyası. Hastaları tedavi edebilen, Allah bilir ölüleride diriltebilen bir gücün dünyası.

Tollinger'in aklına birden bir hikâye geldi. Ünlü bir fizikçiyi laboratuarında ziyaret eden bir yabancıyla ilgili hikâye.

"Ben uçabiliyorum," demişti yabancı.

"Öyle mi?" Fizikçinin sesinden pek eğlendiği belliydi. "Gösterin."

Konuğu ayak parmaklarıyla yeri şöyle bir itip havalanmış, avuçlarını tavana değdirmişti. Fizikçi ona bakarken, kendi dünyasının çevresine yıkılmakta olduğunu anlamıştı. Ne olacaktı bulduğu kanunlar, kuramlar, denklemler, kanıtlar? Kendi hayatı... kemikleri, kasları, kanı ne olacaktı? Hepsi inkâr edilmiş, sıfıra indirilmişti.

John Tollinger de aynı şeyi hissediyordu. Elinde boşalmış viski kadehiyle tavana bakıyor, Peder Kristos'u orada uçar durumda görünüyordu.

3

Kristos'un izniyle Bayan Mattingly üç yakın arkadaşını öğleden sonra papazla birlikte çay içmeye çağırmıştı. Bu arada papaz onların günaha, duaya, bağışlanmaya ilişkin sorularını da cevaplamayı kabul etmişti.

Partiyi Emily düzenledi, ama işleri yapan Brenna O'Gara

oldu. Merdivenlerden Kristos'un dairesine dört kere çıktı, masa örtüsünü, tabakları, çatal bıçağı, elektrik ocağını, limonla şekeri, bir kutu çayı, şirin pastayı götürdü.

Son çıkışında masa kurulmuş, sandalyeler yerleştirilmiş, su kaynamaya konmuştu. Brenna bir adım gerileyip eserlerine baktı.

"Umarım memnun kaldınız," dedi aksi aksi.

"Evet." Peder Kristos masayı inceliyordu. Örtüyle peçeteler pembe ketendendi. "Çok güzel."

Kadın çarpık bir gülümseme ifadesiyle ona baktı. "Yazık ki çay içmek zorunda kalacaksınız," dedi. "Yatağın altındakini içemeyeceksiniz."

Papaz hiç sarsılmadı. "Ne zaman istersen ondan alabilirsin," dedi.

"Ben mi? Asla. Sert içkilerin insanlara ne etki yaptığını bilirim."

"Öyle mi? Ne etki yapar?"

"Delirtir onları."

Papaz kadına yaklaştı. Çirkin, iri kemikli bir kadındı. Sırf diş, dirsek ve diz. Peder Kristos elini onun boynuna attı, yavaşça kemikli sırtına doğru kaydırdı. Kadın bir tek kere ürperdi, sonra geriledi.

"Seni şeytan!" dedi adama. "Amma papazmışsın! Pis ellerini kendine sakla, yoksa hanıma niyetinin ne olduğunu söylerim. Şeytan tohumu!"

Kapıyı çarpıp daireden çıktı. Kristos bir an olduğu yerde kıpırdamadan durdu, sonra yatak odasına geçti. Votka şişesini yatağın altından çekip bol bol içti. Sonra kapağını kapadı, yerine sakladı, aynanın karşısına geçti, kendini inceledi. Siyah pantolonunun arka cebinden küçük bir tarak çıkardı, saç-

larını, bıyığını, sakalını taradı. Hepsine Jennifer Raye'nin verdiği kokudan sürmüştü.

Gömleği koyu kahverengi ipekten, kazak tipiydi. Boynuna kadar ilikli, balon kollu, manşetleri sıkıydı. Eteklerini pantolonunun üzerine çıkarmış, beline siyah deri bir kemer takmıştı. Tokası gümüştü. Gömlek Bayan Katherine Downley'in armağanıydı. Emily Mattingly de tokalı kemeri vermişti.

İlk gelen Emily oldu. Elinde bir kâseye yerleştirilmiş pembe güller vardı. Onu masanın ortasına koydu.

"İşte," dedi. "Ne güzel, değil mi?"

"Evet. Çok güzel."

"Öteki konuklar geldi bile. Neredeyse buraya çıkarlar. Sanırın Kate Downley'le tanışmıştınız."

Papaz başını evet anlamında salladı.

"Öbür iki hanım da Bayan Edith Todd'la Bayan Cynthia Jorgenson. İkisi de Washington sosyal sahnesinin faal tipleridir. Sizi tanımaya çok heves ediyorlar. Özellikle de Camp David'le ilgili yazıdan sonra. Bu kadar ünlü olduğunuzu bilmiyordum. Son zamanlarda Başkan'ı hiç gördünüz mü?"

Diğer konukların gelişi onu cevap vermekten kurtardı. Önde Bayan Mattingly, sırayla girdiler. Dört kadın da birbirine benziyordu. Orta yaşlı hanımefendiler. Kalın gövdeli, korseli, siyah elbiseli... dinsel yanı olan birini ziyaret etmek için uygun bir kılık.

Tanıştırmalar yer aldı, herkes oturdu. Peder Kristos masanın başındaydı. Uzun saçları, bıyığı, sakalı, o ateşli bakışlarıyla, yetkili ve kararlı bir insana benziyordu. Kadınlardan gençti. Emily hariç. Ama hepsi ona saygı gösteriyorlardı. Öne eğilmiş gibi oturuyorlardı hatta.

Emily çayı servis yaptı, pastayı kesti. Herkesin tabağına verilinceye kadar kimse konuşmadı. Sonunda Emily de masanın öbür ucundaki yerine oturdu.

Bayan Todd soluk soluğa "Peder Kristos," dedi. "Sizi şahsen tanımak ne kadar heyecan verici, anlatamam."

Adam başını hafifçe eğdi.

Kadın gülümseyerek devam etti. "İnsanın geçmişini görebiliyormuşsunuz deniyor. Doğru mu bu?"

"Evet," dedi Kristos. "Ama bu tür şeyleri ancak yalnızken, o insanın kendisine söylerim. Asla başkalarının yanında söylemem."

"Haydi canım," dedi kadın genç kız gibi. "Hayatımda utanılacak hiçbir şey yapmadım. Hakkımda ne isterseniz söyleyebilirsiniz, hiç utanmam."

Papaz ona baktı, gözlerinde küçük bir alev parladı. Bir an sessizlik içinde oturdu, ötekiler soluksuz beklediler.

Sonunda o ifadesiz sesiyle, "Herkesin bilmesini mi istiyorsunuz?" diye sordu. "Çocukluğunuzdaki o olay bir daha tekrarlanabilir... veya tekrarlanmayabilir. Annenizle babanıza söylememekten duyduğunuz suçluluk. Bu bayanların bilmesini mi istiyorsunuz bunları?"

Bayan Edith Todd birden hıçkırmaya başladı, pembe peçetesini yüzüne doğru kaldırdı. "Lütfen," diye bağırdı. "Yeter, yeter!"

Ötekiler ona şaşkın şaşkın baktılar, sonra çaylarıyla pastalarına eğildiler.

Kristos ağlayan kadına, "O bir çocukluk hatasıydı," dedi. "Tanrı sizi bağışladı."

Cynthia Jorgenson, "Tanrı bizim günahlarımızı da bağışlayacak mı, Peder Kristos?" diye sordu.

"Günah diye bir şey yoktur." Hepsi soluklarını tuttular.

Bayan Downley, "Ama herhalde kötü bir şey yaptığımızda, Tanrı'nın emirlerine karşı geldiğimizde... günah işlemiş sayılırız," dedi.

Bayan Mattingly, "Evet," diye ona katıldı. "Cinayet gibi. Tanrı bize, 'öldürmeyeceksin,' diyor. Demek cinayet bir günah. Öyle değil mi?"

"Cinayet günah değil, Tanrı'ya karşı bir suç. Yani bir inançsızlık."

"Ya düşünce?" dedi Emily alçak sesle. "Bazen düşünceler de günah olabilir, değil mi?"

Kristos ona baktı. "Sizin gizli arzularınız, tatmin edilmemiş şehvetleriniz... hep suçluluk duygusu nedeniyle baskı altında. Ama kendinize bir sorun... bu kötü arzular nereden geliyor? Cevabı belli. Tanrı'dan. Biz neysek, onun ellerinden çıktığımız gibiyiz."

Bayan Jorgenson, "Öyleyse ne istersek yapabilir miyiz?" diye sordu. "Yalan söylemek, hile yapmak, çalmak... sırf Tanrı bize bu arzuları verdi diye?"

"Hayır. Tıpkı cinayet gibi bunlar da Tanrı'ya karşı suçtur ve Yüce Varlığın büyük gücüne olan inancın eksikliğini gösterir. Suçsuz olmak için insan tam inanca kavuşmalı. O zaman Tanrı'nın sonsuz sevgisinin bir parçası oluruz, hayatlarımız da tanrısallaşır."

Sonunda ağlamasını engellemiş olan Bayan Todd, Kristos'a döndü. "Ya seks?" diye sordu çekinmeden. "Evli olmadığınız biriyle? O da Tanrı'ya karşı suç mu?"

"Değil," diye cevap verdi Peder Kristos. "Aşk ilâhidir. Fiziksel aşk da buna dahildir."

Bayan Downley, "Peder Kristos," dedi. "Eğer bu doğruy-

sa, o zaman neden evlilik dışı seks onca insanı o kadar mutsuz ediyor?"

"Suçluluk duygusu," dedi papaz. "Tanrı'ya sadık olmayanların cezası."

Konuşmalar bir saat kadar sürdü. Sonunda kadınlar gitmek üzere kalktılar, çantalarıyla uzun uzun uğraştılar, Kâğıt paraları tabaklarının altına koydular. "Kiliseniz için," diye mırıldandılar. Papaz onların bağışlarını zerafetle kabul etti, her kadını kucaklayarak kapıya kadar geçirdi. "Selâmetle gidin," dedi. Sonra paraları aldı, cebine koydu.

Emily masayı toplamak için kalmıştı. Tabakları üstüste diziyordu.

Papaz, "Bu işi Brenna yapamaz mı?" diye sordu.

Emily neşeyle, "O şimdi uyuyor," dedi. "Ziyanı yok. Tanrının, siz hiçbir şey yiyip içmemişsiniz. Aç değil miydiniz?"

"Hayır." Papaz kendini yorgun bir tavırla koltuğa attı, onun odada dolaşmasını seyretti.

"Bugün ne kadar iyi vakit geçirdiğimi size anlatamam," dedi Emily. "Çok ilham vericiydi. İnancınızı bizimle paylaştığınız için teşekkür ederiz."

Adam cevap vermedi. Sonunda, ortalık toplanınca, Emily çevresine bakındı.

"Eh, daha iyi şimdi," dedi neşeyle. "Artık gitmem gerekir herhalde. Eminim ki bir süre yalnız kalmak istersiniz."

Kristos kalkıp yürüdü, onun ince uzun ellerinden birini tutup avucunu öptü.

"Söylediklerime katılıyor musun?" diye sordu.

"Ah, evet," dedi Emily hevesle. "Katılıyorum, gerçekten. Hepsi öyle... aydınlatıcıydı ki!"

"Günahsız bir dünyadan korkmuyor musun?"

Emily başını iki yana salladı.

"Söyle bana. Sana inanıyorum Peder Kristos, de."

"Sana inanıyorum, Peder Kristos." Sesi incecik çıkmıştı.

Kristos onu yatak odasına doğru çekti, o da hevesle geldi.

4

Tollinger:

Konu: Peder Kristos

Eh, güneşli Florida bir bulut örtüsü altında, rüzgâr esiyor, yağmur yağıyor. Ben yine de buzlarımı eritiyorum ama daha bir tek bikinili insan görmüş değilim. Sarasota, körfezin batı kıyısında. Denizin gaddar ve dalgalı bir görünümü var.

Ryan–Goldfarb Eğlence–Canavarlar Âlemi'nin kışlık yerini sonunda buldum. Artık Bay Ryan da, Bay Goldfarb da kalmamış. İkisi de yıllar önce gökyüzüne yükselmiş. Karnavalın yeni sahibi, Simon K. Masilla adlı genç bir iş adamı. Âdî bir herif. Altı tane böyle gezici karnavalı var, hepsini de bilgisayarlarla yönetiyor.

Masilla bu karnavalı sekiz yıl kadar önce satın almış, Jacob Everard Christiansen'i de hiç tanımıyor. Ama bilgisayarında eski turne müdürünün adıyla adresi vardı. Adam şimdi emekli olmuş, Sarasota'da oturuyormuş. Adı da... hazır mısın buna? Billy Feinschmecker! Eğer Almancam beni büsbütün terketmediyse, şarap tadıcısı demek... ya da öyle bir şey.

Billy'yi bir huzur evinde buldum. Bahçe oyunları oynanamayacak kadar yağmurlu bir havaydı, o da oturup bana Peder Kristos'un gençliğini anlatmaktan zevk aldı. Hikâyesini özetleyerek veriyorum, çünkü üç saat susma-

macasına konuştu, boynunun mavi damarları fırladı. Yürürken topallıyor, sağ eli de titriyor. Ama belleği de, ses telleri de sağlam.

Jacob Everard Christiansen'i çok iyi hatırlıyor. Çocuk New Castle'da gelip karnavalda iş istediğinde, yani '60'lı yılların başlarında, Billy onu hemen almış, çünkü nereye gitseler adam kaybediyorlarmış.

Her neyse, Billy'nin anlattığına göre, Jake'i yamak çığırtkan olarak çalıştırmış. Yaşının küçük olduğunu, herhalde evden kaçtığını anlamışmış ama aldırmıyormuş. Çocuk güçlüymüş, çalışmaya istekliymiş ve hızla da öğreniyormuş.

Billy onu sessiz, huysuz bir çocuk olarak tarif ediyor. Söyleneni yapıyor, başını kötü belâlara sokmuyormuş. Ama içkiye düşkünmüş. Kendisinin iki katı yaştaki karnavalcılar kadar iyi dayanabiliyormuş içkiye. Don Juan olarak da epey ünü varmış. Billy çocuğun karnavalda çalışan her kadınla yattığını iddia ediyor. Şişman Kadın gösterisine çıkanla bile. Kadın iki yüz elli kilodan fazlaymış. Ayrıca yapışık ikizlerle de yatmış. İkisiyle de.

Yaklaşık on yıl çalışmış karnavalda. İlkbahar başında işe yazılıyor, sonbaharda bırakıyormuş. Kışları ne yaptığını sordum Billy'ye. Çoğu zaman kadınların sırtından geçiniyormuş. "Plaj serserisiydi," diyor. Kış boyu işe girdiğini hiç duymamış.

Billy bana daha başka ilginç şeyler de söyledi.

Genç Jake hevesli bir okuyucuymuş... genellikle de ağır şeyler okurmuş. Din ve felsefe gibi.

Sık sık kavgalara karışmış. Çoğunlukla başka erkeklerin sevgililerine sulanmaktan. Ama bu kadınların çoğunu elde etmiş. Yumrukları iyiymiş. Ayakları da. Oyuncu kızlardan birinin kocası, Jake onu yere seremeden önce bıçağıyla delikanlığının karnını yarmış.

Hangi kentte gösteri yapıyor olurlarsa olsunlar, Jake Pazarları hep kiliseye gidermiş. Mezhep farklarına bakmazmış.

Feinschmecker'e sordum (bu adı ne zaman yazsam gülüyorum) ... Jake'in karnavalda hiç yakın arkadaşı oldu mu, dedim. Yalnız kadınlar, dedi. Hiç erkek arkadaşı olmazmış.

Yakınlık kurduğu kadınlardan biri de Madam Olga'ymış. Asıl adı Lorna Burgoos. Karnavalın çoğu eğlenceleri, işleticilerinin kiralayarak çalıştırdığı şeylermiş. Madam Olga da bunlardan birini almışmış. Küçük bir çadırda fal bakıyormuş. İskambille. Tarot kartları değil, normal 52'lik desteyle. Jake onunla epey zaman geçirmiş.

"Onunla yatıyor muydu?" diye sordum.

Billy bana budalaymışım gibi baktı. "Elbette," dedi. "Anası olacak yaştaydı ama Jake yaşa, renge, ırka, dine, fiziksel kusurlara aldırmazdı."

Eski turne müdürüne göre Jake on birinci yılının başında karnavala gelmemiş. Billy onu bulmuş ama Jake işten ayrılacağını söylemiş. Para biriktirmişmiş, elden düşme bir pikap alacakmış, vaaz turlarına çıkacak, kendi mezhebini tanıtacakmış. Billy ona iyi şanslar dilemiş, ayrılmış.

Hepsi bu kadar gibi geliyordu bana. Ama lâf olsun diye, Madam Olga'nın hayatta olup olmadığını sordum. Tabii hayatta, dedi. Yetmişini geçtiğini sanıyordu. Fort Myers'de oturuyormuş. Billy ile Lorna Burgoos her Noel birbirlerine tebrik kartı yazarlarmış. Bana adresini verdi. Fort Myers pek uzak sayılmaz. Şimdi oraya gidiyorum.

Billy ile yaptığım görüşmenin en çılgın yanı, adamın bana Jacob Everard Christiansen'e neden ilgi gösterdiği-

mi bir kere bile sormayışı. Ben yalanı hazırlamıştım. Jake FBI'a girmek için başvurdu diyecektim. Bu yüzden soruşturma yaptığımızı ileri sürecektim. Ama bu yalanı kullanmam gerekmedi. Herhalde eski günleri anlatmak hoşuna gidiyordu ihtiyarın. Aynı yalanı Madam Olga'ya kullanacağım, gerekirse. Bakalım o ne kadar iyi falcıymış, belli olacak.

–Lindberg

5

Beyaz Sarayın Doğu Salonuna altışar kişilik beş masa kurulmuştu. Başkanla eşi onur masasında, Peder Kristos'la birlikte oturuyorlardı. Başkan Yardımcısı Trent'le eşi bir başka masayı yönetmekteydiler. Bir üçüncüsü, İdare Âmiri Folsom'un sorumluluğundaydı.

Diğer konuklar daha çok ikinci düzeydeki Beyaz Saray kadrosuydu. John Tollinger de oradaydı, Jennifer Raye de, Audrey Robertson da, Michael Oberfest de, Doktor Stemple de, Basın Sekreteri Umbaugh da. Orada bulunmayan resmî görevliler, Kabine üyeleri, CIA Başkanı ve FBI başkanıydı.

Konuşmalar alçak sesle sürüyordu. Çoğu onur konuğuyla ilgiliydi. Papaz Başkanla eşinin arasında dimdik oturuyor, pek alçak sesle konuşuyordu.

Siyah ipek Nehru ceketi giymesi herkesi biraz sinir etmişti. Boynundaki altın haç, o ağır altın zincirin ucunda sallanıyordu. Uzun saçları, vahşi bıyığı ve sakalıyla, garip olsa bile, dikkati çeken bir hali vardı. Konuklar onun kılığına gülebilirlerdi ama fiziksel varlığının hepsi de farkındaydı.

Tollinger, Jennifer'e, "Tıpkı mujik gibi," dedi.

"Mujik ne?"

"Muzak'a benzer bir şey ama müziği yok."

"Budala," dedi Jennifer. "Bence romantik bir hali var."

"Sence şükran duası edecek mi?"

"Hayır," dedi Jennifer hemen. "Yemeğe başlamadan hiç dua etmez. Mekanik tapınmaya inanmaz. Ayinlere de. Onlar dinlerin kalıplaşmış, ruhsuz yanları diyor."

Tollinger alaycı bir sesle, "Şu işe bak," dedi. "Peder Kristos'un inancının Jennifer Ana tarafından değerlendirilmesi."

Jennifer öyle alındı ki, davet bitene kadar John orada yokmuş gibi davrandı.

Herkes kavununu, yumurtalarını, füme etlerini yerken Peder Kristos bir fincan çay içti.

Michael Oberfest, Pete Umbaugh'ya, "Belki oruçlu," dedi. "Belki de yiyemeyecek kadar heyecanlı."

"Heyecanlı değil," diye gözlemde bulundu Basın Sekreteri. "O konuda garanti verebilirim. Tanıştın mı onunla sen?"

"Hayır."

"Dikkate değer bir tecrübe. El sıkışmıyor. Elimi uzattığımda, havada bırakmıştı. Ama yüzüme sanki zihnimi okuyormuş gibi baktı. Müthiş bir tecrübe. Fırsat bulursan, git kendini tanıt ona."

"Sanırım yapacağım. Geleceği biliyormuş diyorlar. Belki bana borsa için birkaç tiyo verir."

Konuklar çaylarını, kahvelerini bitirdiler, Başkanın kalkıp yemeğin bittiğini belirtmesini beklediler.

Audrey Robertson, Doktor Stemple'e, "Hep birlikte Kabine Salonuna geçeceğiz birazdan," dedi. "Eğer kaçmak istiyorsan, anlayış gösteririm, şeko."

Stemple, "Hiç kaçmam," diye karşılık verdi. "Vaazını din-

lemek istiyorum. Adam beni çok şaşırtıyor. ABD Başkanıyla yemek yemek onu dehşete düşürecek sanır insan. Ama bak, hiç önemli değilmiş gibi davranıyor. Sakalını ağır ağır okşayışını görüyor musun? Ahdi Atik'ten kalma bir peygamber sanki. Onunla tanışmam şert. Beni tanıştırır mısın?"

"İstiyorsan, tabii, şeko," dedi Sosyal Sekreter. "**Hiç kimse** kaçmayacak mı bugün?"

Hiç kimse kaçmadı.

Kabine Salonunda onur konuğu, normal zamanda Başkanın yeri olması gereken yere oturtuldu. Upuzun, cilâlı masada, uzun kenarın orta yerine. Yüksek rütbeli görevliler diğer sandalyelere yerleştiler. Daha aşağı rütbede onlanlar duvar diplerindeki daha rahatsız sandalyelere geçti. Buralara genelde Kabine üyelerinin yardımcıları otururdu. Bütün sandalyeler dolduğunda birkaç konuk ayakta kaldı. Audrey Robertson hızlı bir sayım yaptı, planının fosladığını, kahvaltıya gelen herkesin vaaza da kaldığını anladı.

Oda yavaş yavaş sessizleşti. Peder Kristos ayağa kalktı. Beyaz Saray kadrosu onun ateşli bakışlarını ilk defa hissetti. Birkaçı kıpırdandı, gözlerini indirdiler.

"Bana bakın hepiniz," diye emretti papaz. "Ben Kristos'um. İsa'nın kardeşi. Tanrı'nın size selâmet getirmek için yolladığı havvariyim."

Odayı şok dolu fısıltılar dolaştı.

"Siz şimdi kendinize, ilâhi olduğunu iddia eden bu adam da kim, diye soruyorsunuz, değil mi? Gözlerime bakın. O gördüğünüz, inancın kutsal ateşidir."

"Hepiniz eğitimlisiniz, biliyorum. Kendinizi mantıklı buluyorsunuz. Mantığınız benim Tanrısallığımı kabul etmiyor, çünkü karşınızda kendiniz gibi bir insan görüyorsunuz. Et-

ten ve kemikten. O da bizim gibidir, diyorsunuz. Ama değilim. Benim mantığım yok, inancımın gücü var."

"Size diyorum ki, mantıkla inanç iki ayrı lisandır, biri ötekine tercüme edilemez. Bugünlük o resmî, disiplinli mantık ilkelerinizi bir kenara bırakmanızı, düşünce yerine inancın egemen olduğu, tek ihtiyacın Tanrı sevgisi olduğu o dünyaya adım atmanızı istiyorum."

Hepsini ele geçirmişti artık. Dinleyenler öne doğru eğildiler, boyunlarını uzattılar, onun mesajını izlemeye uğraştılar. Öyle derin bir inançla konuşuyordu ki kimse gülmeye cesaret edemedi. Kuşku bile bayağı bir şey gibi göründü.

"İnanç denilen şeyi anlamak ve kucaklamak o kadar zor mu? Bu sabah güneşin doğacağına inanarak uyandınız. Bu güzel binaya doğru yola çıkarken, sonunda buraya varacağınızdan emindiniz. Yüzlerce olayda inançla hareket edersiniz. Bugününüz ve yarınınız inanca bağlıdır. O halde inancın gücünü kabul etmek, mantığın yapamadığını yapıp sizi mutluluğa onun götürebileceğini kabul etmek neden imkânsız olsun?

"Bu yüzden, söyleyeceklerimi yüreklerinizde bir inançla dinlemenizi istiyorum. Mesajım kısadır. Bu ülke, insanların değil, yasaların ülkesidir deniyor. Ama yasaları da insanlar yapar. Yasalar da insan çabasının ürünüdür ve insanî kusurlar taşıyabilir. Bu ulusun geçmişinde, kadınların ve erkeklerin köle diye satıldığı günler yaşanmıştır. Yasal olarak. Ufacık çocuklar yine yasal olarak fabrikalarda, madenlerde çalıştırılmıştır. Bugün de ne kadar çok yasal yanlışlar olduğuna bir bakın.

"İnsan yapısı yasalar, Tanrı'ya tam bir inançla ortaya konmadıysa, rüzgârda savrulup yok olmaya mahkûmdur. Yasalarımız, insan yasaları, kusurludur ve fânidir. Ancak Tanrı'nın

yasası kusursuz ve ebedidir. Onun yasası da sevgidir."

Peder Kristos birdenbire yerine oturdu. Onu kendilerini kaptırarak dinleyenler o dikkat pozlarında kalakaldılar, vaazın böyle birden bitmesinden şoka uğradılar. Kıpırdamaya başladılar, tedirgin tedirgin birbirlerine baktılar, âyinin bittiğinden emin olamadılar. Ama Başkan Hawkins ayağa kalktı.

"Teşekkürler, Peder Kristos," dedi boğuk bir sesle. Gözlerini sandalyesine oturmuş olan papaza çevirmişti. "Bize düşünecek çok şey verdiniz." Sonra konuklara döndü. "Geldiğiniz için teşekkürederim. Peder Kristos'un mesajı üzerinde düşünmenizi, burada işaret edilen inancı izleyerek ülkemize nasıl daha iyi hizmet edebileceğimizi birbirinizle konuşmanızı istiyorum."

Hawkins'ler salondan çıkar çıkmaz Başkan Yardımcısı Trent karısına, "Gidelim buradan," dedi. Peder Kristos'a doğru bakıp çenesini havaya kaldırdı. Papazın çevresini soru sormaya hevesli bir kalabalık sarmıştı. "Adam deli!" dedi Trent hırsla. "Hemen hemen bir Komünist! Beyaz Saray'da bu zırvaları dinlemek zorunda bırakılmamız ayıp şey."

Matilda Trent alçak sesle, "Duyduğuma göre çok içiyormuş," dedi. "Şimdi de sarhoş mu dersin?"

"O özür değil," diye homurdandı Başkan Yardımcısı.

Audrey Robertson, Jennifer Raye'e, "Onu evine götürecek misin, şeko?" diye sordu.

"Tabii. Dert değil. Vaazı harikaydı, değil mi?"

"Hem nasıl!" dedi Audrey. "Ona sakalını traş ettirebilir misin acaba?"

"Sanmam."

"Eh, belki de isabet. Sakallı adamların çene yapıları pek zayıf olurmuş. Onunki de öyle mi, şeko?"

"Nereden bileyim?" dedi Jennifer donuk bir sesle.

Doktor R. Judd Stemple, Pete Umbaugh'ya "Son derece ilginç," diyordu. "Monomanya sözkonusu burada. Hiç kuşku yok."

Basın sekreteri, "Bana içten konuşuyormuş gibi geldi," dedi.

"Yo, tabii, tabii... kendini Napolyon ya da Peter Pan sanan insanların hepsi öyle. Benin esas etkileyen, konuşmasındaki akıcılıktı. Elden düşme araba satıcısı olsa çok başarılı olur."

"Keşke olsaydı," dedi Umbaugh üzgün üzgün. "Bence bu adam dert açacak. Büyük harflerle DERT hem de!"

Konuklar yavaş yavaş dağıldılar. Ancak birkaç tanesi kaldı. Folsom, Peder Kristos'u Kabine Salonunun bir köşesine doğru çekti. İkisi birbirlerine çok yakın durdular. Daha çok Kristos konuşuyor gibiydi.

Tollinger, Jennifer Raye'e, "Özür dilerim," dedi. "Ukalâlık etmek istememiştim."

"Bağışlandın." Jennifer neşeliydi. "Ama adama bir şans tanı, tamam mı?"

"Tabii."

"Vaazını nasıl buldun?"

"Etkileyici. Besbelli dediklerinin hepsine gerçekten inanıyor."

"Elbette inanıyor. İki yüzlü biri değil o, anladın mı? Hah, galiba Folsom'la sohbeti bitmek üzere. Onu evine götürmem gerek."

"Sonra arayayım mı seni?" diye sordu John.

Jennifer bir an kararsız kaldı, sonunda, "Peki," dedi. "Bu gece geç saatte ara en iyisi."

Peder Kristos'u alıp kapıya yöneldi. Çıkarlarken Kristos Tollinger'e baktı.

John, "Vaazınızı beğendim," dedi. "Mantığa gülüp geçen bir adam olarak, doğrusu sözleriniz mantıklı sıralanmıştı."

Papaz koca dişlerini gösterdi. Birinin onu bir dişçiye götürmüş olduğu belliydi. Bembeyazdı dişleri. Parlıyordu.

"Mantığımın kusursuz olduğunu söylüyorsun," dedi Kristos. "Ama konum hatalıydı."

"Evet, ben de onu diyecektim."

"Seninle ikimiz uzun uzun konuşmalıyız."

"İyi olur," dedi Tollinger. Bunu inanarak söylemesi kendisini de şaşırttı.

Sonunda odada yalnız Folsom kaldı. Büyük masanın başındaki sandalyelerden birine yığılmış, oturuyordu.

"Günaydın, şef," dedi Tollinger şen bir sesle. Sonra Folsom'un yüzüne baktı ve şoka kapıldı. Adam çok sarsılmış gibiydi. Gözleri bulanık bakıyordu.

"İyi misiniz?" dedi John.

Folsom gözlerini kaldırdı, alçak sesle konuştu. "Onu bir kenara çektim, âdi bir şarlatan olduğunu söyledim. Madem insanların geçmişini görebiliyormuş, bana da geçmişimdeki derin, karanlık bir sırrı söylemesini istedim."

"Eee?"

Şef başını kaldırdığında ağzı çirkin bir sırıtma ifadesiyle kıvrılmıştı. "Söyledi," dedi. "Yüzüme o çılgın gözleriyle baktı, yıllar önce olmuş bir şeyi soyledi. Gurur duymadığım bir şeyi. Bak, sana yemin ederim, hiç kimse bilmiyor o olayı. Bilemez de zaten. Ama Peder Kristos bildi."

Tollinger, "Olay neydi diye soracak değilim," dedi. "Ama kimseye söylememiş olduğunuzdan kesinlikle emin misiniz?"

Folsom başını iki yana salladı. "Olaya bulaşan öteki insanların hepsi öldü," dedi. "Olayda öldüler hepsi."

Tollinger sessizdi. Bir şey söylemek, "Şans belki," demek yakışık almazdı.

İdare Âmiri ona korku dolu gözlerle baktı. "John," dedi. "Bu adam tehlikeli."

6

Pearl Gibbs pikabın içinde Kristos'u bekliyordu.

"Amma şıksın," dedi.

Adam siyah deri bir yağmurluk giymişti. Gıcır gıcır yeniydi.

"Beğendin mi?" diyerek pikaba bindi Kristos.

"Çok güzel. Pahalı olmalı."

"Senin de olacak," dedi Kristos kısaca. "Sür arabayı."

Cuma öğleden sonra trafiği sıkışıktı. Kentten çıkana kadar dura kalka ilerlediler, güneye, Virginia'ya doğruldular.

"Agnes nasıl?" diye sordu Kristos.

"İyidir. Jake, neden biz de gelip seninle oturamıyoruz?"

"O konuda uğraşıyorum. Ya Nick... o nasıl?"

Pearl güldü. "İnanmayacaksın ama o köpeğe dün bir çocuktan mektup geldi."

"O çocuk Başkan'ın oğlu. Umarım mektubu saklamışsınızdır."

"Tabii sakladık. Şirin bir mektuptu."

"Cevap yazmam gerek. O çocuk benim pasaportum sayılır."

"Öyle mi? Nereye?"

Adam cevap vermedi, Pearl de soruyu tekrarlamanın iyi olmayacağına karar verdi.

"Jake," dedi. "Artık paran olduğuna göre şu ambarı onarmamız gerekmez mi sence?"

"Hayır. İnsanlar oraya, kiliseye benzemiyor diye geliyor. İsa'nın doğduğu ahıra benziyor."

"Hey, senin adının baş harfleri de İsa'nınki gibi... hiç dikkat etmiş miydin? J.C.!"*

"Aklıma gelmişti," dedi adam kuru bir sesle. "O ambar tam olması gerektiği gibi. İnsanın selâmeti öyle bir yerde bile bulabileceğini kanıtlıyor. Katedrale ihtiyacımız yok."

"Gazetede seninle ilgili o yazı çıktığından beri bir yığın insan gelip ne zaman vaaz verecek diye soruyor. Bari birkaç kerevet daha alalım."

"Olmaz," dedi Kristos. "Ayakta dinlesinler. Akşama yemeğe ne var?"

"Balık yahnisi. Pişmiş, hazır. Yalnız ısıtacağız. Bol biberli."

"İyi."

"Jake, ambarı tamir ettirmek istemiyorsan, yeni bir kamyonet veya araba almaya ne dersin? Bu enkaza harcadığımız tamir parası kendi değerinden fazla tutuyor."

"O konuda da uğraşıyorum," dedi Kristos.

"Yarın gece ne vaaz edeceksin?"

"Daha düşünmedim."

"Seksin Tanrı'nın isteği olduğunu anlatsana. O vaaza bayılıyorum."

"Biliyorum," dedi adam. "Biraz daha hızlı gidemez miyiz?"

*Jesus Christ: Hazreti İsa

O gece yemekten önce Kristos hem Agnes'e, hem de Pearl'e para verdi.

"Giyecek bir şeyler alın," dedi. "Sade şeyler. Uzun etekler. Yakalar kapalı. Washington'a taşınırsanız orospu gibi gözükmenizi istemem."

"Ne zaman?" diye sordu Pearl. "Ne zaman taşınıyoruz?"

"Üzerinde uğraşıyorum dedim sana."

"Ya ambar?" dedi Agnes. "Burası duracak mı?"

"Evet. Bu benim kilisem olacak. Yüksek insanlarla düşüp kalkıyor olabilirim ama yoksulları, çaresizleri, Tanrı'nın rehberliğini arayan yalnızları ihmal edecek değilim. Isıtın yahniyi."

Kadınlar işe koyuldular. Kristos arka kapıdan çıktı. Sarı köpeği de peşindeydi. Yarım saat sonra Agnes onu aramaya gitti. Kristos ambarın arkasındaki boş alanda, diz çökmüş, başını eğmiş, ellerini kenetlemiş, duruyordu.

"Jake!" diye seslendi Agnes. "Gel de ye!"

Masanın çevresine oturdular, yahniden teneke tabaklarına aldılar. Votka elden ele geçiriliyordu. Peder Kristos boğula boğula içti, sonra yemeğine yumuldu. Kadınlar ona çevre dedikodularını anlattılar, o bir şey söylemedi.

Sonunda ağzını sildi, dolaptan yeni bir şişe votka çıkardı.

"Güzel yemekti," dedi. "Kentteyken en çok özlediğim bu."

Agnes, "Başka şeyleri özlemiyor musun?" diye sordu.

Adam kötü kötü sırıttı. "Hatırlat bana," dedi. "Başla gösteriye."

İki kadın kıkırdaşarak soyunmaya başladılar.

"Jake, bizi Washington'a getirteceğini söylerken ciddi miydin?" dedi Pearl.

Kristos başını evet anlamında salladı.

Agnes, "Bizi terketmezsin, değil mi?" diye sordu.

"Hayır." Peder Kristos onlara doğru yürüdü. "Sizi terkedemem. Siz benim cehennemimsiniz."

7

Şubat sonunda George Hawkins, Walter Reed'den taburcu oldu, kendi yatak odasına kavuştu. Hemşiresi ve özel muhafızı, onun odasına kapısı olan odalarda kalıyorlardı. Muhafız dev gibi bir deniz piyadesiydi. Adı Dennis McShane'di. Zayıf yavrucağı sık sık omuzlarına alıp oraya buraya taşırdı.

Çocuğun gelmesi Beyaz Sarayın bütün havasını değiştirdi. Sağlık dilemeye gelen konuklar öyle çok oyuncak getiriyordu ki, Washington bölgesindeki tüm yetimhanelere ve çocuk hastanelerine düzenli seferler halinde oyuncak bağışı yapılmaktaydı. George kendi veriyordu hediyelerini.

Peder Umbaugh, "Gerçekten harika fotoğraf fırsatları," diye sevinmekteydi.

Çocuğa özel dersler verilmeye başladı. Haftanın dört gününde. Ama First Lady de onu elinden geldiği kadar gezmeye çıkarıyor, başkentin resmi binalarını, anıtlarını, yakınlardaki askeri üsleri gösteriyordu. On Sekizci Sokağa, Peder Kristos'u ziyarete de oldukça sık gitmekteydiler.

Mart başlarında yine bu gezilerden birinde, Kristos çocuğa bir armağan verdi, o armağan bir anda çocuğun en sevdiği şey oldu. Sihirbazlık hileleri ve bulmacalar kutusu.

Peder Kristos kahverengi keten perdeleri çekip açtı, her zaman pek kasvetli olan çalışma odasına öğlen ışıkları doldu. Brenna O'Gara, Bayan Hawkins'e çay, George'a bir bardak

süt, ortaya da bir tabak evde yapılmış yulaflı bisküvi getirmişti. Sonra da tabii Çavuş McShane'le dedikoduya devam etmek üzere mutfağa dönmüştü.

First Lady koltuklardan birine oturmuş, bir yandan çayını yudumluyor, bir yandan da masanın başındaki George'la Peder Kristos'u seyrediyordu. İkisinin bu kadar yakınlaşmasından çok memnundu. Çocuk ufacık ve sarışın, adam kocaman ve kara. İkisi birlikte oynuyor, birlikte gülüyorlardı. George papazın sakalını çekiştiriyor, o da onun burnunu yakalayıp hafifçe sağa sola oynatıyordu.

İsa'nın kardeşi çocuğa sihir kutusundaki Harika Para Makinesini nasıl çalıştıracağını göstermekteydi. Minyatür baskı makinesine bir beyaz kâğıt sokuluyordu. Bir de bakıyordunuz, öteki uçtan dolar çıkıyordu. George bu işe hayran olmuştu. Ama nasıl çalıştığını anladıktan sonra onu kenara koydu, birbirine geçen bulmaca yüzüklerin sırrını çözmeye çalıştı.

Peder Kristos onun saçlarını karıştırdı, sonra Helen'e yaklaştı. First Lady'nin yakınındaki koltuğa oturdu, onun kemikli ellerini kendi avuçlarına aldı.

"Anne, mutlusun," dedi yüzüne bakarak. "Çocuğun sağlam olarak eve dönmesi hayatına parlaklık getirdi. Yüzünden okuyorum."

"Kocamla ben bunu size borçluyuz," dedi kadın. "Nasıl ödeyebiliriz bu borcumuzu?"

"Daha şimdiden kat kat ödediniz. Sizin cömertliğiniz sayesinde, Tanrı'nın sesine ihtiyacı olanlara o sesi duyurmaya devam edebiliyorum ve size minnet borçluyum. Sizin için ve aileniz için her gece dua ediyorum."

"Teşekkür ederim," dedi kadın zayıf bir sesle. "Biz de dualarımızda hep sizi anıyoruz, Peder Kristos."

Adam donuk donuk gülümsedi. "Ya Başkan? Umarım iyidir."

Helen içini çekti. "Sağlığı yerinde, çok şükür. Ama çok fazla çalışıyor. Herken habire onu sağa sola çekirtiriyor, biliyorsunuz. Herkes bir şey istiyor. Neler yapılması gerektiği konusunda herkesin fikirleri ayrı."

Peder Kristos başını ciddi ciddi salladı. "Hepsini dinlemesi gerekir. Ama sonunda, kendi doğru bildiğini yapmalıdır. Yalnızca kendi içindeki sesi dinlemelidir. Çünkü o ses Tanrı'nın sesidir."

"Buna inanıyorum," dedi kadın. "Gerçekten inanıyorum. Ama Ab'in o kadar çok sorumlulukları var ki! Vermesi gereken kararlar çok büyük."

"Evet, evet," dedi Kristos. "Ama yetkileri ve gücü de çok büyük."

"Yani dediğini daha kuvvetle kabul ettirmeli mi demek istiyorsunuz? Ben de sık sık bunu düşünmüşümdür."

Kristos onun ellerini bıraktı. "Başkanın çok büyük gücü var," dedi. "Ama güç de bir kastır, zayıflaması istenmiyorsa hep kullanılması gerekir. Sizce kocanız gücünün ne kadar büyük olduğunun farkında mı?"

"Hayır," dedi kadın sonunda. "Farkında olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden de bazı insanlar ondan yararlanıyor."

"Yapabileceği öyle çok şey var ki! Öyle çok şey!"

"Ne gibi?" diye bir çıkış yaptı Helen Hawkins. "Söyleyin bana, Peder Kristos. **Siz** Başkan olsaydınız ne yapardınız?"

Adam başını iki yana salladı. "Ben politikadan anlamam, hükümet denilen şeyin nasıl işlediğini de bilmem."

"Ama insan denen varlığı tanırsınız ve bu çok daha önemli. Lütfen... bilmek istiyorum. Elinizde Başkan'ın gücü olsay-

dı ne yapardınız?"

Kristos kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladı. George'un yanında duraladı, bulmacayı çocuğun parmakları arasından aldı, bir anda metal yüzükleri birbirinden ayırdı.

"Şimdi bunları yine birleştir, yavrum," dedi çocuğa.

Bayan Hawkins'in yanına döndü, karşısında durdu, başını eğip baktı.

"Ben Başkan olsaydım, kocanızın yapmasını istediğim şeyi yapardım. Tanrı'nın isteğine uyulmasını isterdim."

"Ama politika karmaşık iştir," diye bağırdı kadın. "Ab Tanrı'nın isteğine uyduğundan nasıl emin olabilir?"

Peder Kristos'un gözleri irileşti, sonra alevlerle doldu. "Ben Tanrı'nın dünyadaki havarisiyim," dedi.

Sonra onun yanından ayrıldı, tekrar gidip George'un yanına oturdu.

"Kardeş, köpeğimden mektup aldın mı?" diye sordu ona.

George sevinçle güldü. "Tabii aldım. Çok komik bir mektuptu. Nick mi söyledi onları gerçekten?"

"Tabii söyledi. Ciyaklamalarla, havlamalarla, küçük homurtularla. Ben de hepsini yazdım. Köpeklerin olup bitenleri anladığına ve kendi dillerinde konuşabildiğine inanmıyor musun?"

"Herhalde öyledir."

"Yapabiliyorlar tabii. Ben de onu anlıyorum. Bana inanıyorsun, değil mi?"

"Tabii."

"İyi." Peder Kristos sesini First Lady'nin duyabileceği şekilde yükselterek, "Eğer inanıyorsan, gerçekten inanıyorsan, her şey mümkündür," dedi.

8

Gazetelerde ve haftalık dergilerde birkaç yazı daha çıktı, televizyon istasyonlarından biri Peder Kristos'un Lincoln Anıtını ziyaret edişini yayınladı. Ama yine de kitle iletişim araçlarında sihirbaz papazla ve Başkan ailesinin onunla ilişkileriyle ilgili haberler tedbirli bir düzeyin dışına çıkmadı. Başkan Yardımcısı Samuel Trent kuduruyordu.

"Watergate'den büyük skandali olabilirdi bu olay!" diyordu. "İran rehinelerinden de! Sözde en değerli özgürlüklerimizin temsilcisi olan basının neden bu sahtekârı adamakıllı incelemediğini hiç anlayamıyorum."

Oberfest, "Belki de Başkan'ın ruhani inançlarının basını ilgilendirmediği kanısındalar, efendim," dedi. "Hawkins'in de kendi özel hayatını sürdürmeye bir dereceye kadar hakkı var tabii."

"Zırva!" diye patladı Başkan Yardımcısı. "Bir Başkan'ın özel hayatı da, dini de, açık bir kitap gibi olmalıdır. Benimki kesinlikle öyle. Seçmenlerin hakkı bu. Ben bu çıbanın iltihaplanıp ara seçimlerde partiye bir zarar vermesine izin verecek değilim. Basının tüm dikkatini bu iğrenç olaya çekmek zorundayım. Hawkins kamuoyu gözünde zarar görürse, görsün varsın."

Trent yine her zamanki gibi karısına danıştı. Ciddi bir kadındı Matilda. Çok okurdu. **Hükümdar**'ı da okumuştu. Yararlı öğütler verdi.

Bir yandan örgüsünü örerken, "Her şeyden önce, seni harekete geçiren nedenler haklı gözükmeli, eleştirilerin üzerinde olmalı, hayatım," dedi. "Bu konudaki duygularını kimseye söylemedin, değil mi?"

"Aslında söylemedim," derken Trent kaygılanmaya başlamıştı bile. "Ama Mike Oberfest'e Başkanın bu Peder Kristos'la dostluğunun partiye zarar verebileceğinden söz ettim..."

"Ama Michael senin kafandan geçenleri biliyor, değil mi?"

Trent iyice tedirgindi. Yardımcısına tam ne kadar açıklama yaptığını hatırlamaya çalışıyordu. "Aklımda kaldığına göre, ona bu skandalın partinin geleceğini nasıl etkileyebileceğini söyledim. Tabii bir gazeteyle temasa geçip Kristos'un Camp David ziyaretini sızdırmasını da söylemiştim. Ama o kamuoyunu olup bitenlerden haberdar etmek içindi. Kamuoyu Hawkins'i zorlayabilir, kendini bu şarlatandan kurtarmasını sağlayabilirdi."

Matilda Trent içini çekti. "Sam, çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Bence oynamaya değer ama çok dikkatli ve tedbirli yapmak gerek. Bir yandan Başkan'la Peder Kristos arasındaki yakın ilişkiyi açığa çıkarmak istiyorsun, çünkü tıpkı benim gibi, bu ilişkinin Hawkins'e ancak politik yıkım getireceğine inanıyorsun. Öbür yandan da kalkıp insanlara bu ilişkinin partiye zarar vereceğini söylüyorsun."

"Ben pek bu açıdan düşünmemiştim," diye itiraf etti Trent. "Ne yapmalıyım, Matilda?"

Kadın yine örgüsünü örmeye başlamıştı. "Bu iki politika aslında bağdaşmaz da değil," dedi. "Ama bir tanesi halka açık, diğeri gizli yürütülmeli. Parti ileri gelenleriyle ve bağış yapanlarla konuşurken onlara sır olarak Peder Kristos konusundan kaygılandığını söyleyebilirsin. Adamın sahtekâr olduğu ortaya çıkarsa, hem Başkan'a, hem de dolayısıyla partiye zarar vereceğini söyleyebilirsin."

"Evet, bunu yapabilirim."

"Gizli olarak da dikkatleri Başkan'la Peder Kristos'un ilişkileri üzerine çekmeyi sürdürebilirsin."

"Ama bunu nasıl yaparım?" diye itiraz etti Trent. "Basın danışmanımı çağırıp, emrim şudur, diyecek değilim ya!"

"Hayır," dedi Matilda sakin sakin. "Onu tabii yapamazsın. Gizli faaliyetlerini ne kadar az insan bilse o kadar iyi. Michael Oberfest'e güvenir misin?"

"Güvenmesine güvenirim ama gelmiş geçmiş en zeki adam da sayılmaz. Bir eyalet üniversitesinden mezun olmuş, anlıyorsundur. Korkarım belli oluyor."

"O halde bu işi yürütmek için sana gereken adam belki de o olabilir. Herhalde senin amaçlarını anlamak isteyecek kadar zeki birini istemezsin. Oberfest emirlere uyar mı?"

"Evet. O konuda sağlamdır."

"O halde onu kullan. Ne istediğini söyle ona. Yalnızken tabii. Ayrıntıları da ona bırak. Başarırsa ne âlâ. Başaramazsa, başkasını kullanırsın."

"Evet," dedi Trent. "Sanırım akıllıca bir yol."

"Hem sen kendin gölgede kalırsın. Kristos skandali duyulursa, bu konuyla ilgin olmadığını söyleyebilirsin. Senin sözüne karşı Oberfest'in sözü, o kadar. Ama yazılı veya kasetli emir bulunmamasını sağla."

"Mükemmel bir öğüt," dedi Başkan Yardımcısı. "Senin entrika konusunda doğal bir yeteneğin olduğuna inanıyorum, Matilda."

"Tabii var," dedi kadın sert bir sesle. "Beynimi formda tutuyor. Pekâlâ, Sam, rolünü oyna. Ben de benimkini oynayayım. Anladığıma göre Peder Kristos, Lenore Mattingly'nin evinin bir katında oturuyormuş. Kadını yıllardır tanırım. Hiç hoşlanmam ama önemi yok. Onu bir öğle yemeğine da-

vet edeyim de konuğu hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışayım. Belki beni davet edip onunla tanıştırır. Merak ediyorum adamı."

"Öyle yap, canım," diyerek ayağa kalktı Trent. "Ne dedikodu toplayabilirsen topla. Yatağa geliyor musun?"

"Hemen değil. Biraz örgü örmek istiyorum."

Ertesi sabah Başkan Yardımcısı, Michael Oberfest'i özel çalışma odasına çağırttı.

"Otur, Mike," dedi sıcacık bir sesle. Yardımcısının yüreği ağzına geldi, patronun kendisini işinden kovmaya hazırlandığını sandı.

"Mike," dedi Trent. "Şu dört duvarın arasında duyduklarını hiçbir zaman kimseye söylemediğinden eminim. Sana güvenim tamdır. Yoksa şu anda burada olmazdın. Sadakatinden zerre kadar kuşku duymuyorum."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Ama şu anda senden öyle duyarlı bir şey isteyeceğim ki, tam ve mutlak sessizliğinden emin olmam gerekiyor. Bana bu konuda söz verebilir misin?"

"Elbette, efendim."

"Mükemmel. Mike, bildiğin gibi Başkan'ın Peder Kristos'la, o dinci şarlatanla olan yakınlığına, o yakınlığın partinin geleceğini nasıl etkileyeceğine fena halde kaygılanıyorum. Karar verdim. En iyi yol bu sakandalı çabuklaştırıp parti ileri gelenlerinin bir an önce Hawkins'e baskı yapmasını, bu sahtekârla dostluğunun tehlike demek olduğuna ikna etmesini sağlamak. Beni anlayabiliyor musun?"

"Ah, evet, efendim."

"Benimle aynı görüşte misin?"

"Kesinlikle."

"Aslında yapmak istediğim şey yangını körüklemek, bu iğrenç olayı tümüyle kamuoyunun dikkatine sunmak. Daha sonra, Kristos devreden çıkınca, partinin kampanyası yine devam edebilir, bu çıbanın zehirlemesinden kurtulduğu için de daha iyi sonuçlar getirir. Tek amacımız partinin iyiliği. Aynı görüşte misin?"

"Tabii, efendim," dedi Oberfest. Bu sözler onu iyice sersemе çevirmişti.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi. Trent içtenlikle. "Çünkü işi senin yönetmeni istiyorum. Yalnız sen... kimsenin yardımı olmadan. Ben olayın dışında kalacağım tabii. Görevimin prestiji nedeniyle. Ama Peder Kristos'la ve onun Başkan ailesiyle ilişkileriyle ilgili bazı gerçeklerin mümkün olduğu kadar çabuk bütün dünyaya duyurulması için sana güveniyorum. Hawkins kendini bu keneden kurtarmaya mecbur edilince, parti gelecek seçimlere daha bir güvenle bakabilir. Bu işi nasıl başaracağın sana kalmış. Bütün adamlarım arasından bu göreve Michael Oberfest'i seçişimin nedeni, senin aklına, mantığına saygı duyuşumdan, zekâna, insiyatifine ve iş hevesine hayran oluşumdandır. Ne diyorsun... alacak mısın bu önemli görevi?"

"Elimden geleni yaparım, efendim," dedi yardımcısı. Neler olup bittiğini yeni yeni anlamaya başlıyordu.

Samuel Trent, "Harika!" deyip ayağa kalktı, elini uzattı. "Elinden gelen bana yeter zaten, ondan eminim," dedi.

Oberfest kendi odasına dönüp masanın başına oturdu. Olayı kafasında sindirene kadar şoktan kurtulamadı. Daha sonra, Başkan Yardımcısının Başkan olma ihtirasına ancak saygı duyabildi.

Beş dakika sonra, başka bir şeyin farkına vardı. Ömründe ilk defe gerçek bir komploda rol veriliyordu kendisine.

9

Holün kapısı sürgülüydü. Ayrıca yatak odasının kapısını da kapamıştı. Dağınık yatağın üzerine oturmuş, paralarını sayıyordu. Yerde, ayaklarının dibinde yeni açtığı votka şişesi durmaktaydı.

Altı bin dolar saydı. Çoğu ufak kâğıt paralar halindeydi. Virginia'daki kiliseden topladığı bağışlar, Başkan'ın verdikleri, Bayan Mattingly'nin 'vaazcıklar' diye ad taktığı küçük toplantılarda kadınların verdikleri.

Kalın bir deste oluşturuyordu paralar. Onları lastik bantla tutturdu, alt çekmeceden çektiği bir çorabın içine soktu. Tam şişeye uzanırken başucu masasındaki telefon çaldı. Papaz tekrar yatağa oturup telefona cevap verdi.

"Evet?"

"Peder Kristos?"

"Benim."

"Başkan Hawkins arıyor. Bir dakika, efendim."

Başkan'ın sesi duyuluncaya kadar bir yudum vokta içmeye vakit buldu.

"Peder Kristos?"

"Evet, baba, buradayım."

"Sizinle daha önce de konuşmak istemiştim ama habire engeller çıktı."

"Anlıyorum."

"Şu anda Beyaz Saray sözcüsünün doğum günü için düzenlenen partiye gitmek zorundayım. Herhalde geç saatlere kadar devam eder ama ben erken kaçmayı planlıyorum. Sizinle buluşmak için on bir çok mu geç acaba?"

"On bir iyidir."

"Önereceğim şu: Ben partiden çıkınca sizin evin önünde durayım. Eve girmeyeyim, çünkü Gizli Servis ajanları önceden evi aramak isterler. Siz aşağıya inseniz, bir süre erabada konuşsak daha kolay olur. İster miydiniz?"

"Elbette, baba. Saat on birde kaldırımda bekliyor olurum."

"Teşekkür ederim. Sizi tekrar görmek zevk olacak."

Kristos votka şişesini çalışma odasına götürdü, büyük masanın üzerine koydu, sonra yatak odasına döndü. Bir paket tuzlu balığı soğusun diye pencere pervazının dışına koymuştu. Alıp çalışma odasına getirdi. Sonra yeni İncil'ini eline aldı. Bayan Cyntha Jorgenson'un hediyesi olanı. Deri ciltli, şık bir şeydi. Sayfa kenarları yaldızlıydı.

Kırmızı kurdele sayfa ayracını kullanıp Vahiler kısmını açtı. Votkasını yudumlayıp tuzlu balığını yerken dikkatle okudu. Kitabın o temel ahengine, ilâhi şiirselliğine hayran kalıyordu. Hiçbir şeyin etkileyemediği kadar etkiliyordu İncil onu. Ne yemek, ne içki, ne de istekli kadınların çıplak vücutları rakip olabilirdi ona.

Sonunda kitabı bıraktı, kocaman bir mektuplar dosyasını aldı. Vaazlarını yalnızca ambarda verirken bile, zaman zaman ona müritlerinden ve dinleyicilerinden mektuplar gelir, ruh, aile, para sorunları gibi konulara değinmesi istenirdi. Ya da bazen kutsanmak isterlerdi insanlar. Bu mektupların içinden hep çek veya para çıkardı. Fazla olmazdı... birkaç dolar yalnızca. Ama Kristos mektupların hepsine cevap verirdi.

Şimdi gazete yazısından ve televizyona çıkmasından sonra, gelen mektuplar artmış, sel gibi akmaya başlamıştı. Bazıları Beyaz Saray'a postalanıyor, oradan kendisine iletiliyordu. Bazıları da doğrudan Bayan Mattingly'nin evine gelmekteydi. İçlerinden çok sevdiği bir tanesinin zarfında yalnızca

"Peder Kristos D.C." diye yazılıydı ama nasılsa o da gelip bulmuştu papazı.

En yeni mektuplardan da para, çek, bazen bantla yapıştırılmış madeni paralar çıkıyordu. Çoğu, hastalıklarını geçirmesini istiyorlardı ondan. Şikâyetleri ergenlikten başlıyor, kansere kadar gidebiliyordu. Hepsi inaçları konusunda güvence veriyor, kendilerini iyileştireceğinden emin olduklarını söylüyorlardı.

Papaz onlara kısa mektuplarla cevap veriyor, Tanrı'ya güvenmelerini, her gün dua etmelerini öneriyor, altını da, "İsa'nın inancında sizlerle, Peder Kristos," diye imzalıyordu.

Son gelen mektupları cevaplamak üzere işe koyuldu. Bu işin ağırlığından Emily Mattingly'ye söz ettiğinde, kız ona bir form–mektup hazırlayıp bastırmasını, yalnızca altını imzalayıp adres yazarak postalamasını önermişti. Adresleri yazıp pullarını yapıştırma işine de kendisi gönüllü olmuştu. Papaz artık o öneriyi kabul etmeye eğilimliydi.

On dört mektup yazdı, sonra bu işi bıraktı. Balığını yiyip bitirdi, biraz daha votkayla mideye indirdi. Sonra ağzını çalkalayıp koku giderici bir pastil emdi, bıyığını ve sakalını kolonyayla sildi. Sırtına yeni bir deri mont geçirip aşağıya, ABD Başkanını beklemeye indi.

On biri birkaç dakika geçe üç arabalık kortej gelip yanaştı. Ortadaki siyah bir limuzindi. Kristos Cadillac'a doğru yürürken bir Gizli Servis ajanı önünü kesti.

"Üzgünüm, Peder," dedi. "Emir var." Papazın üzerini hızla ve ustalıkla yokladı. Kristos neler olduğunu anlayamadı bile.

Ondan sonra arabanın arka kanepesine bindi, Abner Hawkins'le el sıkıştı. Başkan kanepenin kolundaki bir düğ-

meye dokundu, ön kısmı ayıran cam yükseldi, yalnız konuşabilmeleri sağlandı.

Kristos eğilip gölgeler arasındaki Hawkins'e baktı. "Baba, yorgun görünüyorsunuz."

"Yorgunum. İşlerin ve kaygıların sonu gelmiyor. Bayan Hawkins'le hep bir tatilden söz ediyoruz ama her seferinde ertelemek zorunda kalıyorum, çünkü hep yeni bir kriz çıkıyor. Herhalde görevim gereği. Ama kontrolum dışındaki olaylarla bu kadar uğraşmak beni rahatsız ediyor. Daha aktif bir yönetim hayal ediyorum."

"Hâlâ çok şey yapabilirsiniz."

"Eh, ben de sizinle bunu konuşmak istemiştim. Karım sizinle başkanlık gücü hakkında yaptığı konuşmayı anlattı, daha çok şeyler yapabileceğimi imâ etti. İlginç. Çok ilginç."

"Baba, Bayan Hawkins'e de söylediğim gibi, ben politikadan fazla anlamam. Ama şu an için olayların esiri olduğunuzu kabul ediyorum. Planlama yapamıyorsunuz, çocuklarınızın yararına olduğuna inandığınız politikaları uygulamaya koyamıyorsunuz."

"Tam öyle!" dedi Başkan. Avuçlarını birbirine çarpmıştı. "Yaratıcı bir Baş Yönetici olmak istiyorum. Ama zaman kalmıyor."

"Sıradan işler için daha fazla yetki dağıtın," diye öğüt verdi Peder Kristos. "Yanınızda amaçlarınızı paylaşan yetenekli kimselerin çalıştığını biliyorum. Bırakın, daha çok iş yapsınlar. Her ayrıntıyı sizin kontrol etmeniz gereksiz. Nihai kararları siz almalısınız elbette. Ama geleceği düşünmek için kendinize biraz zaman ayırmaya çalışın."

"Sizinle konuşmaktan ne kadar çok zevk aldığımı anlatamam," dedi Hawkins. "Pekâlâ, diyelim ki önerdiğiniz dengeli

yönetim usulünü uygulayabildim... o zaman ne olacak? Yapmak istediğim pek çok şey var ama her yöne birden saldıramam. Bir öncelikler sistemine ihtiyacım var. En önemli olan, gerçekleşme şansı en büyük olan politikaları seçmek için bir yöntem gerek bana."

"Baba, tüm saygımla ifade etmek isterim ki size projelerinizi ölçecek bir ölçüt gerek. Bir standart. Bir planın başarılı olup olamayacağını fazla düşünmeyin. Daha önemlisi, sizin yol gösterici ışığınıza uyuyor olması."

"Yani?"

"Yani Tanrı'nın emrine. Eylemlerinizin doğruluğunu ve uygunluğunu yargılamak için tek geçerli test budur."

"İnançsız o kadar çok kişi var ki, Peder Kristos... Kongre'de bile."

"Onu biliyorum. Önerdiğim yol kolay bir yol değil. Ama bence bu ülkede transandantal inanç konusunda büyük bir açlık var. Bence halkın çoğu, bugüne anlam, geleceğe umut katacak bir inanç arıyor. Baba, biliyorum, sözlerim saçma gibi gelebilir, hattâ belki çılgınca gibi gelebilir, ama hükümetinizi Tanrı'nın emirlerine uymaya yöneltecek büyük bir haçlı seferi açarsanız sizi izleyecek milyonlarca kimse bulacağınıza gerçekten inanıyorum."

Başkan sesizdi. Başını eğmiş, oturuyordu. Sonunda kıpırdadı, yana dönüp dosdoğru Peder Kristos'a baktı.

"Çok şey istiyorsunuz," dedi alçak sesle. "Riski çok büyük."

"Sizin için bir riski yok," dedi Kristos kararlı bir sesle. "Başaramasanız bile, Tanrı'nın isteğini yeryüzünde yapmaya çalışmanın mutluluğu var: Hem bunu sizden isteyen ben değilim. Ben size Tanrı'nın mesajını getiriyorum."

"Tarif ettiğiniz şekilde hükümeti yeniden düzenlemeye kalkarsam, ilk adım olarak ne önerirsiniz?"

Peder Kristos yaklaşık beş dakika boyunca akıcı bir konuşma yaptı. Sözlerini bitirdiğinde Hawkins derin bir soluk aldı.

"Yapılabilir mi, bilemiyorum," dedi. "Ama şimdiden size kesin bir şey söyleyemem. Çok büyük bir girişim. Karımla da konuşmaya ihtiyacım var."

"Tabii," dedi Kristos. "Kararı hafife almayın. Tanrı'nın istediği tam bir inanç ve katıksız bir adanmışlıktır."

Başkan başını evet anlamında salladı. "Hayatımın en önemli kararı," dedi ciddi bir sesle. "Ayrılmadan, önce birlikte dua edebilir miyiz, Peder Kristos?"

"Edelim," dedi papaz. Hawkins'in ellerini kendi avuçlarına aldı. "Tanrı büyüktür! Yükseklerdeki Tanrı'ya inan! Dünya'nın kralları ve yöneticileri, Tanrı'ya inanın! Varlıklılar ve güçlüler, diz çökün ve Tanrı'ya itaat edin!

"Tanrı'ya inanın!"

10

"Dinler misin beni," dedi Tollinger. "Camp David Mucizesi diye bir şey yok ve hiçbir zaman da olmadı."

Jennifer kazık gibi bir sesle, "Sen bilmiyorsun," diye karşılık verdi. "Orada değildin."

"Ama hemofili konusunda bir şeyler okudum. Neler olup bittiği konusunda epey bir fikrim var."

"Duymak istemiyorum."

"Bir dakika dinler misin, Tanrı aşkına?" John öfkeleniyordu. "Hemofilisi olanların basit bir kesikten veya sıyrıktan öl-

dükleri doğru değil. Derileri normal sağalıyor. Tabii, kanama oluyor, tıpkı biz bir yerimizi kestiğimizde olduğu gibi. Ama gerekli ilk yardım tedavisi ile kanama duruyor, yara kapanıyor ve sağalıyor."

"Ama durmadı," dedi Jennifer. "George'un kanı akıp duruyordu. Hem de dereler gibi. Gözümle gördüm."

"Bu yüzden de annesiyle babası paniğe kapıldı," dedi Tollinger. "Bu doğal bir şey. Kim ister çocuğunun kan kaybettiğini görmeyi? Ama yüzeysel bir kesikten pek bir tehlike gelmeyeceğini bilmeleri gerekirdi. Hemofili hastaları için esas tehlike iç kanama. Onu durduracak pıhtılaştırıcı maddeler yok bu hastalarda. George'un iç kanaması yoktu. Yalnızca derisi yarılmıştı. Bu yüzden bana Camp David Mucizesi'nden söz etme. Peder Kristos küçük bir kazayı âlet edip Başkan'la karısını etkilemek istedi."

"Seni inandırmaya mecbur değilim," dedi Jennifer. "Bence o bir mucizeydi. Hawkins'ler de inanıyor. Daha bir sürü insan da. Gelen mektupları bir görmelisin."

"Mektup gelmesi olayı doğru kılmaya yetmez. Tanrım, Jen, gerçekle algı arasındaki farkı senin herkesten iyi bilmen gerekir. Seninle ikimiz çalışma saatleriminiz yarısı boyunca hep yalanlar uydurmak, olayları halka sevimli bir açıdan göstermek zorunda olan insanlarız. Yani bir başka deyimle, gerçeği biraz saptırıyoruz. Politikada belki bu kabul edilebilir. Ama aynı şeyi özel hayatında da yaptığını görmek istemem. Camp David Mucizesinin bir serap olduğunu kafana sok. Gerçek hayatta yok öyle bir şey."

"İnanmanı beklemiyordum," dedi Jennifer kızgın bir sesle. "Sen hiçbir şeye inanmazsın."

Tollinger, "Bir inancım var ama," dedi. "İnsanların yüzde doksan sekizinin salak olduğuna inanıyorum, Peder Kristos

konusundaki bu patırtı da bunu onaylıyor. İnsanlar aklını başına toplamalı, ona kutsal adam muamelesi etmeyi kesmeli. Geçen gün Oval Büroya giriyordu... gördüm onu. Zeki ve bilinçli diye tanıdığımız nice memur koridorda onu durduruyor, imza istiyordu. İğrenç!"

Jennifer ona düşünceli gözlerle baktı. "Bence kıskanıyorsun."

"Kıskanmak mı? Niye kıskanayım o düzenbazı?"

"Çünkü düzenbaz değil. Söylediklerine gerçekten inanıyor. İşte seni de o inanç kıskandırıyor."

"Saçmalıyorsun!" dedi John öfkeyle. "Adam resmen sahtekâr. Niyeti çabucak para sahibi olmak. Bugünlerde nasıl giyiniyor, baksana! Deri ceketler, ipek gömlekler, kürk şapkalar. Onları neyle alıyor sanıyorsun? İnanların günahkâr olamayacağı zırvasıyla kandırdığı enayilerden gelen bağışlarla. Sen hiç para verdin mi ona?"

"Kilisesine bağış yaptım," dedi Jennifer savunmaya geçerek.

"Umarım bir kasa votka almaya yetecek bir şey vermişsindir. Çünkü herhalde paran oraya gitti." Sonra sakin bir sesle sordu. "Son zamanlarda gördün mü onu?"

"Sana ne?"

"Bir zamanlar evliydik... unuttun mu? Hâlâ iyi dost olduğumuzu düşünmek hoşuma gider. Kristos konusunda neler hissettiğini biliyorum ve incinmeni, kırılmanı istemiyorum."

"A–haa," deyip ona baktı Jennifer. "Peder Kristos'u yalnız inanma yeteneğinden ötürü değil, eski karınla olan arkadaşlığından ötürü de kıskanıyorsun. Senden üstün bir erkek bulabileceğim hiç aklına gelmedi demek. Hem de her bakımdan üstün."

Tollinger ona baktı. Yüzü buruşmuştu. "Demek sen de onun müritlerinden birisin, Jen. Tanrı aşkına, dedikoduları duymadın mı? Adamın satir diye adı çıkmış!"

"Dedikodular bana vız gelir. Benim Peder Kristos'la olan ilişkilerimi de hiç etkilemez. Tek bildiğim, bana kendimi canlı hissettirdiği. Ömrümde olmadığım kadar canlı. İnanç hakkında söyledikleri de baştan sona doğru. Bana yeni bir bakış açısı kazandırdı. Ömrümde bu kadar mutlu, bu kadar sevinç dolu olmadım, Tanrı'nın emrine uymaya bu kadar istek duymadım. Bunların hepsini de Peder Kristos'a borçluyum."

"Bir kayıpsın sen," dedi John Tollinger tüm umutlarını keserek. "Kayboldun gittin."

11

Capitol binasının labirent gibi koridorlarında, birçok kapının üzerine levhalar asılmıştı. Bu kapılar meclis üyelerinin odalarına açılıyordu. İşaretsiz kapıların sayısı daha azdı. Oralardan küçük, gizli köşelere ulaşılırdı. Eski milletvekilleriyle senatörler buraları bilirler, girip dinlenir, devletin getirdiği kaygılardan uzaklaşır, seçmenlerden ve lobicilerden bir süre için kendilerini kurtarmış olurlardı.

Aslında devlet işlerinin pek çoğu bu gizli yerlerde görülürdü. Dedikodular iletilir, oylar alınıp verilir, ödünler dağıtılır, bol bol viski ve soda tüketilirdi.

Bu odaların birinde, sonradan "duvara yazılan yazı", ya da "Olacakların ilk belirtisi" diye hatırlanacak bir toplantı yer almaktaydı.

Eskimiş çam masanın çevresindeki koltuklarda Temsilci-

ler Meclisi Sözcüsü, Senato Çoğunluk Lideri, Henry Folsom ve Luther Dunkirk oturmuştu. Dunkrik, Başkan'nın kongre ilişkileri görevlisiydi. Capitol'de herkes onu Deac diye tanırdı.

Bu odanın "sahibi" olan Sözcü, her konuğunun dirseğinin dibinde dolu bir kadeh bulunmasını sağladı, sonra konuya girdi.

"Hank," dedi İdare Âmirine. "Bu yiyecek dağıtma planı konusunda Başkan'ın niyeti nedir, Tanrı aşkına?"

Folsom içkisinden bir yudum aldı, başını iki yana salladı. "Neden söz ettiğinizi anlayamadım, efendim," dedi.

"Deac?"

"Pas. Ben hiç duymadım."

Çoğunluk lideri üç çeneli, şişko bir adamdı. Burnu domates gibiydi. "Boşuna lâfı dolaştırmayalım," dedi buruk buruk. "Tarım Bakanlığındaki casusum söyledi. Başkan süt tozu, tereyağ, peynir ve diğer mallardan ne kadar stok olduğunu sormuş, stokların nerede bulunduğunu, ne durumda olduğunu, bunları aç ve yoksul olanlara yollamanın ne kadar süreceğini bilmek istemiş. Depoları boşaltıp fazla yiyecekleri dağıtmak için bir plan istemiş."

Sözcü ekledi. "Benim duyduğuma göre de, Başkanlık Genel Konseyinden görüş istemiş. Yiyecekleri Başkan kararıyla mı dağıtabileceğini, yoksa Kongre'den karar mı çıkartması gerektiğini bilmek istiyormuş. Haydı, konuşun ikiniz... neler oluyor? Felâketleri patlamadan önce bilmek isteriz biz."

Başkanın adamları birbirlerine baktılar. "Deac, sen konuş," dedi Folsom.

Dunkirk dikkatle, "Doğrusu Başkan bu konuda bir şeyler söylemişti ama hâlâ görüşme evresinde," dedi. "Karar falan

verilmedi. Bana kalırsa unutulup gidecek."

Lider, "iyi olur," diye patladı. "Devletin elindeki tüm yiyeceklerin beleş dağıtılması piyasa fiyatlarını nasıl etkiler, haberin var mı? Bir anda batar her şey!"

"Hem de nasıl!" dedi Sözcü. "On bin çiftçi kapıya birikir, baltalarıyla kafamızı kırmaya hazırlanır. Aklı nerede Hawkins'in? Varsa aklı tabii!"

"Durun bir dakika," dedi Folsom. "Daha önce de yapıldı, biliyorsunuz. Reagan yönetimi döneminde sanıyorum."

Lider, "Tabii," dedi. "Bir avuç peynir dağıtıldı. Ama Hawkins çorbadan fıstığa kadar her şeyi dağıtmaktan söz ediyor. Emtea pazarları ne olur o zaman? Düşünmek bile istemiyorum. Kime gidecekmiş bütün bu beleş mallar?"

İdare Âmiri, "Senatörüm," dedi. "Ülkede çok sayıda aç insan var. Açlıktan ölüyorlar demek istemiyorum... ama iyi beslenemiyorlar."

Sözcü sert bir sesle, "Aç insanlar her zaman olmuştur," dedi. "Her zaman da olacaktır. Hükümetin yiyecek fazlası yenip bitince ne olacak? Ha? Yine eskisi gibi aç insanlar olacak, değil mi? Demek karınları iki gün doyacak. Bedava yiyecek dağıtmak asla açlarla yoksulların sorunlarını çözmez. Onu ancak iş bulmak çözer."

Lider, "Şef," dedi Folsom'a. Dosdoğru gözlerinin içine bakıyordu. "Senin duyguların ne bu konuda? Hawkins'e sadakatini bir an için unut da kendi fikrini söyle. Bu dört duvar arasından çıkmaz, biliyorsun."

"Ben mi ne düşünüyorum?" diye sordu İdare Âmiri. "Bence çılgınlığın daniskası."

Deac, "Ben de katılıyorum," dedi. "Enayice bir şey."

Lider, "O zaman ikiniz Başkanı bunun olamayacağına ik-

na edemez misiniz?" diye sordu. "Konuyu Kongre'ye getirirse, geri kalan perstijini de kaybeder."

Dunkirk, "Durun bir dakika," dedi. "Diyelim ki Hawkins bunu üstelemeye karar veriyor, kaldırımlarda uyuyanların, işsizlik ekmeği kuyruğuna girenlerin filmlerini televizyonda yayınlatıyor, konuyu manşetlere çıkarıyor. Her kilise grubunun büyük desteğini sağlar o zaman. Ülkedeki her yufka yürekli liberal destekler onu. Ekonomik açıdan savunması da geçerli olabilir. Yiyecek fazlasını satın almak devlete kaç paraya patlıyor, biliyorsunuz. Depolamak da ayrı. O masraflardan kurtulunca bütçede bir telik tıkanır. Sizin savunmanız kalır bu durumda? Aç Amerikalıların doyurulmasına karşı çıkmak, bayrağa, anaya falan karşı çıkmak gibi bir şey. Bir tomar bencil domuz gibi gözükürsünüz. Bu mu istediğiniz?"

İki kongre üyesi ifadesiz gözlerle ona baktılar. Folsom içkisini bitirip öne eğildi.

"Bakın," dedi içtenlikli bir sesle. "Deac'in dediği doğru. Ama esas sorunu çözmeye yetmiyor. Biliyorum, kirli çamaşırları ortaya çıkarmak iyi bir şey değil ama sizinle açık konuşacağım. Bu Hawkins'in fikri değil. Peder Kristos'dan geldi bu ilham. Duydunuz mu o herifi?"

Lider suratını asarak, "Evet, duydum," dedi. "Şu kutsal adam dedikleri."

Sözcü inanamıyormuş gibi, "Yani Amerika Birleşik Devletleri Başkanı, kendi uydurduğu bir mesihin önerilerine göre mi davranıyor demek istiyorsun?" dedi.

Folsom başını karamsar bir ifadeyle salladı. "Patron ne kadar dindardır, bilirsiniz. Karısıyla ikisi papazın oğullarını kurtardığına inanıyorlar."

Lider, "Hay Allah, Hank!" dedi. "Hawkins'in kafasına bi-

raz akıl sokamıyor musun?"

"Denedim," diye inledi Folsom sefil bir sesle. "Ama duymak bile istemiyor. Kristos'un İsa'nın kardeşi olduğuna, dünyaya Tanrı'nın mesajını getirdiğine gerçekten inanıyor."

Sözcü, "Amma iş!" dedi. "Herifi saf dışı bırakmak için yapabileceğin bir şey yok mu?"

"Bir dedektif tuttum, geçmişini araştırıyorum. Polis sicili falan gibi bir şey bulacağını umuyorum. O zaman o kanıtı kullanır, patronu herifin şarlatan olduğuna inandırabilirim."

"Ama henüz bir şey bulamadın, öyle mi?" dedi Sözcü.

Folsom başını iki yana salladı. "Henüz yok."

"Hank, adamın sahtekâr olduğuna sen kendin inanıyorsun, değil mi?"

Folsom bir anlık bir kararsızlık geçirdi. "Neye inanmam gerektiğini bilemiyorum," dedi sonunda zayıf bir sesle.

Lider, "Bu durumdan hiç hoşlanmıyorum, baylar!" diye patlayıp masaya bir şaplak indirdi. "Politikayla din çok tehlikeli bir karışım olur. Gerçi evet, paramızın üzerinde, 'Tanrıya GÜveniyoruz' diye yazılı, Kongre oturumları bir cümlelik bir duayla açılıyor ama... yasaları Tanrı'nın istediği budur diye geçirmeye başladık mı, gırtlağa kadar pisliğe battık gitti demektir."

Sözcü, "Üstelik ülkeyi parçalar," diye ekledi. "Bu ülkede beyzbol takımından çok din ve mezhep var. Çoğu da birbirinin tersi inançlardır. Politikayla dini karıştırmak, kaybetmeye mahkûm bir tutum demektir."

"Bilmiyor muyum sanıyorsunuz," dedi Folsom ateşli ateşli. "Peder Kristos'dan kurtulmayı ben de sizin kadar istiyorum. Ama... **nasıl**?"

Kimse cevap veremedi. Dört adam bir an sessizce oturdu-

lar. Başları eğikti. Sonunda Lider konuştu.

Ekşi bir gülümsemeyle, "Belki..." dedi. "Belki bir dua etsek yerinde olur."

Beyaz Saray'a dönerken Folsom, Dunkirk'e, "Bu adamlar gerçekten kaygılı," dedi. "Tabii olurlar. Sana Peder Kristos konusunda fazla baskı geliyor mu?"

"Hem de pek çok. Partinin ulusal başkanından, eyalet başkanlarından, büyük bağışçılardan."

"Ne diyorsun onlara?"

"Mümkün olduğu kadar az şey. Evet, Başkan Peder Kristos'u tanıyor. Evet, onunla arasıra Oval Büroda buluşuyor. Evet, papazın kilisesine bağış yapıyor. Hayır, Peder Kristos Bakanlığa atanacak değil. Hayır, Beyaz Sarayı o yönetmiyor. Hayır, First Lady onunla yatmıyor. Nereden çıkmış bu çılğın dedikodular böyle, diyorum,"

Folsom hırsla, "Nereden olduğunu ben söyleyeyim sana," dedi. "Hükümetin yüksek kademelerinde bir itoğlu var, bu işi dünya çapında bir skandal haline getirmek istiyor. Bunu kim yapıyor, neden yapıyor, bilmiyorum. Ama o iti bir yakalarsam husyelerini doğrayacağım."

"Ağır ol, ağır ol," dedi Deac. "İnanç, umut ve bağışlama diye üç şey var. En önemlisi de üçüncüsü."

"Kahrolsun bağışlama da!" diye homurdandı İdare Âmiri. "Kan istiyorum ben!"

12

İyi yürekli, aksi konuşan Brenna O'Gara, Kristos'un dairesine, çarşaf ve havluları değiştirmek, toz alıp temizlik yap-

mak için sık sık çıkıyordu. En az haftada bir kere de, Lenore Mattingly'nin düzenlediği 'vaazcıklar'ın hazırlığı için çıkmak zorundaydı.

Sivri dilli kâhya kadın Peder Kristos'un mezhebini içine sindiremiyordu.

"İsa'nın kardeşisin, ha?" dedi ona öfkeyle. "Ben de Saba Melikesiyim."

"Olabilirsin," derken papaz ona gözlerini dikti. Ama kadın da gözlerini kaçırmadan ters ters ona baktı.

Kirli havluları banyoda, yere atılmış buldu. "Pis bir hayvansın sen," dedi.

"Sen de karamsar bir cadısın." Papaz ona dokunmak üzere uzandı, kadın öfkeyle çekildi.

Papaz yine de direndi, onun öfkesine güldü. "Bu hafta Papa'ya kaç para yolladın?" diye takıldı kadına. Sonra onun getirdiği yemeği tattı, tabağını tiksinmiş gibi yana itti. "Leş."

Kadın odada dolaşırken ondan kaçınmayı iyi öğrenmişti. Elleri hep boştaydı çünkü papazın. "Pis pençelerini kendine sakla!" diye bağırdı ona. "Hanıma söylerim."

"Söyle," dedi papaz. "İnanmaz sana."

O da söyledi. Papaz gerçekten haklı çıktı. Bunca insana yardım etmiş Tanrı adamını küçük düşürücü şikâyetleri hanım dinlemedi bile. Hem papaz doğrusu Bayan Mattingly'ye yeni bir popülerlik getirmiş, evini kentin ünlü evlerinden biri haline sokmuştu.

"Sen hâlâ bakire misin?" diye sordu bir gün papaz, Brenna O'Gara'ya.

Kadın ağlamaya başladı.

Kristos, "Ya kullan, ya da fırlat at," diye öğüt verdi.

Kadın her gece onun gökten gelen bir yıldırımla yok olma-

sı için dua ediyor, ama papaz hanımların elleriyle işlediği ipek gömlekler içinde, saçları pomatlı, sakalı parfümlü, gezinip duruyordu. Sonunda bu herifin ruhunu şeytana sattığına karar verdi Brenna.

Nisan başlarında bir sabah onun evden çıktığını görünce, kendisi üst kata, çarşafları değiştirmeye gitti. Yatağa eğildiği sırada biri arkadan kalçalarına sımsıkı sarıldı. Papaz sessizce geri dönmüştü. Şimdi etsiz, kemikli kalçalarını kendi göbeğine sürtüyor, kadının günah çıkarırken bile tekrar edemeyeceği kelimeler mırıldanıyordu.

Brenna kaçtı, o kovaladı, sonunda kadın kendini odanın kapısından dışarı attı, hole fırladı, merdivenlerden sendeleyerek hıçkırarak indi.

Birkaç saat sonra papaz indiğinde Bayan Mattingly ile Emily'yi oturma odasında sinirli sinirli konuşur buldu.

"Ah, Peder Kristos," diye bağırdı Lenore. "Korkunç bir şey oldu. Brenna işten çıktı."

Emily şaşkınlık içinde, "Eşyasını toplayıp gitti," diye açıkladı. "Bize nedenini söylemedi bile. Niçin böyle davrandığını anlayamadık."

Kristos, "Pek sinirli bir kadın," dedi. "Zavallı."

Bayan Mattingly, "Uzun yıllardır bizimleydi," diye inledi. "Şimdi ne yapacağız? Aşçıya ve hizmetkâra mutlaka ihtiyacımız var."

Peder Kristos anlayışlı bir sesle, "Belki ben yardımcı olabilirim," dedi.

13

Michael Oberfest komploların bu kadar eğlenceli olduğu-

nu aklından bile geçirmiş değildi. Üstelik bu konuya yetenekli olduğunu da yeni keşfediyordu. Başkan Yardımcısı Trent'in talimatı üzerine, Başkan Hawkins'in Peder Kristos'la ilişkisini koca bir skandal haline getirebilmek için bir kampanya başlatmıştı.

Basına imzasız mektuplar yolluyordu. Televizyon istasyonlarına telefon ediyor, sahte isimler, adresler veriyordu. Başkentteki tüm tanıdıklarını arayıp ikide bir, "Son dedikoduları duydunuz mu? Benden çıktığı duyulmasın ama anladığıma göre..." deyip bir yığın şey sıralıyordu.

Zaten sahte söylentilerle beslenerek, yaşayan bir kentte, haberler ne kadar zırvaysa o kadar hoşlanan bir kentte, Michael'ın uydurma dedikoduları çok başarılı olmaktaydı. Yalanlarının ne kadar çabuk yayıldığını, nasıl başkalarının sonradan o haberleri dönüp ona anlattığını gördükçe pek eğleniyordu.

Bir sabah, on bire çeyrek kala, Pentagon'daki bir tanıdığına telefon açmış, "Son haberi duydunuz mu, yarbayım?" demişti ona. "Ticaret Bakanlığında çalışan bir kadın demin bana telefon etti. First Lady'nin Peder Kristos'la yattığını kulağıyla duymuş."

"Sahi mi?" dedi yarbay.

Saat 11.33'de Michael, FBI'daki Fred Heckett'den bir telefon aldı.

"Duydun mu?" diyordu Fred. "Galiba Helen Hawkins'le Peder Kristos dualarını birlikte ediyorlarmış... yatakta."

Oberfest şaşırmış gibi yaptı. "Sahi mi?" Bu seferki dedikodunun dönüş hızı kırk sekiz dakika olmuştu. Fena değil!

Başkan Yardımcısı, Özel Kalem Müdürünün kaydettiği ilerlemeden memnun gibiydi. İki kere Oberfest'e göz kırp-

mış, iki kere sırtını tıpışlamış, bir kere kulağına, "Aferin," diye fısıldamıştı. Michael artık bir terfi, bir zam bekliyordu. Hatta Trent'in hayalleri gerçekleşirse... geleceğinin sınırı olmazdı.

Nisan sonlarında bir Perşembe akşamı karısını arayıp geç saatlere kadar çalışacağını, eve herhalde gece yarısı döneceğini söyledi.

"Ah, Mike," dedi Ruth. "Yine mi? Ne oldu bu sefer?"

"Başkan Yardımcısının Güney Amerika seyahat programını düzenliyorum. Trent bütün işi bana bıraktı.

"Seni ne kadar çok çalıştırıyor! Bir sekretere daha ihtiyacın olduğunu söyle ona."

"İyi fikir," dedi Michael. "Belki de söylerim."

Yolda kocaman bir pizza ile bir şişe Chianti Classico aldı, sevgilisinin Foggy Bottom'daki evine yollandı. Ona bir de tenis bileziği götürüyordu. Minik pırlantalarla dolu bir halkacık. Onu New York'a son gittiğinde almıştı.

Oberfest yumuşak etli, tombul bir adamdı. Ayda bir, yüz bakımı yaptırırdı. Manikür de. Bir kadının dualarına cavap sayılmazdı pek. Ama başkentte serbest erkek sayısı öyle azdı ki, bir yığın kadın memur, her buldukları arkadaşlığa razı olmak zorunda kalıyorlardı.

Michael'ın kız arkadaşı Shirley Bowker bir keresinde bir sırdaşına, "Dilenciler hıyara eğri diyemez," demişti. "Yarım somun, hiç ekmeksiz kalmaktan iyidir. Mike'ı çıplak görmüş olsan, neden yarım somun dediğimi de anlardın."

Shirley, Michael'dan uzundu. Daha gençti. Çok da daha kurnazdı. Başkan'ın Ekonomi Danışmanları Konseyi'ne sekreterlik yapıyordu. Çok iyi gitar çalar, folk şarkıları söylerdi. Oberfest'le ilişkisi yaklaşık bir yıldır sürmekteydi. Onca ar-

mağana rağmen Shirley bu adamı kapıya koymayı da ciddi ciddi düşünmüyor değildi. Jimnastiğe gittiği kulüpte bir genç vardı. İlgi göstermişti. O işten bir şey çıkarsa... bay bay Mike.

Pizzayı yediler, şarabı içtiler, sonra girizgâhsız, ihtirassızır, bir süre iki çarşafın arasında debelendiler. Porna video kasetlerine tutkun olan Michael bir takım sapıklıklara özeniyordu. Shirley'in kadın arkadaşına söylediği gibi, "Kelimeleri biliyor, ama ezgiyi çıkaramıyordu."

Daha sonra Shirley çıplak olarak ona gitar çaldı. Mike bundan hoşlandı. Çünkü kadının memelerinden biri gitarın üzerine değiyor, telleri tıngırdattıkça sarsılıyordu. Michael ömrünün en güzel anlarından bazılarını böyle gitar dinleyerek geçirirdi.

Mini konser bitti, Michael duş yaptı, giyindi, Shirley'e tenis bileziğini verdi. Kadın pırlantaları görünce gözleri iri iri açıldı. Jimnastikhanedeki genci biraz daha oyalayayım bari, diye geçirdi içinden.

Oberfest çıktı, asansöre bindi, karanlık geceye adımını attı. Apartmanın otoparkına doğru yürürken, cebinde puro paketini arayacağı sırada, gölgelerin arasından iri kıyım biri çıkıp onu şaşırttı.

"Merhaba, Arnold," dedi Leonid Y.Marchuk.

Michael bir süre cevap bile veremedi. Sonunda, "Burada ne işin var?" demeyi başardı.

Rus, "Arabanda konuşalım," dedi. Koca elini onun koluna dayamıştı. "Şu yeşil Eldorado, değil mi?"

Oberfest puro paketini yere düşürdü, almak üzere eğildi. O ara gözlüğü göğüs cebinden yere kaydı, onu da aldı. Eldorado'ya binecekleri sırada bu sefer de arabanın anahtarlarını yere düşürdü.

Marchuk keyifle gülerek, "Arnold, Arnold!" dedi. "Sakin ol. ha? Dünyanın sonu gelmedi ya!"

İşaret etti, Michael önden, yolcu tarafına bindi, kayıp direksiyon başına geçti. Binbaşı onun arkasından sarsak bir hareketle arabaya girdi. Elinde koca bir paket taşıyordu. Kapıyı çekip kapattı.

"Güzel araba," dedi, eliyle deri döşemeleri okşadı. "Ben Lincoln kullanıyorum ama benim ki şirket arabası."

Oberfest sinirlerine hakim olamamaya başlıyordu. "Ne işin var burada?" diye tekrar sordu.

Marchuk memnun memnun, "Buradaki Büyükelçiliğimize tayin oldum," dedi. "Ne iyi, değil mi? Artık sık sık görüşebileceğiz."

"Ama benim **burada** olacağımı nereden bildin? Foggy Bottom'da? Bu otoparkta?"

"Ah, Arnold," dedi KGB'nin adamı. Elini bu sefer de Michael'ın bacağına atmıştı. "Çocuklarımla ilgili her şeyi bilmeye çalışırım ben. Bu Shirley Bowker... dost davranışlı bir kadına benziyor. Upuzun bacaklı. Californialı mı?"

"Değil."

"Eh, bence güzel bir kadın. Zevkini onaylıyor, talihine imreniyorum. Ama buraya sevgilini tartışmaya gelmedim. Seninle konuşulacak daha ciddi bir konumuz var."

"O benim sevgilim değil."

"Öyle diyorsan öyle olsun, Arnold. Başkanınızla bu inanç tedavicisi olduğunu iddia eden adamın durumu bizi çok rahatsız ediyor. Başkan Hawkins'i çok takdir ediyoruz, her zaman iyiliğini istiyoruz. Yönetimini tehlikeye sokacak, tekrar seçilmesini engelleyecek bir şey istemiyoruz."

Oberfest gözüpek davrandı. "Onu istediğinizi yaptırabile-

ceğiniz bir kukla olarak görüyorsunuz da ondan," dedi.

"Yo, hayır!" Marchuk gerçekten şoka kapılmış gibiydi. "Ama Hawkins mantıklı bir insan. Onunla iş yapabiliriz. Başkan Yardımcınız Trent ise dar görüşlü, inatçı biri ve Sovyetler Birliğine karşı da patolojik bir nefret besliyor. Sen de aynı kanıda değil misin?"

"Şeyyy... " dedi Michael. "Komünizme pek bayılmaz, orası kesin."

"O zaman Hawkins'in düşüp Trent'in Beyaz Saray'a yükselmesini neden önlemeye çalıştığımızı da anlıyorsundur."

"Sizin bakış açınızdan, herhalde akla uygun."

"Yalnız bizim bakış açımızdan değil. Trent'in Rus halkına düşmanlığı dünya barışı için de bir tehlike. Bunları sana zeki bir insan olduğun için söylüyorum. Başkanınızın bu kutsal denilen adama karşı hayranlığının doğurabileceği korkunç sonuçları anlayabilirsin."

Oberfest sessizleşti.

"Şimdi, senin bana anlattıklarına göre, Arnold... ve gazetelerinizde okuyup televizyonlarınızda gördüklerime göre, bu iş biraz alevleniyor. Bana ilk sözünü ettiğinde, bunun yalnızca bir... neydi o kelime? Hani yok yere büyük olaylar?"

"Bir bardak suda fırtına mı?"

"Evet, sağol. Öyle sanmıştım. Başlangıçta tabii. Ama şimdi herkes bundan söz ediyor. Avrupa basınında bile yorumlar çıktı. Sence neden bu kadar basın yaygarası kopuyor?"

"Bilmem," dedi Oberfest.

Binbaşı bir kahkaha patlattı, Michael'ın bacağını acıtacak kadar sıktı. "Biliyorsun bal gibi. Birisi bir gizli kampanya başlattı. Şey için... off, bir kelime daha arıyorum... ufacık bir şeyi kocaman yapmak... "

"Pireyi deve yapmak mı?"

"Tamam! Birisi pireyi deve yapıyor. O kişinin kim olduğunu da biliyoruz, değil mi?"

Oberfest hiçbir şey söylemedi.

"Seni suçlamıyorum, Arnold," dedi Marchuk. Sesinde hemen hemen şefkat vardı. "Bana da söylediğin gibi, politikaları sen kararlaştırmıyorsun. Sen yalnızca emirlere boyun eğiyorsun. Ben de aynı durumdayım. Ama demin sana söylediklerimden sonra Başkan Yardımcınızın gerçek bir tehlike olduğunu, yalnız Sovyetler Birliği için değil, tüm dünyanın geleceği açısından bir tehdit oluşturduğunu anlamış bulunuyorsundur."

"Şimdi de pireyi deve yapan sensin galiba."

"Bence yanılıyorsun. Emrinde çalıştığım insanlar ileriye bakmaktan hoşlanırlar. Samuel Trent'in büyük ulusunuzu yönetmesini istemiyoruz."

"Özgür bir ülke burası," diye omuzlarını kaldırdı Michael. "Burada serbest seçimler yapılır. Elinizden bir şey gelmez."

Binbaşı sert bir sesle, "Haydi haydi," dedi. "Çocuk gibi konuşuyorsun. Elimizden elbette bir şeyler gelmeli. İlk adımımız, Hawkins'e çamur atan kampanyayı susturmak, en azından köstekleme. Peder Kristos'la bu ilişkisinin, adamın prestijini bir daha seçilemeyecek kadar, hattâ daha beteri, onu istifaya mecbur edecek kadar zedelemesine izin verilmemeli."

"Ne yapmayı öneriyorsunuz peki?"

"Arnold, şimdiye kadar çoktan anlamışsındır sanıyordum. Sen, yavrum, Trent'in kötü niyetli kampanyasını sabote etmek için kilit rolü oynayacaksın. Patronunun ihtirasları-

nı yerine getirememesi için bize yardım edeceksin."

"Yoo, hayır," dedi Oberfest. "Bunu yapamam. Bir kere benim gücümü fazla abartıyorsunuz. Ben yalnızca bir memurum orada. Başkan Yardımcısını etkilemek elimden gelmez."

"Bence basit bir memur değilsin. Trent'in özel yardımcısısın. Planlarını biliyorsun, onları nasıl uygulamak istediğini biliyorsun. Hem biz senden onu etkilemeni istemiyoruz ki! Bence o imkânsız bir şey. Ama onun planlarını bozabilecek bir mevkidesin. Durduramayacakların çıkarsa, onları da bize önceden haber verirsin, şah–mat edecek başka bir yol buluruz."

"Olmaz," dedi Oberfest. "Asla yapamam bunu."

"Aylık ödülün artacak tabii," diye ekledi Marchuk.

"Hayır," diye direndi Michael. "Olacak şey değil. Meslek hayatım tehlikeye girer. Şöhretim de. Her şeyim. Yapamam."

KGB'nin adamı içini çekti. "Eh," dedi. "Seninle açık ve mantıklı biçimde konuşmaya çalıştım. Ama tutmadı. Şimdi artık baskıyı uygulamak zorundayım. Evinde tape–recorder ile video var mı?"

"Efendim?"

"Ses ve video kasetlerini çalabilecek makinen var mı?"

"Tabii. Şu ön panelde bile teypim var. Niye soruyorsun?"

Binbaşı koca paketi Michael'in kucağına aktardı. "Gece eve gidince şu paketi aç. Yalnızken yapmanı öneririm. Karının... Ruth muydu adı? Ruth'un duymasını istemezsin sanırım."

Oberfest paketi sinirli bir hareketle tarttı. "Ne bu?"

"Dört ses bandı. New York'daki o felâket otel odasında seninle yaptığımız konuşmalar. İki de video. Otele ve 612 nu-

maralı odaya girip çıkarken seni gösteriyor."

"Ulu Tanrım!" diye bağırdı Oberfest.

"Bantları istersen yok edebilirsin," diye hızla devam etti Marchuk. Aynı konuşmayı daha önce de defalarca yapmış gibiydi. "Başka kopyaları da var. Orijinaller bizde tabii. İşbirliği yapmamakta direnirsen, birer kopyalarını FBI'a vermek bizim için üzücü bir görev olacak. Tabii o zamana kadar ben ülkeden çıkmış olacağım. Tek acı çeken sen olacaksın. Dikkatle düşün. Pakette bir telefon numarası bulacaksın. Benimle oradan temas edebilirsin. Yalnızca 'Arnold'de ve kapat. Ben seni ararım. Yarın geceyarısına kadar aramanı bekliyorum. Aramazsan..."

Binbaşı, Michael'ın omzunu okşayıp arabadan indi. Kapıyı kapamadan önce dönüp içeriye eğildi. "Seni severim, Arnold," dedi. "Gerçekten. Bu nedenle de... umarım mantıklı hareket etmeyi seçersin. Seni kaybetmek bana acı verir."

Kapıyı kapadı ve gitti. Michael karanlıkta oturuyor, kucağındaki pakete tıpkı saatli bombaya bakar gibi bakıyordu.

Komplolar o kadar eğlenceli görünmüyordu artık ona.

14

Matilda Trent, Lenore Mattingly'yi öğle yemeğinde ağırlıyordu. Konuğu kendini öyle çok önemseyen bir tutum içindeydi ki, Matilda ona güç dayanabiliyordu. Tek nedeni de Peder Kristos'un onun evinde oturuyor olmasıydı. Haftalık 'vazcıklar' için davetli listesi Mattingly'nin kontrolündeydi ne de olsa.

"Çok, çok yüce bir insan," diyordu Lenore. "Öyle yetenek-

li ki! Gerçekten Tanrısal bir yetenek. Migrenimi tümüyle geçirdi. Emily'nin de cildi artık sinirden kızarmıyor. Bir derdin varsa, eminim seninkini de geçirir, şekerim."

"Ben iyiyim, sağolun," dedi Matilda donuk bir sesle. "Ama bu adamı görmek, vaazını dinlemek isterdim."

"Ah, bu kolay olmayabilir," dedi Lenore. "Öyle meşgul ki, biliyorsun. Bu hafta ev hep dolu. Ama gelecek salı'ya seni sığdırabilirim."

"Lütfen," dedi Başkan Yardımcısının karısı. "Bağış topluyor mu?"

"Yo, hayır!" Bayan Mattingly şoka uğramış gibiydi. "Ama tabağın altına bir şeyler bırakmak âdet oldu. Kilisesi için, anlarsın. Ayrıca özel görüşmek istersen kendin ayarlamalısın. Ona öyle çok dertli kadın tanıştırdım ki! Hepsi de son derece memnun kaldı. Harika bir adam."

Ertesi salı, Nisan ayının son günüydü. Matilda Trent de Peder Kristos'un çalışma odasındaki bayanların arasına katılmıştı. Açılıp kapanan sandalyeler getirilmiş, sıra sıra dizilmişti odaya. Yirmiden fazla kadın vardı. Matilda onların çoğunu tanıdı. Devlet memurları, senatör karıları, bir gazeteci, bir müze görevlisi, Batı Afrika'nın minik bir ülkesinden siyah bir sefire.

Bayanlara çay ve limonlu kek ikram edildi. Servisi beyaz ipek elbiseler giymiş iki kadın yapıyordu. Pearl Gibbs kâğıt tabaklardaki kekleri dağıtıyor, Agnes Brittlewaite de köpük bardaklara çay dolduruyordu. Sonra iki mürit yatak odasının kapalı kapısının iki yanına geçip poz aldılar. Başları eğik, elleri kenetlenmişti.

Matilda gösterişli bir giriş bekliyordu ama Peder Kristos yatak odasından salona tutuk adımlarla girdi. Uzun bir süre

durdu, başını ağır ağır sağa, sola çevirip dinleyicilerini süzdü. Siyah çizmeleri dışında tepeden tırnağa beyazlar içindeydi. Koca sakalının altından, göğsünde sallanan altın haç görünüyordu.

Masanın başındaki boş sandalyeye yürüdü ama oturmadı. Herkesin görebilmesi için ayakta durdu. Koca elleriyle sandalyenin arkasına sarılmıştı. Başı yine ağır ağır döndü. Her konuğa bakıyor, hepsini beklenti dolu bir sessizlik içinde tutuyordu.

Matilda onun hatırladığından yakışıklı buldu. Klasik anlamda yakışıklı değildi ama güçlü bir çekiciliği vardı. Yüzünün cildi meşin gibi, kırışık, dudakları dolgundu. Hayvansal bir mıknatısa sahipti. Kendinden öyle **emindi ki**! Gözleri de tıpkı Beyaz Saray kahvaltısında olduğu gibi yine ışıklıydı. İnsanın içine bakıyor, rahatsız ediyordu.

Tekdüze bir sesle konuşmaya başladı. Matilda bu yamyassı sesin bu kadar ikna edici olabilmesine şaştı.

Peder Kristos, "Bugün sizlere yoksulluk içinde yaşayan milyonlardan söz edeceğim," diye başladı söze. "Yalnız açlık ve barınaksızlıktan değil, sizler gibi maddesel varlık içinde olduğu halde hayatını kof ve neşeden yoksun bulanlardan da söz edeceğim.

"Az önce bu odaya girdiğimde, aranızdan birinin bu mutsuzluğu en yoğun biçimde yaşamakta olduğunu hissettim. Bununla birlikte mutsuzluğuna öylesine uyum sağlamış ki, artık sevinçli ve umutlu bir hayatı düşünemiyor bile. İşte bu sözleri o kadına söylüyorum. Yalnız olmadığını, hayatının kaybedilmiş olmadığını bilsin diye."

Durakladı, delici bakışlarını yine her kadının üzerinde teker teker gezdirdi. Hepsi kendilerini seçilmiş hissettiler. Peder Kristos'un özel anlayışının ve sevgisinin odağı oldukları-

nı düşündüler.

Kristos devam etti. "Kendi kendinize, 'Hepsi bu kadar mı?' diye soruyorsunuz. Çünkü günleriniz öyle boş ki, varlığınızın nedenini sorguluyorsunuz. Bu dünyaya sırf sıkıntılı bir hayata dayanmak, küçük şeylerle yorulmak için mi geldiniz?

Nerede büyük ihtiras? Nerede büyük aşk? Uyanık geçirdiğiniz saatler anlamsız işlerle dolu. Uykunuz tedirgin, rüyalarınız boş. Tek bildiğiniz, belirsiz bir özlem. Mezara kadar ihtirası hissetmeden, sizi fetheden ve böylelikle zafere ulaştıran bir aşkı tatmadan gitmek için doğduğunuza inanamıyorsunuz.

"Size diyorum ki ihtiras ve aşk sizi bekliyor. Ben size sorgusuz sualsiz inancın büyüklüğünden, Tanrı'nın emirlerine uymakla tadacağınız sınırsız mutluluktan söz ediyorum."

Bu yopyoğun adamı dinlerken Matilda onun bu sözleri sırf kendisine söylediğini hissetti. Sırrını biliyor, durumunu anlıyor, ona bir selâmet yolu gösteriyordu. Kristos devam ederken Matilda onun istediği şeyin büyüklüğünü anladı. Kristos da onun aklından geçenleri okuyormuşçasına şöyle devam etti.

"İstediğim şey küçük bir şey değil. Riski çok fazla. Çünkü Tanrı sizden hayatınızı yeniden kurmanızı istiyor. Üzerinize yeni görevler yüklenecek. Ama buna karşılık, ruhunuzu yücelten, sizi yeni bir dünyaya şarkılarla yürüten bir mutluluk bulacaksınız."

Kristos'un sesi bu yeniden doğuş vaadiyle öyle bir güç kazanıyordu ki, Matilda eski kararlılığının eridiğini hissetti, bu donuk yaşamından sıyrılıp, tıpkı kozadan çıkan bir kelebek gibi mutlu yaşayabileceğine inandı.

Peder Kristos bir on dakika kadar daha konuştu, dinleyi-

cilerini heyecandan heyecana sürükledi. Sözlerini birdenbire kesti. Konuklar ellerinde şık paketlere sarılmış armağanlarıyla üzerine gelemeden, hemen yatak odasına geçip kapıyı kapadı.

Ötekiler çıkıp giderlerken Matilda rahatsız bir sandalyede oturakaldı. Başını eğik tutuyor, kucağındaki ellerine bakıyor, alyansını parmağında çeviriyor, çeviriyordu. Acaba cesaret edebilir miyim, diye düşünüyor, etmekten korkuyor, etmemekten daha çok korkuyor, hayat boyu sürecek bir pişmanlığı düşünmeye dayanamıyordu.

Sonunda kalkıp beyaz elbiseli genç kadınlardan birine yaklaştı.

"Peder Kristos'u görebilir miyim?" diye sordu. "Yalnız olarak."

Agnes Brittlewaite bir an ona baktı. "Sorayım," dedi, yatak odasının kapısına yürüdü, bir tek kere vurup girdi.

"Bir kadın seni görmek istiyor," diye haber verdi. "Elli beş altmışlık. Bol pırlanta. Sahici."

"Vizon etollü mü?" diye sordu Peder Kristos. "Kır saçları kısa mı? Siyah tayyürlü mü?"

"Ta kendisi."

"Başkan Yardımcısının karısı. Lenore onun bugün geleceğini söylemişti. Getir içeriye. Herkesin gittiğinden emin ol. Sonra Pearl'i alıp sen de çık."

Matilda kararsız adımlarla odaya girdi. Kristos tuvalet masasının yanında, ayaktaydı. Parmaklarıyla sakalını ağır ağır tarıyordu.

Matilda çok hafif, kendi sesine benzemeyen bir sesle, "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Vaazınızdan ne kadar etkilendiğimi söylemek istemiştim."

Adam başını yavaşça eğdi.

"Bana söylüyordunuz, değil mi?" diye sordu kadın.

Kristos, "Evet," dedi. "Size."

"Biliyordum!" diye haykırdı Matilda. "Ölgün hayattan ve boş günlerden söz ettiğinizde tam benim tecrübelerimi tarif ediyordunuz."

Papaz tek boş sandalyeyi işaret etti. Basit, tahtadan, deri arkalıklı bir sandalye. Matilda oturdu, etolünün yere kaymasına izin verdi. Az eşyalı odaya garip garip bakıyordu. Tuvalet masasının üzerindeki kristal sürahide renksiz bir sıvı doluydu. Yanında da iki bardak vardı.

"Bu içilecek bir şey mi?" diye sordu ürkek bir gülüşle.

"Votka."

"Biraz rica etsem beni fazla atılgan mı bulursunuz? Vaazınız beni çok sarstı. Sinirlerim için bir şeye ihtiyacım var."

Papaz iki kadehi doldurdu, birini ona uzattı.

"Çok fazla bu," diye itiraz etti Matilda. "Hepsini dünyada içemem."

Kristos omuzlarını kaldırdı. "Ne kadar isterseniz o kadarını için."

Yatağın kenarına, onun karşısına oturdu. Dizleri neredeyse biribirine değecekti. Kadının içkiyi yudumlamasını bekledi, sonra kendiside iki yudum içti.

Matilda derin bir soluk aldı. "Bu daha iyi," dedi. "Çok gerginleşmiştim." Bir an sustu, sonra, "Size bir şey sorabilir miyim?" deyiverdi.

Papaz başını salladı. "Ne isterseniz."

"Yeni bir hayat kurmaktan söz ederken bunun nasıl yapılabileceğini hiç açıklamadınız. Yavaş yavaş mı? Okuyup öğrenerek mi? Yoksa ânî bir değişmeyle mi?"

Kristos gözlerini kaldırıp onunkilere dikti, Matilda bakışlarını kaçıramadı. Adamın gözlerinde alevler gördüğünü hayal ediyordu. Sımsıcak, kıpırdayan bir şeyler.

Kristos konuştu. "Hayatınızda hep yaratabilenlere imrendiniz. Ressamlara, heykeltaraşlara, bestecilere, şairlere. Onların sihirine imrenişiniz, kendi içinizde de patlamaya hazır bir yaratıcı enerjinin varlığını hissetmenizden, ama bunu sanat eserlerine kanalize edememenizden kaynaklanıyordu."

"Evet, evet," dedi kadın hevesle. "Evet, öyle. Nereden bildiniz?"

"Sizinde hayatınız bir sanat eseri haline gelebilir," diye devam etti adam. "Sizden başka kimsenin yaratamayacağı bir başeser. Tanrı sevgisine ve Tanrı'nın sizi sevmesinde gerçekten samimiyseniz, hayatınıza benzersiz bir başarı gözüyle bakabilir, onu herhangi bir tablo, senfoni veya şiir gibi görebilirsiniz. Ama o ihtişama ancak tam inanç yoluyla ulaşılabilir. Ve inancınız sınanacaktır. Birçok kereler."

Kadın sonunda gözlerini onunkilerden ayırdı, içkisinden bir yudum daha aldı. "Cesaretim var mı, bilemiyorum," dedi.

"Size yol göstereyim. Bugün size söylediklerime inanıyor musunuz?"

"Evet. Ah, evet!"

"O halde, **bana** inancınız var mı?"

"Evet, size inancım var, Peder Kristos. Bu sözlerin benim ağzımdan çıkacağını hiç sanmıyordum ama... doğrusu bu."

"Ben İsa'nın kardeşi Tanrı'nın yeryüzündeki havvarisiyim. Onda küçüğüm ama bana inanmak Ona inanmaktır, beni izlemek Onu izlemektir. İzin verin, size yeni hayatı getireyim."

Ayağa kalktı, onun oturduğu sandalyenin arkasına geçti, güçlü ellerini onun boynuna dayadı, omuzlarına masaj yaptı.

"Yeni bir hayat," diye tekrarladı. "Parlak, günahsız bir inanç ve aşk dünyası. Kendinizi Tanrı'ya verin. Bu adanmışlığınızla bir anlam ve amaç yaratacak, görevlerinizde bir zevk ve neşe bulacaksınız.

Tekdüze sözleri devam ediyordu ama kadının tek farkında olduğu o ellerle sakalın o kokusu oldu... ensesini öpmek üzere eğildiğinde!

"Teslim et kendini," dedi papaz. "Çünkü ancak tüm teslim olursan inancın Tanrı çocuklarına getirdiği mutluluktan pay alabilirsin."

Kadın sakar parmaklarıyla elbiselerini üzerinden çıkardı. Çıplak kaldığında papaz onu kendi gömleğinin düğmelerini açmaya, pantolununu, çizmelerini, çoraplarını külotunu çıkartmaya teşvik etti. Islak bir bez verip ona erkeklik organlarını ve ayaklarını sildirdi, bir yandan bunun bir sınama olduğunu söyleyip durdu, böylelikle günahsız bir dünyaya girmekte olduğunu, bu yıkamayla kendi inanacının gücünü kanıtladığın tekrarladı.

Sonra kadını yatağa doğru götürürken sürekli olarak görevden, fedakârlıktan, itaatden, Tanrı'nın isteğine tüm teslim olmaktan söz ederek mırıldanıp durdu.

Adamın bedeni onunkinin üzerindeydi. Güçlü elleri onu yakalamış durumdaydı. Kaba derisi tahriş ediyordu. Matilda kendini ona tümden teslim etti, her emrini yerine getirdi, onun kanalıyla Tanrı'nın düşüncesine ulaşmaya, parıldayan krallığa nüfuz etmeye çalıştı. İnanç sonunda isteriye dönüştü, kadın da onun ihtirasına ayak uydurdu, bir zevk fırtınasında kendini kaybetti.

Daha sonra, ikisi de tükenmiş durumda yatar, votka içerlerken, Matilda yan döndü, onun sakalını yavaşça çekiştirdi.

"Sana bir armağan vermeme izin ver, Peder Kristos," diye fısıldadı. "Teşekkür etmek için."

"Peki."

"Ne istersin?"

"Bir araba," dedi adam. "Kilisem için."

15

Tollinger:

Konu: Peder Kristos

Daha erken yazmadığım için özür dilerim ama grip olup yattım. Güneşli Florida'da üşütüp ateşlenmeyi düşünebiliyor musun? Eh, ben başardım. Bir süre beni yere serdi. Ama artık iyiyim. Tekrar yollara düşmüş bulunuyorum.

Fort Myers'e, Lorna Burgoos'la konuşmaya gittim. Eskiden onu Madam Olga diye tanırlarmış. Kadın artık iyice yaşlı. Ama benden daha formda. Kafası da yerinde. Onu bulduğumda bahçedeydi. Yeni çiçekler ekiyordu. Jacob Christiansen hakkında konuşmak istediğimi söyleyince beni eve soktu. Sanırım Madam Olga, falcılık günlerinden bir hayli para biriktirmiş.

Koyu bir rom şişesinin kapağını açtı. Pekmez gibi dökülüyordu sıvı. Ben istemedim. Kendine bir bardak dolusu aldı. Ağzına kadar dolu! İçkiye iyi dayanıyor bu kadın. Görebildiğim kadarıyla hiç etkilenmiyor bile.

Her neyse, Jacob'u niçin merak ettiğimi sordu, ben de ona adamın FBI'da çalışmak için başvurduğu, bizim

de soruşturma yaptığımız palavrasını sıktım. Öyle çok güldü ki neredeyse üst takma dişi fırlayacaktı.

"Zırva!" dedi. "Jake bir milyon yıl kalsa FBI'a başvurmaz. Aslı ne bu hikâyenin?"

Bu sefer yalanı kıvırdım. "Jake kızımla evlenmek istiyor, o yüzden geçmişini araştırıyorum," dedim.

"O da yalan," dedi bana. "Jake hiç evlenmemiştir ve evlenmek de istemez. Süt o kadar ucuzken, niye inek alsın? Başı dertte falan değil, değil mi?"

Bildiğim kadarını anlattım ona. Yasayla falan başı derde girmiş değil, dedim. Ama Başkan'la sıkı fıkı dost oldu, Hawkins'in siyasal hasımları da işi deşmek istiyor, dedim. Adamın iyi, kötü, veya nötr olduğu anlaşılsın diye. Eh, bu da gerçeğe hayli yakın.

"Hımm," dedi. "Onu gazetede okumuştum. Jacob kendine Peder Kristos diyor artık. Sakal bırakmış. Ama ben onu hemen tanıdım. Herhalde durumu iyi. Başarılı olacağını tâ başından beri bilmiştim. Şeytan şansı var adamda."

Ona birçok soru sordum, hepsine de cevap verdi sayılır. Bana doğruyu söylediği kanısındayım. En azından, kendi hatırladığı doğruyu.

Jake'le karnaval yolculukları sırasında iyi arkadaş olduklarını anlattı. "Başka yakın arkadaşı hiç olmazdı," dedi. "Yalnız kadınlar." Karnaval yeni bir yere geldiğinde falcı çadırını Jake kurarmış. Akşamları gösteri bitince de uğrarmış, içki içip birkaç saat sohbet ederlermiş.

"Benimle yattı mı diye merak ediyorsan, evet, çok kere," dedi Madam Olga. Tanrı onu kutsasın. Bak, açıkça söylüyorum, dünyanın en iyi âşığıdır... hiç kimse de istisna değil."

Yıllar boyunca kadın Jake'e falcılığın bütün sırlarını

öğretmiş. Jake'in ısrarıyla Ona ilk öğrettiği şey, müşterilere bir göz atmakla ve konuşuş biçimine bakmakla nasıl iyi tahminler yapılabileceğiymiş.

"Örneğin," dedi Lorna Burgoos, "Sana bakınca, içkiyi bırakmış bir eski alkolik görüyorum. Herhalde ya karın öldü, ya da boşandın. Eskiden bir tür polistin herhalde. New England'da doğmuş olmalısın. Belki Maine'de."

Tombala! Her noktada haklı olduğunu söyledim ona. Sonra da nasıl bildiğini sordum. O yalnızca gülümsedi, içkisini içti, "Meslek sırrı," dedi.

Jake müşterilerin analizini yapmayı öğrendikten sonra kadın ona falda neler söyleyeceğini de öğretmiş. Çoğu insanların duymak istediği şeyler. Erkekler ya daha iyi bir iş, ya da zam ister. Kadınlar yeni bir aşık, hastalar iyileşmek, gebe kadınlar oğlan doğurmak ister. Genç kızlar bir yıl içinde evlenmeyi umar. Herkese de beklenmedik bir miras kalması iyi olur. Bir süre sonra Jake'in işi iyice başarabildiğini, kendisi yokken bazen fal çadırında onun çalıştığını söyledi.

"Dili güçlüydü," dedi hayranlıkla. "Beş dakikasına elli sent alırdık. On dakikaya bir dolar. Ama Jake'e bahşiş de verilirdi! Düşünebiliyor musun? Bana ömrümde bahşiş verilmedi. Ama ona çoğu zaman fazladan para verilirdi. Başarılıydı. Bahşişleri hep bana verirdi tabii. O kadarını teslim etmem gerek."

Sonra Madam Olga, garip bir şeyler olmaya başladığını söyledi. Jake müşterilere geçmişleri hakkında, görünüşlerinden anlaşılamayacak şeyler söylemeye başlamış. Kimsenin bilmediğine yemin ettikleri sırlar söylüyormuş onlara. Bazen de geleceklerini biliyor, onları korkutuyormuş. Derken başişler kurumuş, Jake de bu kehanetleri kesmiş.

Lorna'ya bunu nasıl yapabildiğini sordum, o başını

iki yana salladı. "Bana söylemedi," dedi. "Çok ısrar ettim ama o yalnızca güldü, 'Meslek sırrı,' dedi. "Jake'in doğaüstü güçleri olduğunu düşünür müsün," diye sordum, sırıttı, bir şey söylemedi.

Jake karnavaldan ayrılışından önceki kış, kadına kendi çadırıyla dinsel vaaz turlarına çıkacağını söylemiş. Kadın onun İncil konusuna tutkun olduğunu. baştan beri biliyormuş. "Ezbere biliyordu koca kitabı," dedi bana. Ama bu işten tek başına nasıl para kazanabileceğini düşünememiş kadın. Yine de ona iyi şanslar dilemiş.

Sonra ondan hiç haber alıp almadığını sordum, evet, dedi. Birkaç yıl boyunca, güneyde dolaştığı yerlerden kadına kartpostallar yollamış. Teksas'tan, Oklahoma'dan, Arkansas'dan. Kadının daha önce hiç duymadığı kentlerden.

"Kartlara fazla bir şey yazmıyordu," dedi bana. "İyi olduğunu, benim de iyi olduğumu umduğunu yazıyordu, o kadar. Bir keresinde, 'karnaval Bear Junction (South Dakota)'dayken çadırını kurma,' diye yazdı. Şaka yapıyor sandım, çadırı yine de kurdum. Oradaki son gecemizde bir serseri çadırıma daldı, elindeki silahla beni vurdu itoğlu!"

Jake'in böyle kötü bir şey olacağını nasıl bilediğini sordum ona. Omuzlarını kaldırdı, "Bir tahmin," dedi. "Ama ona inanmalıymışım."

Peder Kristos'un yolladığı kartlardan hiç saklayıp saklamadığını sordum. Hiçbir şeyi atmazmış. Elli yıllık içki alım fişlerini bile.

Kartları bana vermedi ama posta damgalarının listesini çıkarmama izin verdi. Bir araba kiraladım, Jake'in din vaazları turunu izlemeyi çıktım, şimdi yoldayım. Bu mektubun neden Baaz–Alabama'dan postalandığını anlamana bu yeter herhalde.

Madam Olga'dan ayrıldığımda, hayalimde dünyanın en büyük âşığı vardı. Kimse istisna değil!!!

Kristos'un sahtekârın biri olduğuna artık iyice inanıyorum.

–Lindberg

16

Marchuk'la yaptığı sarıcı görüşmeden ve kucağına bırakılan kasetleri evde inceledikten sonra, Michael Oberfest en azından o geceyi uyumadan, geleceğini düşünerek geçirmeyi bekliyordu.

Ama bir saat dolmadan, elinde gerçek anlamda pek bir seçenek olmadığına karar verdi. Trent'in kampanyasını sabote ederse işini kaybedebilir, Başkan Yardımcısının Özel Yardımcısı olmanın tüm parıltısı da elinden giderdi.

Ama Trent'in komplosunu sürdürüp kamuoyuna açılırsa, kesinlikle zarar görecek, umutları yerle bir olacak, meslek hayatı sıfıra inecekti. Demek ki aslında Trent'le Oberfest birbirlerini kafakola almış durumdaydılar. Başkan Yardımcısı, Oberfest'in taraf değiştirdiğini öğrenir ve hınç almaya kalkışırsa, Oberfest'in elinde Trent'i yerle bir etmeye yetecek cephane hazırdı.

Beri yandan Marchuk çok daha ciddi bir sorun oluşturuyordu. Rus'un dediğini yapabileceğinden, FBI'a Oberfest'in bir yabancı devletle ilişkisini açıklayabileceğinden hiç kuşkusu yoktu.

Eğer bu duyulursa, kendisi yalnız işini kaybetmekle kalmaz, şanı şerefi de lekelenir, bir daha iş bulamaz duruma dü-

şerdi. FBI dava açmaya karar verirse, ağır ceza mahkemelerine sürüklenmek, kodese girmek de çok büyük ihtimaldi.

Böylece bir saat dolmadan Oberfest tek seçeneğinin KGB ile işbirliği yapmak olduğunu anlamıştı. Vicdanını yatıştırmak için, Sovyetler Birliği hesabına çalışmakla ülkesinin ulusal güvenliğine bir zarar vermiş olmayacağını kendi kendine tekrarladı. Askeri sır falan sattığı yoktu ki onun! Hatta belki Ruslara yardım etmekle kendini bu ülkedeki iyi adamların safında bulurdu.

Marchuk'u aradı, Bowie yakınındaki kalabalık bir alışveriş merkezinde randevulaştılar. Oberfest'e emirleri iletildi:

Şu andan itibaren, Başkan Hawkins'le Peder Kristos arasındaki ilişkilerin yayınlanmasıyla ilgili tüm kişisel çabalarına son verecekti.

Trent'in başlattığı hamleleri, yani papazın Başkan ve karısı üzerindeki etkinliğine ilişkin bilgi yayma hamlelerini kösteklemek için elinden geleni yapacaktı.

Haftada bir, gerekirse daha sık rapor verecek, Başkan Yardımcısının Hawkins'e prestij kaybettirici planlarını bildirecekti.

Hawkins'in şerefini Kristos'un Beyaz Saray'daki nüfuzu silahıyla küçültme girişimlerini önlemeye çalışan kişilere ve kuruluşlara yardımcı olacaktı.

"İşte!" dedi Marchuk anlayışla gülümseyerek. "O kadar da kötü değil, değil mi Arnold?"

Michael Oberfest de bu emirlerin o kadar kötü olmadığını kabullenmek zorunda kaldı. Hem para da dolgundu.

Ertesi gün Tollinger'e telefon açtı. Niyeti İdare Âmirinin yardımcısını öğle yemeğine davet etmekti. Bu buluşmayı pek hevesle beklediği söylenemezdi. Tollinger'in bir ara kendisi

için "Tüysiklet" dediği kulağına gelmişti. O da zaten Tollinger'i soğuk herifin biri diye tanıyordu.

"Üzgünüm," dedi Tollinger kısaca. "Bugün olamaz. Gırtlağıma kadar işe gömülüyüm."

Michael, "Dinle," dedi. "Bu önemli. Bence mümkün olduğu kadar çabuk biraraya gelmeliyiz."

"Öyle mi? Ne konuda?"

"Telefonda açıklamak istemem ama papazla ilgili."

Tollinger sessizdi.

"Bak," diye devam etti Oberfest. "Dışarı çıkamıyorsan, buraya gel bari. Telefonla pizza getirtirim."

"Sen bana gel," dedi Tollinger. "Pizzayı ben söylerim. Saat birde."

"Uygun," diye atladı Michael.

Tollinger telefonu kapadı, bu sineğin ne peşinde olduğunu merak etti... bir amacı varsa tabii. Kendisi de, Folsom da, dedikoduları Başkan Yardımcısının yaydığından kuşkulanmaktaydılar. Şimdi Trent'in özel yardımcısı gelip karşılıklı pizza yemek istiyordu. Tollinger işi çok soğukkanlı götürmeye karar verdi.

Domino'yu aradı, kocaman bir Ekstravanganza ısmarladı. Karışık bir dev pizza. İşi sekreterine yaptırmak istemediğinden, bire çeyrek kala kendi çıkıp Pennsylvania Caddesi kapısındaki nöbet kulübesine kadar gitti, oraya teslim edilmiş olan kırmızı kâğıda sarılı pizza paketini aldı.

"Güzel kokuyor," dedi nöbetçi kulübesindeki asker.

Tollinger, "Üstelik kalorisi de sıfır," dedi ona.

"Hımm, eminim, Kıymalı spagetti gibi."

Oberfest vaktinde geldi, yanında altılık bir kasa Diet Cola getirdi. Pizza'yı yemeye başladılar. Peçeteleri Tollinger'in

masası üzerine yaymış, ortalığı kirletmemeye çalışıyorlardı.

"Fazla vaktim yok, Mike," dedi Tollinger. "Konuya girsen fena olmaz... her neyse konu."

"Odanda mikrofon falan yoktur, değil mi?" Oberfest bunu söylerken sinirli sinirli gülmüştü. "Duyarlı konu bu."

John ona baktı. "Budala gibi konuşma. Mikrofon tabii yok. Aramak ister miydin?"

"Yo, hayır! Senin sözüne inanıyorum. Bak, dinle... Peder Kristos konusunda ne kadar kaygılı olduğunuzu anlıyorum."

"Kaygılı mı? Ne diye kaygılı olalım? Başkan kimden isterse dinsel rehberlik alabilir. Bu onun hakkı."

"Evet, biliyorum. Ama bu basın patırtısının herhalde iyi etkisi olacak değil. Ortalıkta dolaşan dedikodular..."

Tollinger omuz silkti. "Dedikodu hep vardır. Sen de bilirsin bunu. Tek yapılabilecek şey aldırmamak. İnsan inkâra, tekzide kalkarsa, daha önemli kılmış olur o dedikoduları. Oysa hiç önemli değildirler aslında."

"Ya köşe yazarları?" diye direndi Oberfest. "Bu iki paralık papazın... iktidarın arkasındaki güç olma yolunda olduğunu îma etmeye başladılar."

Tollinger Cola'lardan birini açarken, "Zırva," dedi. "İnan bana, dizginler hâlâ Patron'un elinde. Olaylara hiç bu kadar hakim olmamıştı."

"Sen öyle diyorsun. Ama etrafta söylenen... hep Kristos'a danıştığı. Bir yığın insan hiç hoşlanmıyor bundan."

"Canları cehenneme," dedi John sakin bir sesle. "Ne dediklerini bilmiyor onlar. Buraya bunun için mi geldin... bana insanların dedikodu ettiğini söylemek için mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Oberfest. Fazla bir aşama yapamadığını hissediyordu. "Söylemek istediğim... konuyu örtbas et-

me konusunda yardımcı olabilirsem... memnuniyetle yaparım."

Tollinger ona bakakaldı. "Hangi konuyu?" diye sordu.

Adamın bu dengesi Michael'i çileden çıkarıyordu. "Bak," dedi. "Neler olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsun? Yiyecek fazlasını dağıtma meselesi Kongre'de fırtına koparıyor. Siyasal sarsıntısı korkunç olabilir."

"Bu yüzden mi yardım teklif ediyorsun? Ara seçimlere kaygılandığın için mi?"

"Şey, tabii. Bu inanç tedavicisi yüzünden partinin oy kaybetmesini istemem."

Tollinger bir dilim pizza daha aldı. En sakin sesiyle, "Bok yemek bu senin yaptığın," dedi. "Senin patron herhalde partinin ara seçimleri kaybetmesine sevinirdi. Bir adım yukarı tırmanmak niyetindeyse, böyle bir olay destek sağlardı ona. O mu söyledi beni yemeğe davet etmeni?"

"Hayır. Haberi bile yok."

"Doğru konuşuyorsan, yardıma kendi başına gönüllü oldun demektir. O zaman da **senin** amacının ne olduğunu merak etmeye başlıyorum."

"Söyledim sana. Partinin bu yüz..."

"Öff, zırvalamayı kes!" dedi Tollinger. Sonunda çileden çıkmıştı. "Zekâma hakaret ediyorsun. Ya bana neden geldiğini söyle, ya da defol git. Benim esrarengiz bulmacalara vaktim yok."

"Pekâlâ," dedi Oberfest çabucak. "Sana gerçeği söyleyeceğim. Trent'in yaptıklarını beğenmediğim için geldim buraya. Öyle içim bulandı ki, işimi tehlikeye atıp sana yardımcı olmayı öneriyorum."

Ondan sonra Başkan Yardımcısının Hawkins'i gözden dü-

şürme planını ayrıntılarıyla anlatmaya koyuldu.

Tollinger dikkatle dinledi. Oberfest sözlerini bitirdikten sonra, bir süre daha sessiz kaldı. Sonunda konuştu.

"Sen de bunları bana, birdenbire ahlâkî tutkuların kabardığı için anlatıyorsun, öyle mi, Mike? Abner Hawkins gibi iyi ve dürüst bir insana kazık atılmasını istemediğin için. Öyle mi?"

"Öyle," dedi Oberfest mutlu mutlu. "Bu yüzden geldim."

Tollinger, "Daha inandırıcı bir şey bulman gerek," dedi. "Örneğin Trent'in çirkin komplosunda kendi oynadığın rolü itiraf etmek ve fikir değiştirmeni bununla açıklamak gibi."

"Ben yalnızca emirlere uyuyordum," dedi Michael çok hafif bir sesle.

"Ay, bu filmi daha önce de görmüştüm. Sen mi sızdırdın her şeyi basına?"

"Bazılarını."

"Kötü dedikoduları da sen mi yaydın?"

"Belki birkaçını."

"Yani Trent'in o kokuşmuş kampanyasını başarılı kılmak için her şeyi yaptın. Tâ ki 'nur'u görene kadar. Nasıl oldu bu?"

"Dürüst konuştuğuma inanmıyor musun?" diye bağırda Michael.

"Yo, o belli. Meğer ki Trent seni buraya casus diye yollamış olsun."

"Yemin ederim değil! Söyledim sana, seninle konuştuğumu bilmiyor bile."

Tollinger bir an ona baktı. "Nedendir bilmem ama, doğru söylediğine inanıyorum galiba," dedi. "Doğrunun tümünü değil tabii. Tövbe etmiş bir günahkâr olamazsın. Seni Trent'in

yollamadığına inanıyorum ama neden birdenbire iyi çocuk olmaya karar verdiğini anlayamıyorum. Bir başka nedenin olmalı. Ama... herhangi bir şey olabilir."

"O halde yardım etmeme izin verecek misin?" dedi Oberfest hevesle. "Trent'in her planını bildirebilirim sana."

"Bir düşüneyim. Şimdi git, ben de işime döneyim. Bu günlük bu kadar melodram yeter."

Ama Oberfest gittikten sonra Tollinger masasındaki işlere elini bile sürmedi. Hemen odasından çıkıp İdare Âmirini görmeye, bu garip buluşmayı anlatmaya gitti.

17

George Hawkins'in Peder Kristos'la oynayıp biraz geç yatmasına izin çıkmıştı. Kristos dört ayak üstü yerdeydi. George onun sırtına binmiş, topuklarını papazın kaburgalarına bastırıyordu. Başkan'la karısı gülümseyerek seyretmekteydiler.

"Deh, küheylanım!" diye bağırıyordu çocuk neşeyle. Fırlayıp koşuyorlardı o zaman. At sarsılıyor, şahlanıyor, binicisi onun yakasına sarılıp sevinçle haykırıyordu.

Sonra ikisi birlikte halıya seriliyor, kucaklaşıyor, gülüyorlardı.

Helen Hawkins, "Umarım fazla ağır gelmiyordur," dedi.

"George mu ağır?" diye patladı Peder Kristos. Doğrulup ayağa kalktı. "George tüy gibi." Eğilip çocuğu havaya kaldırdı, ileri geri salladı. "Tüy gibisin, anlıyor musun sen?" Sonra onu yavaşça kanepeye, annesiyle babasının arasına koydu.

Gülümseyerek, "Doğrusun isterseniz kahramanımız kilo

alıyor aslında," dedi. "Atçılık oyununu fazla uzun süre oynayamayacağız. Haydi, kardeş, kaslarını göster bakayım bana."

George minik kolunu kıvırdı, Kristos onun pazusuna dokundu.

"Vay!" dedi. "Amma büyüyor! Artık seninle güreş tutmam ben."

Çocuk, "Eminim seni tuşa getiririm," diye böbürlendi.

"Olabilir de." Peder Kristos çocuğun yanağını okşadı. "Başa çıkamayacağım kadar büyüyor, kuvvetleniyorsun."

Başkan Hawkins şöminenin üzerindeki saate göz attı. "Yatma saatin çoktan geçti, delikanlı," dedi oğluna. "Helen, zile basıp McShane'i çağırır mısın?"

Kapının dışında beklemekte olan çavuş gülümseyerek girdi. Resmi lacivert üniformasını giymişti. George onun taktığı her kurdelenin anlamını, nasıl kazanıldığını dinlemeye doyamazdı.

Annesiyle babasını öptü, sonra Kristos'a elini ciddi ciddi uzattı. O da tutup aynı ciddiyetle sıktı.

"Dualarını unutma, kardeş," dedi. "İyi uykular."

Dennis McShane çocuğu odadan çıkarıp kapıyı kapadı.

Başkan, "Kilo aldığı doğru," dedi. "Ama keşke daha alsa. Korkarım pek iri bir insan olmayacak."

Papaz, "Belki cüsse olarak değil, ama inanın bana, ruhu çok güçlü olacak," diye karşılık verdi. "Ondan gurur duyacaksınız. Onun da kamu hizmetine yönelmesini ister miydiniz?"

Hawkins kuşkulu bir sesle, "Kolay bir meslek değildir," dedi. "Sen ne dersin, anne?"

Helen, "Karar vermek için henüz çok erken," dedi. "Bir bakıyorsun, itfaiyeci olmak istiyor, sonra pilot, sonra polis ol-

mak istiyor. Bugün de Dennis McShane gibi deniz piyadesi olmak istediğini söyledi."

Kocası, "Daha beter olabilirdi," diye başını salladı. "En azından geleceğini düşünüyor."

First Lady, "Onu Peder Kristos'a borçluyuz," dedi. "George'un bir geleceği olmasını yani. Camp David'de bize yaptığınız iyiliği asla ödeyemeyiz."

Papaz başını iki yana salladı. "Tanrı'nın yardımıydı o," dedi. "Benim değil."

"Amin," diye söze karıştı Başkan. "Ama şimdi daha küçük bir konuda sizin fikrinize ihtiyacım var. Peder Kristos, bu gece sizi çağırmamın bir nedeni de yiyecek fazlasını dağıtma programımız hakkinda bilgi vermek içindi. Tarım Bakanlığındakiler bir dağıtım programı hazırlıyor. Buna kiliselerin personeli, örgütlenmiş yardım dernekleri ve yoksul yardım kuruluşları da katılacak. Ne dersiniz siz buna?"

"Bence akıllıca bir tutum."

"Genel Konsey bürosundan da görüş istedim. Yiyecekleri Başkanlık kararıyla dağıtabilir miyim, yoksa yasa mı gerekli diye."

"Projenin ilerlemekte olduğunu duyduğuma sevindim."

"Ama çok ağır gidiyor!" diye yakındı Hawkins. "Biliyorsunuz, bir Başkan için emir vermek kolaydır. Ama artık öğrendim ki, o emri gerçekten uygulanıncaya kadar izlemek gerekiyor. Belki programa lâyık olduğu önemi verebilmemiz için aklınıza bir şey gelir diyordum."

Peder Kristos bir an düşündü. "Söylediğim gibi, politikadan pek az anlarım, baba. Ama bana öyle geliyor ki devlet memurlarını bırakıp planınızı doğrudan doğruya halka götürmeniz gerek. Çocuklarınızın beğeneceğinden eminim. Bel-

ki televizyonda konuşup olayı kendi kelimelerinizle açıklayabilirsiniz. Ekmek kuyruklarını, çorba için kuyruğa girip bekleşenleri gösterirsiniz. İnsanların nasıl başkalarından sadaka beklediğini, gururlarını nasıl açlık yüzünden kaybettiklerini görsünler."

Başkan karısına döndü. "Sen ne dersin, anne?"

"Aa, tabii," dedi Helen hemen. "Televizyonda öyle yakışıklı gözüküyorsun ki!"

"Gerçekte öyle değilim yani," diye takıldı ona Başkan. "Doğrusu uygulanabilecek bir yöntem, Peder Kristos. Ama bir düşünmem gerek."

Kristos, "Doğrudan halka gitmekle, onların onayını ve desteğini aramakla bürokratlar üzerine bir baskı indirmiş olursunuz, emirlerinizi uygularken ayaklarını sürüyemezler," diye ekledi.

Hawkins gülümsedi. "Galiba iddia ettiğinizden biraz daha iyi anlıyorsunuz politikadan."

"Politika değil... ama insanları tanırım, onları harekete geçirmenin ne kadar güç olduğunu bilirim. Hele de o hareket bir değişiklik getirecekse. Bu yüzden de halkınızın dürüst gücünü bir televizyon konuşmasıyla harekete geçirmeyi öneriyorum."

Hawkins düşünceli bir sesle, "Belki de başarırım," dedi. "Ulusal önemi olan bir duyurum var dersem, sanırım en çok televizyon seyredilen saate bir yarım saatlik süre koparabilirim. Bu konuda kitle iletişim uzmanlarımla konuşmam gerek. Siz programda gözükmek ister misiniz, Peder Kristos? Eminim sözleriniz çok ağırlık taşırdı."

"Yo, hayır, baba, bunu yapamam. Bir kere, reklam istemiyorum. Yiyecek dağıtma programı sizin fikriniz olarak tanıtıl-

malı. Sonra televizyon programınızı paylaşarak düşmanlarınızın eline koz vermek de istemem. Sizi benim etkilediğimi ileri sürerler o zaman."

Abner Hawkins ona keskin bakışlarla baktı. "Gözünüzden hiçbir şey kaçmıyor, değil mi? Anladığıma göre bu konuda bir takım söylentiler başlamış bile. Pekâlâ, programda gözükmek istemiyorsanız, en azından konuşma yazarlarımla birlikte çalışıp metne dinsel bir zerafet katamaz mısınız? Önerdiğim şeyin ahlâken doğru olduğunu vurgulamak istiyorum."

"Elbette. Her türlü yardıma memnuyetle hazırım."

Başkan bir an düşündü. Sonunda, "Galiba televizyondan saat istemeden önce gizli bir kamuoyu yoklaması yaptırsam iyi olacak," dedi. "Bakalım halkın yüzde kaçı bu tür bir bağışı iyi karşılayacak. Ne de olsa, yiyecek fazlası aslında ABD halkına ait."

Peder Kristos dosdoğru Abner Hawkins'e baktı. Gözlerinde yine alevler uçuşuyordu. "Şimdi söyleyebilirim size," dedi o ifadesiz sesiyle. "Çocuklarınızın üçte ikisinden fazlası plandan yana çıkacaktır."

"Üçte iki mi?" diye sordu First Lady. "Ne harika, değil mi?"

"Önce bakalım Peder Kristos'un tahmini ne kadar yakın. Yoklama bir iki günden fazla sürmez. Eğer sonuçlar umduğumuz gibi olumlu çıkarsa, televizyon programı adımını atarız."

Televizyon ihtimalini iki saat kadar konuştular. Ne gibi klipler gösterileceği, hangi artistlerin konuşacağı, zıtlık oluşturmak için pahalı ziyafetlerden sahneler gösterilmesinin iyi bir fikir olup olmayacağı...

Sonunda, geceyarısını geçe, Hawkins, "Bence artık konuyu kapatalım," dedi. "Yarın çok yoğun bir gün benim için. Kamuoyu yoklamasını da organize etmek istiyorum. Peder Kristos, yardımlarınız için size bir kere daha teşekkür ederim. Her zamanki gibi, öğütleriniz yine son derece mantıklı, fakat aynı zaman da Tanrı'nın isteğinin bir ifadesi."

Helen, "Peder Kristos'un bu saatte evine kadar arabayı tek başına kullanması hoşuma gitmiyor," dedi.

Başkan gülümseyerek papaza döndü. "Lincoln Odasında yatmak ister miydiniz?" diye sordu.

18

Henry Folsom şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Gözünden vurdu," dedi. "Halkın üçte ikisi kabul eder demişti, işte yoklamada yüzde 65,4 çıktı, yüzde üç de kararsız var. Yahu, nasıl bildi bunu?"

"Bilemem," dedi Tollinger.

"Bak, söylüyorum sana, John; Lindberg şu son mektubunda ne yazmış olursa olsun, ben bu herifin sırf düzenbaz olmadığını düşünmeye başlıyorum. Sence bir tür garip gücü var mıdır, ha?"

"Ben bunu düşünmekten vazgeçtim artık."

"Hiç de vazgeçmedin," dedi Şef. "Bu tam senin sevdiğin türden bir zihinsel bulmaca. Her neyse, yoklamanın sonuçları gelir gelmez Patron hemen televizyon programı için son hızla harekete geçmeye karar verdi."

"Bu onun kendi fikri mi, yoksa Peder Kristos'un mu?"

"Kimbilir? Bugünlerde Hawkins'in nerede durup Kris-

tos'un nerede başladığını bilmek mümkün değil. Aralarındaki bağ öyle somut ki, üzerinde yürünebilir. Dün gece parti kodamanlarıyla uzun bir görüşme yaptım. Heggerman uçakla Minneapolis'ten, Olson, Kansas City'den, Planey, Denver'den, Leibowitz de Los Angeles'ten gelmişti. Baltimore motelinde altı saat konuştuk."

"Sonunda?"

"Sonunda iş sende düğümlendi."

"Ah–haa."

"Öyle. Şöyle görüş birliğine vardık. Hawkins bu ulûfeyi dağıtmak için ülkedeki tüm yufka yüreklilerin onayını alabilir, ama besin üreticileri de onu çiğ çiğ yer. Tabii bunlara çiftçiler, gıda sanayicileri, dağıtımcılar, tüccarlar, bütün süpermarketlerle bakkallar da dahil. Tüm ülkede. Eğer bu iş yapılırsa, sonbahar seçimlerinde Orta–Batı bölgesine bay–bay dememiz kesin."

"İş bende düğümlendi demiştiniz."

"Şöyle: Herkes sorunun kilidini Peder Kristos olduğu kanısında. Eğer o duacı piçten kurtulursak ortada sorun kalmaz. Bu yüzden bana yetki verdiler, bu işi yapar mısın diye sana sormamı istediler. Peder Kristos'a hatırı sayılır bir para teklif etmek istiyoruz. Küçük küpürler halinde ve seri numaraları not edilmemiş olarak. Ortadan yok olmaya razı olursa tabii. Ülkeden çıkmasını istiyoruz. Gİtsin, o kutsal götünü Fransız Rivyera'sında gezdirsin, bize ne! Ama buna razı olmazsa, en azından Washingtan'dan defolsun, Başkanla bir daha ilişki kurmamaya söz versin."

"Kaç para teklif edeceksiniz ona?"

"Bir milyon tavandır diye karar verdik. Ama tabii daha azına razı olacağını umuyoruz. Bak, adam o salaş kilisesinde

hâlâ beş sentlikleri, on sentlikleri topluyor. Biz ona ömründe görmediği bir para teklif ediyoruz. Kapmazsa salaklık eder... ki salak olduğunu da hiç sanmıyorum."

"Ben de sanmıyorum," dedi Tollinger ağır ağır. "Ama kapacağından da emin değim."

"Ama bir dener misin? Eğer bu işi başarabilecek biri varsa o da sensin."

"Pekâlâ. Elimden geleni yaparım."

"Sağol, John. Sana güvenebileceğimden emindim. Mümkün olduğu kadar çabuk, e mi?"

"Tabii. Belki onu benim eve davet ederim. Yeterince ıssız."

"İyi fikir. Bak, Mike Oberfest'ten ses çıktı mı o günden sonra?"

"Evet. Habire bana haber aktarıyor. Ama çoğu zaten bildiğimiz şeyler. Trent hâlâ ülkenin her yanındaki tanıdığı partileri arıyor, onlara Hawkins'in uyurgezer olup çıktığını söylüyor."

"Ah, o sinsi yılan! Ama Peder Kristos'u yok olmaya razı edersek Trent'i de saf dışı bırakmış oluruz. Kokarca diyarında köpek avcısı olarak bile aday gösterilmez artık. İyi şanslar, John. Elinden gelirse bir milyonun altında tutmaya bak."

Tollinger kendi odasına döndüğünde, rüşvet teklifi konusunda Folsom kadar iyimser olmamakla birlikte, yine de elinden gelenin en iyisini yapmakta kararlıydı. Peder Kristos'un telefon numarasını Audrey Robertson'dan aldı.

First Lady'nin Sosyal Sekreteri, "Onun numarasını niçin istiyorsun, şeko?" diye sordu. "Günahlarını itiraf etme gereğini mi duydun?"

"Ne günahı?" dedi John. "Ben ıslık kadar temizim. Bu ne anlama gelir biliyorsun, değil mi?"

"Tabii, şeko," dedi Audrey. "Tiz ve tükürük dolu demek."

John numarayı tekrar tekrar çevirdiyse de, öğleden sonra saat dörde kadar çevap alamadı. Sonunda Peder Kristos telefona çıktı, Tollinger de kendini tanıttı.

"Evet, seni hatırlıyorum," dedi papaz. "Alaycı adam."

"Pek sayılmaz. Alaycıdan çok, kuşkucu. Her neyse, Beyaz Saray'a o kahvaltı duası için geldiğinizde, günün birinde ikimiz bir konuşabiliriz, demiştiniz."

"Hatırlıyorum."

"Bu gece olur belki diye umdum. Spring Valley'e, benim eve gelir miydiniz? Biraz içki içer, belki birbirimizi daha iyi tanırız."

"Belki," dedi Kristos. "Saat kaçta?"

"Dokuz dolayları." Papaza adresini verdi, nasıl gelineceğini tarif etti. "Ama taşıta ihtiyacınız varsa, uğrayıp sizi alabilirim," diye ekledi.

Peder Kristos, "Gerçeği yok," dedi. "Arabam var. Yeni bir araba."

"Ya? Ne aldınız?"

"Scorpio. Gümüş rengi, dört kapılı."

Tollinger o gece evine giderken bir dükkâna uğrayıp kendine bir şişe Goddenfish, Kristos'a da bir şişe Absolut aldı. Sonra lâf olsun diye bir şişe de biberli votka alıverdi. İnanç tedavicisinin sarhoşun teki olduğu yolundaki o söylentileri bir sınamak istiyordu. Dedikodular doğru olsa bile, belki içki papazı yumuşatır, parayı kabul etmesini kolaylaştırırdı.

Papaz saat tam dokuzda geldi. Geniş paçalı ipek pantolon üzerine belden kemerli siyah ipek bir tünik giymişti. Paçala-

rı bu sefer çizmesinin dışında sallanıyordu. Bu kılık Tollinger'in gözüne pijama gibi göründü ama bir yorumda bulunmadı. Konuğunu çalışma odasındaki koltuklardan birini oturttu.

"Bu kadar acele bir daveti kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Sizinle konuşmayı epeydir istiyordum."

Peder Kristos gülümsedi ama cevap vermedi.

"Evde bira, şarap, viski, votka, cin var, isterseniz martini de yaparım. Tercihiniz nedir?"

"Votka lütfen."

"Buzlu mu? Su katayım mı?"

"Sade olsun."

"Garip bir şey buldum bugün," deyip biberli votka şişesini Kristos'a uzattı. "Bir yudum aldım. Çok baharlı. Bir denemek ister misiniz?"

Papaz şişeyi inceledi. Kapağını açıp dudaklarına götürdü, bir yudum aldı. "Çok güzel," dedi.

Tollinger uzun bir bardak verdi, Kristos onu şişeden ağzına kadar doldurdu. John bu arada kendine iki parmak viski aldı. Başını kaldırdığında papazın elindeki bardağı boş gördü.

"Nereye gitti o?" diye sordu Tollinger. Şaşırmıştı. "Şey, buyurun tabii. Daha gecenin başındayız."

Peder Kristos bardağını tekrar doldururken, "Beni bu gece neden çağırdın buraya?" diye sordu.

"Daha iyi tanışalım diye. Aslında kabul edeceğinizi sanmıyordum. Çok meşgul olduğunuzu biliyorum o... neydi onlar? Vaazcıklarla."

"Başkaları onlara öyle diyor ama ben demiyorum. Vaaz vaazdır. En iyileri de en kısalarıdır. Kitabın en etkili sözü iki

kelimeden oluşur: 'İsa ağladı.'"

"Aziz Yahya İncilinden," dedi Tollinger.

"İncili bilir misin?"

"Yalnız Yahya kısmını." Tollinger güldü. "Kendi adım da John olduğu için. Sizinki Jacob, değil mi?"

"Evet."

"Eh, o da kutsal kitap ismi."

"Yani beni buraya bunun için mi çağırdın?" diye sordu Kristos. "İsimlerden konuşmaya mı?"

"Pek sayılmaz. Dinle devlet ilişkileri konusunda fikirlerinizi almak istiyordum."

"O bir dayanışma ittifakı. Tanrı'nın altında bir ulus."

"Onu biliyorum," dedi Tollinger. "Herhalde yüce bir kuvvetin varlığını ancak ateistler inkâr eder. Ama sizce devletin, hükümetin günlük işleri üzerinde dinin ne kadar bir etkisi olmalı?"

"Bence hükümetin tüm faaliyetlerinde Tanrı'nın emirlerine uymak ilkesi başta gelmeli."

"Ah, işte orada zorluk çıkıyor. Bu ülkede düzinelerce din, yüzlerce mezhep var. Tanrının emirlerini yorumlayışları bazen birbirinin tam tersi olur. İlâhi emrin gerçek yorumunu Başkan nereden bilebilir? Bir tek ulusal dinimiz olsaydı, kolay olurdu. Ama anayasamızı kaleme alan büyük insanlarımız bunun tehlikesini görmüş, yasaklamışlar."

"İnanç yasaklanamaz. Sen yok yere sorun görüyorsun. İyilik dolu bir Yaratıcıya inanmak evrenseldir. Değişik dinlerin doktrinlerindeki çelişkiler genellikle önemsiz konularda, törenlerde, tapınma biçimlerinde falan ortaya çıkar."

"Bu önemsiz dedikleriniz, sayısız kanlı dinsel savaşların nedenini oluşturmuştur."

Peder Kristos, Tollinger'e bir an baktı, sonra bir yudum votka içti. Şişeden. "Pek çok sahte peygamber var," dedi. "Öldürmek Tanrı'nın emri değildir."

"O zaman yasama sorumlularımız gerçekten Tanrı'nın dünyada barış istediğine inanırlarsa, hemen tek yanlı silahsızlanmaya karar vermeliler. Bunu mu demek istiyorsunuz?"

"Hayır, dediğim o değil. Mükemmel bir dünyada silahsızlanma mantıklı olur. Ama kusurlu ve tehlikeli bir dünyada, insanın savunmasını hazırlaması daha tedbirli bir harekettir."

Tollinger kendine yine Glenfiddich aldı. "Bunu söyleyeceğinizi umuyordum," dedi. "Kusurlu bir dünyada savaş silahları gereklidir. Tanrı'nın emri doğrultusunda olmasalar bile. Tanrı'ya inanmak, politikacılarla devlet adamlarının tek rehberi olamaz. Dünya fazla karmaşıktır. Bir tek çözüm diye bir şey yoktur. Tersine, itişmeler, çekişmeler, tartışmalar, barışmalar vardır. Bir şey başarmanın tek yolu uzlaşmak, ödün vermektir."

"Kafadan konuşuyorsun sen," dedi papaz. "Oysa ben yürekten konuşuyorum. Ödün vermek geçici durumlarda haklı olabilir, ama inanç konusunda olamaz, çünkü inanç... parçalanamayacak bir kayadır."

John biberli votka şişesinin boşalmış olduğunu görerek şaşırdı. Oysa Peder Kristos hâlâ koltuğunda oturuyor, akıcı ve etkili konuşmasını sürdürüyordu. Tollinger ona Absolut şişesini getirdi. Bir yandan, eğer yüzde seksen alkollü şişeyi ben bitirmiş olsam, cankurtarana beni sedyeyle taşıyor olurlardı, diye düşünüyordu.

"Peder Kristos," dedi rahat bir sesle. "Bakın size bir politika önerisini örnek vereyim. Sizin yüksek Tanrısal standard-

larınıza uyan bir şey, ama siyasal açıdan olabilecek gibi değil. Herhalde Başkan'ın yiyecek fazlasını ihtiyaç içinde olanlara dağıtma planını duymuşsunuzdur."

Kristos gülümsedi, Absolut şişesinin kapağını açtı, koca bir yudum aldı. "Haa," dedi. "Şimdi anladım bu gece beni buraya neden davet ettiğini."

Tollinger bu söze aldırmadı. "Gerçi programın **amacı** elbette Tanrı'nın emirlerine uyuyor, ama **sonuç** korkunç olabilir. Çiftçilerin, besin üretim ve satışıyla ilgili herkesin gelirine verilecek büyük zararlardan söz ediyorum. Sizce bu insanlar kişisel kayıplarına itirazsız razı olurlar mı? Hıristiyanlık böyle emrediyor diye susarlar mı?"

Kristos, "İnançları varsa, seve seve razı olurlar, kendi kişisel fedakârlıklarının çok kişiye yararlı olacağını anlarlar," dedi.

John Tollinger içini çekti. "Yiyecek dağıtımı Başkan'ın fikri miydi?" diye sordu. "Yoksa sizin fikriniz miydi?"

"Hükümetin nasıl Tanrı'nın emirleriyle uyumla çalışabileceğini tartışıyorduk, bu konu ortaya çıktı."

"Hı–hıı. Ama demin saydığım zararlı sonuçlara yol açacağını kabul ediyor musunuz?"

Peder Kristos gülümsedi. "Ayrıca Başkan'ın partisine de zararlı, öyle mi?"

"Tabii," dedi Tollinger. "Ona hiç kuşku yok. Kanımca o parti ülkeye çok yararı dokunmuş bir partidir ve Beyaz Saray'ın kontrolunu elinde tutmayı sürdürse daha büyük şeyler de yapacaktır. Ama eğer dinin böyle laik bir yönetime sızması tehlikesi başgösterirse, o kontrol zayıflamaya başlar. Yaptığınızı anlıyor musunuz?"

"Sen söyle. Ne yapmışım?"

"Ara seçimler öncesinde öfke ve bölünme yarattınız. Bu yolda devam ederseniz, parti liderleri ancak yenilgi bekleyebilirler."

"Eee?"

"Bu yüzden sizin uzaklaşmanızı istiyorlar. Washington'dan gitmenizi, Başkan Ailesiyle ilişkinizi kesmenizi istiyorlar."

Peder Kristos ona at tacirlerinin kurnaz bakışlarıyla baktı. "Sen de istiyor musun bunu?"

"Evet," dedi Tollinger kesin bir sesle. "İstiyorum. Benim itirazlarım siyasal olmaktan çok felsefi sayılır. Bence Başkanla olan yakın ilişkiniz, devlet işlerine din karıştırılması tehlikesi taşıyor. Doğru bir şey değil bu."

Tanrı adamı birkaç saniye sessiz kaldı, gözlerini Tollinger'den ayırmadı. Ama bir yandan içkisini içmeyi sürdürüyordu.

"Kaç para?" dedi sonunda.

John, "Bol para," diye karşılık verdi. "Çeyrek milyon. Nakit. Ufak kupürler."

Kristos ona alay dolu bir sırıtma ifadesiyle baktı.

Tollinger, "Daha fazla çıkmaya razı olabilirler," dedi.

"Ne kadar daha fazla?"

"Yarım milyon."

Papaz başını iki yana salladı.

Tollinger bu pespaye pazarlıktan utanarak hızlı hızlı, "Bir milyona kadar çıkmaya yetkin var," dedi. "Fazlası yok. O kadar."

"Hayır." Peder Kristos'un gözleri kısılmış, yarı kapalı gibiydi. "Bir milyon da olmaz beş milyon da olmaz, on milyon da olmaz, hiçbir paraya olmaz."

John içkisini bitirdi, yenisini doldurdu. "O halde isteğin ne?"

Öteki cevap vermedi.

Tollinger öne eğildi. "Biliyorum ne olduğunu," derken sesi öfkeden tizleşiyordu. "Güç istiyorsun."

Peder Kristos ayağa kalktı, votka şişesini havaya kaldırdı.

"Tanrı'nın gücü!" diye kükredi. **"Tanrı'nın gücü!"**

BÖLÜM ÜÇ

1

"Ve şimdi de... Amerika Birleşik Devletleri Başkanı."

Başkanlık amblemi ekrandan silindi, Abner Hawkins göründü. Oval Bürodaki masasının başında oturuyordu. Arkasında bayraklar vardı. Koyu renk, resmi bir elbise giymişti. Ellerini masanın üzerinde birbirine kavuşturmuş durumda, orta–batı aksanıyla ve ciddi bir sesle konuşmaya başladı.

"Vatandaşlarım," diye girdi söze. "Beni evlerinize davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu gece sizlerle millet ailemizin her üyesini etkileyen bir konuyu konuşmak istiyorum. Amerika'daki açlıktan söz edeceğim sizlere."

Başkan bundan sonra, dinsel örgütlerin, yoksullara yardım kuruluşlarının ve özel yardım kurumlarının mutfaklarından dağıtılan çorbayla beslenen çocuk, kadın ve erkeklerin tahmini rakamlarını verdi.

"Kurumlar ellerinden geleni yapıyorlar ama fonları kısıtlı, açların sayısı da her gün artıyor. Yemek verip besledikleri insanlar iyi insanlar... onlar sizin kardeşleriniz, anneleriniz, babalarınız... çocuklarınız ve yaşlılarınız... ama kötü kader onları sonunda, gururlarını ve özsaygılarını kaybedip, yaşamak için el açmaya mecbur etmiş."

"Sizlere şimdi bu aç ve yoksulları besleyebilmek için ellerinden gelen mütevazi olanakları kullanan çorba mutfaklarını göstermek istiyorum. Önceden uyarıyorum sizi. Bunular

üzücü, acı verici sahnelerdir. Ama lütfen başlarınızı çevirmeyin, televizyonlarınızı kapatmayın. Vatandaşlarınızın ne şartlarda yaşayabildiğini görmek sizin kendinize ve ülkenize karşı borcunuzdur."

Ekranda New York kentinin bir sokağındaki upuzun bir kuyruk belirdi. İnsanlar ağır adımlarla ilerliyordu. Bir sandviçle bir elma alabilmek için. Sonra Los Angeles'deki bir kilisenin bodrum katında, süpermarketlerle lokantaların bağışladığı, satılamayan yiyecekleri dağıtan bir yer görüldü. Ardından Chicago geldi. Haftada iki kere, zarar görmüş konserve kutularıyla çürümekte olan ürünler dağıtılıyordu orada.

Hawkins, "Şimdi de açlığı karşılarında gerçek bir tehlike olarak gören bazı Amerikalı vatandaşlarınızla tanışmanızı istiyorum," dedi.

Ekran kısa röportajları göstermeye başladı. İşsiz kalmış Pittsburgh'lu bir çelik işcisi, artrit yüzünden artık çalışamayan Ohio'lu bir marangoz, kocası tarafından terkedilen Floridalı üç çocuk annesi genç kadın, sosyal sigortanın maaşıyla kiralarını bile ödeyemeyen Colorado'lu yaşlı bir çift.

"Pulla alışveriş buna cevap olamaz," dedi Başkan Hawkins. "Elbette yardımı olur ama Amerika'da açlık sorunu öyle dal budak salmış durumda ki, halihazır programlarımız bu krizi dindiremez... ve bu kelimeyi bilerek seçmiş bulunuyorum, çünkü bu gerçekten bir kriz.

"O halde ne yapmak gerek? Bu bolluk ülkesinde neden insanlar aç kalsın? Sorun üretim sorun değil, dağıtım sorunudur.

"Bunca açı besleyecek yiyecek nerede var? Devletin depolarında var. Peki, kime ait o mallar? **Sizlere** ait. Bakın, göstereyim size."

Başkan önündeki grafiklerin yardımıyla nasıl yüzlerce ton besinin ABD malı olarak bulundurulduğunu gösterdi. Ardından film klipleri geldi. Silolarda, depolarda tahıl, tereyağ, peynir, şeker, süt tozu, meyve, sebze, kuru yemiş, konserve ve balık... her türlü yiyecek.

"İşte mallarınız," dedi Hawkins. *Sizin* ulusal kileriniz bu. Aç Amerikalılar çöp bidonlarını araştırıp atılmış yiyecek artıkları arar, bir lokma yemek için dilenirken bunlar burada duruyor."

Başkan bundan sonra hükümetin elinde bulunan tonlarca yiyecek arttığını bedelsiz dağıtma önerisinde bulundu. Dağıtımı kiliselerle diğer kamu ve özel yardım kuruluşları yapacaktı. Programdan kimse kazanç sağlamayacaktı. Tek kazançlı çıkacak onlar, açlardı.

Başkan içtenlikle, "Fazla yiyeceklerimizi ihtiyaç içinde olanlara vermekle, tek bir ulus olarak, bölünmez bir aile olarak, birbirimizin sorumluluğunu taşıyan insanlar olarak varlığımızı kanıtlamış olacağız," dedi. "Kilerlerimiz doluyken çocuklarımızın açlıktan ağlamasına izin vermeyeceğimizi bütün dünyaya göstereceğiz."

Başkan derin bir soluk aldı, ellerini tekrar kenetledi, öne doğru eğildi.

"Ama açlarımızı doyurmamız için bir neden daha var," dedi. "Ulusal gururumuzun dışında, bir başka neden." Ondan sonra Peder Kristos'un yardımıyla kaleme aldığı son sözleri söyledi.

"Bu ulus, Yüce bir Varlığa inanan kadın ve erkeklerden kuruludur. Tarihimiz Tanrı'ya olan inancımızı ve Onun emirlerine her zaman uyduğumuzu ortaya koymaktadır.

"İşte bu yüzden, açları doyurma planımızı uygulamaya

koymamız gerekir. Kutsal kitabı yorumlarsak, kendisi varlık içindeyken, kardeşini ihtiyaç içinde gören, yine de kapısını onun yüzüne kapatan insan, nasıl Tanrı'yı içinde hissedebilir?"

"Ben tüm Amerikalıların yüreğinde Tanrı sevgisi bulunduğuna inanıyorum. Bu gece sizden, ihtiyaç içindeki kız ve erkek kardeşlerinize verilecek bu armağanı onaylayarak o sevgiyi kanıtlamanızı istiyorum."

"İyi geceler... Tanrı sizleri kutsasın."

Başkanın yüzü ekrandan kaybolurken Beyaz Saray santralinde telefonlar çalmaya başlamıştı bile.

2

Lenore Mattingly'nin hayatı değişmişti. Dedikodu yazarlarından birinin "Küçük Beyaz Saray" dediği evin sahibesiydi artık. Telefonu susmak bilmiyordu. Gazeteciler, dergi yazarları, fotoğrafçılar, hatta din adamları bile kapısını aşındırmaktaydı.

Vaazcıklar artık haftanın dört öğleden sonrasında, Peder Kristos'un çalışma odasında düzenlenmekteydi. Papazı dinlemek isteyenlerin sayısı öyle artmıştı ki, haftalar önceden rezervasyon yapmak gerekiyordu.

Bayan Mattingly herkesin kendisini durmadan öğle yemeklerine, çaylara davet ettiğini görüyordu. Herkes ona Peder Kristos'u sormaktaydı. Ne tür adamdı bu adam? İnsanın geçimişi gerçekten görebiliyor, geleceğini bilebiliyor, hastaları iyi ediyor muydu?

Çok içtiği, hiç suçluluk duymaksızın sık sık cinsel ilişkiler-

de bulunduğu doğru muydu?

Bayan Mattingly, Peder Kristos'u sarsılmaz bir kararlılıkla savunmaktaydı. Meraklılara onun bir Tanrı adamı olduğunu söylüyor, gerçekten dindar olduğunu, olağanüstü güçlere sahip olduğunu anlatıyordu.

Tabii insanın evinde bir aziz bulunmasının bir takım sakıncaları da yok değildi ama Lenore bunlardan hiç kimseye söz etmiyordu. Emily'ye bile. Örneğin:

Leş kokan o köpek, mutfaktaki tezgâhın altında yatıp kalkıyor, sık sık arka bahçeye çıkarılması gerekiyordu... oradaki çiçekler çoktan ölmeye başlamıştı.

Aşçı ve hizmeti olarak çalışan iki kadın, doğrusu namuslu giyiniyorlardı ama pek darmadağınık alışkanlıkları vardı. Pearl Gibbs hiçbir şeye aldırış etmeyen bir hizmetçiydi. Toz almasını bile bilmiyordu. Agnes Brittlewaite'in pişirdiği yemekler de hep fazla acı oluyordu.

Ama kadının hiç seslendirmediği en büyük rahatsızlığı Peder Kristos'un kendisinden kaynaklanmaktaydı. Adam sosyal bir arslan kesilmişti. Beyaz Saray'daki davetlere gitmekle kalmıyor, büyükelçilik resepsiyonlarına, Kennedy Center'deki gösterilere, Smithsonian'daki sergi açılışlarına falan da davet ediliyordu.

Bunların bir tekinde bile, Lenore'yi yanında götürmeyi teklif etmemişti. Kadın onun bu kayıtsızlığından alınıyor, yaptıklarına karşı nankörlük sayıyordu bunu. Kendini avutmak için, adamın yanında bir kadınla dolaşmayı, öyle görünmek istemeyişine yorumlamaktaydı. Ne de olsa, Tanrı adamıydı o. Yalnız yaşayan, ruhani bir kimse imajı vermek zorundaydı.

Lenore'in çok gitmek istediği, ama davet edilmediği yer-

lerden biri de, İtalyan Büyükelçiliğinde Marcello Mastroianni onuruna verilen kokteyldi. Peder Kristos gitmiş, orada hemen hemen aktörün kendisi kadar dikkat çekmişti.

Siyahları giymiş olan Kristos'un çevresine politikacılar toplanmış, Başkan'ın geniş tartışmalara çanak tutan yiyecek dağıtma programına ilişkin sorular sormuş, papazın bu işte ne rolü olduğunu öğrenmeye çalışmışlardı.

Kristos sorulara elinden geldiği kadar kısa cevaplar vermiş, Hawkins'in programına kendisinin bir katkıda bulunmadığını, yalnız televizyon konuşmasının son kısmındaki kutsal kitap sözleri açısından biraz yardımcı olduğunu söylemişti.

Dirseğinin dibinde duran bir kadın, "Yahya İncilinin ilk kısmından," deyip devam etmişti: "Kücük çocuklar, sözlerimizle değil, hareketlerimizle sevelim."

Papaz ağır ağır ona dönmüştü. Ufak tefek bir siyahtı kadın. Saçları savaş gemilerini hatırlatan bir gri tonundaydı. Çelik çerçeveli gözlük takmış, eflâtun ipekten biçimsiz bir elbise giymişti.

"Evet," dedi Kristos. "Haklısınız."

"Ya siz? Siz de hareketlerinizle ve gerçekten seviyor musunuz, Peder Kristos?"

"Beni Tanrı yargılar."

"Bu dünyada değil yani," diye cevap vermişti kadın. Birkaç kişi gülmüştü o zaman.

Politik sohbet devam etmiş, bir süre sonra Kristos özür dileyip ayrılmış, erkekler tuvaletine girmişti. Orada birkaç dakika oyalanmış, saçlarını, bıyıklarını, sakalını taramıştı. Çıktığında siyah kadın halılı koridorda onu bekliyordu. Bir elinde dolu bir şampanya kadehi, öbüründe bir dilim kek vardı.

"Biraz ister misiniz?" diye sordu.

"Teşekkür ederim, hayır."

"Sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

Kristos ona baktı. Çevik hareketli, boşuna zaman kaybından hoşlanmayan bir kadındı. Dinlemekten çok konuşmaya alışkın bir hali vardı. Palavraya pabuç bırakacak tip değildi.

"Ben gitmek üzereydim," dedi Kristos ona.

"Bir dakika ancak sürer." Kadın koridorun ucundaki iki koltuğa doğru kararlı adımlarla yürüdü.

"Adım Lu–Anne Schlossel," dedi. "Georgia On İkinci Bölge'den Kongre temsilcisiyim. Bu Kongre'de dördüncü dönemim ve Kasım ayında da yeniden seçilmeyi umuyorum. Birçok Kongre komitesinde görevliyim. Ama asıl **Açlık** benim konumdur. Şimdiye kadar hükümetten hiçbir yardım almış değilizdir. Hawkins'in de bir şey yapacak biri olduğunu sanmıyordum. Derken birdenbire kalktı, o konuşmayı yaptı. Bu benim Kongre'de yıllardır haykırdığım şey. Şimdi Beyaz Saray arkamızda olunca, belki bir şeyler başarabiliriz. Size şahsen teşekkür etmek istedim."

"O baştan sona Hawkins'in kendi fikriydi," dedi Peder Kristos.

Kadın, "Bu iddiayı sevdim," dedi ona. "Sakın cayma. Başkam bir sihirbazın yönlendirdiği duyulursa iyi olmaz."

"Sihirbaz mı?"

"Bizim Georgia ormanlıklarında senin gibilere öyle denir. Bak, niyetin nedir, bildiğim yok, bilmeye de meraklı değilim. Belki gerçekten yükselme yolundasın... hoş ben epeydir bu kentte yaşayan biri olarak, insanların her dediğini dinlerken biraz kuşku payı bırakırım. Ama esas önemli olan, benimle aynı tarafta oluşun. Birbirimize biraz yararımız olabileceği

geldi aklıma. Besbelli Başkan'ın kulağına ulaşabiliyorsun. Benim de biraz forsum vardır... Açlık Komitesinde ve Siyah çevrede. İnsanlar benden Abanoz Atsineği diye söz eder. Bunu iltifat sayarım. Ee, ne diyorsun? Şu kentte en azından bir tane dost işine yarar, değil mi?"

"Evet."

"O halde birlikte çalışabilir miyiz?"

Papaz başını evet diye salladı.

"Güzel. Mümkün olduğu kadar sık buluşup fikir değiştokuşu yapalım. Eğer Hawkins bu konuda Kongre'den yasa isterse işi zor. Bunu geçirmek için çok organizasyona gerek duyucak."

"Yiyecek bağışına kim neden itiraz etsin?"

"Peder, belki vaaz vermesini biliyorsun, ama politikayı hiç bilmiyorsun. Önce şu 'bağış' lâfından vazgeç. Devlet malını bedava dağıtmaktan hiç kimse hoşlanmaz. Budalalık gibi geliyor kulağa. Ama adına 'Besin paylaşımı' dersen, insanlar kabul eder."

"Evet," dedi Kristos ciddi bir sesle. "Haklısın."

Kadın, "Pekâlâ," diyerek ayağa kalktı. "Demek bu konuda ortağız. Pratik bir insan olduğuna sevindim." Kekinin son lokmasını ağzına attı, parmak uçlarını elbisesinin poposuna sildi, sonra elini uzattı. "Sohbete teşekkürler, Peder Kristos. Görüşmek üzere."

Papaz onun elini sıktı, ama çabucak bırakmadı. Tersine, kadının gözlerine derin derin baktı, kadın o bakışların yakıcı sıcaklığını hissetti.

"Aman, Tanrım," dedi alaycı bir sesle. "Şimdi sihirbaz bakışlarını üzerimde kullanıyorsun."

Kristos, "Sevdiğin erkek bir başkasıyla evlendi diye tüm

erkeklerden umut kesmek çok yanlış," dedi ona.

Kadın elini yanmış gibi çekiverdi.

Öfkeyle, "Seni itoğlu!" dedi.

3

Tollinger:

Konu: Peder Kristos.

Bu raporun adına "İncil turunda Tabanca ve Kamera" denebilirdi ama kameram yoktu. Her neyse, sekiz eyalet ve sayısız kent gezdim, kasabalara, köylere girip çıktım, böcekli yerlerde yattım kalktım. Sanırım artık P.K.'nın Virginia tütün deposunda ortaya çıkmadan önce neler yaptığı konusunda epey bir fikrim var. Zaten bavulumu toplayıp Washington'a dönmeye de hemen hemen hazırım.

Görünüşe göre turlarını hep arka yollardan yapmış, büyülü yılan yağlarını da hep az nüfuslu yerlerde satmış. Birkaç yüz kişilik, en fazla yirmi bin kişilik yerlerde. Büyük kentlerden uzak durmuş. Oradaki insanların bu dolmaları yutmayacak kadar çok bilmiş olduğunu düşündü herhalde.

Bir kasabaya gelince çadırını kuruyor, telefon ve elektrik direklerine duyurular asıyor. Hepsinde kendi resmi var. Peder Jacob Christiansen geldi, akşam toplantılarında günahtan, tahrikten, Tanrı sevgisinden konuşacak ve vaazlar verecek, deniyor. Ama daha önce kasaba papazlarıyla ve şerifle temas edip pasını vermeyi de unutmuyor. Kazancını paylaşmayı önerse kimse yanaşmazdı. Herhalde götürü bir şey veriyor.

Vaazlarını herkes hatırlıyor gibi. Daha çok ana fikir

yüzünden. İsteyen gider, bayılana kadar düzüşür, çünkü nasılsa hepimiz Tanrı'ya benzer yaratıldık, o günahsız olduğuna göre, biz de günahsızız. Taşra halkı için müthiş bir şey bu. Bunlar daha çok Baptist kilisesinde yetişmiş kapalı kimseler.

Vaaza başlamadan önce, kalabalığın arasından birkaç çifçi seçiyor, ortaya çıkarıyor, onlara geçmişlerine dair bir şeyler söylüyor. Hepsi de bu olayı kimsenin bilemeyeceğine yeminler ediyorlar. Hasta çiftlik hayvanları konusunda da mucizeler yaratabildiği biliniyor.

Konuştuğum bütün insanları çok etkilemiş. Ama hepsi de adamın garip bir yanı olduğunu söylüyor. O acayip bakışı herkesin dilinde. Kadınlar onu anlatırken, çoğu soluk soluğa kalıyor. Demek Jake bunları sevip terketme uygulamasında da hayli başarılı oldu diye karar verdim.

İki yıl kadar önce İncil turlarını kesip Virginia'ya yerleşmiş, adını da Peder Kristos olarak değiştirmiş. Saçını sakalını uzatmış, bıyık bırakmış. Vaazlar repertuarı da hayli genişlemiş. Artık İsa'nın kardeşi ve Tanrı'nın dünyaya yolladığı öncü olma iddiasını da içeriyormuş. Konuştuğum bir Baptist papazı (Arkansaslı), kente her gelişinde gidip dinlermiş onu. Kristos'un konuşurken fırtınalar kopardığına, kendisinin kutsal biri olduğuna herkesi inandırabileceğine kalıbını basıyor. Kendisinin başlangıçta bundan kuşku duyduğunu, ama Kristos'un çenesinin pek kuvvetli olduğunu, ayrıca o ara çektiği iktidarsızlığı da tedavi etmiş olduğunu söylüyor.

Tennessee'de Nick adında bir hasta köpek bulmuş, onu sağlığına kavuşturmuş, giderken yanına almış. Agnes Brittlewaite ile Pearl Gibbs adlı ana-bir kardeşleri Traviston-Missouri'de tanımış. Agnes oradaki bir lokantada esrar satıyormuş. Lokanta bura kibarlarının gittiği

Waldorf adında bir yer. Pearl de sinema gişesinde bilet satıyormuş. Bijou sineması. Söylentiye göre iş saatleri bitince kızların ikisi de müşteri avlıyormuş. Peder Kristos kasabadan ayrılırken onlar da onunla gitmişler. Çadır şovlarında para toplamaya başlamışlar.

Polis sicili veya eski suçlar diye bir şey bulamadığıma üzgünüm. Birkaç ufak olayda P.K. kendini çenesinin gücüyle kurtarmış. Öğrenebildiğim kadarıyla, hiçbir zaman hüküm giymemiş. Polisler din adamlarını tutuklamaktan hoşlanmaz. Apaçık suç işleseler bile.

P.K.'nın izini sürerken ben yine de onun büyük ölçüde suçlu olduğu izlenimini edindim. Ama hakkında dava açılabilecek bir suç değil. Hani televizyonda konuşan evanjelist papazların, yoksul ve yaşlı kadınların emekli maaşını sızdırıp kendilerine BMW'ler almaları gibi. Yılan derisi pabuçlar almaları gibi. Peder Kristos'un yaptığı aynı şey. İnsanların dinsel inançlarını sömürerek para kazanıyor, onların Tanrı sevgisinden yararlanıp yaşıyor. Hoş değil. Banka soyup kasa kırsa daha çok saygı duyardım ona. Heriften nefret etmeye başladım, inan.

Washington'a döndüğümde bu konuda seninle konuşup bir şeyler daha anlatmak istiyorum.

–Lindberg

4

Jennifer Raye birkaç kere reddettikten sonra nihayet birlikte akşam yemeği yemeyi kabul etti. John Tollinger buna o kadar sevindi ki, Beyaz Saray'a pek de uzak olmayan Maison Blanche'da rezervasyon yaptı. Köşede kalmış bir masa umuyordu. Mum ışıkları, şampanya kokteylleri, sonra, dana kor-

don–blö, tatlı yerine konyak... sonra Spring Valley'e dönüp ateşli bir sevişme.

Ama Jennifer yalnızca yirmi dakika gecikerek geldiğinde, üzerinde torba gibi siyah bir elbise vardı. Güzel vücudunun girinti ve çıkıntılarını tümüyle saklayan bir elbise. Boynuna da gümüş bir haç asmıştı.

Tollinger onun sandalyesini çekerken, "Ne oluyor böyle?" diye sordu. "Manastıra falan mı giriyorsun?"

Jennifer ters bir sesle, "Yine başlama lütfen," dedi.

"Neye başlamayayım? Bakire kılığın konusunda şakacı bir yorumda bulundum yalnızca. Ben şampanya kokteyli alıyorum. İki tane olsun mu?"

"Bana soda söyle. İçine bir limon kabuğu."

Akşamın nasıl biteceği konusundaki hayaller solmaya başlıyordu.

John masanın karşısına geçip otururken, "Ee, ne var ne yok son zamanlarda?" diye sordu. "İşlerin çok muydu?"

"Çok."

"Bu yiyecek bağışı işine sen de bulaşmış durumda mısın?"

"Biraz."

Tek kelimeden uzun cevaplar vermeye de hakkın var."

Jennifer gülümsemeye çalışarak, "Özür dilerim," dedi. "Ama kafam çok dolu."

"Ben de onu öğrenmeye çalışıyorum." John'ın sesi sabırlıydı. "Neler var kafanda?"

"Yiyecek artığı programı, o doğru. Ama bağış deme ona. Biz yiyecek–paylaşımı diyoruz."

"Dil bilimi harikulâde bir şey. Paylaşım demek senin fikrin mi?"

"Hayır."

"Dur, tahmin edeyim... Peder Kristos mu buldu?"

"Ne olmuş o bulduysa?" diye parladı Jennifer.

John elini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Hiç, hiç! Bence iyi bir pazarlama hilesi. Senin görevin ne?"

"First Lady için bir program oluşturmaya çalışıyoruz. Tüm ülkeyi dolaşmak istiyor. Çorba mutfaklarını ziyaret edecek, açlarla konuşacak. Programı desteklemek için elinden geleni yapmak niyetinde."

"İyi fikir. Televizyon da alır. Bol resmi çekilir. Açlarla yanyana oturup çorba höpürdeten Başkan eşi."

"Ukalâlık ediyorsun. Her zamanki gibi."

"Meslek deformasyonu," dedi John. "Belki politikayla fazla uzun süre uğraştım. Her şey değişiyor insanın gözünde."

Danalar servis yapıldı.

"Çok fazla zengin bir porsiyon," dedi Jennifer kuşkuyla. "Ben perhizdeyim."

"Çuval entari ve çorba mı?" Jennifer ona ateş saçan bakışlarla baktı.

Yavaş, yavaş sessizce yediler.

Sonunda Jennifer, "Sen de inanıyorsun bu yiyecek--paylaşma programına değil mi?" diye sordu.

"Şu yiyeceği değil." John önündeki tabağa bakıyordu. "Bu çok nefis. Ama, evet, temel fikre inanıyorum. Artıklardan kurtul. Depolamak dünyanın parasına patlıyor. Ne var ki bu da çok basit bir kavram. Tüm sonuçları da iyi olmaz. Acısını çiftçiler çeker. Besin sanayiinde çalışanlar da."

"E, ne olmuş?" dedi Jennifer öfkeyle. "Asıl ihtiyaç içinde olanlar, açlar. Sen kimden yanasın?"

"Senden," dedi John. "Ama cömertliğin bazen beklenmedik kötü sonuçları olabileceğini söylüyorum."

"Her şeyin analizini yapmak zorunda mısın? Serserinin birine bir dolar versen, buna sadaka denir, tamam mı? Gidip o parayla kötü bir şarap satın alırsa, o onun kendi sorumluluğu. Senin sevap işlediğini değiştirmez."

"Bundan pek emin değilim," dedi John ağır ağır. "Örneğin o serserinin uyuşturucu kullandığından kuşkulanıyorsan, ona para vermek gerçekten sevap sayılacak bir sadaka mıdır?"

"Eh, aç insanlar keş değil. Yalnızca **aç** onlar. Demek onlara bedava yemek vermenin korkunç sonuçlarına kaygılanmana gerek yok."

"Keşke o kadar basit olsaydı ama değil. Bu olay ömründe görmediğin siyasal çatışmalara yol açacak."

Jennifer, "Bu kadar çok düşünmemeye çalış," dedi. "Biraz daha fazla **hissetmeye** çalış."

"Ay, ben bunu nerede duymuştum? Peder Kristos'tan olmasın? Beyaz Saray'daki kahvaltı duasında mıydı?"

"Bir kere dene de bak," dedi Jennifer hırsla. "Hissedebilmek için kendini biraz rahat bıraksan, hayatın yalnız kelime oyunlarından ibaret olmadığını anlardın."

"Bu da ne oluyor? Peder Kristos hadisi mi?"

"Sana acıyorum. Kendini öyle yüksek görüyorsun ki! Aslında ufacık, ufacık bir adamsın. Üç yıl sana nasıl dayanmışım, anlayamıyorum."

"Herhalde güzel dakikalar da vardı içinde," dedi John.

"Pek az ve pek seyrek."

"Öf cehennemin dibine git! Daha doğrusu, günah yok diyen o kıllı azize git."

"İğrençsin!" derken kelime Jennifer'in ağzından tükürür gibi çıktı. Ayağa kalktı, çantasıyla eldivenlerini aldı, yürüyüp

gitti.

Garson, "Brandy'yi getireyim mi, efendim?" diye sordu.

"Evet," dedi Tollinger. "İki kadehi de."

Daha sonra, arabasını tek başına evine doğru sürerken, deminki davranışından utanç duydu. Şaşırdı da. Hırsını engelleyebildiği için her zaman gurur duymuştu kendinden.

Salgı bezlerim, mantığımı yendi, diye itiraf etti kendi kendine. Jennifer'in dindarlığına dayanamıyor, hele onu o hokey meshinin kollarında düşünmeye hiç dayanamıyordu. Bu yüzden dilini tutamamış, Jennifer'in asla bağışlamayacağını bildiği şeyler söylemişti.

Üzüntü ve çaresizlikle inledi. Jennifer söz konusu olduğunda, başka bir erkeğin rekabetinden hiçbir zaman korkmamıştı. Ama Tanrı'nın adamıyım diyen biriyle nasıl rekabet ederdi insan?

5

Haziran başlarında Başkan yasa tasarısını Kongre'ye gönderdi. Kabul edilirse, Başkan veya atayacağı kimseler, 'artık telâkki edilen' depolanmış besin maddelerini dağıtabileceklerdi.

Besim–paylaşım yasasının önerilmesi, Hawkins'in televizyon konuşmasından daha büyük patırtılar kopardı. Kongre üyeleri çabucak tepkilerini belirttiler, yasadan yana olanlar da, karşı olanlar da sözlerini esirgemediler, ihtirasla konuştular.

Temsilciler Meclisinde taslak, Açlık Komitesi'ne aktarıldı. İlk mücadele orada yer alacaktı. Temsilci Lu–Anne Schlos-

sel yeni yasanın bayrağı haline geldi. Din adamlarının, çiftçilerin, yardım derneklerinden yöneticilerin, besin uzmanlarının ve gerçekten aç olduklarını iddia eden bazı tanıkların ifadelerini alabilmek için program düzenledi. Temsilci Schlossel aynı zamanda Siyah Komite'ye de yeni yasayı onaylayan bir karar aldırdı.

Senato'da taslak, Tarım, Gıda ve Ormancılık Daimi Komitesine yollandı, çünkü yollayabilecek daha uygun bir yer bulamadılar. Daimi Komite'nin başkanı, Kansas'tan yaşlı bir senatördü. Taslağı bu komitede gömmeye, bunu başaramazsa Senato'da reddettirmeye ahdetmiş gibiydi.

Kongre'de herkes mevziini alırken, daha gümbürtülü kamuoyu tartışmaları patladı.

Liberal gruplardan bir **ad hoc** koalisyon oluşturuldu, Başkan'ın yasası için Kongre'de lobi yapmaya koyuldu, bir yandan da kamuoyunu bu fikre yatkınlaştırmak için kampanyalara girişti. Besin stokunun hiç masrafa malolmaksızın paylaşılmasını hem mâli açıdan sağlam, hem da ahlâki açıdan sağlıklı bir yaklaşım olarak göstermeye çalışıyorlardı.

Muhalefet başlangıçta uygar davrandıysa da, çok geçmeden Hawkins'in dinsel yaklaşımları konusunda sorular sorulmaya, Peder Kristos'un nüfuzu eleştirilmeye başladı.

Maryland'daki alışveriş merkezinde Michael Oberfest, Binbaşı Marchuk'la buluştuğu sırada, konu yine bu tartışmalardı.

"Bak şimdi," dedi Oberfest. "Dediğini yaptım, yapmadım mı? Hawkins–Kristos ilişkisini hasır altı etmek için elimden geleni yaptım. Ama umut yok. Dün gece televizyonda bir komedyen, Peder Kristos'un taklidini yapıyordu. Çok da iyi yapıyordu. Beyaz Saray'ın Lincoln dairesinde uyurken yiyecek dağıtma fikrinin nasıl aklına geldiğini, Doğu Salonunda ye-

meğini yerken bu fikri nasıl geliştirdiğini falan anlattı durdu. Eğer artık taklitler de başladıysa, iş işten geçmiştir, biliyorsun."

Binbaşı, "Evet," diye üzgün üzgün başını salladı. "Galiba haklısın. Artık olayı gizli tutmayı umamayız. Herhalde Başkan Yardımcısı Trent memnundur bu olup bitenlerden, değil mi?"

"Hem nasıl memnun! Hawkins yasayı geçirse bile, çok düşman kazanır, parti onu atar, diye düşünüyor."

"Haklı mı sence?"

"Olabilir. Çiftçiler sendikası'nın Washington'da düzenlediği yürüyüşü duydun mu? Geçen seçimde Orta–Batıyı Hawkins süpürüp götürmüştü. Bir daha asla yapamaz. Parti ileri gelenleri de biliyor bunu."

"Bu yüzden Trent'e mi dönecekler?"

"Büyük bir ihtimal sayılır."

Binbaşı düşünceli bir tavırla alt dudağını kemirdi. "Bir engel doğrusu," dedi. "Ama savaş kaybedilmiş sayılmaz."

"Evet, şey," dedi Michael. "Benim işim bitti ama, tamam mı? Yani, istediğinizi yaptım. Elimden geldiğince. Bundan fazlası elimden gelmez."

"Yo, hayır, Arnold," dedi Marchuk. "Sen bizim için çok değerlisin. Trent'in planları konusunda gizli bilgilere hâlâ ihtiyacımız var. Sen o istihbaratı sağlayacak mevkidesin."

"Hey, baksana," diye patladı Oberfest. "Ne kadar sürecek bu böyle?"

"Gerekli olduğu sürece. Oğlum, sen tarihi biçimlendiriyorsun, farkında değil misin bunun? Devlet işlerinde son derece önemli bir rol oynuyorsun. Gurur duymalısın bundan."

"Eh, gurur duymuyorum. Ödüm kopuyor. Ben kahraman

değilim. Başkan Yardımcısı neler yaptığımı duyarsa çarmıha gerer beni."

KGB'nin adamı, "Kafanı kullanırsan hiçbir zaman duymaz," dedi. Sonra üzerine basa basa ekledi. "Başkaları da duymaz."

Michael, "Pekâlâ," diye içini çekti. "Durumu anlıyorum."

6

Pearl arabayı sürüyor, Agnes yanında oturuyordu. Peder Kristos arka kanepeye yayılmış, sarı köpeği de ayaklarının dibinde uyumaktaydı. Virginia'daki tütün çiftliğine doğru giderken bir yandan şarkılar söylüyorlardı. Tıpkı eski günlerde, pikabın içinde yaptıkları gibi. Ama bu sefer deri döşemeli, yeni bir arabadaydılar.

Haziran'ın sonlarıydı. Arabanın havalandırması uğultuyla çalışıyordu. Soğuk votkanın bulunduğu şişeyi elden ele geçiriyorlardı. Memnundular. Onca yıl yokluk çektikten sonra, bunu çoktan hak ettikleri kanısındaydılar.

Cumartesi gecesi vaaz sekizdeydi ama kalabalık çok daha erkenden gelmeye başladı. Otoparkta limuzinler vardı artık. Hattâ Richmond'dan grup getiren bir otobüs bile vardı. Tahta kerevetlerin hepsi tıklım tıklım dolmuş, ayakta kalanlar salonun arka tarafına yığılmıştı. Geç gelenler açık duran kapı aralıklarından dinleyeceklerdi.

Peder Kristos çuval entarisini giydi. Yine yalınayak verecekti vaazını. Saçlarıyla sakalını sanatsal birkaç darbeyle karıştırdı. Ambarın eski halinde kalmasını istemişti. Yine gaz lambaları, yine basit kerevetler. Hiçbir dinsel süsleme yoktu

etrafta.

Cemaatine bakarak, "Bu gece size sevginin ilâhiliğinden söz edeceğim," dedi. "Ebedi sevgi, Tanrı'yı menun eden bir şeydir. O bize birbirimizi sevmemizi emrediyor. Çünkü ancak birbirimizi seversek Tanrı'yı gerçekten sevebilmeyi öğrenir, Onun tarafından sevilmeye hak kazanırız.

"Sevgi birçok biçimde ifade bulur. Bağlılık, fedakârlık, görev, şefkat, itaat, vatanseverlik, acıma, ihtiras. Sevginin her türlüsü ilâhidir, ama kadınla erkek arasındaki fiziksel zevkin yoğunluğu, Yüce Varlığa kutsal bir dua gibidir."

Peder Kristos konusunu yaklaşık yirmi dakika boyunca geliştirdi. Kullandığı dil zarifti. Ama dinleyicileri onun düzüşmekten söz ettiğinin bal gibi farkındaydılar. Öne eğilmiş, dikkat kesilmiş, tek kelime kaçırmamaya uğraşıyorlardı.

O gece çok bağış toplandı.

Kalabalık dağılırken Pearl Gibb'in yanına kısa, tombul bir adam sokuldu. Hemen hemen tümüyle keldi. Sararmış dişlerinin arasında kalın, yakılmamış bir puro tutuyordu.

"Pederi görmek istiyorum," dedi.

Pearl onu süzdü. Ekose elbisesi ısmarlama dikilmişti. Mokasen pabuçları pırıl pırıldı. Ceketini iliklememiş olduğundan, gömleğindeki işlemeli LBT harfleri görünüyordu.

"Ne konuda?" diye sordu Pearl.

"Özel bir konu." Adamın sesi hışırtılıydı. "Floria'daki Billy Feinschmecker'i tanıdığımı söyle ona."

Pearl arka odaya girip haberi bildirdi.

"Billy Feinschmecker mi?" diye gülümsedi Peder Kristos. "Hâlâ sağ mı o? Bu adam nasıl bir şey?"

Kadın, "Galiba bal tutanlardan," dedi. "Her yanından mafya fışkırıyor. Ama parası bol. Koluna Rolex takmış."

"Pekâlâ, getir içeri," dedi Kristos. "On beş dakikaya kadar çıkmamışsa, gel, bana bir toplantıya katılacağımı hatırlat."

"Tamam."

Kel adam içeri alındı. Hemen papaza bir kartvizit uzattı.

"Lemar B.Tumulty," diye tanıttı kendini. "Kişisel temsilci."

Peder Kristos, "Kişisel temsilci ne demek?" diye sordu. "Acente mi yani?"

"Öyle bir şey, Peder. Ama daha fazla bir şey."

"Billy Feinschmecker'i mi tanıyorsunuz?"

"Tabii. Ne zaman o taraflara yolum düşse uğrar, onunla oyun oynarım. Biraz da çene çalarız."

"Nasıl kendisi?"

"Uğraşıyor. Topallayarak yürüyor. Titriyor da. Ama hâlâ hiç sustuğu yok."

"Evet," dedi Kristos. "Billy öyledir. Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Tumulty?"

"Mesele benim size yardımcı olmam. Biraz oturabilir miyiz?"

"Buyurun, ama fazla vaktim yok. Bir toplantıya katılmam gerek."

"Tabii öyledir. Puroyu yaksam rahatsız eder mi?"

"Evet, eder," dedi Kristos.

"Pekâlâ." Adam bozulmamıştı. "Yakmam o zaman. İçecek bir şey var mı burada?"

"Biberli votka."

"Onu hiç denememiştim. Ama bir bakalım."

Peder Kristos açtığı şişeyi ona uzattı. Tumulty bir yudum aldı, sulanan gözlerini kırpıştırdı. "Bunun pil asidi falan olmadığından emin misiniz?" Ama şişeyi masaya koymadan ön-

ce bir yudum daha aldı.

"Önerdiğim anlaşma şöyle, peder: Ben müşterilerimi temsil ederim. Çoğu sahne mesleğindedir. Onlara gerçek paranın nasıl kazanılacağını öğretirim. Şu sıra elimde üç şarkıcı, bir rock grubu, iki egzotik dansöz, bir akrobasi grubu, bir de Olimpiyat sporcusu var. Hep geleceği olanları alırım ve onlarla yakın ilişki içinde çalışırım. Brütten yüzde otuz alırım, pazarlığım yoktur, ama yine de onların işine gelir, çünkü beni tuttuktan sonra brüt kazancı iki katına çıkmayanını hiç görmedim. Sizin için de aynı şeyi yapabilirim."

Peder Kristos votka şişesinden koskoca bir yudum aldı. "Teşekkür ederim, ama ilgilenmiyorum."

"İlgilenmeniz gerekir, peder. Sizi milyoner yapabilirim."

"Nasıl yaparsınız bunu?"

"Kilise dediğiniz bu ahırla başlarım. Herhalde buranın bu acayipliği ilginç olur diye düşünüyorsunuz. İsa'nın doğduğu ahır gibi, ha? Boşverin böyle şeyleri! İnsanlar böyle bir yere gelince, burası neye lâyıksa o kadar para bağışlarlar. St.Patrick kilisesine gidip o yaldızları görünce, kat kat kâğıt paralar çıkar ceplerinden. Güzel bir yer gerek size. Belki St.Patrick gibi değil, ama çekici ve rahat bir yer. Gelenlerin fareden, hamamböceğinden korkmayacağı bir yer. Havalandırma da ister. Bu gece ter döktüm içerde. Ha, vaazınız da yamandı. Kulağa çok ahlâki gibi geliyordu ama azgınlar bayıldı. Mestettiniz onları."

"Teşekkür ederim," dedi Kristos.

"Bir şey değil. Ama sizin burada işlettiğiniz, derme çatma bir sanayi. Dışarısı araba dolu. Her yana park etmişler. Asfalt döküp park sayaçları dikseniz altın madeni gibi para akıtır. Hem, niye kitap yazmıyorsunuz siz? **Peder Kristos'tan**

Her Konuda Dualar gibi bir şey. Kalın kitap olması gerekmez. Ama deri taklidi kırmızı plastikle ciltleyin, şu kapıda sattırıp para kırın."

"Güzel fikirler," diye kafasını salladı papaz.

"Ne biçim çalıştığımı anlayabildiniz mi?" Tumulty şişeye uzandı. "Bunlar şu anda aklıma gelenler. İlk yapmanız gereken şey, kilisenize bir isim vermek. Ne isterseniz. Hiç fark etmez. Başında 'kutsal' kelimesi veya o anlamda bir şey bulunsun. İnsanlar bayılır buna. Sonra kiliseyi kamu yararına çalışan kâr amacı gütmeyen kuruluş olarak kaydettirirsiniz. Vergi yok o zaman. İşte böyle milyoner olunur. Sizin bir ilâhiyat okulundan diplomanız ya da bir belgeniz falan var mı? Eh, önemi yok. California'da bir düzine yer biliyorum. Çerçevelenmiş parşömenleri elli dolara satıyorlar."

"Bu konuyu enine boyuna düşünmüş olduğunuzu görüyorum."

"Biraz eğildim üzerine. Peder, ben uydurma bir sanatçı değilim. Yüzde otuzuna karşılık çok şey veririm. Ama bakın, en iyisini daha söylemedim. Bir kere doğru dürüst bir kiliseniz oldu mu, her şeyiniz yasal ve ortada, eyaletle, federal ruhsatlarla falan derdiniz kalmadı mı, bu sefer sizi yerel radyo istasyonunda konuşturmaya başlarız. Bedava. Belki haftada bir, Pazar sabahları. Bahse girerim, devamlı bir dinleyici kitlesi edenirsiniz. Bu sefer **Peder Kristos Saati** telif haklarını girer. Esas para oradadır. O iş iyi giderse, televizyona yöneliriz. O işte kaç para olduğunu size söylememe gerek yoktur herhalde. Gelen mektupları açmak, çekleri bankaya götürmek için ordu dolusu adam tutmanız gerekecektir. Nasıl geliyor bunlar kulağa?"

"Bir içki daha buyur," dedi Kristos. Şişeyi Tumulty'ye itiyordu. Sonra adamın koca yudumlar alışını seyretti.

"Eee?" dedi adam elinin tersiyle ağzını silerken. "Ne diyorsunuz? Sizi şöhret ve para yolculuğuna çıkarmamı ister misiniz?"

Peder Kristos yavaşça, dikkatle konuştu. "Bay Tumulty, bu önerdiklerinizi gerçekten yapabileceğiniz konusunda zerre kadar kuşkum yok. Son derece heyecan verici fikirleriniz var ve hepsi de uygulanabilecek şeyler... ama bir sorun var."

"Ya? Nedir o?"

Papaz öne eğildi, dosdoğru adamın gözlerine baktı. "Buna inanmak size zor gelebilir ama benim servet toplamaya hiç hevesim yok. Şu hayatımdan çok memnunum. Evet, burası yoksul, salaş bir kilise ama beni dinlemeye gelenler lüks bir dekor beklemiyor ve istemiyor da. Buraya Tanrı'nın yeryüzündeki havvarisinin sözlerini duymaya geliyorlar. Onlara sevgiyi, inancı, Tanrı'nın isteğini anlamayı öğretiyorum. Cemaatim küçük, ama sırf kişisel çıkarım için kalabalığı artırmak niyetinde değilim. Paranın benim için hiç önemi yok. Bana yetecek kadar yiyeceğim, içeceğim, giyeceğim var. Her sabah uyandığımda, Tanrı hizmetinde bir gün daha geçirebileceğim için seviniyorum. Hayır, Bay Tumulty, ben şöhret ve servet istemem. Tek istediğim, Tanrı'nın sevgisine lâyık olmak."

Adam birden ayağa kalktı. "İyisiniz siz," dedi. "Gerçekten iyisiniz. Billy Feinschmecker söylemişti ama şimdi ben de inandım. Kartım elinizde, Peder. Fikrinizi değiştirirseniz, ya iki satır yazın, ya da bir telefon açın. İkimiz birlikte büyük şeyler yapabiliriz."

O gittikten sonra Pearl'le Agnes odaya girdiler, üçü biberli votkayı bitirip yenisini açtılar, gece topladıkları bağışı saydılar. Altı yüz doları biraz geçiyordu.

Sonra hazır aldıkları piliç paketlerini açtılar, geceyarısın-

dan sonraya kadar yiyip içtiler. Pazar öğleden hemen sonra Washington'a doğru yola koyuldular. Bu sefer arabayı Peder Kristos kullanıyordu. Yanındaki yolcu koltuğuna Nick kıvrılmıştı. İki kadın arkadaydı.

O gece Peder Kristos çalışma odasındaki koltuğa yayılıp oturdu. Bacakları açıktı. Emily Mattingly karşısına çömelmiş, oyluklarının arasına eğilmişti.

Adam onun saçlarını okşayarak, "Yavrum," dedi, "bugün kiliseden dönerken yolda, cemaatimle konuşmadığım zamanlar nasıl onlara yol gösterebileceğimi düşündüm. Bari bir kitap yazayım, dedim. Küçük, zevkli bir şey. Belki kırmızı deri kaplı, sayfa kenarları yaldızlı. **Peder Kristos'dan Her Durum İçin Dualar** diye isim koyarım herhalde. Yarın matbaayla temas edip böyle bir kitabın kaça malolabiceğini öğrenir misin?"

Emily başını salladı, adam onun başını daha sıkı tuttu.

"Bir şey daha," dedi. "Otopark sayaçları satan bir şirket var mıymış, ona da bakar mısın?"

7

Yaz boyunca Başkanın yiyecek–paylaşım planıyla ilgili tartışmalar daha kızıştı, daha öfkeli bir hale geldi. Yabancı uzmanlara göre Vietnam savaşından bu yana Amerikan kamuoyunun böylesine hizipleştiği görülmemişti.

Tahmin edilebileceği gibi, Başkanı'ın programını destekleyenler daha çok siyahlar, İspanyol asıllılar, Asya'dan gelme göçmenler, sendika üyeleri, kayıtlı yoksul ve evsizler, bir de liberal görüşlü seçmenlerin varlıklı olanlarıydı. Ama herkesi

en çok şaşırtan, sol saflara milyonlarca fondamantalist'in toplanması olmuştu.

Bu dindar insanlar genellikle sağcı olurdu. Tutucu görüşlerini, kürtajdan okullarda dua edilmesine kadar her konuda sergilerlerdi. Ama Hawkins'in yiyecek–paylaşım planı bu dindarları galvanize etmişe benziyordu.

Köşe yazarlarından bazıları, Başkan'ın planının yol açtığı garip ittifaklar ve yakınlaşmalar üzerinde yorum yaptı. Eğer liberallerle fondamantalistler arasındaki bu işbirliği sürerse, yaklaşan ara seçimleri büyük ölçüde etkileyebilirdi.

İşte Başkan Yardımcısı Trent'in kafasını meşgul eden de bu ihtimaldi.

"Kızıllar dincilerle elele ve verdi," diyordu karısına. Sesinde tiskinti vardı. "Büyük milletimizin yaptığına bak."

"Evet, hayatım," dedi karısı onu yatıştırmak istercesine. Bir yandan örgüsünü örüyordu. "Ama eminim ki biraraya gelişleri yalnız bu olay için geçerlidir."

"Bundan o kadar da emin olma. Hatırı sayılır bir seçmen ordusu oluşturabilirler." Kaşlarını çatıp başını kaldırdı. "Ne örüyorsun sen?"

"Kaşmir bir atkı." Matilda kaldırıp gösterdi. "Beğendin mi?"

"Çok güzel. Ama kaşkol takmam, bilirsin. Çok zibidi görünür."

Kadın gizli gizli gülümseyerek, "O halde Noel armağanı olur," dedi. "Birisine. Samuel, bir yudum bir şey içmek hoş olacak sanırım."

"Harika bir fikir. Brandy mi?"

"Ah, sana söylemeyi unuttum. İçki satan dükkân yeni bir şey lanse ediyordu. Biberli votka. Ben de bir şişe aldım."

"Votka mı?" diye bağırdı Trent. Afallamıştı. "Rus malı mı?"

"Korkarım öyle, hayatım. Ama çok lezzetli. Bir denemek ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Sesi sert çıkıyordu. "Ben bildiğimiz California Brandy'sinden içerim."

Kalkıp içkileri getirdi, sonra sönük şöminenin karşısında durdu, dirseğini mermer rafa dayayıp bacaklarını çaprazladı.

"Matilda," dedi düşünceli bir sesle. "Siyasal geleceğimi bir hayli düşünüyorum."

"Bundan eminim, Samuel."

"Sanırım Hawkins'le Kristos arasındaki ilişkiye Amerikan halkının dikkatini çekme çabalarım büyük bir başarıyla sonuçlandı."

"Elbette öyle."

"Tabii Oberfest'in büyük katkısı oldu. Sezar'ın hakkını Sezar'a verenlerdenimdir ben. Ama her şeyi ben planladım ve bu tatmin edici sonuca ben getirdim. Şimdi tüm ülke, hatta dünya, bu dinci fanatiğin Beyaz Saray politikaları üzerindeki etkisinin farkında."

Karısı, "Samuel," diyerek başını kaldırıp ona baktı. "Bence Başkan'ın yasası Kongre'den geçecek ve yasalaşacak."

Trent ciddi bir sesle, "Matilda," dedi. "Bu konuda vardığın yargının kusurlu olduğunu sana açıkça söylemek zorundayım. Yiyecek bağışı yasası geçmeyecek. Çiftçiler lobisi öldürecek onu."

"Yine de ona karşı çıkman akıllılık olmaz bence."

"Karşı çıkmak niyetinde değilim," dedi Trent. "O konuda kamuoyuna hiçbir açıklama yapmadığıma dikkatini çekerim. Ama beni en çok ilgilendiren, bunun ilerde partiye yapacağı

etkiler. 'Tüm iyi insanlar partinin yardımına bugün koşmalıdır' düsturu bence ilk ortaya çıktığı kadar şimdi de geçerli."

"Ben kimsenin o sözü gerçekten söylediğine inanmıyorum," dedi Matilda. Bir yandan votkasını yudumluyordu. "Bence o cümle daktilo yazmasını öğrenirken kullandıkları bir kalıp."

"Eh, ne demek istediğimi biliyorsun. Eyalet parti başkanları ve bağışçılardan küçük bir grupla toplanıp sorunu tartışmayı da epeydir düşünüyorum. Peder Kristos'un oluşturduğu tehlikeyi görebilecek birkaç sağduyulu adam hâlâ var."

"Bence onun etkisini abartıyorsun."

"Abartmıyorum," dedi Başkan Yardımcısı ateşli ateşli. "Ben **hiçbir** şeyi abartmam. Sana diyorum ki o traşsız kaçık Beyaz Saray'ın iç politikasını hemen hemen kendi başına yönetiyor. Hawkins'i parmağında oynatıyor. Bu durumun devam etmesine göz yumarsak, ara seçimleri kaybedebiliriz, parti yirmi yılda onarılamayacak zararlara uğrayabilir. Hepsi de kendini aziz sayan bir herif Tanrı'yla arasında kırmızı telefon bağlantısı olduğunu iddia ediyor diye."

Karısı bir an ona garip garip baktı. "Sana onunla Lenore Mattingly'nin evinde tanıştığımı söylemiştim," dedi. "Bende çok dürüst ve içten bir adam etkisi bıraktı."

"Saçma! Karın Deşen Jack da içtendi. Dünyayı fahişelerden arındırmak istiyordu."

Matilda örgüsünü kenara koydu, ayağa kalktı, bara yürüdü. Bardağına biraz daha biberli votka aldı, birkaç da buz attı.

"Seni anlıyorum," dedi kocasına sert bir sesle. "İlk amacın Peder Kristos'un faaliyetlerini duyurarak Hawkins'i gözden düşürmekti. Kristos'un halkın gözüne batmasını pekâlâ sağ-

ladın. Bu sefer de Başkan'la ilişkisinin partiye zarar vermesinden korkuyorsun. Öyle bir şey olsa bile, Hawkins'in oylarının azalması senin kendi siyasal kariyerine yardımcı olmaz mı?"

"Partiyi kaçıklar devralırsa olmaz. Kenara çekilip de partiyi hiç yıkanmayan bir ayının devralmasına seyirci kalamam. Herif belki de emirlerini Kremlin'den alıyordur."

"Bu sefer iyice saçmaladın," dedi Matilda.

Birbirlerine ateş saçan gözlerle baktılar. İkisi de iyi terbiye almış insanlardı. Hiç seslerini yükseltmez, birbirlerine bağırmazlardı. Ama şu anda aralarında anlaşmazlık çıktığını, hemen hemen kavga etmekte olduklarını biliyorlardı. Düzeyi yükselen ihtirasları onlarda şok yarattı. Hemen hemen zevk sayılacak yoğunlukta bir şok.

Trent taş gibi bir sesle, "İzninle tekrar edeyim de, niyetimi yanlış anlaman gibi bir ihtimali ortadan kaldıralım," dedi. "Ben bütün ömrümü, bu ulusu yönetmeye en lâyık gördüğüm partinin ilkelerine ve inançlarına sadık kalarak geçirdim. Şimdi o örgüt, yarının akıllı, palavracı, 'İsa'ya koşun' deyip duran birinin tehdidi altında. Bunu mücadelesiz kabul etmem. Hayatımı, kaderimi, şerefimi verdiğim partinin gecekondularda oturan süprüntülerin, toplumdan itilmiş budalaların, devlet gemisini sağ salim yönetemeyecek soysuzların yuvası haline gelmesine iznim yok."

Matilda Trent, "Öf, sen doğru düşünemiyorsun," dedi. Sonra tartışma yeniden alevlendi.

Peder Kristos'la bir sonraki buluşmasında Bayan Trent papaza kocasının planlarını anlattı.

8

Selofan gökyüzünde şişirilmiş bir güneş canl canldı. Ama denizden esen rüzgâr havayı biraz serinlettiği için öğlende bile kazak gerekiyordu. Maine kıyısının bu kısmı bir kaya yığını sayılırdı. Dağların dövdüğü kayalar. Açıklarda ise deniz sanki düzmüş gibi görünüyor, dumanlı bir ufakta yok olup gidiyordu.

Kocaman gri bir ev vardı. Tepenin üzerindeydi. Kemerler, minareler, yuvarlak pencereler, salonlar, uzun bir masa ve toprak doldurulup sadunyalar dikilmiş küçük bir iç avlu.

Bir yazlık ev, ABD'nin İngiltere Büyükelçisine aitti. Ama Başkan Ailesi burayı iki haftalık tatilleri için ödünç almışlardı. Bayramı izleyecekti tatil. Eve onlarla birlikte Başkan'ın özel maiyeti ve Maine güvenlik kuvvetlerinden ekipler de gelmişti.

Başkan'la Bayan Hawkins büyük yatak odasına yerleşmişlerdi. George'la Çavuş Dennis McShane daha küçük bir odayı paylaşıyorlardı. Diğerleri daha da ufak odalara tıkılmışlardı. Ama maiyetin çoğu, bu arada basın temsilcileriyle fotoğrafçılar, en yakın kasaba olan Bear's Head'in tek moteline yerleşmiş bulunuyorlardı.

Salı sabahı, bahçede servis yapılacak öğle yemeğine bir saat kala, George'la muhafızı geziye çıktılar. Kayalık tepelerden aşağıdaki yola kadar çıkıntılar raf gibiydi. Ormanlıktı buraları. Çocuk bu yabanıl doğaya hayranlık duyuyordu. Alt kısımlardaki çalılar arasından beklenmedik renkli çiçekler fışkırması inanılır gibi değildi.

Çavuş McShane kamuflaj üniforması giymişti. Kemeri,

çizmeleri kompleydi. George'un üzerinde aynı üniformanın minyatürü vardı. Üstelik başına da plastik bir miğfer geçirmişti. Belinde lastikten yapılma, taklit bir av bıçağı göze çarpıyordu. Oyuncak tüfeğinin tetiğini çektikçe etrafa kıvılcımlar saçılmaktaydı.

Belli belirsiz patikada yavaşça ilerlediler. Deniz piyadesi orman keşiflerinin inceliklerini anlatıyordu çocuğa. Kırık dallara basma, ağaç dallarının yüzünü çizmesine izin verme, gözlerin hep hareket halinde olsun, birkaç dakikada bir dur, kuşkulu sesleri dinle.

George önden gidiyordu. Tüfeğini ateşe hazır pozda, önünde tutmaktaydı. On dakika kadar, tedbirli adımlarla ilerlediler. Orman çevrelerinde sıklaşıyordu. Ev görünmez olmuştu. Dalgaların sesi de duyulmuyordu artık. Birden tombul bir sincap patikanın ortasına deli gibi sıçradı. Çocuk tüfeğini doğrultup iki kere kıvılcım sıktı ona.

Hayvan çalılara kaçtı, McShane önleyemeden çocuk da onun arkasından atıldı. Birkaç saniye geçmeden görünmez olmuştu. Şaşıran muhafız onun peşinden gitti. Bir yandan "George! George, geri dön!" diye bağırıyordu. Bir dizi fidanın arasından geçti, asmaları, dalları yolundan çekti, devrik kütüklere takılıp tökezledi, suratını alçak dallar yırttı.

"George! George!" Dennis'in sesine umutsuzluk sinmeye başlıyordu. Ama çocuk görünürlerde yoktu. Durup dinledi. Ses yok. Telaşlı aramasına yeniden başladı. En kötü ihtimallerden korkuyor, kendini savaş divanını verilmiş, görevi ihmalden yargılanır görüyordu.

Hâlâ çocuğun adını haykırarak birkaç genç fidanın daha arasından geçti, düşmek üzereyken zor tuttu kendini. Kayalık bir yerin tepesindeydi. Dipte de Başkan'ın oğlu sırüstü serilmiş yatıyordu.

McShane galiz küfürler sıralayarak kayalardan aşağıya indi, çocuğun üzerine eğildi. Görünürlerde kanama yoktu. Ama George'un gözleri kapalı, vücudu hareketsizdi. Neyse, göğsü inip kalkıyordu bari. Kolları, bacakları da sağlam gibiydi.

"George?" dedi asker... ama cevap alamadı.

Çocuğa hiç elini sürmeden kayalara tekrar tırmandı, bin zorlukla patikaya dönmeyi başardı. Kemerini belinden çekip bir dala astı, işaret olarak bıraktı. Sonra gerisin geri, eve doğru koşmaya başladı.

Ondan sonra olaylar hızla gelişti.

Bear's Head'den cankurtaran çağrıldı.

Başkan'ın helikopteri Bangor havaalanında bekliyordu. Ona Bear's Head'e gelmesi emredildi. Lisenin futbol sahasına inecekti.

Çavuş McShane, Başkan'ın özel doktoru ve iki gizli servis görevlisiyle birlikte uçuruma döndü.

Gazetecilere Başkan'ın oğlunun kazada yararlandığı söylendi. Durumu henüz bilinmiyordu.

George kendine gelmiş değildi. Ama ağzının köşesinden sürekli kan sızıyordu. Doktor iç kanamadan korkmaktaydı. Çocuğa şok tedavisi uyguladı, pıhtılaştırma iğnesini hazırladı.

McShane bulabildiği en güçlü adamlardan bir ekip kurdu. Ellerinde baltalar, kürekler, kazmalarla yola koyuldular, ormandan patikaya yol açmaya başladılar.

Bangor'daki hastanelerden biri, önemli bir travma hastasına hazırlanmak üzere talimat aldı.

George'un Walter Reed hastanesindeki özel doktoruyla en sevdiği hemşire hemen Andrews havaalanından uçağa at-

layıp Bangor'a yöneldiler.

Başkan'ın oğlu, hâlâ baygın, bir sedyeye yatırıldı, üzerine battaniyeler örtüldü, uçurumdan dikkatle çıkarılıp cankurtarana taşındı. Annesiyle babası helikopterde onun yanındaydılar.

Bangor'da helikopteri bir başka cankurtaran karşıladı, çocuk acele hastaneye ulaştırıldı.

Yapılan muayenede daha önceki teşhis doğrulandı. Düşme çocukta bir takım çürüklere yol açmış, kemikleri kırılmamıştı. Ama besbelli iç yaraları vardı. Fena halde kan kaybediyordu. Doktorlar ameliyat düşünmekteydiler.

Salı günü, akşam 9:46'da, Başkan telefonun başına yürüdü, Peder Kristos' aradı.

Telefon çaldığında papaz çırılçıplak yatağa serilmiş, içkiden sızmış durumdaydı. Yerde boş bir votka şişesi yatıyordu. Odanın içi bayat seks kokularıyla doluydu. Yerinden mahmur mahmur kalktı, telefonu açtı.

"Peder Kristos?"

"Evet."

"Bir dakika lütfen. Başkan arıyor."

"Peder Kristos?"

"Evet, baba, buradayım."

Hawkins ona olanları anlattı. "Kanamanın duracağı konusunda güvence vermiyorlar. Belki ameliyat gerekir diyorlar."

"Hayır," dedi Kristos. "Buna izin vermeyin."

"Oğlum ameliyatsız iyileşecek mi?"

"Evet. Kanama duracak ve çocuk iyi olacak."

"Teşekkür ederim." Başkan'ın sesi boğuktu. "Size inancımız tamdır. Karının ebedî şükranlarını yolluyor."

Peder Kristos telefonu kapattı, titreyerek doğruldu, tuva-

let masasına yürüyüp aynada kendi yüzünü inceledi. Saçları, bıyıkları, sakalı yapış yapıştı. Dudakları çatlamıştı. Cildi kurumuş terlerle kaplıydı. Oyluklarının iç kısımlarında kırmızı ısırık izleri doluydu.

Pantolonunu bulup titreyen elleriyle kemerini belinden çekti, çıkardı, eline doladı, doladı, parmaklarını kapatınca kemerin ucu, tokayla birlikte sarktı.

Tekrar aynanın karşısında durdu. Alevli bakışları kendi gözlerine dikilmişti. Kemerle kendini dövmeye koyuldu. Bir omzundan arkaya, sonra öbür omzundan arkaya. Toka sırtının derisini yarıp duruyordu. Ama fazla da acıtmıyordu. Yetmezdi bu kadarı.

Darbeleri daha hızlandı, daha sertleşti. Deri şakırtısı, metal kesikleri. Sonunda... neden sonra... kanı akmaya başladı. Kendini hemen hemen huşû içinde kırbaşlıyordu. Kolu kalkıyor, iniyor, yine kalkıyordu. Tokanın kesikleri derinleşti, Kristos acının o ceza zevkini tattı.

Sessizce dövüyordu kendini. Dudakları kurt sırıtması gibi dişlerinin üzerinden geriye çekilmişti. Bağırmıyor, inlemiyor, düzenli bir tempo içinde devam ediyordu. Sağ omuzundan, soldan, sağdan, soldan. Yarıklarla dolu sırtı sırılsıklamdı artık. Derisi parça parça olmuştu. Kolunu kaldıramayacak hale gelinceye kadar devam etti buna. Bacakları da titremeye başlamıştı.

Sonunda diz üstü çöktü. Yatağın yanındaydı. Elleriyle lekeli çarfaşları kavradı, başını eğdi. Dua etti. Bağışlanmayı dilemiyor, merhamet dilemiyor, Tanrı'dan iyilik dilemiyor, bir tek o çocuğun yaşaması için dua ediyordu.

9

Tollinger ömründe İdare Âmirini bu kadar hırçın görmemişti.

"Bu tüy dikti işte," diye köpürüyordu Folsom. "Bak, George'un iyileşiyor olmasına ben de seviniyorum. Herkes seviniyor. Ama patron bu işi Peder Kristos'un yaptığına kesinlikle inanıyor. Oysa George o sıra Maine'de, Peder ise Washington'daydı. Sen nasıl açıklarsın bunu? Şehirlerarası inanç tedavisi mi?"

"Şef," dedi John. "Bir kere inanç tedavisini kabul ettiniz mi, uzaktan da yapılabileceğini kabullenmeniz gerekir."

"Ama sen kabul etmiyorsun, ha?"

"Hayır, etmiyorum. Bence George şanslı bir çocuk. Fazla ağır yaralanmamış. Ameliyat edilmeden de, Peder Kristos dua etmeden de iyileşecek durumdaymış."

"Patrona bunu söylemeye kalkma sakın," dedi Folsom acı bir sesle. "Seni kaptığı gibi pencereden atar. Oğlunun hayatını Peder Kristos'a borçlu olduğuna kesinlikle inanmış. Karısı da öyle. Onları bu inançlarınnan caydırmak kimsenin elinden gelmez. Bence şu anda yapılabilecen en iyi şey Peder Kristos'u unutup, yiyecek–paylaşım planında bir zarar değerlendirmesi planlamak."

"Yasa geçmeyecek, öyle mi?"

"Geçmeyecek," dedi Şef tiksintiyle. "Deac'le öğleden sonra Capitol'e gidip kafa saydık. O yasanın zerre kadar şansı yok. Yenilginin utancını yaşamaktansa, bence Patron haber salıp işi komitede öldürmeli. Ama o ille oylamaya çıksın istiyor. Belki de Peder Kristos'un bir dua mırıldanıp herkese olumlu

oy verdireceğini sanıyor. Amma iş!"

Tollinger kendi odasına döndüğünde bu duyduklarından sersemlemişti. Kafası her zaman düzenli çalışan biriydi ama şu sıra Peder Kristos'la ilgili düşüncelerine hakim olamıyordu. İlk başta, Jennifer'i inandırdı diye ona öfke duymakla başlamıştı. Oysa şimdi duyguları çok daha karmaşıktı. İçine biraz da korku karıştığını utanarak kabullenmek zorundaydı.

Masasında bir mesaj buldu Tollinger. Marvin Lindberg telefon etmiş, Alexandria'da bir numara bırakmıştı. Tollinger nota baktı, acaba ne âcil durum çıktı da bu eski FBI ajanı Beyaz Saray'ı aramaya kalktı, diye düşündü. Ama Lindberg'i telefonda bulduğunda adamın sesi hiç de telaşlı değildi.

"Birkaç haftadır kentteyim," dedi. "Postamı elden geçiriyorum, yol yorgunluğumu atıyorum. Acaba buluşabilir miyiz, diyordum. Ne zaman vaktin varsa. Önemli bir şey yok. Yalnızca konuşmak için."

"Tabii yaparız," dedi Tollinger yavaşça. "Bak, gece hava iyi olacak sanırım. Benim eve gelsene. Izgaraya bir iki biftek atarız. Pek iyi aşçı değilimdir ama biftekleri yakmadan pişirebilirim."

"Kulağa iyi geliyor," dedi Lindberg. "Sekiz dolaylarında falan mı?"

"İyi olur. Ne içiyorsun bugünlerde?"

"Alka Seltzer."

"Aferin sana," dedi Tollinger.

Yolda markete uğrayıp iki iri New York bifteği aldı, salata tezgâhından bir kutu karışık yeşil salata kaptırdı, iki koca kutu patates cipsi seçti, Lindberg'e soda, kendine Molson aldı. Alışveriş neşelendiriyordu onu. Ev sahipliği yapmaya da hevesliydi.

Spring Valley'e varlığında ilk yaptığı iş bir duble martini karıştırıp içmek oldu, keyfi daha da yerine geldi. Elbiselerini çıkarıp kimonosunu, içine de siyah dik yaka kazağını giydi. Ondan sonra hazırlıklarına başladı.

Evin arka tarafında, yerleri seramik kaplı bir balkon vardı. Arka bahçenin çimenlerine bakıyordu. John oraya çıkıp ızgarayı hazırladı, kömürleri ateşledi, sonra biraz kararmalarını bekledi. Bifteklerin üzerlerine sarmısak tozu ekti, salatayla, patatesleri cam kâselere boşalttı, sofrayı kurdu. Bu arada martinisi bitmişti ama ikincisini hazırlamadı.

Lindberg sekizi beş geçe geldi. Yorgun ve süzgün bir hali vardı. Yüzü solgundu. Yanakları çöküktü. Ama gözleri parlak ve yeterince canlıydı. Balkondaki koltuğa çökerken memnun memnun iç geçirdi, Tollinger'in ızgaradaki biftekleri çatalla çevirişini seyretti.

"Sana şu son birkaç aydır neler yediğimi söylesem kusardın," dedi. "Tatma duyuma gerçekten olmayacak işkenceler ettim."

"Güney eyaletlerinin ünlü yemeklerine ne olmuş ki?"

"Herhalde kayboldu o sanat. Ben hiç bulamadım."

"Biftek çok mu pişsin yoksa az mı?"

"Bana şu hali iyidir. Beklerken biraz atıştırsam gücenir misin?"

"Tabii ki hayır. İstediğin zaman soda falan da al. Hepsi şu kovada. Hava güzel."

Gerçekten de güzeldi. Ilıktı. Böcekleri uzak tutmaya ancak yetecek tatlı bir rüzgâr vardı. Koca bir mehtap, bulutsuz gökte yer alıyordu. Sarmısağın ve ızgara etin kokusu da güzelliğe katkıda bulunuyordu.

"Parayı zorluk çekmeden aldın ya?" dedi Tollinger.

"Sorun çıkmadı. Yaman bir kovalamacaydı. Sonuna kadar zevk aldım doğrusu."

"Şu etleri yerken onu konuşalım. Ben bir şarap içiyorum. Seni rahatsız etmez, değil mi?"

"Tabii eder," dedi Lindberg. "Birini içiyor görmek, tadını hatırlamak... Ama buna dayanmayı öğrendim. GÜn be gün alıştım. Sen aldırma, doldur, iç şarabını. Ağzını fazla şapırdatmamaya çalış, yeter."

John tabakları etin yanına getirmeyi akıl etti, tersini yapmadı. Bir keresinde eti masaya taşırken çatalın ucundan yere düşürmüşlüğü vardı. İki tabağa da servis yaptı, sonra şişeyi açıp şarabını doldurdu.

"Hâlâ Alkolden Kurtulma Derneğine gidiyor musun?" diye sordu konuğuna.

"Hımm, evet," dedi eski FBI ajanı. Bir yandan etini kesiyordu. "Yolculuk sırasında her gittiğim kentte, eğer derneğin bir şubesi varsa, mutlaka bir toplantılarına uğruyordum. Hey, bu çok lezzetli."

"Hardal falan ister misin?"

"Yo, böyle güzel. Bak, Peder Kristos'la ilgili karanlık bir şey bulamadığıma üzgünüm. Çok uğraştım, ama son mektubumda dediğim gibi, yasal açıdan adam temiz görünüyor. Bu durumda dünyanın parasını yok yere harcamış oldun."

"Öyle değil," dedi Tollinger. "Raporların bize bilmediğimiz çok şeyi açıkladı. İyi fon bilgileri onlar. Adamın esas mekanizmasını açıklıyor."

Ajan ağzına patatesleri tıkarken, "Hım–hımmm," dedi. "Adam pek yükseliyor, değil mi?"

"Evet."

"Başkanla sıkı fıkı, Oval Büroya gidip Beyaz Saray politi-

kası konusunda öğütler veriyor. Madam Olga'nın çadırında iskambil falı bakarak hayata atılan bir eski karnavalcı için fena değil, ne dersin?"

"Büyük aşama yapmış."

"Biraz aşırı bana sorarsan," dedi Lindberg. "Birinin sopayı o herifin kafasına indirmesi şart."

"Kimin? Ve nasıl?"

"Bir yolu olmak zorunda. Herhalde benim bu konudaki görevim bitti... değil mi?"

"Korkarım öyle. Mükemmel bir iş başardın ama daha fazla araştırma yapmaktan bir şey çıkmaz. Şu ara adamın peşinde yeterince gazeteci var zaten. Hangi gazeteyi hangi dergiyi alsan onunla ilgili bir yazı mutlaka var."

"Evet," dedi Lindberg. "Ama belki ben onu yine de gözden kaçırmam."

Tollinger ona merakla baktı. "Niye isteyesin böyle bir şey yapmayı?"

"Şey... gırgır olsun diye."

Yemeklerini bitirip sandalyelerini masadan arkaya doğru ittiler.

"Biraz dondurmam var," dedi John. "İster misin?"

"Hayır, sağol. Ama kahve olsa hoşuma gider."

"Nescafe ama."

"Ben hep ondan içerim zaten."

"Buzlu kahve tercih eder miydin?"

"Öff, bu harika bir fikir. Koyu olsun."

Tollinger mutfağa geçti, iki uzun bardakta kahveyi biraz kaynar suyla eritti, sonra üstlerine buzları atıp soğuk su doldurdu. Son anda kendininkinden bir yudum aldı, içine bir damla konyak kattı. Buzlu kahveleri balkona getirdi.

Lindberg de bir yudum aldı. "Ah, harika!" dedi. "İşte bu benim kalemime kurşun doldurur. Sen kendinínkine brandy kattın, değil mi?"

"Nereden bildin?"

"Kokusu geliyor. Brandy çok kokar. İçkiyle sigarayı bırakalı koku duyum da yüzde yüz güçlendi."

Karanlıkta sessizce oturdular, gecenin tadını çıkardılar. Komşunun bahçesinden ani bir kahkaha duyuldu. Hayat devam ediyor, birileri onun tadını çıkarıyordu.

Tollinger, "Peder Kristos'u deşmeye devam etmek istemen beni meraklandırdı," dedi.

Lindberg, "Kendime iş yaratmaya uğraşıyor değilim," deyiverdi hemen. "Beni yanlış anlama. Kendim için yapacağım."

"Ama **neden**?"

"Uzun hikâye."

"Bütün gece vaktim var."

"Yıllar öncesine dayanıyor. Ben ajandım. Wichita bürosunda. Herifin biri altı yaşında bir kız çocuğunu kaçırdı. Dört eyalet dolaştırdı. Yol boyu hep ırzına geçti. Sonra kızı boğdu, cesedini lokma lokma parçaladı, eski gazetelere sardı. Paketleri Little Rock'da ayrı çöp bidonlarına attı. Onu sonunda Memphis yakınlarında, terkedilmiş bir ambarda bulduk. Silahını at, dedik. Luger taşıyordu. Ellerini kaldır, dışarı çık, dedik. Söyleneni yaptı, ben de onu vurdum. İyi vurdum hem. Üç tane göğsünden. Eşkenar üçgen gibi. Öbür polisler, FBI'cılar ve yerel memurlar, herifin Luger'i bana çevirmiş olduğuna yemin ettiler, iş kapandı."

Tollinger tedirgin, kıpardandı. "Hiç pişman oldun mu?" diye sordu.

"Asla," dedi Marvin Lindberg. "Daha sonra başka vakalarla karşılaştık. Kimisi bundan daha beterdi. Kafamda bir sonuca vardım. Yasa karşısında herkes eşit olabilir ama bazı insanlar gerçekten kötü. Kalıtımın ve çevre etkisinin bununla hiçbir ilgisi yok. Kendileri kötü doğuyor, kötü yaşıyor ve kötü ölüyor."

"Günahkâr olarak mı doğuyorlar?"

"Belki. Her neyse, bazı kimselerin yaşamayı hak etmediğine karar verdim, o kadar basit."

"O zaman mı başladın içmeye?" John bunu çok alçak sesle sormuştu.

Lindberg ona derin derin baktı. "Bazen fazla akıllısın," dedi. "Aslında içkiyi karım ölünce arttırdım asıl. Ama ne olursa olsun, FBI sonunda beni attı. Bir gece Baltimore'un çirkefi içinde uyandım. Leş gibiyim. Soyulmuştum tabii. Pabuçlarımı bile almışlardı. Bu içkiyle kendimi öldürmekte olduğumu biliyordum. Bu korkuttu beni. Ertesi gece Alkolden Kurtarma Derneğine gittim, ondan beri içmiyorum. Romantik mi hikâyem?"

"Pek sayılmaz," dedi Tollinger. "Romantikten çok... acı."

"Alkolden Kurtarma Derneğini biraz bilir misin?"

"Pek sayılmaz."

"Çok güçlü dinsel temelleri vardır. Şişeyi gerçekten yenmek istiyorsan, senden güçlü bir varlığa kesinlikle inanmak zorunasın. Dernek herhangi bir din veya mezhebe bağlı değildir ama Tanrı'ya inanmanı veya Onu anlamanı ister. Herhalde sana zırva geliyordur... ama bende iyi sonuç veriyor, seni temin edebilirim."

"Önemli olan o," dedi Tollinger.

Lindberg buzlu kahvesini bitirdi, buzları çiğnemeye koyul-

du. "Bunlarla canını sıkmamın nedeni, Peder Kristos konusunda neler hissettiğimi anlayasın diye. Tanrı'yı gerçekten kabul etmek benim hayatımı kurtardı. Bunun ticaretini yapıp para kazanan birini hoş göremem."

John, "Devam etmeden önce," dedi. "sana tam bir agnostik olduğumu söylemem gerek."

"Herkesin fikri kendine," diye başını salladı Lindberg. "Ama Kristos'u izleme işim bittiğinde, herifin birinci sınıf sahtekâr olduğunu anladım. Hayatta en önemli olan şeyi, inancı alıyor, para kazanmak için kullanıyor... bir de kadınlarla yatmak için. Ona göre din de karnaval oyunlarından biri gibi."

"Vay canına!" dedi Tollinger. "Bu iş senin gerçekten kanına dokunmuş, değil mi?"

"Nefret ediyorum heriften. Bir süre izleyeceğim onu. Ne mal olduğunu teşhir edebilecek duruma gelene kadar."

"Ya? Bunu nasıl yapmayı umuyorsun?"

Ajan bir süre sessiz kaldı, Tollinger acaba hiç mi cevap veremeyecek diye merak etti. Sonunda Lindberg bir soda daha açtı, bir yudum aldı, dirseklerini oyluklarına dayayıp öne eğildi.

"Çenemi sıkı tutacağıma güvendin," dedi. "Herhalde senin de bir sırrı saklayabilceğine güvenmem gerek. İşte sana bir hikâye daha. Bununla benim doğrudan bir ilgim yok. Sen Diego bürosunda çalışan bir başka ajandan dinledim. Bir dolandırıcıyla karısını ilgilendiriyor. Yaşları otuz beş dolaylarında. Yakışıklı, iyi giyinen insanlar. Dul kadınlara sahte yağlar satarak, vapur gezilerinde hileli kâğıt oyunları düzenleyerek iyi para kazanıyorlar.

"Bir kızları var. Arkadaşımın dediğine göre su katılmadık orospu. Yaşı on beş ama uzun boylu, güzel vücutlu bir şey.

Makyaj yapıp gece elbisesi giydi mi, yirmi bir yaşında bir genç kadın gibi yutulabiliyormuş. Bu insanlar bildiğimiz eski oyunun bir varyasyonunu uygulamaya başlamışlar.

"Aile kalkıp kongre düzenlenen bir otele geliyormuş. Kızları kokteyl barına iniyor, orta yaşlı bir kongre delegesinin gözüne batmaya çalışıyormuş. Adamlar tabii yarı hazır... Herbiri ne müthiş bir sevgili olduğunu kanıtlama peşinde. Kız balığı yakalayınca annesine bir haber uçuruyor, sonra adamın odasına çıkıyormuş.

"Anneyle baba kızın ve herifin donlarını indirmesi için on dakika zaman tanıyor, sonra otel odasınının kapısını yumruklamaya başlıyorlarmış. Kıracağız diye bağırarak. İçeriye girince anne hemen kızının doğum sertifikasını ortaya çıkarıp gösteriyor, baba da sahte polis kimliğini ortaya atıyormuş. Kongre delegesi reşit olmayanları baştan çıkarmakla suçlanıyor yani."

"Bütün patırtı sona erince, enayi herif genellikle üzerinde ne kadar nakit varsa veriyor, hatta ne borçlanabilirse onu da bunlara uçlanıyormuş. Kaymak gibi gidiyormuş işler. Kurban başına iki yüz dolardan başlıyormuş aldıkları. Bir keresinde üç bin dolar bile almışlar. Aile batı kıyısında bir o yana, bir bu yana dolaşıp duruyormuş. Hep kongre otelleri. Bir yılı aşkın süre iyi para toplamışlar."

"Sonunda yakalanmışlar mı?" diye sordu Tollinger.

"Neden sonra! Kurbanlardan bazıları, akılları başlarına gelince cesaretlerini toplayıp şikâyet etmişler. Yavaş yavaş büro bunlara dosya tutmuş, eşkâlleri belirlenmiş. Tekrar San Diego'ya döndüklerinde kızın barda tavladığı adam, bana bu hikâyeyi anlatan adammış. FBI ajanı yani."

"Harika," dedi Tollinger. "Ama bunun Peder Kristos'la ne ilgisi var?"

Lindberg ona yine garip garip baktı. "Onu bu yolla çökerteceğim," dedi. "Dolandırıcıyı dolandıracağım. Bak, ben bu işi iyice düşündüm. Kristos'un üç zayıf yanı var: para hırsı, votka doymazlığı ve kadınlara şehveti. İlk ikisi için pek bir şey yapamam ama sanırım üçüncüsüyle yakaların onu. Duyduğuma göre fermuarını kapalı tutamıyormuş. Onu yaşı küçük biriyle basacağım. Sanırın o yemi yutar. Ama kongre delegeleri gibi para verip kurtulamaz. Anne şikâyetini gazetelere duyurur. Kristos gümbür gümbür çöker."

Lindberg arkasına yaslandı, sodasını kavruluyormuş gibi içti. "Eee?" dedi. "Ne diyorsun?"

"Zor," dedi Tollinger. "Ama tutarsa etkili olur."

"Yoo, tutacaktır." Lindberg'in sesinde güven vardı. "Bazı ayrıntılar, pürüzler düzeltilmeli, ama anneyle kızı buldum bile. Rollerine çok iyi uyuyorlar. Bilgisayar daha iyi eşleştirme yapamazdı."

"İşi yapmak için para mı alacaklar?"

"Tabii."

"Bana planını bu yüzden mi anlattın? Parayı bulmamı mı istiyorsun?"

"Şahsen senin değil. Temsil ettiğin insanların."

"Kaça patlar?"

"İki bin avans. İş foslasa bile, iki bin anneyle kızın olacak. Başarılırsa beş bin daha. Ben para istemem. Doyum duygusu yeter."

Tollinger, "Galiba bir brandy'ye daha ihtiyacım var," dedi.

Mutfağa geçti, boşalan kahve bardağına konyak koydu, hemen içti. Gergin halinin yok olduğunu gözlemledi. Acaba bu melankolinin nedeni, düşünce adamıyken eylem adamı olma-

ya geçişten mi kaynaklanıyor, diye merak etti.

Balkona döndü.

"Pekâlâ," dedi. "Yapalım."

10

Bayan Mattingly'nin oturma odasında buluştular. Peder Kristos en geniş koltuğa oturmuş, diğerlerine o delici bakışlarıyla bakıyordu.

First Lady oradaydı. Sağında Jennifer Raye oturuyordu. Lu–Anne Schlossel, Lenore Mattingly'yle aynı kanepeyi paylaşmaktaydı. Emily Mattingly kırmızı kadife yastıklı koltuğu seçmişti.

Kristos bir şey yiyip içmiyordu ama bayanlara çay ve bisküvi servisi yapıldı. Agnes Brittlewaite ciddi bir tavırla yapıyordu ikramları.

Lu–Anne, Agnes'in odadan çıkmasını bekledi, sonra konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Kötü haberci olmak hoşuma gitmiyor, Bayan Hawkins, ama yiyecek–paylaşım yasasının kötü durumda olduğunu Başkan'a söyleyebilirsiniz. Komitede biz kabul edeceğiz, sonra oylamaya çıktığı anda reddedilecek. Senato'daki duruma gelince, duyduğuma göre komiteden bile çıkmıyormuş."

"Kocam üzülecek," dedi Bayan Hawkins kaygılı bir sesle. "Ben de öyle. Kurtarmanın bir yolu yok mu? Öyle çok aç insan ihtiyaç içinde ki!"

"Doğru," diye karşılık verdi Schlossel. "Ama çiftçiler lobisi canımıza okudu."

Raye, "Çok iyi örgütlenmiş, iyi finanse edilen bir kampan-

ya yaptılar," diye ekledi. "Gazete ilanlarını, TV duyurularını hepiniz görmüşsünüzdür. Yasanın reddini, aile çiftçiliğini korumak için istiyorlar. Bugünlerde gıdanın çoğunu milyonlarca dolarlık holdinglerin ürettiğinden söz etmiyorlar. Aslında bu yasadan o holdingler korkuyor. Kârları azalır diye."

Emily, "Haksızlık bu!" diye patladı. "Çocuklu ailelerin kuyruklarda çorba beklediğini resimlerde görüyorum. Bir lokma ekmek derdi. İçimden ağlamak geliyor."

Annesi, "Biz şahsen ne yapabilirsek yaparız," dedi. "Eşimiz dostumuz da katkıda bulunur. Ama özel yardımların bir yararı yok. Ülkede yirmi milyon aç insan bulunduğunu daha geçen gün okudum. Düşünebiliyor musunuz? Yirmi milyon!"

First Lady, "Peder Kristos," dedi. "Yasanın kabulüne yardımcı olabilecek bir öneri geliyor mu aklınıza? Ne de olsa, kamuoyu yoklaması bize insanların çoğunun yasayı desteklediğini gösteriyor."

Kadınların hepsi beklenti dolu bakışlarını ona çevirdiler. O yavaş yavaş gözlerini kapadı. Hepsi sessizce beklediler. Belki dua ediyordur diye. Sonunda gözlerini açtığında bakışlarının daha da yoğunlaştığını gördüler.

"Yasa kabul edilecek, hemşireler," dedi o ifadesiz sesiyle. "Açlar doyurulacak. Size vaad ediyorum."

Genel hava hafifleyiverdi, kadınlar rahatlamış gülümsemelerle birbirlerine baktılar.

Bayan Hawkins, "Bunu kocama söyleyebilir miyim?" diye sordu.

"Evet," dedi Peder Kristos. "Babaya başaracağını söyleyin. Merhamet girişimi kutsanacak."

Birden ayağa kalktı. Siyah ipek tünik, altın haç, pırlanta yüzük, altın bilezik parıldadı.

"İlâhi takdir bu," dedi. "Ebedî Koruyucu çocuklarını besleyecek. Tanrıya güvenin, inancınız ödüllendirilir. Şimdi sizden ayrılmam gerek, çünkü Tanrı'nın emirlerini yerine getirmek için yapmam gereken çok şey var. Temsilci Schlossel, benimle gelir misiniz lütfen?"

Lu–Anne şaşırarak kalktı, mantosunu çantasını toparladı, papazın peşi sıra odadan çabucak çıktı. Merdivenleri de onun arkasından çıkıp yukardaki dairesine yöneldi. Kristos çalışma odasındaki büyük masayı işaret etti, sonra kapıyı sürgüledi. Yatak odasına geçti, elinde kristal sürahi içinde votkayı ve iki kadehi taşıyarak döndü.

Kadın alaycı bir sesle, "Tanrı'nın emirlerine böyle mi uyuyorsun, Peder?" dedi.

"Yardımcı oluyor." Kristos gülümsemiyordu.

"Bana az lütfen," dedi Lu–Anne. "Mecliste gece oturumu var."

Kristos onun bardağına biraz koydu, sonra kendininkini doldurdu. Koltuğunu biraz daha yaklaştırdı.

Lu–Anne, "Aşağıda bize söylediğin şey..." dedi. "Yasanın kabul edileceği... buna gerçekten inanıyor musun, yoksa inançlılara umut vermek için bir hokus–fokus muydu?"

"Kabul edilecek."

Lu–Anne içkisinden bir yudum aldı. "Onu kabul ettirdikten sonra da herhalde Potomac nehri üzerinde yürüyeceksin."

Kristos buna aldırmadı. "Ben seninle başka bir şey konuşmak istiyorum," dedi. "Başkanın yasası için uzun ve yorucu çalışmalar yaptın, bu yüzden bilmeye hakkın var. Başkan Yardımcısı Trent benim düşmanım. Hawkins üzerinde kötü etkim olduğuna inanıyor."

"Bu sır değil ki! Trent hakkındaki dedikoduları aylardır duyuyorum."

"Ama duymadığın, Trent'in beni mahvetmek için tüm eyalet parti başkanlarıyla toplantı yapacağı."

"Öyle mi?" Kadın ona garip garip bakıyordu. "Peki sen nasıl öğrendin bunu? Gökten ses mi geldi?"

Kristos votkasından koca bir yudum aldı. "Gazetecilerin 'adı açıklanmayan kaynak' dedikleri tür bir yerden," dedi. "Trent partiye olanlardan hoşlanmıyor. Partiye azınlıkların ve 'deliler' dediği kimselerin hakim olacağını düşünüyor."

"Hayatını çalışarak kazananları kastediyor. Ona parası miras kaldı."

"Her neyse, toplantının amacı parti kodamanlarını ikna edip Başkanlık seçimlerinde Hawkins'i değil, Trent'i desteklemelerini sağlamak."

Schlossel içkisini diktiği gibi bitirdi.

"Onun hırsı aklından fazla," dedi. "Ama bu sefer şansı büyük, onu kabul etmem gerek. Eğer ara seçimlerde parti ayvayı yerse... ki bütün uzmanlar öyle olacak diyor... herkes suçu üstüne atacak birini aramaya başlayacaktır ve Abner Hawkins de doğal kurban olacaktır."

Peder Kristos bardağını tekrar doldururken, "Dahası var," dedi. "Eğer Trent parababalarından yeşil ışık alırsa, derhal istifa da edebilir. O zaman Hawkins'e, kukla oldu, partinin yararlarını özel çıkar gruplarına feda etti diye saldırmaya başlayabilir."

Schlossel ona şaşkın bakışlarla baktı. "Sen gerçekten sihirbazsın," dedi. "Trent mi istifa edecek? Emin misin?"

"Büyük ihtimalle."

Kadın bunu bir an düşündü. "Evet," dedi sonunda.

"Trent'in açısında, mantıklı tabii. Seni de kurban diye kullanacak. Yiyecek yasası reddedilince Trent'in durumu daha da güçlenir."

"Ama yasa reddedilmeyecek."

"Sen öyle diyorsun. Ama nasıl kabul ettireceksin?"

"Seçimlerden sonra birkaç ay bekleyeceğim, ondan sonra Başkan'a yiyecek–paylaşım yasa taslağını geri çekip Kongre'ye bir yenisini sunmasını önereceğim. İkinci taslak da birincisinin aynısı olacak, ama içinde çiftçi destek fiyatları da bulunacak."

Schlossel'in gözleri irileşti. Sonra birden ayağa fırladı, Peder Kristos'u kucakladı, dudaklarından öptü.

"Ah, seni dâhi!" diye bağırdı. "Ne harika bir fikir! Yasa kuş gibi geçer o zaman. Çiftçiler kendi ceplerine daha fazla para akıtan bir yasaya nasıl itiraz edebilirler?"

Papaz, "Ben bir çiftçi ailesinin çocuğuyum," dedi. "Ve hükümetin de elindeki yiyecek fazlasını bedava dağıtmasından yanayım. Ama bu olay, çiftçilerin ter dökerek elde ettikleri ürünün fiyatını mahvetmemeli. Doğru olmaz."

"Hak veriyorum," diye başını salladı Lu–Anne. "Bak, eğer bir kamu yönetim görevine adaylığını falan koymak istersen ilk önce bana heber ver. Güzeller güzeli papaz! Harikasın! Ama, söylesene bana, Hawkins'e yasa taslağını düzelttirmek için neden seçim sonrasına kadar bekliyorsun? Bu işi hemen yapsa, parti seçimlerde açık farkla kazanabilir."

"Çünkü partinin kaderi beni ilgilendirmiyor," dedi Peder Kristos soğuk bir sesle. "Seçimleri kaybetmelerini istiyorum. Çünkü Samuel Trent'in Başkan Yardımcılığından istifa etmesini istiyorum. Hawkins ancak ondan sonra değiştirilmiş taslağı yollamalı. O zaman da, kabul edilecektir. Hawkins yine

partinin adayı olacaktır."

"Yani başka bir ifadeyle, Trent'i ezmek istiyorsun, öyle mi?"

"Öyle. O adam Tanrıdan yana değil."

Lu–Anne sevinçle güldü. "Tanrıdan yana değil, ha? Bir politikacıyı mahvetme sebebi olarak duyduğum en güzel söz. Dostun olduğuma, düşmanın olmadığıma seviniyorum. Dostunum, değil mi?"

"Evet," dedi. Kristos kurt gibi sırıtarak. "Değerli bir dost."

"O halde ne bekliyoruz?" Lu–Anne kalktı, onu elinden yakaladı, yatak odasına doğru çekti. "Dostluğumuzu damgalayalım. Yatakta dehşetmişsin diye duyuyorum."

Ufacık vücudu sırf kemik, tandon ve kastı. Güçlüydü. Teni de siyah kadife gibiydi.

"Ne meme var, ne kalça," dedi papaza. "Ama kuru değilim. İstediğin kadar sert davran. Bükülürüm ama kırılmam."

Adama sarıldı, vücudunu yokladı.

"Bu ne?" eli Kristos'un karnındaki yara izine değmişti.

"Bıçak kavgası."

"Ya bunlar?" Bu sefer sırtındaki yaralardaydı. Kabuk kabuktu o yaralar. "Sanki kırbaçlanmış gibisin."

"Evet."

"Ne biçim Tanrı adamısın?" diye somurttu Lu–Anne. "Eh, haydi gel, sihirbaz. Biraz sihir göster bana."

Lu–Anne başa çıkabiliyordu onunla. Dişe diş. Şeytansı çırpınışları onları yataktan yere yuvarladı. Kadın onun ağırlığına memnun bir homurtuyla dayandı, saçlarını, sakalını çekiştirdi, kıllı omuzlarını yakaladı, onu kendine daha sıkı yasladı.

"Tanrının!" diye soludu, sonra onun güçlü temposuna dişle-

rini sıkarak, gözlerini yumarak dayandı.

Sonunda tükenmiş durumda, kıpırdamadan yattılar.

Lu-Anne gözlerini açtı, Kristos'un başını elleriyle kaldırıp yüzüne baktı.

"Tanrı benim çobanım," diye fısıldadı. "Yoklukta kalmam."

"Amin," dedi Peder Kristos.

11

New York uçağında Trent üçüncü kere, "Tüm hazırlıklar yapıldı mı?" diye sordu.

"Evet efendim," dedi Oberfest sabırla. "Havaalanında bizi bir limuzun karşılayacak, dosdoğru Bedlington'a götürecek. Benim adıma bir daire ayrılmış durumda. Dolabında içki, kokteyller, buz, purolar, sigaralar da hazır."

Trent kaygıyla, "Belki de yemek vermeliydik," dedi.

"Sanmıyorum, efendim. Yemek akıl dağıtır. Zaten toplantının iki üç saatten fazla sürmeyeceğini kendiniz söylediniz."

"Evet, doğru. Onları ikna etmeme bu süre yeter, ha?"

"Evet efendim."

"Sen barmenlik yapar mısın? Bu adamlar kendilerine servis yapılmasına alışkındır."

"Evet efendim."

"Sana doğrudan soru sorulmadıkça da konuşma."

"Peki efendim."

Bedlington otelindeki süit lüks değildi ama yeterince rahattı. Trent içerinin aşırı sıcak olduğuna karar verdi, Oberfest'e pencereyi açtırdı. Barı gözden geçirdi, şişeleri inceledi.

Votka Amerikan malıydı. Banyoya yeni tuvalet kâğıdı takılmış olup olmadığına da baktı.

"Önemli olan, küçük şeylerdir," dedi Michael'a.

Bundan sonraki yarım saat içinde tek tek gelen dört adam, belki partinin en zengin üyeleri olmayabilirlerdi ama yeterince zengindiler. Parti işlerinde çok faaldiler. Üstelik parti politikaları ve teşkilâtı üzerinde etkindiler. Hepsi kendi servetini kendi yapmıştı. Kullanılmayan gücün elden kaçacağına çoktan karar vermiş kimselerdi.

Birbirlerini tanıyorlardı tabii. Oberfest içkilerini ve purolarını verince dördü aralarında şakalaşmaya başladılar. Trent bu şakaların sporcu soyunma odalarına daha çok yakışacağı kanısındaydı.

Adamların adları Weisbard, Nugent, Packinhouse ve Whitman'dı. Dördü de dev holdinglerde baş yönetici pozisyonlarındaydılar. Şakalar biraz dinince Trent ayağa kalktı, tüm dikkatlerin kendisine yönelmesini bekledi. Sonra iki kere provasını yaptığı konuşmasına başladı. İlk seferinde Matilda'nın karşısında prova etmişti. Karısı, "Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" diye sormuştu ona.

"Önce geldiğiniz için teşekkür ederim," diye başladı konuşmasına. "Herbirinizin ne kadar meşgul insanlar olduğunu biliyorum. Ama sizinle konuşmak istediğim konu o kadar önemli ki, gizli bir toplantı uygun olur diye düşündüm."

Ondan sonra onlara zaten bildikleri şeyleri anlattı. Kamuoyu yoklamalarına göre Kasım ayındaki seçimlerde partinin Senato'daki çoğunluğu kaybetmesinin beklendiğini, Temsilciler Meclisindeki çoğunluğun da ancak on on beş kişilik bir farka ineceğini anlattı. Bu yetmiyormuş gibi partinin üç dört valilik ve pek çok başka yerel görev kaybedeceğini de ekledi.

"Bu kötü durum bir tek kişinin kusuru!" diye kükredi. "Abner Randolph Hawkins'in Amerika Birleşik Devletlerinin sözde Başkanı olan adamın."

"Hey, Sam," dedi Nugent, "Bu biraz ağır kaçmadı mı?"

"Ama yerinde," diye direndi Trent. "Başka kimse söylemeyeceksen, ben söylerim. Abner Hawkins partiyi mahvediyor. Hemen bir şeyler yapmazsak, kamu desteği sürekli erozyona uğrayacak, yirmi yıldan önce düzeltilemeycek hale gelecek."

Dinleyicilerinden tepki gelmedi. Yüzlerinde maske gibi bir donukluk vardı. Elinde iki tane ikili olan poker oyuncularına benziyorlardı.

"Bu büyük ülkede aç insanlar mı var?" diye devam etti Trent. "Elbette var. Her zaman olmuştur. Ama bu yersiz plan o sorunu çözemez. Genişletilmiş bir alışveriş pulu programı uzun vadede çok daha etkili olurdu, siyasal tehlikeleri de olmazdı."

Başkanın inanç tedavicisi olduğu söylenen birinin elinde piyon durumuna düştüğünü herkesin artık bildiğini söyledi. Söz konusu adam sarhoşun, kadın düşkününün biriydi. Ve şu ara ülkenin iç politikasını dikte ediyordu.

Trent öfkeden boğularak, "Bu Peder Kristos bir sahtekâr, bir dolandırıcı, bir şarlatan, bir **hırsız**!" Ama yine de Oval Büroya girebiliyor, Lincoln Odasında yatabiliyor. Sonunda Beyaz Saray'a bir şeytan sokulduğunu bütün ulus anlayacak."

Packinhouse, "O noktada haklısın, Sam," dedi, sönen purosunu yaktı. "Bizim kulüpte herkesin tek konuştuğu, Peder Kristos'un First Lady ile yatıp yatmadığı."

"O tür sözler sürüp gidecek," dedi Trent. "Bu yönetim herkese maskara oluncaya kadar. Başkan Yardımcısı olarak Baş-

kanın politikalarına aktif destek vermenin görevim olduğunu biliyorum. Ama bugün sizi buraya çağırışımın bir nedeni, artık bu desteği sağlayamacağımı söylemektir."

Bir sessizlik oldu, Oberfest kadehleri tekrar doldurup yeni purolar ikram etti. Trent ilk içkisini eline aldı. Brandy ve soda. Ama yalnızca bir yudum içti.

Nugent ona düşünceli gözlerle bakarak, "Sam, işe çok karamsar bakıyorsun," dedi. "Büsbütün haksızsın demiyorum, ama durum senin dediğin kadar da kötü değil bence. Belki içimizden birileri Hawkins'le konuşmalı, onu silkinip kendine gelmeye ikna etmeli."

"İmkânsız!" Başkan Yardımcısının sesi kesindi. "O da, karısı da, Peder Kristos'un iki kere oğullarının hayatını kurtardığına inanıyorlar. Onun aleyhinde tek kelime duymak istemiyorlar."

"Pekâlâ," dedi Packinhouse. "Sanıyorum sorunun ciddi olduğu konusunda hepimiz görüş birliği içindeyiz. Çözüm ne?"

Samuel Trent derin bir soluk aldı. İşte zamanı gelmişti.

"İnsanda habis ur varsa, tek çaresi ameliyattır," dedi. "Partinin Abner Hawkins'den mümkün olduğu kadar çabuk ve acısız biçimde kurtulmasını öneriyorum. Gerçekleri görecek cesaretimiz olmalı, baylar. Hawkins belli ki tek dönemlik bir Başkan. İki yıl sonraki Başkanlık seçimleri için şimdiden iyi bir aday aramak gerek."

"Örneğin sen mi?" diye sordu Weisbard.

Samuel Trent gururla, "Evet, ben," dedi. "Sizi sahte tevazu numaralarıyla kandıracak değilim. Kendimi mantıklı bir insan sayarım, uzun yılların tecrübesine sahibim. Ayrıca, seçmen yaşıma geldiğimden bu yana sadık bir parti üyesiyim. Para, zaman ve enerji olarak partiye bağışlarım az değildir.

Beni tutanlar kalabalıktır. Özellikle Boston'da. Hatırlatmama gerek yok, bir hayli sahşi servetim var, ön seçimlerimle ilgili giderlerin büyük kısmını kendim finanse edebilecek durumdayım."

Dört adam birbirlerine baktılar.

"Sizden ricam," diye devam etti Trent, "kendime çizdiğim yolu genel hatlarıyla onaylamanızdır. Bu onay olmadan başarıya ulaşamayacağımı itiraf etmekten kaçınmam. Ama ne olursa olsun sebat edeceğimi de söylemem gerek. Bu söylediklerime kesinlikle inanıyorum ve Başkan Yardımcılığı görevinden istifa etmeyi de ciddi bir şekilde düşünüyorum."

Bu sözler beklenen etkiyi gösterdi. Dört dinleyicisi bardaklarını kaldırıp içkilerini bitirdiler.

Nugent, "Ciddi misin, Sam?" diye sordu.

"Ömrümde bundan ciddi olmadım. Düşmanlarım beni çok şeyle şuçlamışlardır ama hiçbir zaman iki yüzlü dememişlerdir. Bu yönetime güvenim ve saygım kalmamışsa, o yönetimi savunmaya ve desteklemeye devam edemem."

Packinhouse, "Kimler biliyor bunu?" diye sordu.

"Bir tek karım. Şimdi de siz. Ve özel yardımcım."

"Sam," dedi Weisbard anlayışlı bir sesle. "Otele girerken lobinin yan tarafında sessiz bir kokteyl salonu gördüm. Acaba senden ve yardımcından yarım saat kadar oraya inmenizi rica edebilir miyiz? Biz burada yalnız başımıza bir tartışırız, senin söylediklerini değerlendiririz, tepkimizin ne olacağını kararlaştırırız. Umarım gücenmezsin."

"Elbette gücenmem," dedi Samuel Trent. Ama tabii gücenmişti. "Sizi anlıyorum. Michael, benimle gel lütfen."

İkisi süitten çıkınca dört adam ayağa kalktılar, pencereyi biraz daha açıp puro dumanlarının çıkmasını sağladılar.

Weisbard, "Palavraları çıkarırsanız, aslında dedikleri mantıklı," dedi.

Nugent, "Ama kazanabilir mi?" diye sordu. "Meteleksiz olduğu halde kazanan birini, kaybeden bir zengine tercih ederim."

Packinhouse, "Herif budalanın biri," diye yargısını bildirdi.

Whitman ilk defa konuştu. "Katılıyorum," dedi. "Budala... ama **bizim** budalamız."

12

Oberfest, Marchuk'un arabasının ön koltuğunda oturuyor, ceviz ön paneldeki radyoya ateş saçan gözlerle bakıyordu. Orada bir tape-recorder olduğundan emindi. Trent'in New York toplantısı hakkında anlattığı her şey kaydediliyordu.

Rus sabırsız bir sesle, "Bitir hikâyeni," dedi. "Herhalde arkası vardır."

"Sonra yukarıya döndük, Trent'e kararlarını bildirdiler. Tam kabul sayılmazdı ama red de değildi. Ne yapmak istiyorsa yapmasını söylediler ona. Çok açık konuştular. Seçimlerin sonucu belli olana kadar, destek sözü veremeyeceklerini anlattılar. Parti kaybederse, Trent de istifa edip sapkasını ringe atarsa..."

"Şapkasını ringe atmak mı? Ne demek o?"

"Başkan adayı olmak demek. Bunu yaparsa, kamuoyu tepkisi de iyi olursa, dört adam Trent'e destek sağlayacaklarını hemen hemen belirttiler."

"Anlıyorum," dedi binbaşı. "Demek ki Başkan'ı yalnız bırakacaklar. Bu iğrenç adam için Başkan Hawkins'i terkedecekler."

"Doğru bildin."

"Çok cesaret kırıcı."

"Eh, Başkan Yardımcısı güçlü bir konuşma yaptı. Hem Başkan'a o papazın akıl öğretmesi onların da bozulmasına yetiyor. Trent'in ne kadar dayanıklı olduğunu bu yüzden görmek istiyorlar."

"Hoşlanmadım," diye yakındı Marchuk. "Trent ülkenizdeki kızıl düşmanlarının hepsine yaranacaktır. O günler gerilerde kaldı diye umuyordum."

Oberfest memnun, "Gerilerde kalmadı," dedi. "Hawkins'in yiyecek–paylaşımı yasası reddedilince Trent yine puan kazanmış olacak. Çiftçilerin oyu da onun olacak."

"Partiyi bilerek sağa çekmek mi istiyor sence?"

"İnansan iyi edersin."

Rus derin bir soluk çekti. "Bunların hepsini bildireceğim. Varsın Moskova'daki büyük beyinler düşünsün," dedi. "Bizim tepkimizin ne olacağına onlar karar versin. Bu arada sen Trent'in planlarını bana hep bildir. Beyaz Saray'daki John Tollinger'le temasların devam ediyor mu?"

"Evet. Yarın bürosuna uğrayıp sana söylediklerimi anlatayım diyordum."

"İyi. Başkan'ın adamları, Trent'in ihanetini bilmeli."

"İnan bana, hiç süpriz olmayacak onlara."

13

Ekim sonu rüzgârı kuzeybatıdan uğuldayarak esiyor, za-

yıf bir güneş bulutlar arasından yüzünü gösteriyordu. Yolda fazla trafik yoktu. Marvin Lindberg eski püskü Buick'ini, kabak lastiklere, tangırdayan bağaj kapağına aldırmaksızın zorluyor, zorluyordu.

Tollinger, "Bence bu hurdayı çayıra salma zamanın gelmiş," dedi. "Senin için de, herkes için de bir tehlike bu artık."

"Yerine Mercedes veya BMW mi alayım?" diye sordu Lindberg. "Ben de istemez miyim? Peder Kristos yeni bir Scorpio alabiliyor ama ben alamam."

Tollinger onayladığı ve finansmanını üstlendiği çılgın projenin hiç değilse uygulamasını eski FBI ajanına bırakmaktan yanaydı. Ama bunun korkaklık olacağına karar vermişti sonunda. Ayrıca eğer plan başarılı olursa, Kristos'un düşüşüne tanık olmayı da istiyordu.

Arabanın arka kanepesinde Bayan Tessie Lapchick'le kızı Judy oturuyorlardı. Anne aşırı şişman bir kadındı. Çirkin bir suratı, arı kovanını hatırlatan kınalı saçları vardı. John'la tanıştırıldığında, kendisine 'Bebek' denilmesine itiraz etmeyeceğini açık açık söylemişti. Buna karşılık kendisi de ona Jack diyecekti. John nefret ederdi Jack diye çağrılmaktan.

Kızı Judy'nin on beş yaşında olduğuna inanmak zordu. Annesi doğum sertifikasını gösterince, kuşku kalmamıştı tabii. Tollinger kızın boyunu bir yetmiş dört tahmin ediyordu. Elli kilo kadar olmalıydı. Bu kilolarının çoğu göğüslerinde ve kalçasındaydı. Düz, uzun sarı saçları beline kadardı. Yüz hatları, çocuksu masumiyetle yetişkin pişkinliğinin heyecan verici bir karışımını yansıtıyordu.

Kızın kolaylıkla yirmi yaşlarında genç bir kadın olarak yutulabileceğinden John'ın zerre kadar kuşkusu yoktu. Giydiği elbise de bilgiç bir yaş izlenimini artırıyordu. Uzun kollu, dik yakalıydı ama vücuduna ikinci bir deri gibi sarılıyor, gamzeli

dizlerin yedi sekiz santim yukarısında bitiyordu. Çorap yoktu bacaklarında. Biçimli, traşlı, düzgün.

Bayan Lapchick'in intikamcı anne rolü için seçtiği elbise siyah ve boldu. Atlayan yunus biçiminde pirinç bir broşla süslenmişti. Kirli bej poplinden bir de pardesü giymişti. Oysa Judy'nin elbisesini hiçbir şey saklamıyordu. Tollinger kızın içine de bir şey giymemiş olduğunu sanıyordu. Omzuna iri bir süet çanta asmıştı.

Peder Kristos'un kilisesine doğru giderlerken Lindberg iki kadının rollerini son bir kere daha tekrarladı. Onlara sıkı provalar yaptırdığı belliydi. John kadınların konuşmasının kulağa ne kadar doğal ve akıcı geldiğine şaştı, Peder Kristos'un bu tuzaktan asla kurtulamayacağına inancı arttı.

Tütün ambarına diğer arabalarla birlikte vardılar. Ambarın çevresindeki alana asfalt dökülmüş, park yerlerini ayıran beyaz çizgiler çekilmişti.

Marvin sesinde hayranlığa benzeyen bir tonla, "Şu hale bak!" dedi. "Park sayaçları takmış buraya. Tek bir fırsat bile atlamıyor herif."

Park etti, camdan uzanıp sayaca iki tane yirmi beş sentlik attı. Sonra arkadan Judy'nin omuz çantasını ön koltuğa aldı. Torpido gözünden iki elektronik âlet çıkardı, Tollinger'e gösterdi.

"Şu küçük olanı, mikrofon ve verici birleşimi. Menzili üç yüz metre kadar. Pille çalışıyor. Aç–kapa düğmesi. Ses ayarı. bu da alıcı kayıt makinesi. Hoparlörlü. Yine pilli. Doksan dakikalık teypi var. Defalarca denedim, işi görüyor bunlar. Sesi iyi alıyor, fazla parazit de yok. Japon malı tabii."

Alıcılı teypi ön kanepeye koydu, mikrofonlu vericiyi Judy'nin çantasına soktu.

"Ses ayarına dokunma, tatlım," dedi. "Vaaz bitince uzanıp şu düğmeye dokun, çalışmaya başlasın. Sonra Peder Kristos'la görüşmeye çalış, ondan sonrasını biliyorsun."

Judy sıkkın bir sesle, "Tabii," dedi. "Biliyorum hepsini."

"Elbette biliyorsun. Biz buradan dinliyor olacağız. Herif fiziksel eyleme geçerse baskın yapacağız. Korkacak bir şey yok."

"Korkan mı var?" dedi kız. "Ben idare ederim o adamı."

Lindberg, "Bundan eminim," dedi. "Haydi bakalım, içeri. Unutma, vaaz bitince düğmeye basıp çalıştıracaksın. Piller yeni... ama yine de şimdiden açıp bitmesini istemeyiz."

Kız arabadan indi, eteklerini aşağıya çekiştirdi, çantasını omzuna taktı.

"Anne," dedi. "Eve vaktinde dönüp diziye yetişir miyiz dersin?"

Bayan Lapchick, "Video'yu kurup saatini ayarladım," diye karşılık verdi. "Geç bile kalsak kaçırmayız."

Genç kız uzaklaşırken arkasından baktılar. Müritlerin arasına karıştı, kapıdan girip görünmez oldu.

"Vaazları genellikle yirmi dakika sürer," dedi Lindberg. "En çok yarım saat. Kendimizi oyalamamız gerek."

Tollinger, "Ben bir dolaşıp pipo içeyim," dedi.

"Bol bol vaktin var. Bebek'le ben burada kalıp birbirimize aşk maceralarımızla ilgili yalanlar anlatacağız."

"Ah, seni gidi!" dedi kadın.

John park yerinden boş kırlara çıktı. Yerler kurumuş otlarla kaplıydı. Paltosunu giymemişti. Oysa kuzeybatı rüzgârının kış kokan bir yanı vardı. Piposunu dişlerine kıstırmış, bir aşağı, bir yukarı dolaşırken ceketinin yakasını kaldırdı, ellerini pantolon ceplerine soktu.

Hayatın saçmalığına bir kere daha şaşıyordu. Böyle bir akşam geçireceğini en çılgın hayallerine bile sığdıramazdı. Dinci bir kaçığı tuzağa düşürmek için ona yaşı tutmayan olgun bir vücut sunmak! Bu da pezevenkliğin yeni bir biçimi sayılırdı. İnsanın öz–saygısını okşayan bir şey de değildi.

Ama o kendine meslek olarak kamu hizmetini seçmişti. Kimse bu mesleğin temiz iş olduğunu iddia etmiş değildi ki zaten! Amacın yöntemi haklı kılıp kılmadığını tartışmak da, toplu iğnenin topuzu üzerinde kaç tane meleğin rumba yapabileceğini tartışmak kadar yararsızdı. Bunu yıllar önce anlamıştı John.

Kamu hizmeti denilen şey böyleydi işte. Çoğu zaman çoğunluğun çıkarı, azınlığın kazancının yanında ikinci sıraya düşerdi. Memurlarla politikacılar kötü insan olduklarından değil... kötü değildiler zaten. İnsandılar yalnızca.

Bu melankolik düşünceler arasında, zamanın nasıl geçtiğini farketmedi bile. Derken piposu bitti, borusundan gargara gibi sesler geldi. John külü silkeledi, çabucak Buick'e döndü.

Arabada yaklaşık beş dakika kadar beklediler. Gözleri kilisenin kapısındaydı. Birden kapı açıldı, cemaat dışarı akmaya başladı.

"İşte," dedi Lindberg gergin bir sesle. Alıcı teypini çalıştırdı. Kaset plastik kapağın altında ağır ağır dönmeye başladı.

Bir iki dakika sessiz geçti, sonra minyatür hoparlör çıtırdayarak hayata döndü.

"Mikrofonu açtı," dedi Lindberg. "Aferin kıza."

Birçok seslerin karışımı duyuluyordu. Tahta kerevetlere sürtünme sesleri, sonra Judy'nin net sesi. "Afedersiniz, acaba Peder Kristos'la birkaç dakika görüşebilir miyim?" Yalnız olarak. Onunla konuşmam şart."

Sessizlik. Bir kadın sesi. "Burada bekleyin. Vakti var mı, öğreneyim."

Arabada sessizlik içinde oturup içerdeki sahneyi hayallerinde canlandırmaya çalıştılar. Judy sabırla bekliyordu. Dimdik, çenesi yukarda. Yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Ayakları acımaya başlayacaktı neredeyse. Sonunda Pearl Gibbs döndü.

"Peder Kristos sizi şimdi kabul edecek," dedi. "Kısa kesmeye çalışın. Çok önemli bir toplantısı var."

Judy, "Uzun sürmez," diye söz verdi.

Arka odaya girdiğinde papazı ayakta buldu. Bir elini tahta masaya dayamıştı. Üzerinde yine çuval elbisesi vardı. Sarı köpeği ayaklarının dibine kıvrılmıştı.

"Peder Kristos," dedi kız soluk soluğa. "Bu akşamki vaazınızın hayatımın en önemli olayı olduğunu size söylemek istedim."

Adam başını salladı, onu dikkatle inceledi, sonra parmaklarıyla sakalını taramaya koyuldu.

Judy, "Benim kişisel bir sorunum var," diye devam etti. "Sizin gibi birinin anlayış göstereceğini, ne yapmam gerektiğini bileceğini düşündüm."

Adam yine başını salladı, ona sandalyelerden birini işaret etti. Kız çantasını yere bıraktı, oturup bacaklarını üstüste attı. Kısa eteği büsbütün yukarıya sıvanmıştı. Peder Kristos bir başka sandalye çekip onun karşısına, çok yakınına oturdu.

"Nedir sorunun, kızım?" diye sordu.

Kız kucağına koyduğu ellerine baktı, parmaklarını kıpırdattı. "Anlatmaya utanıyorum," dedi sinirli bir gülüşle. "Her halde güleceksiniz bana."

"Gülmem."

"Bakın, ben yirmi yaşındayım... yani gelecek ay yirmi oluyorum ve... henüz bir erkekle birlikte olmadım. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Bakire misin?"

"Evet, öyle. Çok erkek tanırım. Bazıları iyi insanlardır. Akşamları çok geziye çıkarım. Ama çıktığım erkeklerin çoğu benimle yatmak ister. Bilirsiniz. Ben seks konusunda tutucu falan değilim ama korkutuyor bu beni. Yani bu adımı atmak çok önemli. Kız arkadaşlarımın hepsi yapıyor. Böyle hissetiğim için saçmalık ettiğimi düşünüyorlar. Evlenene kadar beklemek istediğimi söylüyorum onlara. Ama asıl sebep, seks fikrinin beni korkutması. Bu duygu normal değil, biliyorum. Korkumu gidermenin bir çaresini biliyorsunuzdur diye düşündüm. Bu gece dediğiniz gibi, erkekle kadın arasında yer alan şey Tanrı'yı memnun eder."

Peder Kristos öne doğru eğildi, uzanıp onun yumuşacık ellerini kendi avuçlarına aldı.

Dışardakiler bu konuşmayı arabada soluksuz dinliyorlardı. Lindberg sesi biraz daha yükseltti.

Tollinger alçak sesle, "Kız rolünü çok güzel oynuyor," dedi.

Lindberg, "Tam prova ettiğimiz gibi," diye övündü.

Bayan Lapchick gururla, "Kızım akıllıdır," diye övündü.

Sonra sustular, küçük kara kutudan gelen sesleri duymaya çalıştılar.

Kristos: "Duyduğun korkunun normal olmadığını söylerken yanılıyorsun, kızım," dedi. "Kadın olsun, erkek olsun, herkeste vardır o korku. Tecrübeyle azalır ama yine de hiçbir zaman tam anlamıyla yok olmaz."

Judy, "Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim," dedi.

Lindberg, "Herif şimdi harekete geçecek," diye mırıldandı.

Kristos konuştu: "Erkekle kadın arasındaki fiziksel yakınlık dinsel bir tecrübedir. Bu yüzden de yarı esrarengizdir. Bilinmeyenden korkmak son derece doğaldır. Ama korkularımız bizi ruhsal zevkin yolunu aramaktan alıkoymamalı."

Lindberg inanamamış gibi, "Ruhsal zevk!!!" dedi. "Düzüşmek mi yani? Ne diyor bu? Niye hamle yapmıyor?"

Judy, "Yani adımı atmam mı gerek demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Kristos cevap verdi. "Yüreğinden ne geçiyorsa, kızım."

Judy yine konuştu. "Seksi düşünmek bile omurgamda ürpertiler yaratıyor. Belki o erkeğin anlayışlı ve yumuşak davranacağından, canımı yakmayacağımdan emin olursam..."

"Harika bir cümle," dedi Tollinger. "Bu söz onu tahrik edecektir."

Kristos cevap verdi. "Çok güzel bir genç kadınsın. Bu sana Tanrı'nın bir armağanı. Değerini bilmelisin. Erkeğin sana uygun olduğundan emin olmadan, benim sözünü ettiğim zevki arama. Vücudun bir tapınaktır. Kutsal bir yerdir. Ancak Tanrı hizmeti yolunda seversen zevki bulabilirsin."

"Kaybettik herifi," dedi Tollinger. Bu yenilgi karşısında öfkesini engellemeye çalışıyordu.

Kristos susmamıştı. "Devam et, çocuğum, Tanrı'nın ihtişamını birlikte paylaşacağın erkeği ara. Korkuları yenmeye çalış, ancak fiziksel sevginin sağlayabileceği şekilde Tanrı'yla bir olmaya bak."

"Bok!" dedi Lindberg bir hışımla. "Çocuk olduğunu anla-

dı. Bak, çocuğum diyor ona. Nereden bildi bunu?"

Kristos yine konuştu: "Artık gitmen gerek çünkü benim Tanrı'ya yapacağım hizmetler var. Seni kutsuyorum. Git ve hak ettiğin mutluluğu bul."

Judy zayıf bir sesle, "Teşekkür ederim, Peder Kristos," dedi.

Yine sürtünme sesleri duyuldu, Judy'nin yüksek topuklarının yerde çıkardığı tıkırtılar geldi. Eski ajan teypi kapattı. Kasvetli bir sessizlik içinde beklediler.

Genç kız kilisenin kapısından çıkıp sıçrayarak arabaya doğru koştu. Elinde ince bir kitap vardı. Buick'e binmeden önce onu gösterdi.

"Bakın bana ne verdi," dedi. "**Peder Kristos'dan Her Durum için Dualar.** Ne güzel, değil mi? Çok şeker adamdı."

"Hımın, öyle," dedi Lindberg. "Orospu çocuğu!"

14

Seçim gecesi Oval Büroya üç televizyon alıcısı getirildi, prizlere takıldı, üç büyük yayın şebekesine ayarlandı. Meşrubat, küçük börekler, tuzlu fıstıklar yan raflara dizildi. Sonuçlar verildikçe not almak isteyenler için bloknotlar da vardı.

Oda yavaş yavaş Başkan'ın yüksek rütbeli yardımcılarıyla dolmaya başladı. Herkese yetecek kadar oturma yeri yoktu ama kimse bundan yakınmadı. Hiçbiri geceyarısından sonraya kalmak niyetinde değildi. İdare Âmiri Folsom, "İdam dediğin ne kadar sürer ki?" diyordu.

Başkan kendi masasına oturmuş, konuşmaları yüzünde

sabit bir gülümseme ifadesiyle dinliyor, pek az konuşuyordu. Arasıra odanın karşı köşesine, Peder Kristos'un siyahlar içinde, duvara yaslanmış durduğu tarafa bakıyordu. Papaz odadaki faaliyeti izlemekteydi. Ama Başkan'ın adamlarıyla konuşmaya kalkışmıyordu.

Seçimden önce yapılan kamuoyu yoklamalarının doğru olduğu zaten anlaşılmıştı. Parti büyük bir yenilgiye uğramak üzereydi.

Gece onda Senatoyu ve üç valiliği kaybettiler, Temsilciler Meclisindeki çoğunluk farkı da on iki kişiye indi. Batı bölgesindeki sayımlar bittiğinde beş sandalye daha kaybedebilirlerdi. Ayrıca belediye başkanlıkları, yargıçlıklar, yüksek görevler kaybettiler. Tam silinmiyorlardı ama ciddi bir gerileme söz konusuydu.

Şakacı sohbetler kara mizaha dönüşmeye başlıyordu. Raflardaki içecekler alkollü olmadığı için oda yavaşça boşalmaya başladı, herkes uzaklaşmaya çalıştı.

Son giden Henry Folsom'du. "Daha iyi günler yaklaşıyor, Başkan'ım!" Garsonlar televizyonları çıkardılar, kimsenin içmediği şişeleri topladılar. Hawkins'le Kristos yalnız kalmıştı odada. Başkan ona yaklaşması için işaret etti, papaz masanın yanındaki koltuğa oturdu.

Hawkins gergin bir gülümsemeyle, "Tanrı verdi, Tanrı aldı," dedi.

Kristos, "Evet, baba," diye karşılık verdi. "Ama o sözün arkası da var. Tanrı'nın adı kutlu olsun, diye bitiyor."

Başkan yorgun bir hareketle alnını ovaladı. "Yenilgiyi ben de bekliyordum ama bu kadar ağır olacağını sanmıyordum," dedi. Ayağa kalktı, odada dolaşıp ışıkları söndürmeye başladı. Buruk bir sesle, "Vergi mükellefinden toplanan paranın

tasarrufu," dedi. Döner koltuğuna çöktü. "Senato'yu kaybetmek demek, korkarım yiyecek–paylaşım yasasının da ölümü demek. Karıma yasa kabul edilecek demişsiniz, duydum. Ama bu durumda nasıl kabul edileceğini düşünemiyorum."

"Kabul edilecek," dedi Peder Kristos. "Sırası gelecek."

"Keşke sizin kadar güven duyabilseydim."

Karanlıkta sessizce oturdular. Başkan masasının parlak yüzeyine bakıyor, bir kurşun kalemle oynuyordu.

"Baba," dedi Peder Kristos sakin bir sesle. "Bu geçici bir üzüntü, o kadar. Siz inanç sahibi bir insansınız. Cesaret ve sebat sahibisiniz. Bunu biliyorum. Bu kötü haberin sizi sarsmasına izin vermemelisiniz. Daha yapılacak çok güzel işler var. Tüm çocuklarınız gibi ben de inanıyorum size. Haklılığın gücü var sizde."

Başkan koltuğunda doğruldu, papaza baktı. "Teşekkür ederim. Yine her zamanki gibi haklısınız. Bu darbenin beni yavaşlatmasına izin veremem. Kongre'deki ve basındaki düşmanlarım, etkimi kaybettiğimi ileri sürerler o zaman. Yaptıklarımdan sonuç alamadığımı söylerler. Ama ben silahlarımı elden bırakmamak, mücadelemi sürdürmek istiyorum. Bu mevki hâlâ ülkenin komuta mevkii."

Peder Kristos öne doğru eğilip ona yoğun bakışlarıyla baktı. "Yiyecek–paylaşım yasasını desteklemeye devam edin," diye öğüt verdi. "Ülkeyi dolaşın. Açlarla konuşun... karınızın yaptığı gibi. O yoksulların durumunu her Amerikan evine anlatın. Bu arada bir televizyon konuşması daha yapın, federal hükümetin düşük gelirlilere binlerce konut yapabilmesi için yasa isteyeceğinizi duyurun. Son olarak, bir komite tayin edin, ülkenin köprülerini, yollarını, barajlarını, su yollarını, yani sistemimizi işler durumda tutan tüm fiziksel varlıkları-

nı en iyi onarıp restore etmenin yollarını araştırsın."

"Altyapıyı."

"Evet. Ben çok seyahat ettim. Ülkenin yeni içme suyu sağlanmasına, yeni çöp imha yöntemlerine ihtiyacı olduğunu size rahatlıkla söyleyebilirim. İnsanların daha temiz, daha güvenli, daha sağlıklı bir vatan istemesini ancak siz sağlayabilir, onları ancak siz teşvik edebilirsiniz."

"Peder Kristos, her dediğinize katılıyorum. Ama bu önerdiklerinizin politik açıdan imkânsızlığını ortaya koyacak bir düzine sebep geliyor aklıma. Size göre inanç dağları devirir. Ama hükümette öyle olmuyor! Her politikacının ilk tepkisi, para nereden geliyor diye sormak olur. Buna nasıl cevap vereceğim? Daha çok vergi toplayacağız mı diyeceğim? Politik intihar olur o."

"Baba, eğer inancınız yeterince güçlüyse ve o inancı halkınıza aktarabiliyorsanız, para bulunur."

"Siz bir idealistsiniz."

"Hayır," dedi Peder Kristos sert bir sesle. "Ben gerçekçiyim, çünkü bu işlerin yapılabileceğini biliyorum. Denenmemiş olmaları, açgözlülük, kayıtsızlık ve inançsızlık yüzünden. Ah, baba, ne kadar şanslı adamsınız! Rönesansı başlatma gücü var elinizde."

Başkan sessizdi. Kristos kalktı, yavaşça kapıya doğru yürüdü.

"Çok fazla şey istiyorsunuz," diye seslendi Hawkins onun arkasından.

Papaz döndü, ona ciddi bakışlarla baktı. "İsteyen ben değilim, Tanrı emrediyor," dedi.

15

Samuel Trent, Oberfest'le uzun bir konuşma yaptı, istifasını açıklayacağı basın toplantısını planladı.

"Devlet malı olan bir salonda yapmamalısınız bence," dedi Oberfest. "Yönetimden ayrılırken resmi binayı kullanmanız garip kaçar."

"Bir otelin balo salonu mu olmalı?" diye sordu Başkan Yardımcısı.

"Sanmıyorum, efendim. O yaldızlar, kristal avizeler... yanlış etki yapar. Basit ve sade bir yer gerek size. Halk adamı gibi görünebileceğiniz bir yer."

Sonunda Michael, Başkan Yardımcısının kabul edebilceği bir öneri buldu. Basın toplantısı açık havada yapılmalıydı. Trent'lerin Chevy Chase Circle'deki koca evinin çakıllı bahçe yolunda.

"Yağmur yağarsa içeriye geçeriz," dedi Michael. "Aşırı soğuk olursa, daha iyi, az soru sorarlar. Herkes olayı öğrenip bir an önce kirişi kırmaya çalışır."

Trent, "İyi düşündün," dedi. "Duyurumu yaparken karım da yanımda mı durmalı?"

"Doğru. Ne giymeliyim sence?"

"Yelekli lacivert takım, açık mavi gömlek... televizyon kameralarında açık mavi iyi çıkar. Ya bordo, ya da ince çizgili kravat. Duyurunuzu okusanız da olur. Ama prensip sahibi bir insan imajı vermeniz şart."

"Prensip sahibi bir insan," diye tekrarladı Trent. Sesi düşünceliydi. "Evet. Onu yapabilirim."

Dokuz Kasım sabahı hava soğuktu. Öğlende bulutlar da-

ğıldı, gökyüzü masmavi oldu. Puslu bir güneş, rüzgârın soğuğunu kırmaya başladı. Trent bunun uğurlu bir işaret olduğunu düşündü.

Oberfest basının dikkatini çekmek için elinden geleni yapmış, gazetecilere Başkan Yardımcısının dünyayı afallatacak bir açıklama yapacağını duyurmuştu.

Editörlerden biri, "Hamile mi yoksa?" diye sormuştu.

Sonunda bahçe yoluna on iki muhabirle iki televizyon ekibi geldi. Saat tam 12:30'da Trent evinin ön kapısından bahçeye çıktı. Bir anda çevresini gazeteciler sardı, teyplerinin mikrofonlarını onun suratına doğru uzattılar. Yayınlanan yazılarda Trent'in asık suratlı ve kızgın göründüğü belirtilecekti.

"Önce kısa bir açıklama okuyacağım," dedi. "Sonra sorularınıza elimden geldiği kadar açık cevaplar vereceğim. Okuduğum yazının kopyaları da size dağıtılacak."

Kâğıdını çıkarıp okumaya başladı:

"Bu sabah Başkan Hawkins'e ABD Başkan Yardımcılığımdan istifamı şahsen vermiş bulunuyorum."

Şaşkın soluklar duyuldu, kalabalık daha sokulmaya çalıştı.

"Bu yönetimin politikalarını artık destekleyip savunamayacağıma göre, yapılacak tek şerefli hareketin istifa etmek olduğuna karar verdim. Bunu üzülerek yaptım, ama artık Amerikan halkına karşımızdaki sorunlarla ilgili kendi bağımsız görüşlerimi aktarabileceğim için de rahatladım."

Öyle bir patırtı koptu ki Trent onları susturmak için elini havaya kaldırmak zorunda kaldı.

"Lütfen," dedi. "Bu sirk havasına sokulmayacak kadar önemli bir konu. Soruları birer birer sorun."

"İstifa mektubunu ne zaman verdiniz?"

"Bu sabah, aşağı yukarı dokuz buçukta."

"Başkan'ın kendisine mi verdiniz?"

"Evet."

"Nerede?"

"Oval Büroda."

"Başka kim vardı?"

"İdare Âmiri Henry Folsom."

"Başkan'ın tepkisi ne oldu?"

"Yazıyı okudu, bunu yapmak istediğimden emin olup olmadığımı sordu. Eminim dedim."

"Sizi caydırmaya çalıştı mı?"

"Hayır."

"Başkan nasıldı sizce? Kızgın mı? Üzgün mü? Hayal kırıklığına mı uğramıştı?"

"Bunu kendisine sormanız gerekecek."

"Bu yönetimin politikalarını artık destekleyemeyeceğiniz ve savunamayacağınız için istifa ettiğinizi söylediniz. Başkan neler hissettiğinizi biliyor muydu?"

"Eminim biliyordu."

"Onunla anlaşmazlığa düştüğünüz olaylar nelerdi?"

"Birçok olay vardı."

"Örneğin?"

"Yiyecek–paylaşım yasası bir örnektir."

"Başka var mı?"

"O yasanın partide yarattığı hizipleşme var. Başkan'ın partiyi sola doğru kaydırdığına kesinlikle inanıyorum. Oysa ben geleceği bu büyük ulusun radikal sağcı veya radikal solcu olmayan zeki insanlarımn oy verebileceği bir orta yol partisinde görüyorum."

"Ya Peder Kristos?"

"Ne olmuş ona?"

"Beyaz Saray politikasını etkiliyor diyorlar. Buna itirazınız var mı?"

"Tabii var. Din ve devlet işlerinin karışması bu büyük ulus için bir trajedi olur. Anayasayı açıp bir oku, delikanlı. Daha ilk maddesinde, 'Kongre dinle ilgili hiçbir yasa koymayacaktır,' diyor. Kurucu atalarımız dinin devlet işlerine karışmasındaki tehlikeleri çok iyi görmüşlerdi. Peder Kristos'un rivayet edilen nüfuzuna elbette itirazım var. Herhangi bir dinin temsilcisinin de hükümet politikasına karışmasına itirazım olacağı gibi."

"İstifanız politikadan çekildiğiniz anlamına mı geliyor?"

"Asla. Hatta buna kamu hizmetinde yeni bir başlangıç gözüyle bakıyorum."

"Yani tekrar bir göreve adaylığınızı koyabilir misiniz?"

"Çok mümkündür."

"Başkanlığa mı?"

"Henüz bunu konuşmak için çok erken."

"Ama bu ihtimali kapsam dışında bırakmıyorsunuz, öyle mi?"

"Herhangi bir yorumda bulunmak istemem. Şimdi, bayanlar, baylar, sanırım bütün önemli noktaları konuştuk. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Trent dönüp tekrar evine yürüdü. Oberfest tek cümlelik istifa mektubunun kopyalarıyla basın bültenini herkese dağıttı.

Trent karısına neşeyle, "Eh, galiba mükemmel gitti," dedi.

"Dinleyemediğime üzüldüm."

"Eminim hepsini televizyonda görürsün. Matilda, kam-

panyamı planlamaya hemen başlayacağım. Çok seyahat etmek niyetindeyim. Beni tek rahatsız eden şey, seni sık sık yalnız bırakmak zorunda oluşum. Umarım yalnızlık çekmezsin."

"İdare etmeye çalışırım, hayatım," dedi Matilda. Tatlı tatlı gülümsüyordu.

16

Yılın ilk karı yağdı... ama fazla tutmadı. Biraz tozudu, o kadar. Sabah güneş doğunca eriyeceği kesindi. Ama yağdığı sürece ağaçlar tül giysilere büründüler, soğuk kara toprak da beyaz benekler edindi.

Başkanlık helikopteri Camp David'e Cuma öğleden sonra indi, aileyi, Başkan'ın yardımcılarından birkaçını, Helen'in idari sekreteri olarak terfi ettirilen Jennifer Raye'i ve Peder Kristos'u getirdi. Papazın geldiğini gören aşçıbaşı hemen bol biberli balık yahnisi hazırlamaya koyuldu.

Kristos dosdoğru kendisine ayrılan eve gitti. Artık salonun duvarında kocaman bir tahta haç takılıydı. Yatak odasına da minik bir mihrap kurulmuştu. Yeni domuz derisi bavulunu açtı. Bavulda hafta sonu giyeceği kıyafetler ve dikkatle gizlenmiş üç litre votka vardı.

Jennifer'le ikisi akşam yemeğini Başkan ailesiyle yediler. George herkese durmadan bulmaca soruyor, sofrayı renklendiriyordu. ("Hindi niye karşıdan karşıya salınarak geçiyor? Çünkü kendini piliç sanıyor.") Tatlı servisi yapılmadan önce Başkan özür dileyip kalktı, işlerinin başına döndü. Dondurmalar bitince George da Çavuş McShane'le odasına, yatma

hazırlığına gönderildi.

Helen, Jennifer ve Kristos salona geçtiler. Orada bayanlara birer fincan kahve daha verildi.

Garson odadan çıkınca Kristos, Helen'e döndü. "Sessiz ve kaygılısınız," dedi. "Sorun Başkan mı?"

"Evet." Helen gülümsemeye çalışıyordu. "Trent istifa ettiğinden beri öyle canı sıkkın ki! Gerçi politika gereği diyor ama şahsen üzerine alındığını biliyorum."

"Trent budalanın biri," dedi Jennifer hırsla. "İhtiras gözünü bürümüştü. Başkan seçilme hayallerinde. Asla, asla, asla!"

Kristos ona baktı. "Bazen budalalar tehlikeli olabilir," dedi. "Basın ona prensip sahibi bir adam diyor. Destekleyemeyeceği bir hükümette çalışmayı sürdürmektense istifa etti diye."

"Hakkındaki iyi yayınlar hep böyle sürüp gitmeyecek," diye kehanette bulundu Jennifer. "Adam salak. Bayan Hawkins, bence Başkan onsuz daha güçlü sayılır."

"Bilemiyorum," dedi Helen kuşkuyla. "Ab, Trent'in çok zarar verebileceğini, varsıllarla yoksullar arasında düşmanlık yaratabileceğini söylüyor. Kocam politikada hep oybirliğine inanmıştır. Bazı temel inançlarından vazgeçmeye asla razı olmayacağı halde."

Peder Kristos, "Kocanız tanrısal bir insan," dedi ona. "İnsanların yüreğindeki iyiliğe hitab ederek onları ikna etmeye uğraşıyor. Trent ise insanların karanlık yanlarını sömürüyor. Korkularını, önyargılarını, hırslarını, zalimliklerini. Başkan'ın böyle bir adam konusunda kaygılanmaya hakkı var, çünkü bu tür insan kardeşi kardeşe düşürür, Tanrı'nın istediği uyuma arkasını döner."

Jennifer, "Trent'in istifası en azından Başkan'a kendi görüşlerini paylaşan birini tayin etme olanağı veriyor," dedi.

Helen, "Ab'in elinde yirmi adaylık bir liste olduğunu biliyorum," diye başını salladı. "Peder Kristos, sizin bir öneriniz var mı? Başkan Yardımcımız olarak görmek isteyeceğiniz belli biri falan?"

Bu soru papazı şaşırttıysa bile hiç belli etmedi. Yüzündeki ifade aynı kaldı. Tek hareketi, parmaklarıyla sakalını taramak oldu.

"Evet," dedi. "Baba'nın adayların arasında değerlendirmesini istediğim biri var. İkinizin de tanıdığı biri. Temsilci Lu–Anne Schlossel."

İkisi de ona şaşkın bakışlarla baktılar.

Kristos, "Bunu çok düşündüm, Tanrı'dan bana yol göstermesini istedim," diye devam etti. "Siz bana fikrinizi söylemeden önce, neden bunu uygun gördüğümü anlatayım."

"Birincisi, Kongre'nin bu atamayı onaylayacağını sanıyorum Schlossel bir siyah ve yakın geçmişte büyük bir oy fazlasıyla yeniden seçildi. Hem Kongre siyahların popüler üyelerini destekleme eğiliminde, hem de güney eyaletlerinden gelen senatör ve temsilcilerin çoğu kendi seçilmelerini siyahların oylarına borçlu. O seçmenleri gücendirip kendi siyasal geleceklerini tehlikeye atmak istemezler. Ayrıca Schlossel meclisin dışındaki siyah ve feminist kuruluşlardan da büyük destek görecektir."

"Lu–Anne'in niteliklerine gelince, çok tecrübeli bir Kongre üyesi. Yıllardır mecliste bulunması ona yönetimin nasıl işlediği konusunda bir takım iç bilgiler getirmiş. Başkan'ın yasalarını meclisten geçirmekte da paha biçilmez katkıları olabilir."

"Üstelik Lu–Anne adanmış, yüreği muhabbet dolu bir kadındır ve kendi geçmişini asla unutmuş değildir. Yoksullardan, açlardan, evsizlerden yanadır. Tüm siyasal hayatı hep ezik durumda olanlara yardıma çalışmakla geçmiştir."

Bir anlık bir sessizlik oldu. Sonra Jennifer heyecanla, "Sanırım bu ömrümde duyduğum en parlak fikir!" diye patladı. "Lu–Anne Schlossel! Tabii! Keşke benim aklıma gelseydi! Hanımefendi, Schlossel çok nefis bir Başkan Yardımcısı olmaz mı sizce?"

"Bilemiyorum," dedi Helen Hawkins kararsız bir sesle. "Çok yetenekli ve becerikli orası tamam, ama acaba ülke hem kadın, **hem de** siyah bir Başkan Yardımcısına hazır mı?"

Peder Kristos, "Şimdi olmazsa... ne zaman olur?" diye sordu.

First Lady, "Gerçekten önemli bir fikir olduğu kesin," dedi. "Ama partiyi şimdikinden beter bölmez mi?"

"Bence bu durumda kocanız yalnızca ülke için neyin iyi olduğunu düşünecektir, partinin yararını ön plana almayacaktır."

"Bence Ab kesinlikle bu öneriyi bilmeli. Ona söyler misiniz, Peder Kristos?"

Papaz son zamanlarda edindiği heybetli tavırla cevap verdi. "Derin düşününce, doğrusu benim söylemem iyi olmaz derim," dedi. "Ne de olsa, ben kamu hizmetinde görevli değilim, yönetimi kadrosunda da değilim. Üstelik politika hakkında pek az şey bilirim. Önerinin sizden gelmesi daha iyi olur. Kocanız sizin akılcı ve sevgi dolu önerilerinize ne kadar değer verir, bilirim. Lu–Anne'in Başkan'a kendi fikrinizmiş gibi söylemek ister miydiniz? Önerinizin benim yapabileceğim

bir öneriden daha fazla ağırlık taşıyacağından eminim."

Bayan Hawkins bir an düşündü. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Böyle olması daha iyi diyorsanız, tamam. Lu-Anne'i sizin ve Jennifer'in savunduğu kadar savunacağım. Son karar Ab'in."

"Tabii," dedi Peder Kristos ciddi bir sesle. "Başkanı etkilemeye asla kalkışmam."

Kısa bir süre sonra iki kadından izin istedi, kendine ayrılan eve döndü. Votka şişelerinden birini açtı, koca bir bardağı doldurdu. Soyunurken yudumladı. Yeni keşmir Norfolk ceketini askıya asıp dolaba kaldırdı, pantolonunu çıkarmadan önce cebindeki cüzdanı çıkarıp paraları dikkatle saydı. Sonra cüzdanı şiltenin altına soktu.

Kravatını, gri pazen gömleğini çıkardı. Fanila giymemişti ama külot yerine jarse, beyaz, uzun bir iç çamaşırı giymişti. Onu çıkarmadan yatağın kenarına oturdu, votka bardağını yere, ayaklarının dibine koydu, bavulunun gizli gözünden bir muhaberat dosyası çekti.

Lamar B. Tumulty'nin ziyaretini, park sayaçlarının takılmasını, dua kitabının basılmasını izleyen günlerde Peder Kristos küçük bir uzun dalga radyo istasyonuna yaklaşımda bulunmuştu. Yayınlar Virginia'nın büyük kısmına ve Carolina eyaletlerinin de bir kısmına dönük yapılıyordu. Tennessee, Kentucky ve Batı Virginia'dan da izlenebilmekteydi. Yayın kuruluşuyla yaptığı anlaşma sonucu, altı tane yarımşar saatlik program saati satın almıştı. Her yarım saati beş yüz dolardan. Pazar sabahları sekiz buçukta başlamak üzere.

Programın adı, **Peder Kristos'un Dua Saati** olacaktı. İçinde bir vaaz, bir dua, yayının devam edebilmesi için de bir bağış çağrısı bulunacaktı. Her yayını önceden teype aldığı

için, Pazar sabahları radyo binasına gitmesi de gerekmeyecekti.

İlk verdiği teypi dinleyen ses mühendisi, "Kabız olmuş bir ördek gibi," demişti. Ama modern elektroniğin sihirbazlığı sayesinde teknisyen sonunda Peder Kristos'un sesine bir tokluk ve bir titreşim vermeyi başarmıştı. Radyoyu dinleyenler, tütün ambarındaki ayine gelenlerden çok daha farklı bir ses dinleyeceklerdi.

Papazın yeni popülerliğinden mi, yoksa vaazlarının o şaibeli içeriğinden mi bilinmez, **Peder Kristos'un Dua Saati** çok tutulmuştur. Numarası belirtilen bir posta kutusuna yollanan bağışlar haftada bin sekiz yüz dolar ortalama tutturuyordu. Radyoya da bol mektup yağmaktaydı.

İstasyonun genel müdürü Peder Kristos'a bir mektup yazmış, Pazar Sabahları birer saatlik süreleri biner dolara alıp programı genişletmesini önermişti. Bu sefer programı **Peder Kristos'un Aile Saati** diye tanıtabileceklerini söylüyordu. Araya İlâhiler söyleyen kişiler, papazın bazı özel sorulara verebileceği cevaplar da katılabilirdi.

Uzun donuyla oturup sıcak votkasını yudumlarken Peder Kristos istasyon müdüründen gelen son mektubu tekrar okudu, bu önerinin düşünülmeye değer olduğu sonucuna vardı. Ama radyoda bir saatlik süreye cesaret etmeden önce Tumulty'nin fikirlerinden biraz daha yararlanmak, kilisesine resmi bir ad bulmak, ruhsat çıkarmak, onun kamu yararına, kâr amacı gütmeyen bir kuruluş olarak tescil ettirmek iyi olurdu. O zaman vaazlarıyla dualarını telif hakları yasasına göre korumuş olur, çalınmalarını, taklit edilmelerini önlerdi. Ancak ondan sonra tüm ülke çapında bir **Peder Kristos'un Aile Saati** düşünebilirdi.

Bunları başarabilmek için işlerlikli bir işyeri şarttı. Bir büro, bordro, dosya tutma falan filan. Kristos'un bu konularda hiçbir tecrübesi yoktu. Her zaman tek kişi olarak çalışmıştı. Apansız kapısını çalan şanstan yararlanmak istiyorsa, kendisine hukuk ve finans danışmanları gerekeceğinin farkındaydı. Lamar B. Tumulty'yi reddetmekle acaba budalalık mı ettim, diye düşündü.

Geleceğini en iyi nasıl planlayabileceğini düşünürken dış kapıya hafif ama ısrarlı biçimde vurulmakta olduğunu farketti. Yalınayak karanlık salona yürüdü, kapının yan tarafında durdu.

"Evet?" diye seslendi.

"Jennifer," dedi alçak bir sesle.

Kristos kapıyı açtı. Ancak kadının geçebileceği kadar tabii. Sonra da hemen kilitledi.

"Uyuyor muydun?" diye sordu Jennifer.

"Hayır."

"Biraz buz getirdim." Naylon torbayı havaya kaldırıp gösterdi. "Susamış birine bir içki vermek nasıl bir fikir?"

Yatak odasına geçtiler. Kristos votka, su ve buz karıştırdı, ama kendi içkisini olduğu gibi içmeyi sürdürdü.

Yatağın kenarına oturduklarında Jennifer muhaberat dosyasını gördü. "Çalışıyor muydun?" diye sordu. "İşini yarıda kestimse özür dilerim."

"Önemli bir şey değil. Virginia'daki radyo istasyonu pazar sabahı programlarını birer saate çıkarmak istiyor."

"Harika bir haber bu! Nasıl önemli değil dersin? Sevinir, heyecanlanırsın sanırdım."

Kristos omuz silkti. "Neyin önemli olduğunu çoktan öğrendim ben. Sofranda yemek, tepende bir dam. Temel şeyler

bunlar. Anlamlı olanlar bunlar. Paraymış, malmış, şöhretmiş, güçmüş... onların hiçbir anlamı yok. 'Kendinize dünyada hazineler edinmeyin, güve girer, yer, pas girer, bozar, hırsız girer çalar. Asıl cennette hazineler edinin.'"

"Bence en büyük mutluluğu insanlara yardım ettiğin zaman tadıyorsun," dedi Jennifer. "Bu gece Lu–Anne Schlossel için yaptığın gibi."

Kristos ona bakıyor, ama başka şeyler düşünüyordu. "Avukatın var mı senin?" diye sordu birden.

"Boşanma işimi yapan var."

"Başka işler de alıyor mu... iş akitleri, vergi işleri falan?"

"Herhalde alıyordur ama ihtisas dalı boşanmalar."

"Bana gereken avukat o değil herhalde. Birini bulmam gerek."

"Başkan'ın genel konseyine sorsana! Sana birkaç isim verirler, eminim."

"Bir kadın," dedi Peder Kristos. "Akıllı bir kadın avukatı tercih ederim."

Jennifer suratını buruşturdu. "Hiç yakın erkek arkadaşın yok, değil mi? Seni ne zaman görsem çevreni kadınlar sarmış oluyor. Erkeklerden hoşlanmaz mısın?"

"Tabii hoşlanırım. Bazılarından. Ama güvenebileceğim bir erkek pek ender karşıma çıkar."

"Kadınlara güvenir misin?"

"Evet."

"Bana güveniyor musun?"

Kristos ona baktı, uzanıp elini tuttu, kendi erkeklik organına götürdü. Jennifer'in parmak uçları ipek gibi yumuşaktı.

"Çadır mı kuruyorsun?" diye sordu adama.

"Çadırıma buyur."

"Seni yıkamamı istiyor musun?"

"Evet," dedi Peder Kristos. "Temizle beni."

17

Artık Maryland'daki alışveriş merkezinde buluşmuyorlardı.

Binbaşı Marchuk, "Bu meslekte alışkanlıklar edinmemeli," diyordu. "Âdet edinmek ölüm demektir."

Ayrı ayrı Annapolis'e gittiler, otoyoldan saptılar, Rus'un yeterince ıssız ve karanlık bulduğu bir toprak yol üzerinde, geceyarısı buluştular.

Aralık ortası için şaşılacak kadar sıcak bir geceydi. Michael adama Samuel Trent'in son faaliyetlerini anlatırken arabalarından inip birlikte gezinmeye bile fırsat buldular.

"Madison'da bir suit tuttu," dedi Michael. "Kampanyası için iskelet bir kadro oluşturuyor. Kitle iletişim danışmanı ve basın sekreteri seçebilmek için mülâkatlar yapıyor."

"Ama sen onun özel yardımcısı olarak çalışmayı sürdüreceksin, değil mi?"

"Tabii. Resmi görevden ayrılınca kaybettiğim pırıltının tazminatı olarak biraz zam bile aldım."

"Söylesene, Arnold," dedi binbaşı. "Trent bütün bu masrafları karşılayacak kadar zengin mi?"

Michael güldü. "Henüz saymaya fırsat bulamadığı kadar parası var. Net varlığının tahmini rakamlarını son gördüğümde elli milyona yakındı. Herhalde şimdi daha da artmıştır. Ama kimse onu müsriflikle suçlayamaz. Çay poşetlerini bile atmayıp saklar, söylemiş miydim sana? İki üç kere kulla-

nır, ondan sonra atar. Müthiş değil mi?"

"Ben de öyle yaparım," dedi Rus.

"Ya!" Oberfest hafif bozulmuştu.

Birkaç dakika sessiz dolaştılar. Bir ileri, bir geri yürüyor, park etmiş duran arabalarından pek de fazla uzaklaşmıyorlardı.

"Onunla seyahat ediyor musun?" diye sordu Marchuk sonunda.

"Ettim tabii. Detroit, Chicago, Denver, San Francisco... say say bitmez."

"Söylesene, nasıl karşılanıyor oralarda?"

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama şu ana kadar karşılamalar çok parlak. Kendine yeni bir konuşma yazarı aldı. Herif gerçek bir sihibaz. Bowdoin'da eskiden İngilizce Profesörüymüş. Trent'i ikna etti, palavrayı kıs, dedi. Bir iki hecelik kelimeler kullandırıyor. 'Büyük ulusumuz' gibi şeyleri de tek kelimeymiş gibi söyleme, dedi. Her neyse, Trent ne zaman konuşsa iyi tepki alıyor. **Trent Adayımız** diye yazılı rozetler, araba çıkarmaları falan da gördüm.

"Hoşlanmadım," dedi Rus.

Oberfest neşeyle, "Hoşlanacağını zaten sanmamıştım," diye karşılık verdi.

"Ama halka kendini sevdirecek ne söylüyor?"

"Başlangıçta her zamanki palavralardı. Bilirsin. Ülkeyi yeniden harekete geçirmeliyiz, bu ulusun kaderle randevusu var, en büyük tehlike cesaretsizliğimizdir, falan filan. Tabii Sovyetlere de atıp tutuyordu. Şu ana kadar sizin ülke hakkında dedikleri, dünyanın en büyük cezaevi, kötü bir bozkır, delilerin yönettiği bir tımarhane, bu gibi şeyler. Liderinizden Kızıl Napolyon diye söz ediyor."

"Bunu bekliyorduk," diye suratını astı binbaşı. "Adam Rusların her şeyinden nefret etmeyi tutku haline getirmiş."

"Belki seni avutmaya yetmez ama, Komünizme saldırması ona pek fazla alkış getirmiyor. En büyük alkışı, Hawkins'i Kristos'dan öğüt alıyor diye suçladığı zaman topluyor."

"Evet, inanç tedavicisi hakkında çok berbat şeyler söylediğini duydum. Dinleyicileri hoşlanıyor mu bundan?"

"Bayılıyorlar! Peder Kristos'u Hawkins'in boynuna albatros asar gibi asıyor."

"Moskova'daki üstlerim de aynı kanıda," dedi Marchuk. "Eğer Hawkins'in yeniden seçilmesini istiyorsak, bu kutsal adamla yakınlığına son vermemiz gerektiğine inanıyorlar."

"Ne yapmayı öneriyorsunuz o halde?"

"Papazı satın almayı," dedi Rus hemen. "Herkesin bir fiyatı vardır. Bence papaz da cömert bir teklifi kötü karşılamayacaktır."

"Karşılığında ne yapacak peki? Ortadan yok mu olacak?"

"Tabii! Washington'dan gitsin, Başkan'a veda etsin."

"Ona ne kadar vermeyi düşünüyorsunuz?"

"Bana yüzbin dolara kadar yetki verdiler."

"Güzel, yuvarlak bir rakam," dedi Oberfest ağır ağır. "Olabilir de. Kim yapacak teklifi?"

Marchuk yürümeyi kesti, Michael'in da durmasını bekledi, yüzünü ona çevirdi. "Anlamışsındır sanıyordum, Arnold," dedi yavaşça. "Peder Kristos'a sen vereceksin rüşveti."

"Ben mi? Ama herifi tanımıyorum bile!"

Rus koca elini Michael'in omzuna uzattı. "Ne yapabilirsen yap," dedi. Sonra gülümseyerek iç cebinden beyaz bir zarf çıkardı, uzattı. "Bu Kristos'un parası değil, senin ki. İçinde Noel için de biraz bir şeyler var."

"Sağol," dedi Oberfest. "Ama Kristos konusunda, bence ben hiç..."

"Sana büyük bir güvenim var," diye onun sözünü kesti KGB'nin adamı. "Hayal kırıklığına uğramak istemem."

Michael çaresizlik içinde, "Anlamıyorsun," dedi. "Beni neden dinlesin? Kim olduğumdan haberi bile yok. Sarı çizmeli Mehmet Ağa..."

Oberfest'in omzundaki el sıkıştı. "Biz de bir söz vardır. Ayı oynar ama... tırnakları da vardır, derler. Beni tırnak göstermeye zorlama, Arnold."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" dedi Michael zayıf bir sesle.

"Evet. Parasını aldığın işi yap şimdi. Başarısızlık kabul edilemez."

Oberfest arabasını Washington'a tek başına sürerken titreyen elleriyle bir puro yaktı. Tadı saman gibi geldi. Camı indirip onu dışarı attı.

Kafasında türlü senaryolar cirit atıyordu. Karısını bırakıp Hong Kong'a kaçmak. FBI'ye gidip her şeyi itiraf etmek. Marchuk'a rüşveti teklif ettiğini, ama red cevabı aldığını söylemek. Bu sonuncusu en cazibi gibi geldi... ama sonra hatırladı. "Başarısızlık kabul edilemez," diye uyarmıştı onu Rus. İsterik bir gülüş fırladı ağzından.

Bir saat sonra eve döndüğünde Ruth çoktan uyumuş, horluyordu. Michael da rüşveti nasıl teklif edeceğini kararlaştırmıştı. Kendisi yapmayacaktı bu işi. Tollinger'e yaptıracaktı.

Herhalde şimdiye kadar Başkan'ın adamları Peder Kristos'tan kurtulmak için canlarını verecek hale gelmiş olmalılar, diye akıl yürüttü. John'ın papazla temas etmeyi kabul edeceğinden emindi. Buna bir kere karar verdikten sonra, paraların nereden geldiğini John'a açıklayacak yollar düşünmeye başladı.

Sabah erkenden Bayaz Saray'ı aradı ama Tollinger toplantıdaydı. Öğleye yakın bir daha aradığında toplantı hâlâ devam ediyordu. Saat ikide Tollinger'i odasına dönmüş buldu. Oberfest'in sesini duymak onu pek de fazla sevindirmemiş gibiydi.

"Kentte ne işin var senin?" diye sordu hemen. "Patronunla çirkef kampanyasındasınız sanıyordum."

"Çirkef benim çirkefim değil," diye itiraz etti Michael. "Onun çirkefi. Dinle, seninle konuşmam gerek."

"Konuşuyorsun ya."

"Yani başbaşa."

"Ne konuda?"

"Trent'in yaydığını söylediğin çirkef konusunda. Bunun nasıl durdurulabileceğini biliyorum."

"Öyle mi? Nasıl?"

"Buluşuyor muyuz?"

"Pekâlâ," diye razı oldu John. "Akşam dokuzda benim eve gel."

"Gelirim." Oberfest mutluydu. Tollinger'i kıskaca aldığından emindi.

Ama o gece John'ın çalışma odasında otururken Michael bu soğukkanlı, içine kapanık adamı kandırmanın pek de kolay bir şey olmadığını anladı. Neyse, konuğuna iyi cins viski ikram ediyordu bari.

Oberfest ona Samuel Trent'in kampanya kadrosu oluşturma çabalarını anlatarak konuya girdi. Bunları söylemekle samimiyetini kanıtlayacağını umuyordu. Ama Tollinger pek de ilgiyle dinlemiyordu.

"Konuya gel," dedi Michael'e. "Yanımda iş getirdim eve. Çalışmam gerek."

Oberfest açık yüreklilikle, "Bak," dedi. "Hakkımda neler düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Yanında çalıştığım adam senin patronuna kazık atıyor. Kabul. Ama benim için iş iştir. Her yaptığını onaylamam gerekmez."

"Ama verdiği parayı alıyorsun."

"Tabii alıyorum. Sen de İdare Âmiri'nin yanında çalışıyorsun. Onun her yaptığını onaylamak anlamına gelir mi bu?"

"Hayır." Tollinger bunu ister istemez kabul etmişti. "Arasıra görüş ayrılıklarımız olur. Ama genellikle ana politikada değil de uygulanacak yöntemdedir. Senin bana söylediklerine göre ise, Trent'in akıl yürütme biçimine tümüyle karşısın."

Oberfest içkisinden irice bir yudum aldı. "Doğru," dedi. "Trent'in Hawkins ve Kristos'la ilgili zehir dolu konuşmalarını kaç kere yumuşattığımı bilsen, beni suçlamakta bu kadar da acele etmezdin. Hatta Başkan Hawkins'i tutan bir grupla yakın kişisel ilişkilerim var."

Tollinger omuzlarını kaldırdı. "Hawkins'i tutan çok. O yüzden seçildi zaten."

"Ama bu benim söz ettiğim adamlar çok özel birileri. Hepsi liberal. Hawkins'in biraz daha sola kaymasını istiyorlar. Bir kere hepsi yiyecek–paylaşım yasasını tutuyor ve o konuda lobi yapıyorlar. Örgütlenmiş bir cephe olarak değil ama tek tek. John, bunlar büyük iş adamları, köşe yazarları, kilise ileri gelenleri. Kendi faaliyetleri hakkında basın yaygarası istemiyorlar. Perde arkasından sessizce çalışarak daha etkin olabileceklerine inanıyorlar."

Tollinger ilgilenmişti. Bardakları biraz daha viski koydu. "Bu adamlar parti üyesi mi?" diye sordu.

"Kimi üye, kimi değil. Ama Peder Kristos'la ilgili basın fır-

tınasına hepsi kaygılanıyor. Hawkins'in sosyal yasalarının bu yüzden takılacağından korkuyorlar."

"Hakları var. Trent de tehlikeyi artırıyor."

"Bu yüzden sorunu acısızca çözmenin bir yolunu buldular. Kristos'un kentten uzaklaşmak için rüşvet kabul edebileceğini düşünüyorlar. Hepsi biraz koydu, ortaya iyi bir para çıktı. Ne diyorsun buna?"

Tollinger ifadesiz bir yüzle içkisini yudumladı. "Neden anlatıyorsun bunları bana?" diye sordu.

"Çünkü bu adamlar Kristos'la pazarlık edebilecek kişinin sen olduğuna inanıyorlar. Adamı tanıyorsun, daha da önemlisi, Hawkins'e verdiği zararı biliyorsun."

"Anlıyorum," dedi John. "Papaza kaç para önermeyi düşünüyorlar.?"

"Yüz bin dolara kadar çıkacaklar."

Tollinger artık dayanamadı. Kafasını arkaya atıp kahkahalarla güldü.

Oberfest bu gösteriyi şaşkınlıkla izledi.

Sonunda Tollinger sakinleşti, gözlerini sildi.

"Komik olan ne?" diye sordu Michael.

"Hem geç kaldın, hem paran az," dedi John ona. "Rüşvet denendi bile. Peder Kristos'a çekip gitmesi için bir milyon dolar teklif edildi, o da reddetti. Üzgünüm."

Oberfest'in biraz bozulacağını zaten tahmin ediyordu. Ama minik tombul adamın ağlamaya başladığını, yanaklarından yaşlar süzüldüğünü görünce şoka kapıldı.

"Hey," dedi Tollinger. "Sakin ol. Senin suçun değil. İyi bir fikir ama Kristos ilgilenmiyor."

Oberfest o zaman öne eğildi, suratını avuçlarına aldı. Bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Tollinger ayağa kalktı, elini adamın omzuna koydu. "Sakinleş," dedi yavaşça. "Bir içki daha iç."

Yavaş yavaş Michael'ın âni krizi geçti. Yaşlardan sırılsıklam suratını kaldırmayı başardı. John yeni bir bardağı onun eline tutuşturdu, oburca içişini seyretti.

"Bu tepkin nereden kaynaklandı, Mike?" diye sordu alçak sesle. "Herhalde temsil ettiğin adamlar bu işte senin suçun olmadığını anlarlar."

"Öyle bir grup yok," dedi Oberfest yamyassı bir sesle. "Yalan söyledim. Hepsi uydurmaydı."

"Ya! O halde yüz bin dolar nereden geliyor?"

Michael derin derin içini çekti, konuşmaya başladı, hızını artırdı, kelimeler ağzından sel gibi dökülmeye başladı. Tollinger'e Binbaşı Marchuk'u, kendisinin KGB'ye nasıl bulaştığını, Rusların neden Samuel Trent'i yere sermeye bu kadar hevesli olduklarını bir bir anlattı.

Tollinger inanmaz bakışlarla ona bakarak dinliyor, tiksintisi yüzünden okunuyordu. Oberfest sözlerini bitirince, "Seni sersem budala!" diye patladı.

"Biliyorum," dedi Michael gamlı gamlı. "Ama ilk başladığında tıpkı oyun gibiydi."

"Oyunmuş!" diye bağırdı Tollinger. "Ulu Tanrım! Seni tuzağa düşürmüş. Mike, para için miydi?"

"Eh, tabii, biraz da onun için. Borsa son günlerde öldürüyor beni. Ama yemin ederim, John, yaptığım bu şey hiç de önemli görünmedi bana."

"Ama şimdi bal gibi önemli. Bir an önce FBI'ye gitsen iyi edersin. Bana anlattıklarını olduğu gibi anlat onlara. FBI hemen Marchuk'u ülkeden attırır. Ama seni tutuklayacaklarını sanmam. Sen pek vatan haini sayılmazsın... budalasın, salak-

sın, sersemsin yalnızca!"

Oberfest başını iki yana sallıyordu. "FBI'ye gidemem. Adlî takibat olmasa bile yine mahvederler beni. Bu kent nasıl bir yerdir, bilirsin. Hem para kazanmaya da mecburum."

"Konferans turnesine çık sen de. Kitap yaz."

"Ne konuda? Yeni roketimizin çizimlerini satmış olsam, belki kamuoyu ilgi duyardı. Ama ben yalnızca skandallar ve dedikodular anlattım. Kitap çıkmaz ondan."

"Galiba haklısın," dedi Tollinger. "O halde en basit şeyi yap. Bu Binbaşı Marchuk'u bul, Peder Kristos'a rüşvet teklif etmeye çalıştığını, ama başarısızlığa uğradığını söyle. Ne yapacak yani... öldürecek mi seni?"

"Evet," dedi Michael gözlerini John'a dikerek. "Yapacağı o."

"Şaka ediyorsun."

"Yemin ederim yapacak... ya da yaptıracak. Benim başarısızlığım, onun başarısızlığı demek. Bunu kabul etmez. Bana ödetir ceremesini."

İkisi de sessizleştiler, içkilerini yavaşça yudumladılar.

Sonunda John Tollinger, "Pekâlâ," dedi. "Bir düşüneyim bu konuyu. Neden bulaşıyorum, onu hiç anlamış değilim. Büyük budalalık etmişsin. Ama Soyvetlerin bizim başkanlık seçimlerimizle oynaması hoşuma gitmiyor. Tanrım! Biz onların Genel Sekreter seçimine karışıyor muyuz?"

"Ne yapayım peki?"

"Şimdilik oyala. Marchuk'a söyle... Peder Kristos'la gayriresmî olarak görüşeceğim, de. Diplomatik bu davette veya bir kokteyl partide. Ne istersen de, ama onu oyala. Bana düşünüp bir şey bulma zamanı tanı."

"John, gerçekten kurtarabilir misin acaba beni?"

"Belki," dedi Tollinger ona garip garip bakarak.

18

Noele dört gün kala Henry Folsom Beyaz Saray Kadrosuna açık parti verdi. Evinde. Watergate Apartmanındaki dairesinde. Kocamandı dairesi. Parti akşam beşte başladı, sonu gelmek bilmedi. Dışardan yemekler ve servis getirilmişti. Bol içki emre hazırdı. Fırında jambon rozbif, kızarmış piliç ve daha bir yığın şey. Bu yiyecekler milletin zom olmasını önleyecekti hesapça.

Yüzden fazla insan uğradı. Hepsi aynı anda değil tabii. Noel haftasında Washington'un her tarafında partiler düzenlediği için, herkes habire dolaşıyordu. Ama kalabalık her an yoğundu yine de. Herkes birbiriyle bağırarak konuşuyor, barda itişip kakışmalar oluyordu.

John Tollinger erken geldi. Niyeti de erken gitmekti. Ama biraz rozbif, biraz yeşil salata yiyip gevşeyecek bir şey içmeden değil. Partilerde pek başarılı tip değildi. Bunun da farkındaydı. Sudan sohbet onu sıkıyordu. Zayıf esprilere gülmekten de hoşlanmıyordu. Sosyal biri olmadığından değil de... kendini ne zaman böyle gürültücü bir kalabalık içinde bulsa, evinde piposunu yakıp kitabını okurken ne kadar daha mutlu olduğu geliyordu aklına.

Ama bir saat kadar inatla dayandı, birkaç kişiyle konuştu, rozbifini, salatasını yedi. Tam sessizce kapıdan sıvışmak üzereyken ev sahibi kalabalığın arasından fırlayıp geldi onu kolunda yakaladı.

"Daha gitme, John," dedi İdare Âmiri. "Seninle konuş-

mak istiyorum."

"Burada mı?" Tollinger'in gözleri çevresindeki çılgın kalabalıktaydı. "Kennedy Merkezinde konuşmakla aynı şey."

"Ben uygun bir yer biliyorum. Peşimden gel."

Tekrar kalabalığın arasına daldı, omuzlarını kullanarak kendine yol açtı, Tollinger de onu izledi. Dairenin arka tarafına geçtiler, yatak odasında, üzeri paltolar ve şapkalarla dolu iki yatağın yanından dolaştılar, beyaz fayanslı bir banyoya girdiler. Folsom kapıyı kilitledi, tuvaletin üzerine çöker gibi oturdu. John ayaktaydı. Lavaboya yaslandı.

"GÜzel bir parti, Şef," dedi.

"Sahi mi?" diye sordu Folsom. "Keşke ben de eğlenebilseydim ama olmuyor. Patron bugünümü mahvetti. Başkan Yardımcılığına kimi aday göstermek istediğini açıkladı. Bir tahmin yürütmek ister misin? Öff, neden istiyorum ki bunu senden? Böyle bir şapşallık dünyada aklına gelmez. Temsilci Lu–Anne Schlossel."

"Şu siyah kadın mı?"

"Doğru bildin. İki azınlık, tek kimlik içinde."

Tollinger küvetin kenarına oturdu. "Kim önermiş onu?"

"Kim mi? Kim olabilir sence? Peder Kristos olmak zorunda. Hiçbir politikacı Patronu böyle bir açmaza sokmazdı. Allah kahretsin, partiyi parçalayacak bu iş."

John ağır ağır, "Pek de emin değilim," dedi. "Bence kadını kabul ederler. Kongre başka dürüst seçenekleri olmadığını düşünecektir."

"Ah, Tanrım! John, dürüstlük gelir geçer ama politika hep sürer gider. Kongre'de ellerinde bir tek dürüst teklif bulan insanlar mutlu mu olur sence? Her politikacının kaçınmak istediği şey bu zaten. Evet, Schlossel'i elbette kabul ede-

cekler, çünkü aleyhine oy kullanmak, Bağımsızlık Bildirisini reddetmek gibi bir şey olur. Anayasayı da, her şeyi de. Ama Kongre, Hawkins'i asla bağışlamayacaktır. Onu aday göstermekle, hiç istemedikleri bir şeyi yapmaya zorluyor onları. Bir kadına oy verdirtmek. **Siyah** bir kadına. Başkanlıktan bir kalp atışı uzaktaki bir mevki için."

"Bu değerlendirmenizin doğru olduğundan pek emin değilim, Şef. Bence Kongre üyelerinin çoğu bu seçimi hoş karşılayacak, kadına yetenekli ve becerikli olduğu için artık bu işe de bir kadın seçilmesi zamanının geldiğine inandıkları için, isteyerek oy verecekler."

"Saçma!" Kapıya birinin çekingen biçimde vurduğu duyuldu, biri tokmağı kurcaladı. "Meşgul!" diye bağırdı Folsom. "Git başka yere işe! Bak, John, sen Schlossel'in kabul edileceğini düşünüyorsun, ben de sana katılıyorum. Ama izninle bir soru sorayım. Eğer Kongre gizli oyla seçim yapıyor olsaydı... herkes bir kâğıt parçasına Evet–Hayır diye yazıyor olsaydı... yine seçerler miydi kadını sence?"

Tollinger bunu uzun uzun düşündü. "Hayır," dedi sonunda.

"Tabii hayır!" diye patladı Şef. "İşte senin dürüst seçeneğin. John, bu olay çok önemli. Hawkins onlara Schlossel'in adını yolladığı anda, kaybedecektir adamları. Kongre'de kime sorsan, biz bağnaz değiliz der, ister kadın, ister siyah, ister Yahudi, herkesin Başkan olma hakkı vardır der. Ama oy vermek için o kapalı hücreye girdiklerinde, yine öyle diyecekler mi sanıyorsun? Bok derler! Duygularına göre oy verir onlar. Yani, evet, günün birinde belki bir kadın, bir siyah, bir Yahudi Başkan olabilir. Ama henüz değil, şimdi olmaz, derler. İşte bu yüzden sana Patron partiyi parçalayacak diyorum. Bir daha onu asla aday göstermezler. Trent'e adaylığı

gümüş tepsi içinde sundu gitti sayılır. Hep bu eşşek papazı dinlediği için."

Tollinger konuşacak oldu, sonra karar değiştirip ağzını kapadı.

"John, sen belgeli bir entelsin, bir şeyler söyle bana... biliyorum, Patronun Kristos'u dinlemesi, oğlunun hayatını kurtardığına inandığı için. Ayrıca papaz demek Tanrı adamı demek. Hawkins ne kadar dindardır, bilirsin. Ama dindarlığın da aşırısı diye bir şey var. Tanrı'ya inanmanın bile aşırısı var galiba, ne diyorsun?"

"Tabii," dedi Tollinger. "O zaman gerici olur insan. İspanyol Engizisyonuna geri döneriz. Ama Başkan'ın öyle gerici olduğunu sanmıyorum. Yalnızca dindar bir adam ruhani danışmanına da güveniyor."

"Evet," dedi Folsom gamlı gamlı. "Partiyi parça parça etmek, kendi siyasal geleceğini mahvetmek pahasına bile olsa. Bak, sen her şeyi bilirsin... papazdan kurtulmak isteyen o eski kral kimdi?"

John bir an düşündü. "Galiba İkinci Henry'den sözediyorsunuz," dedi. "Thomas à Becket'le başı dertteydi. Canterburry Başpiskoposuyla yani. Sözümona şövalyelerine, 'Kim kurtaracak beni bu sinir papazdan?' demiş, onlar da... kurtarmışlar."

"Tamam, Hank'di tabii," dedi Folsom. "Keşke benim de emrimde iki şövalyem olsaydı. Biliyor musun, John, düşünüyorum da... belki Trent gibi istifa etme zamanı geldi diyorum."

"Yo, hayır," dedi Tollinger. "Böyle bir şey yapmak istemezsiniz. Patronun ihtiyacı var size."

Şef acı bir sesle, "Ne ihtiyacı var?" diye sordu. "Peder Kristos var ya!"

Banyodan çıktıklarında, konukları içeri girmek için kapıda sıra olmuş buldular. Tollinger paltosuyla şapkasını yirmi dakikada ancak bulabildi, kalabalığı bin zorlukla yarıp kapıdan çıktı. O sırada yeni bir grup içeriye girmekteydi.

Jaguar arabasında tek başına olmak hemen hemen fiziksel bir zevkti John için. Yalnızlık ona demin Şef'le yaptığı tedirgin edici konuşmayı yeni baştan, adım adım yaşama olanağını veriyordu. Folsom istifa etmeyi ciddi ciddi düşünmeye başlarsa kendi geleceğinin ne olacağını merak etti.

Neden sonra evine varıp piposuna, viskisine, kendisini bekleyen kitaplarına kavuştu. Ama beklediği mutluluğa ulaşamadı. Beyni fırıl fırıl dönüyor, kafasından geçen düşüncelerin hezeyan olduğunu kendisi bile farkedebiliyor, bir sonuca varamıyor, bir karar veremiyordu.

Büyük bir irade gücüyle omuzlarını gerdi, omurgasını dikleştirdi, kendini mantıklı düşünmeye, duygularının düğümlerini açmaya zorladı. Peder Kristos'la ilgili karmaşık duyguların kendisini doğrusal düşünceden saptırmamasında kararlıydı.

Cinsel : Papazdan hoşlanmayışı, Jennifer Raye'i baştan çıkardığı, Tollinger'in bir gün hortlayabilecek barışma umutlarına set çektiği içindi.

Dinsel : Marvin Lindberg'in öfkeyle belirttiği gibi, papaz bir Büyük Güce olan inancı sapıklaştırıyor, bundan kişisel kazanç sağlıyor, doymak bilmez arzularını bu sayede doyuruyordu.

Siyasal : Kristos'un sosyal yasalara inancı gerçi diğer bir sürü liberalin inancından daha aşırı değildi ama o inançları yasalaştırmak için seçtiği yöntem partiyi bölüyor, Hawkins'i tek dönemlik Başkan olmaya mahkûm ediyordu.

Felsefî : Bu açıdan bakıldığında Peder Kristos iyice kötüydü. Bir kere dinle devlet işlerinin ayrı olması gerektiğini, bu kaçınılmaz temel ilkeyi takmıyordu. Müritlerini bir yığın karmaşık sözle şaşırtıyor, inancın, günahın, pişmanlığın gerçek anlamını ve önemini anlamalarını engelliyordu.

En önemlisi... bu garip adamın anlaşılmaz ilâhi yetenekleri vardı. Mantıksal düşünceye meydan okuyan şeyler yapabiliyordu. John'ın kesinlikle inandığı ilkeleri bile sorgulamasına yolaçabiliyordu.

Tollinger bu listeyi birkaç kere baştan sona düşündü, her seferinde Peder Kristos'un suçları daha da büyük gözüktü gözüne. Yerinden kalktı, kitap rafına yürüdü, belli bir kitabı aradı.

Sonunda buldu, alıp lambanın altına getirdi. Sayfaları yavaşça taradı, hayal meyal hatırladığı bir cümleyi bulmaya çalıştı.

Onu da buldu, iki kere okudu, sonra yüksek sesle tekrarladı:

"İdam en içten iltifat biçimidir."

BÖLÜM DÖRT

1

"Her halde aldırmam gerekir," diyordu Matilda Trent. "Ama aldırmıyorum. Ona böyle ihanet ediyorum. Beni en çok rahatsız eden de, kalleşliğimden ötürü vicdan azabı çekmeyişim. Çevremde nice kadının ihanet ettiğini görmüşümdür. Kocalarını bırakır, bir berberle Brezilya'ya falan kaçarlar. Nasıl yapabiliyorlar, diye merak etmişimdir hep. Ama şimdi kendi kocama karşı casusluk yapıyorum."

"Tanrı'nın casusu," dedi Peder Kristos. "Hemşire, senin yaptığın doğru ve iyi bir şey."

"Lütfen bana bunu tekrar tekrar söyle." Bayan Trent'in yüzünde acı bir gülümseme belirmişti. "Sam bu hareketime 'aşağılık'derdi."

Kristos'un çalışma odasında, büyük masanın başında, yanyana oturuyorlardı. Kristos kadının elini tutmuştu. Bileğinde bir bilezik vardı adamın. Kocaman platin halkalardan oluşan bir şey. Matilda'nın Noel hediyesi. Ucundan üzerinde **Amor vincit omnia** yazılı bir küçük disk sallanıyordu.

Alçak sesle, "Devam et anlatmaya," dedi. "Kocan bir kitle iletişim danışmanı tuttu demek."

"Evet, çok tecrübeli bir adam. Bir sürü başkanlık kampanyasına katılmış. Doğrudan sana saldırmanın ters etki yapacağı konusunda Samuel'i ikna etmiş. Daha çok, dinle devlet işlerinin ayrı olması üzerine gitmeyi öğütlüyor. İnsanlar hükü-

metin dinle fazla sıkı fıkı olmasını istemezler."

Peder Kristos onun elini bıraktı, parmaklarıyla briyantinlenmiş, parfümlenmiş sakalını taramaya başladı.

"Kocanı televizyonda gördüm. Büyük kalabalıkları çekebiliyor gibi."

"Konuşma yazarı çok başarılı," dedi Matilda. "Hep söylediği zırvalıkları çıkarttırdı konuşmalarından. Saçlarını da biraz uzattırdı. Artık daha genç giyiniyor. İmaj yaratma, biliyorsun. Ve tabii söylediği şey, yani verdiği mesaj da kaygı ve telaş uyandıracak bir şey. Ruhsatsız bir papaz olan sen, yani hemen hemen mistik biri , Başkan'a ülkesini nasıl yönetmesi gerektiğini söylüyormuşsun."

Kristos tedirgin kıpırdandı. "Ruhsatsızlık konusunda gerekli adımları atıyorum. Artık bir de avukatım var. Yakında California kilisesinden belgelerim gelecek."

"Onu nasıl ayarladın?"

Kristos dişlerini gösterdi. "Faaliyetleri için cömert bir bağışla," dedi. "Ayrıca son birkaç aydır Washington'daki kiliselerin baş papazlarını düzenli olarak ziyaret ediyorum. Çok iyi ilişkiler kurdum. Yapmak istediklerime anlayış gösteriyorlar."

"Elbette. Başkan'la sık sık buluşuyor olmam da onları etkiliyor."

"Kocanın suçlamalarından kaçınmak için, Hawkins'e yapmak istediğim önerileri onun kendi danışmanlarından geçiriyorum."

"Ne kadar zeki bir insansın!"

"Başkan iyi ve dürüst bir adam. Benden fikir isterse, serbestçe söylüyorum. Ama politika kararlarına ilişkin önerilerimi başkalarına söylettiriyorum. İnsanlara sahip olunmaz.

Ben Svengali değilim, o da benim Trilby'm değil tabii."

"Matilda ona uzun uzun baktı. "Yo," dedi. "Senin Trilby'n benim... değil mi?"

"Eğer öyleyse... kendin istediğin içindir."

"Evet," dedi Matilda yavaşça. "Kendim istiyorum."

Pedreler açıktı. Ama Aralığın son haftası olduğu için camlardan odaya giren ışık az ve renksizdi. İçerisi yine her zamanki gibi aşırı sıcaktı. Hava şişmiş, buharlanıyordu. Peder Kritos gömleğinin düğmelerini çözdü, altın haçı göğüs kıllarının arasında parıldadı.

"Votkan var mı?" diye sordu Matilda Trent. "Biberlisinden? Bir kadeh içmek isterdim."

Papaz başını salladı, kalktı, yatak odasına geçti. Ama olduğu yerde dönünce kadını hem en arkasında buldu. Onu izlemişti. Yaklaştı, adamın gözlerine baktı.

"Sev beni," dedi.

Kristos kemerini çözüp pantolon fermuarına uzandı.

"Kendinizi ihtiyaç içindekilerden asla esirgemeyin," dedi. "İsaya İncili."

Matilda tiryaki olmuştu Kristos'a. Ne istese yapardı. Bu gururlu, kibirli kadın gerçekten de, Kristos'un dediği gibi, hayatını yeniden kurmuştu. Bir neşe ve renk dünyası bulmuştu. Öyle yoğun bir dünya ki, bu adamın kolları onu sardığında tüm varlığının nabız gibi attığını hissediyordu. Yeni bir müzik, yeni bir armoni bulmuş gibi.

Bu yalnızca fiziksel zevk değildi. Ruhu da eriyip işin içine akıyordu. Matilda kendini genç, ince, çıplak gibi görüyordu. Yaşadığı yıllar yok oluyor, onun yerini gülmeler, hareketlilikler alıyordu.

Yatak odasında solgun ışık daha da solarken Matilda tara-

ğı alıp onun saçlarını, bıyıklarını, sakalını taradı. Adam bunlara yumuşak başlı bir davranış içinde teslim oldu, bir yandan onun sırtını okşayıp durdu.

"Galiba Samuel'i boşayacağım," dedi kadın birden. "Uzun süredir düşünüyorum bunu. Yapmam gerektiğine karar verdim. Ne dersin?"

"Yüreğinde ne varsa, hemşire."

"Hayatımın nasıl dapdar ve boğucu olduğunu anlamama yardım ettim. Kurtulmak zorundayım."

Kristos onun elini yakalayıp durdurdu.

"Bu kocanın siyasal kariyerine zarar verir," dedi. "Farkındasın, değil mi?"

"Elbette! Ama hayatımda bir kerecik tam anlamıyla bencil davranmak istiyorum. O kadar kötü bir şey mi?"

"Sevgisiz bir evliliğe son vermek dürüst bir harekettir. Kocana bundan sözettin mi?"

"Hayır, henüz etmedim," dedi Matilda. "Şu sıra Batı'yı dolaşıyor. Döndüğünde konuşurum."

"Bir süre bekle," dedi Peder Kristos. "Zamanlama çok önemlidir. Uygun zaman henüz gelmedi. Bekler misin?"

"Sen bekle dersen beklerim. Ama boşanmamı doğru buluyorsun, değil mi?"

"Evet, doğru buluyorum."

"Ne zaman yapmam gerektiğini söyleyecek misin?"

Kristos başını evet anlamında salladı, yataktan kalktı. Onu kollarına aldığında Matilda sokuldu. Papazın gücü onu sardı, sert parmakları vücudunun yumuşaklığına battı. Kadın başını onun omuzuna dayayıp memnun memnun içini çekti.

"Kucaklaşmak da düzüşmek kadar güzel," dedi. "Bu da

Azize Matilda'dan bir âyet."

2

Lafayette Parkında, elleri palto ceplerine sokulu, bankın birine oturmuş, buz gibi rüzgâr altında donuyorlardı. Sabahın puslu ışığında Beyaz Saray'ı pırıl pırıl görebilmekteydiler. Tiyatro dekoru kadar hareketsiz, başkent gösterilerine fon olarak yerleştirilmiş... komedilere, trajedilere, farslara ve epiklere.

Lindberg acı bir sesle, "Orospu çocuğu," dedi. "Tam tahmin ettiğim şeyi yapıyor. Şunu dinlesene bir... pazar sabahları yaptığı o zırtapoz radyo programını bir saate çıkarıyor. **Peder Kristos'un Aile Saati.** Nasıl buldun bunu? Ha? Artık bir de prodüktörü var, televizyonda bir papaz programı üzerinde uğraşıyor. Bunlar yetmiyormuş gibi kilise kodamanlarından ne kadar piskopos, haham, kardinal varsa hepsiyle sıkı fıkı dostluklar kurmuş, kutsallardan hiçbiri kafasına etmeye kalkmasın diye tedbir almış."

"Nereden öğrendin bütün bunları," diye şaştı Tollinger.

"Hadi hadi... bu kentte sır diye bir şey saklanamayacağını sen de bilirsin. Her neyse, Jacob Everard Christiansen deparı yaptı, gidiyor. Artık kazıklayacak daha çok enayi bulacak, yolacak daha çok kuş tavlayacak, müritlerden daha çok para koparacak. İnan bana, bugünlerde bir İsviçre bankasında hesap da açar o. İncilde inandığı bir tek cümle varsa, "Ara, bulursun," cümlesi. Ahhh, bağışla ama ne zaman ondan sözetsem tepem atıyor."

Tollinger, "Aslına bakarsan, bu yüzden buluşmak istedim

seninle," dedi. "Peder Kristos'u konuşmak için."

"Öyle mi? Ne oldu ki?"

"Bak, ülkenin dört bucağında senin yolculuk giderlerini karşılayan o insanlar, herifin geçmişinde bir şey bulmanı umuyor, bu sayede Başkan'la dostluğuna son vermek istiyorlardı. Oradan bir şey çıkmayınca, Peder Kristos'a dolgun bir rüşvet teklif etmek için beni görevlendirdiler. Kentten defolması karşılığında. Ama herif reddetti."

"Elbette," dedi Lindberg öfkeyle. "Hawkins'le ilişkisi onu zaten milyarder edecek."

John devam etti. Yavaş yavaş, kararlı bir sesle konuşuyordu. "Bu sefer de yeni bir fikir buldular, benim bir araştırmamı istiyorlar."

"O da neymiş öyle?"

"Kristos'un anayasal hükümet için âcil bir tehlike oluşturduğuna bu adamlar gerçekten inanıyor."

Sustu. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, eski FBI ajanı sonunda, "Devam et," dedi.

Tollinger neden sonra hızlı hızlı konuşarak baklayı ağzından çıkardı. "Kristos'u tasfiye etme ihtimalini araştırmamı istiyorlar."

Lindberg dönüp ona baktı. Sonra dudakları sessiz bir ıslık ifadesiyle büzüldü. "Büyük karar bu."

"En büyük," diye ona katıldı Tollinger. "Ama başka seçenekleri kalmadı. Her neyse, ben bir incelerim dedim. İlk seninle konuşuyorum. Hem sır saklama yeteneğine güveniyorum, hem de aradığımız tecrübe sende var... eğer yardımcı olmak istersen."

"Nasıl yardım? Size kusursuz suçun nasıl işleneceğini öğreterek mi?"

"Kusursuz suç yoktur sanıyordum."

Lindberg'in yüzünde çarpık bir sırıtma ifadesi belirdi. "Bir yığın kusursuz suç işlenmiştir. Onlar hiçbir zaman duyulmaz da ondan bilmeyiz."

"Şeyy," dedi John. "Ne diyorsun şimdi? Hayır dersen, anlayış gösteririm. Aramızda böyle bir konuşma geçtiğini unuturum. Evet dersen, yolunu yordamını tartışırız. İyi para verilecek sana tabii."

"Neden söz ediyorsun sen?" diye patladı Lindberg kaygıyla. "Ben profesyonel vurucu değilim. Bu işe bulaşırsam, bulaşmak isteğim için olacak, para için değil. Yoksa Peder Kristos'tan kötü sayarım kendimi."

Yine sustular. Pennsylvania Caddesindeki trafiği seyrediyorlardı. Bir tür protesto grubu geçiyordu oradan. Ellerinde dövizler, pankartlarla. Sonunda Beyaz Saray parmaklığı önünde biriktiler. Gösteriyi eli megafonlu bir adam yönetiyordu. Ama neler haykırdığını duyamadılar.

Tollinger dalgın bir sesle, "İçmiyorsun hâlâ, değil mi?" diye sordu.

"Ne?" dedi Marvin. "Ha, evet, hâlâ kuruyum. Bak, şu işi bir düşüneyim, olur mu? Acele karar vermek isteyeceğim bir şey değil bu. Anlıyorsun, değil mi?"

"Elbette. Cevabı ne zaman bekleyeyim? Yarın mı?"

"Yarın yılbaşı, unuttun mu?"

"Ha, sahi," dedi Tollinger. "İster inan ister inanma ama tümüyle unutmuştum. Kafamda çok fazla şey var herhalde. Partiye falan gidiyor musun?"

"Evet. Alkolden Kurtarma Derneğiyle. Soda içip çikolatalı bisküvi yiyeceğiz. Ama ziyanı yok... eğleniriz yine. Ya sen?"

"Ben evdeyim," dedi John. "Belki geceyarısı bir şampanya içerim."

"Akıllılık ediyorsun. Sokaklardan uzak duran, yeni yılı da görür. Belki 1 Ocak'ta telefon açarım sana. İyi mi?"

"Tamam. En azından, hemen reddetmedin beni."

Birlikte kalktılar, el sıkıştılar. Lindberg çok daha kilolu bir insanın adımlarıyla uzaklaştı. Tollinger onun arkasından baktı, sonra siyah şapkasını başına iyice geçirdi, Batı Kapısına yöneldi.

Bahçe yolunda ilerlerken bir an durup Başkanın evine baktı. Öyle güzel proporsiyonu, öyle asude bir havası vardı ki, dışardan bakan oranın ne biçim bir arı kovanı olduğunu, içinde ne kaotik faaliyetler döndüğünü anlayamazdı.

Akşama kadar normal işlerini yaptı. 31 Aralık günü öğlene kadar da aynı şeyi sürdürdü. Folsom, Başkan ailesiyle birlikte Camp David'e gitmişti. Tollinger Şefin ne büyük sıkıntılar içinde olduğunu tahmin edebiliyordu. İçkisiz bir kutlamaya katılmak kolay değildi.

Geç bir öğle yemeği yemek üzere arabasını Duke Zeibert'e sürdü. Söğüş et, turşu, soğan, kızarmış patates... akşama kadar tutardı bunlar onu. Eve giderken durup bir şişe Dom Perignon aldı, acaba bir kaynana zırıltısı, bir komik kotyon şapka, bir torba konfeti ve bir rulo da serpantin alsam mı, diye geçirdi aklından. Kendi yılbaşını kendi kutlamak için.

O akşam sekizde Dom Perignon'un yarısını bitirmişti. Silindir biçimindeki viski kadehinden içiyordu şampanyayı. Çünkü Jennifer giderken şampanya kadehlerini almıştı. Her yarım saatte bir Jennifer'i aramaya koyuldu. Ona iyi yıllar dileyecekti. Uygarca bir hareket bu, diyordu kendi kendine. Ama telefon cevap vermedi. Saat on birde John aramaktan vazgeçti, Jennifer'in nerede olabileceğini düşünmeyi de kesti. Şampanya şişesi boşalınca kendine biraz konyak aldı.

Geceyarısı olmadan yatağına girmişti. Hemen uykusu geldi. Son düşüncesi bir soruydu. Cinayet fikrini Marvin Lindberg'e neden bir grup önemli adamın isteği olarak göstermiş, neden kendi fikri olduğunu açıklamamıştı? Korkaklık mıydı bu? Yoksa komploların zevkini almaya başlayan bir insanın tedbirli bir hareketi miydi?

1 Ocak sabahı uyandığında kendini pek de akşamdan kalma hissetmedi. Ama hasta gibi, dalgın gibi bir ahli vardı. Zengin bir kahvaltı hazırladı, mideye indirdi, sonra iki aydır biriken dergilere göz atmaya karar verdi. Öğlende güvensizlik duygusu uçup gitmişti. Yeni yılın ilk içkisiyle kutladı bunu. Hafif bir votka soda karışımı.

Lindberg telefon etti, ona iyi yıllar diledi, saat üçte gelebileceğini söyledi. John kabul etti, buzdolabında yeterli soda olup olmadığına baktı. Lindberg reddederse ne yapacağını hiç düşünmüyordu bile.

Eski FBI ajanı pek ciddiydi. Saçmalığa dayanamayacak bir günündeydi.

"Bak," dedi. "Bana bu işi açtığında umarım herifi vurmaya gönüllü olacağımı falan beklemiyordun."

"Ne münasabet," dedi Tollinger. "Yalnızca tecrübelerinden yararlanmak istedim."

"Beynimi mi sömüreceksin?"

"Aşağı yukarı."

"Pekâlâ," dedi Lindberg. "Buna fitim. Ama ben yapmayacaksam... kim yapacak o zaman? Pis iş kime kalıyor?"

"Bana," dedi Tollinger.

Marvin onun yüzüne bakakaldı. "Cesaretin var mı buna?" diye sordu.

"Sanırım var. Daha önce hiç yapmadım, bu yüzden tam

emin olamıyorum. Ama evet, yapabileceğimi sanıyorum. Yeter ki planın biraz başarı şansı olsun. Hayatımın geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmeye meraklı değilim."

"Geçirmemen gerekir doğrusu. Ama işi tek başına göremezsin. En az iki kişi gerek. Üç olsa daha iyi olur ama ikiyle de idare ederiz."

"Biz dedin," diye patladı John. "Katılıyor musun yani?"

Lindberg bu soruya aldırıp etmedi. "Sana cinayet konusunda bir şey söyleyeyim," dedi. "Ben çok olay araştırdım, aynı işi yapan diğer ajanlarla da konuştum. Elimden pek çok dosya geçti. Cinayetten sıyrılmanın en güzel yolu, cedeni bulunmamasıdır. Yok olmasıdır."

"Nasıl?" diye sordu Tollinger. "Yakacak mıyız?"

"Yok. Fazla dikkat çeker. Birileri ateşi, dumanları görebilir. Ya da kokusunu alır. Hem kemiklerle dişler yine de yanmaz, kalır herhalde."

"Okyanusa, göle, nehre falan mı atacağız?"

"Sonunda su yüzüne çıkar. Ağırlık bağlasak bile çıkar. Fazla riskli."

"Ufak parçalara ayırıp dağıtacak mıyız?"

"Nerede parçalayacaksın? Hem... nasıl? Kasap değilsin, cerrah değilsin. Hem... ister misin böyle bir iş yapmayı? Hayır, en iyisi gömmek. Issız bir yere, iki metre derine. Sonra üzerini düzler, çevredeki araziye benzetiriz."

Tollinger başını düşünceli bir tavırla salladı. En sevdiği şeydi bu onun. Bir zihin sorununu çözmek, akıl yürüterek bir zorluğun üstesinden gelmek.

Lindberg sodasını yudumlayarak, "Anlatayım," dedi. "Başarılı bir cinayet, sondan başa doğru planlanmalı. Cesedi nasıl ortadan kaldıracaksın, ilk sorun bu. Ceset bulundu mu ay-

nasızlar uyanır, her şey çorap sökügü gibi gelir. Teşhis de, cinayet silahı da, fırsat da, sebep de, Adlî sistem kayıp bir insanın aranmasını, cinayet davası kadar önemli bulmaz."

"Pekâlâ," deyip içkisini yudumladı John. "Diyelim ki herifi gömmenin bir yolunu düşündün... sonra sıra nerede?"

"Nakliyede. Cesedi gömeceğimiz ıssız yere kadar taşımak gerek, tamam mı? Alışveriş Merkezinin göbeğine bir çukur kazacak değilsin herhalde, değil mi? Demek bir arabaya ya da kamyonete ihtiyacın var. O zaman da cinayet silahı olarak ne kullanağın belirleniyor. Tabanca veya bıçak kullandın mı, kanı her yere dökülür, belki doku parçaları ve kemik kırıntıları bile kalır. Bunları arabaya veya kamyonete bulaştırmamayı nasıl başaracaksın? Şu siyah çöp torbalarını mı kullanacaksın? Sızar belki. Hem koca bir cesedi çöp torbasına sokmaya çalışmayı kimseye tavsiye etmem. Ayrıca kurşunlar cesette kalırsa polisler kullanılan silahın kalibresini saptar, hatta belki balistik dosyalarından izini bile bulabilirler. Kesik izleri de ne tür bıçak kullanıldığını açıklar. Neden öyle garip garip bakıyorsun yüzüme?"

"Birden farkına vardım... habire ceset diye sözediyoruz. Ne sen ne de ben, bir kere olsun adını kullanmadık. Peder Kristos'u öldürmekten sözediyoruz, unutma."

"Evet, tabii, ben polis ağzıyla konuşuyorum. Hep ceset, katil, saldırgan falan denir. Polisler pek isim kullanmaz. Kullanırsa iş kişiselleşir. İnsan soğukkanlılığını korumak zorunda. Bunu yapmanın bir yolu da, hukuk terimleri kullanmak. Kanlı bir katliama toplu cinayet dersen, daha kolay karşılarsın."

"Herhalde," diye içini çekti Tollinger. "Pekâlâ, demek tabancayla bıçağı reddettin. Ne kaldı geriye?"

"Zehir," dedi Marvin Lindberg hemen. "Günümüzde koku-

su, rengi olmayan, farkedilmesi imkânsız şeyler çıktı. Hele ceset epey bir süre toprak altında kalmışsa, kurtlar da görevini yapmışsa, hiç anlaşılmaz. Birkaç damlası yetiyor. Ama en iyi zehirin bile bazı sakıncaları var. Birincisi, onu hedefe nasıl sokacağın."

Tollinger bunu bir süre düşündü. "Fazla zor olmasa gerek," dedi. "Peder Kristos buraya daha önce de geldi. Şu senin oturmakta olduğun koltuğa oturdu."

"Yine getirebilir misin onu buraya dersin?"

"Sanırım getirebilirim. Biberli votka seviyor."

"O zaman geriye bir tek sorun kalır. Zehiri nereden bulacağız.?"

Tollinger düşündü, kalkıp kendine biraz daha viski aldı, yerine oturdu. "Sanırım zehiri elde edebilirim," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu Lindberg. "Nereden?"

Açıklama uzun sürdü. Bittiğinde ikisinin de bardakları boşalmıştı.

"Eh, tutabilir," dedi Lindberg. "Üstelik de üçüncü bir adam kazanmış oluruz. Bak, sen şu zehir işine başla. Bu arada ben dolaşayım, iyi bir mezar yeri saptayayım. Belki Batı Maryland'da. Vahşi alanlar var orada. Bagajda ceset taşımak için uzunca bir yol olur, ama tam uygun yeri bulmuşsak değer. Hatırladığıma göre Batı Virginia sınırı yakınında Backbone Dağı* diye bir yer vardı."

"İlginç isim," dedi Tollinger.

"Hakkın var. Yapacaksak... yapalım bari."

Lindberg gittikten sonra John on dakika kadar koltuğunda oturdu, boş kadehini parmakları arasında çevirdi, deminki konuşmaları düşündü. Entrikacı olmaya başladığını görü-

* Omurga (Mecaz anlamı: Cesaret)

yordu. Acaba daha erken başlamış olsaydım, bu Bizans entrikası dünyasında daha fazla yükselmiş olur muydum, diye merak etti.

Sonra telefonu aldı, Michael Oberfest'i aradı.

3

Telaşlı sevişme bitince birlikte duş yaptılar. Oyluklarının boyunu, yapısını karşılaştırıp gülüyorlardı. Kadınınki ince ve saten gibi, erkeğinki kalın, kıllıydı. Sonra Lu–Anne Schlossel giyindi, Peder Kristos da beyaz kaşmir robdöşambrına büründü. Bu robdöşambr aslında Jennifer Raye'in armağanıydı.

"Bana bak, papaz," dedi Lu–Anne. "Bu aşk yuvasına son kere geliyorum. Bayan Mattingly geldiğimi gördü. Çok geveze bir cadıdır. Başkan yardımcılığım oya konmak üzere. Adam gibi davranmaya mecburum."

Kristos başını salladı. "Akıllılık edersin," dedi. "Telefonda konuşuruz. Sen seçildikten sonra da başka bir yerde buluşmak üzere bir şeyler ayarlarız."

"Seçileceğim kesinmiş gibi konuşuyorsun."

"Kesin."

"Bu da senin o sihirbaz kehanetlerinden biri mi?"

Kristos cevap vermedi, öne düşüp çalışma odasına yürüdü. Lu–Anne masanın başına, Kristos'un geniş koltuğuna oturdu, papaz itiraz etmedi.

"Sana doğru dürüst teşekkür etmeye fırsat bulamadım," dedi kadın.

"Ne için teşekkür?"

"Beni Başkan Yardımcısı olarak kabul ettirme yolunda Hawkins'e baskı yaptığın için."

"Ben yapmadım. Bayan Hawkins yaptı."

"Ona kim önerdi peki? Başkana yeni yiyecek–paylaşım yasasını sunmasını ne zaman önereceksin? Hani şu çiftçi sübvansiyonları olanını?"

"Ben önermeyeceğim. Sen önereceksin. Seçilişinden hemen sonra öner. Bu buluşun alkışını topla. Benim Beyaz Saray'ı etkiledim o kadar çok fısıldanmaz o zaman."

Lu–Anne başını iki yana sallayarak, "Her şeyi düşünüyorsun," dedi. "Açlara yardımımızı yaptıktan sonra, evsizlere konut konusuna ne diyorsun? Bu ülkede ucuz konut bulunmaması ayıp bence."

"Başkanla o konuyu konuştum bile. Komple bir sosyal değişiklik programının şemasını çıkardım. Ucuz konut yapmak, ülkenin köprülerini, tünellerini, otoyollarını biraz geliştirmek de dahil. O zaman bir hayli de istihdam yaratılmış olur."

"Ulu Tanrım," dedi kadın hayranlık dolu bir sesle. "Büyük düşünüyorsun, ha? Peki parası nereden gelecek bütün bunların?"

Kristos omuzlarını kaldırdı. "Daha yüksek vergilerden, hazine tahvillerinden. Azmin ellinden bir şey kurtulmaz. Ama bu işlerin zaman alacağını biliyorum. Başkan Hawkins'i etkilememle ilgili söylentileri bu yüzden bastırmak istiyorum. Adamın yeniden seçilmesini tehlikeye sokmak istemem."

"Senin Lincoln Odasında konuk kaldığını sanırım Sam Trent bu millete asla unutturmaz."

"Bir tek kere yattım orada," dedi papaz. Kurt gibi sırıtıyor-

du. "Hem Trent'in siyasal kariyerini sakatlayacak tedbirleri aldım. Adam benim düşmanım. Ben de onun. Yeni yiyecek–paylaşım yasası onun zayıflatacak. Siyasal ölümünü hızlandıracak başka şeyler de var."

Lu–Anne şakacıktan ürperdi. "Benim düşmanım değilsin iyi ki?" dedi. "Gitmeden bir içki verecek misin bana?"

Papaz yatak odasından sürahiyi getirdi, iki kadehe içki koydu. Lu–Anne bir yudum aldı, bardağın kenarı üzerinden onu süzdü.

"Washington bölgesindeki kiliseleri dolaşıyormuşsun diye duydum," dedi. "Dostluklar mı kuruyorsun?"

"Onun gibi bir şey," diye itiraf etti Kristos. "Din teşkilâtı da Başkan'ın sosyal programını desteklesin istiyorum. Dindarların ülke çapında gösteriler yapıp açların doyurulmasını, evsizlerin konuta kavuşturulmasını, çalışabilecek herkese iş bulunmasını isteyeceğini umuyorum."

Kadın kolduğunda doğruldu. "Bak buraya, papaz," dedi. "Kiliseleri devlet işlerine fazla bulaştırıyorsun. Bundan pek hoşlanmıyorum."

"Korkacak bir şey yok," diye güvence verdi ona Kristos. "Ben yalnızca insanlara ahlâki değerleri ve ruhsal ihtiyaçları anlatmak istiyorum."

"Beni kandırmaya çalışmıyorsundur umarım, değil mi? Eğer yüce gönlün açların doyurulmasını ve evsizlerin konuta kavuşturulmasını istiyorsa, sakıncası yok. Ama eğer çocukların okullarda her sabah dua etmesini, kürtajın yaksaklanması için yasa çıkmasını, da istiyorsan, o zaman yollarımız ayrılıyor demektir."

"Hayır, hayır, hemşire," dedi Kristos. "Ben yalnızca ülkeyi daha hakkaniyetli bir toplum haline getirebilecek sosyal

değişiklikleri istiyorum."

"Hıı–hııı," dedi Lu–Anne. "Keşke sana inanabilsem, ama inanamıyorum. Arasıra beni korkutuyorsun. Bazen yoksulları rahatlatmak için yollanmış bir mesih olduğunu düşünüyorum, bazen de senin şan şeref peşinde koştuğunu, hırsının çok güçlü olduğunu hissediyorum."

"Göründüğüm gibiyim ben. Tanrı'nın emirlerini yerine getirmeye çalışan basit bir insanım."

"Belki. Ama belki de iki yüzlülerin şahısın. Gözüm üstünde olacak, sihirbaz. Vaaz kürsüsüne çıktığında, gerçek olamayacak kadar iyisin. Bana çok iyiliğin dokundu, makbule de geçti. Ama çizmeyi aştığına karar verirsem, bu dinsel haçlı seferine aşırıp taşırırsan, sopayı kafana indiririm. Sen yoksullara, ihtiyaç içinde olanlara yardım etmeyi sürdür, politikayı da seçmenler kime oy vermişse onlara bırak. Tamam mı?"

"Daha büyük bir güce hesap vermek zorundayım." Kristos bunu söylerken gözlerinde alevler uçuşuyordu.

"Beni kaygılandıran da o," dedi Lu–Anne. "O yüce güç göklerdeki Tanrı mı, yoksa senin para ve nüfuz hırsın mı? Benimle oyun oynama, papaz. Sana sert çıkmak hoşuma gidecek değil. Ama İncilin söylemediği şeyler de var. 'Düzme ki düzülmeyesin.'"

4

John Tollinger komployu bir yapı gibi düşünmeye başlıyordu. Birbirine geçme taşlardan oluşan bir bütün. Biçimi piramit gibiydi. En tepesinde Peder Kristos'un öldürülmesi yer alıyordu. Daha altlarda, komploya katılanların katılma

nedenleri, planlamalar, şansın ve kazanın getireceği darbeleri karşılayacak kadar güçlü entrikalar bulunmaktaydı.

Hatta bu cinayet yapısının kabataslak bir çizimini bile yaptı. Temeli oluşturacak "taşlar"ı not etti. Silah (zehir), nakliye, zamanlama, katiller tarafından yapılacak hazırlıklar, kurbanın muhtemel tepkileri, gömme, katilleri temize çıkaracak tanıklar, vb.

Komployu anlamlı bir sıralamaya dönüştürmek, bu çılgınca planı Mantık 101–102 düzenine sokuyor, yani düşünce gerektiren bir zihinsel egzersiz haline getiriyordu. Katillerin kararlılığını zayıflatabilecek duygusal paketi de ortadan kaldırıyordu.

Tollinger kendi kendine, Peder Kristos'un öldürülmesinde kilit rolün, aslında papazın ölümünü pek de istemeyen, bundan yarar sağlamayacak biri tarafından oynanması da hayatın acı bir cilvesi, diye düşündü.

Bu nedenle, akılsız ve kişiliksiz biri olarak gördüğü Michael Oberfest'i nasıl ikna edeceğini uzun uzun düşündü. Sonunda bir senaryo hazırladı. İğrenç bir şeydi ama herhalde etkili olacaktı. Marvin Lindberg'e de danıştı, onun onayını ve işbirliği vaadini kopardı.

Oberfest'i Spring Valley'e, yemeğe davet ederek başladı işe. Tam beklediği gibi, Michael daveti hevesle kabul etti.

"Bir şey mi buldun?" diye sordu. "Yani... sorunumla ilgili?"

John, "Onu yemek yerken konuşuruz," dedi.

Ama Oberfest çıkageldiğinde Tollinger hâlâ, "Daha sonra, daha sonra," deyip duruyordu. Fırında pilici yerken, peynirli tortellini'yi, salatayı mideye indirirken yalnızca Trent'in toplantılarda yaptığı konuşmalardan, Başkan'ın popülerliğini sa-

bote etmekti başarısından söz edip durmaktaydı.

Sade kahveleriyle brandy'lerini içmek üzere çalışma odasına geçtiklerinde John sohbet eder gibi bir sesle, "Galiba seni KGB'nin kancasından kurtarabilecek bir yol buldum," dedi.

Michael'ın tombul suratı mutlu bir gülümseme ifadesiyle yarıldı. "Tanrıya şükür," dedi. "Sana da teşekkürler. Bir şey bulasın diye dua edip duruyordum. Marchuk aksilenmeye başladı. Kendisini oyaladığıma inanıyor. Nedir aklına gelen?"

Tollinger sakin bir sesle, "Planı fazla atak bulabilirsin," dedi. "Hatta hayalci bulabilirsin. Ama unutma ki senin binbaşının mevkiinde bir ajan zaten böyle karmaşık komplolara alışkındır. Sanırım kabul edecektir."

"Neymiş peki?" diye bağırdı Oberfest.

"Bence o Rus'a gidip Peder Kristos'la şahsen görüştüğünü, rüşveti reddettiğini söylemen gerek."

"Tanrım, John, Marchuk küplere biner. Ne yapar, düşünmek bile istemiyorum. Herhalde kasetlerimi hemen FBI'ye yollar."

"Önce dinle," dedi Tollinger sabırlı bir sesle. "İş o kadarla bitmiyor... dahası var. Peder Kristos'un rüşvet kabul etmediğini söyledikten sonra sen bir seçenek önereceksin. Eğer Sovyetler gerçekten Abner Hawkins'in siyasal geleceğini korumak için Kristos'tan kurtulma isteğinde ciddiyse, en iyi yol heriften gerçek anlamda kurtulmaktır, neden onu öldürtmüyorsunuz, diyeceksin."

"Ne? Neler diyorsun sen?"

"Bal gibi duydun. Binbaşı Marchuk'a Rusların Peder Kristos'u öldürtmesini önereceksin."

"Ah, büyük İsa... bunu yapamam!"

"Sabret de sözümü bitireyim. Sen içkini iç ve dinle."

Tollinger uzun süre sustu. Oberfest'e bir tek seansta fazla şey yükleyeceğini biliyor, salak herifin iyice anlayabilmesi için yavaş gitmekte yarar görüyordu.

"Bak, Mike, beni sonuna kadar dinle, işin nasıl biteceğini duymadan sinirlenmemeye çalış. Evet, önce binbaşıya Peder Kristos'un öldürülmesi gerektiğini söylüyorsun. Rus'un tepkisi ne olur sence?"

"Bilmem!" Oberfest baş parmağının tırnağını sinirli sinirli kemiriyordu. "Herhalde hemen evet veya hayır demez. Teklifi Moskova'ya iletip karar bekleyeceğini söyler."

"Elbette," diye onayladı John. Sesi bu cevabı beğendiğini belli ediyordu. "Öyle yapar tabii. Hepimizin bir patronu vardır. KGB binbaşısının bile. Üstlerime danışacağım dediği zaman sen işe biraz şeker katacaksın. Kristos'u tasfiye etmeye karar verirlerse bu işi üstlenmeye hazır olduğunu söyleyeceksin."

"Haydi, John, çılgınlık bu!"

"Dinlesene önce! Marhuck'a bu işi yapmak istediğini, ama karşılığında kasetleri geri istediğini söyleyeceksin."

Oberfest doğrulup oturdu, Tollinger'e dikkatle baktı. "Anlamaya başlıyorum," dedi. "Rus'a Peder Kristos'u öldüreceğimi söyleyeceğim, ama aslında bu işi yapacak değilim, öyle mi?"

"Öyle. Ama o kadarla da kalmıyor. Marchuk'a Peder Kristos'u öldüreceğini, ama ancak silahı Rusllar verirse yapacağını söyleyeceksin. Mike, tabancaları tanır mısın sen?"

"Nereden tanıyayım? Elbette tanımam."

"Bu çok kötü," dedi Tollinger aynı sakin sesle. "Ama şart da değil zaten. Zehir de aynı işi görür. Eğer KGB zehiri verirse, papazı öldüreceğini söyle binbaşıya. Bu onlar için sorun

olmaz. Gizli ajanlar her türlü egzotik ilaca ulaşabilecek durumdadır. Marchuk'a anlat. Zehiri verirse, kalkıp Kristos'u ziyarete gideceğini, ya da onu davet edeceğini, votkasına ilaca katacağını söyle."

"Hey, John," dedi Oberfest. "Benim sorunumu ne biçim çözüyorsun öyle? Eğer Marchuk'un üstleri cinayeti onaylarsa, bana da zehiri verirse, sonra ben işi yapmazsam... ki yapmam... herif **bana** içirir o zaman o zehiri."

Tollinger öne doğru eğilip tombul adama dikkatle baktı. "Yapamaz," dedi. "Çünkü onu kündeye almış durumda olursun. Zehiri teslim almaya gittiğinde, üzerine mikrofon bağlarız senin. Anlıyorsun değil mi? Minyatür bir mikrofonla vericiyi koynuna bantla tuttururuz. Ben de yayın menzili içinde olurum. Elimde alıcı ve tape–recorder'le. Sen Rus'u konuşturursun. Zehiri alırken yani. Peder Kristos'un asla başına gelecekleri anlayamayacağını falan söylersin. Ben de bütün söylenenleri kayda alırım. Biraz anlamaya başladın mı şimdi?"

"Tanrım!" dedi Michael. "Anlıyorum! Anlıyorum! Onda benim teyplerim var ama bende de onun teypleri olur, ben de onun canına okuyabilirim!"

"Elbette. O teypi geri almak için ne dersen yapar. Tanrım, o teypi CIA'ya veya FBI'ye verirsen ne kıyamet kopacağını düşünebiliyor musun? Tüm geçmiş günahların unutulur. Ruslar bizim Başkan'ın yakın bir dostunu öldürmeyi planlıyor deyip kanıt gösterdiğin anda kahraman olursun. Basın nasıl karşılar bu haberi sence? İnan bana, Marchuk da anlayacaktır bunu. Sana kasetlerini verecektir, hiç korkma. Yeter ki kendisini suçlu duruma düşüren bantı geri alabilsin."

Oberfest yöne tırnağını yemeye koyuldu. "Ama ya anlaşmaya vardıktan sonra kendisine iki yüzlü davrandım diye beni yok etmeye kalkarsa?" Sesi kaygılıydı.

"Korkma," dedi Tollinger hafife alarak. "Sen bantı vermeden önce bir kopyasını alacaksın. O kopyanın sağlam bir yerde olduğunu o da bilecek. Sana bir şey olduğu anda yetkililerin bulabileceği bir yerde. Senin sigortan o. İnan bana, hiç kaygılanacak bir şey kalmayacak."

"Bilemiyorum," dedi Oberfest sinirli sinirli. "Öyle çok şey ters gidebilir ki! Ya kayıt cihazları çalışmazsa?"

"Çalışır. Teçhizatı verecek çok iyi bir teknisyen tanıyorum."

"Ama ya Marchuk senin etrafta olduğunu görür, orada ne aradığını sorarsa?"

"Görmez. Sen bana onunla nerede buluşacağını önceden bildirirsin, tedbir alırım. Görmez o zaman."

"Üstümü arayıp mikrofonu bulabilir."

"Daha önce hiç aradı mı senin üstünü?"

"Ama ya o da bana verdiği bantların kopyalarını saklarsa?"

"Saklasa ne olur ki? Sende onun bantının kopyası var, onda senin. Dengeli barış."

"Ama ya..."

"Yeter artık," diye patladı Tollinger. "Unut gitsin hepsini! Sana yardım etmeye çalıştım, sen ise budalaca sorular uydurup duruyorsun. Bırakalım bu konuyu artık. Hem bu işe yetecek cesaretin olduğunu da sanmıyorum zaten."

"Var cesaretim," diye bağırdı Michael acıklı bir sesle. "Gerçekten var! Çok zekice bir plan, John, doğru söylüyorum. Uygulamak istiyorum bunu."

Tollinger soğuk bir sesle, "Olmaz," dedi. "Bence unutsan daha iyi olur. Ben elimi çekiyorum bu işten. Sorun senin sorunun, çözümünü de sen bul."

"Lütfen, John, lütfen izin ver de yapayım. Başarılı olacak, biliyorum. Gösterdiğin çabaya minnet duyuyorum. Gönüllü olmana da. Gerçekten istiyorum yapmayı."

"Emin misin?"

"Kesinlikle! Hiç kuşkusuz!"

"Pekâlâ," dedi Tollinger. "Büsbütün risksizdir demiyorum, ama bence yapılabilir. Şimdi bütün senaryoyu baştan sona bir kere daha konuşalım, sırasını bilelim. Sonra Binbaşı Marchuk'la aranda geçecek konuşmanın provasını yaparız. Sorabileceği sorulara hazır olasın diye."

"Nasıl istersen, John," dedi Michael Oberfest mütevazi bir sesle.

5

14 Ocak akşamı Beyaz Saray'ın Doğu Salonunda bir müzik gösterisi sahnelendi. Yüzü aşkın kişi gösteriyi izliyordu. Bunlar arasında bölgedeki tüm din ve mezheplerin temsilcisi papazlar, ülkenin her yanından gelme yüksek rütbeli din adamları vardı.

Programı Peder Kristos düzenlemişti. Şarkıcılar, enstrüman çalan ustalar, korolar, aslında onun kendi radyo ve televizyon programlarından tanıdığı kimselerdi. İncil'den cümleleri müzikli olarak söylüyorlardı. Çeşitli tür müziklerle. Hem geleneksel, hem caz, hem western, hem rock. Gitar çalıp balad söyleyenler, ilâhiler okuyan korolar, dualar falan.

Neşeli bir akşamdı. Toplanan din adamları ayaklarıyla tempo, elleriyle alkış tutuyorlardı. Dinleyicilerden sık sık, "Âmin!" ve "Haleluya!" sesleri yükseliyordu. Program sona erdi-

ğinde tüm seyirciler ayaktaydı. Elele vermiş, "Amazing Grace" şarkısını söylüyorlardı. Peder Kristos'un deyimiyle, şahane bir jübile olmuştu.

Reklamlar hariç doksan dakika süren program baştan sona tüm televizyonlardan canlı olarak naklen yayınlandı, en çok seyredilen programlardan biri oldu. Kamuoyu tepkisi tam bir coşkuydu. Durmadan telefonlar yağıyor, mektuplar geliyor, Beyaz Sarayın tutumu onaylanıyordu.

Daha sonraki günlerde, ciddi ve analitik yorumlar da yayınlanacaktı tabii. En sık sorulan sorulardan biri de, Beyaz Saray'ın bu tür din gösterisi için uygun bir yer olup olmadığıydı. Başkan Abner Hawkins bu tür eleştirilere, "O akşam inancın ve insan ruhunun bir kutlamasıydı," diye cevap verecekti.

Gösterinin bitiminden birkaç saat sonra, Peder Kristos Başkan ailesiyle birlikte Aile Salonu'nda dinlenmekteydi. Başkan'ın eşi ve oğlu da oradaydı.

Hawkins, "Bu gösteriyi kimse kolay kolay aşamaz," dedi. "Belki bunu gelenek haline getirip her yıl yapmak iyi bir fikir olur."

"Halk çok sever bence," dedi karısı. "Çok duygulandırıcı bir olaydı."

"Hem de etkileyici," diye ekledi Başkan. "Her mezhebin temsilcilerini bulup müziklerini paylaşmalarını sağlamak! Doğrusu buna büyük başarı denir!"

Peder Kristos yumuşak bir sesle, "Her dinde iyi niyetli kadın ve erkekler vardır," dedi. "Çünkü bir tek gerçek din vardır, o da inançtır. Bu bir kere anlaşıldıktan sonra, artık törenlerin, ibadetlerin uygulanışı arasındaki farklar önemini kaybeder. Geriye yalnızca evrensel Tanrı sevgisi kalır."

"Âmin!" diye bağırdı George. Başkan gülerek oğlunu kucakladı.

Az sonra Bayan Hawkins'le çocuk ötekilere iyi geceler dilediler, kadın oğlunu yatırmaya gitti.

"Biraz daha kalabilir misiniz?" diye sordu Başkan, papaza. "Epeydir konuşamadık sizinle."

"Elbette, baba. Ne kadar isterseniz," diye karşılık verdi Peder Kristos.

Başkan önde, öteki arkada, peşlerinde Gizli Servis ajanlarıyla, şifreli çantayı taşıyan adamla birlikte Oval Büro'nun bitişiğindeki küçük bir odaya geçtiler. Burası dört koltuklu, ufacık bir yerdi. Bir tek telefonu vardı.

Kapı kapanınca Hawkins, "Bilmeniz gereken bazı şeyler var," dedi. "Birincisi biz bir kafa sayımı yaptık, galiba Lu-Anne Schlossel'in Başkan Yardımcılığı onaylanacak."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Kristos. "İyi bir kadındır. Yönetiminiz için değerli bir katkı sayılacaktır."

"Daha çok Kongre ile olan ilişkilerimiz üzerinde çalışmasını istiyorum. Yasama mekanizmasını çok iyi biliyor... ki bizim de asıl buna ihtiyacımız var. İkincisi, seçim gecesi sözünü ettiğiniz bazı programlar hakkında konuşmak istiyorum sizinle. Hatırlıyor musunuz?"

"Evet, baba. Ben bir sosyal değişiklik programı önermiştim. Açları doyurmak, evsizlere konut vermek, istihdam yaratacak iş programları düzenlemek."

"Bütün bunları hep düşündüm," dedi Başkan ciddi bir sesle. "Pratik bir politikacı olarak, Mavi-Gök projesi denilen tür projelerin ne mene zorluk çıkardığını bilirim. Çok engel çıkacaktır. Ama sizin de dediğiniz gibi, iş ne kadar idealistçe gözükürse gözüksün, girişim şarttır. Tanrı öyle istiyor. Bu yüz-

den bir **ad hoc** komisyon kurdum. Sosyal hastalıklarımızı iyileştirecek genel bir plan hazırlasınlar diye. İş dünyasından, üniversitelerden, sendikalardan, insan hakları kuruluşlarından falan. Temas ettiğim insanların hepsi çok hevesli. Hepsi bu işi para almadan yapmaya gönüllü. Komple raporu bana üç ay içinde vermeye sözverdiler. Yalnız **ne** yapılması gerektiğini değil, **nasıl** yapılabileceğini de içeren bir rapor."

"Dualarım kabul oldu," dedi Peder Kristos. "Yalnız bir tek küçük ek önerim var... izin verirseniz, baba."

"Elbette."

"İkimiz de biliyoruz ki bu kadar büyük ve köklü bir programın önce Amerika halkının gönlünü ve zihnini fethetmesi gerek. Bu da ancak çarpıcı bir isimle sağlanır. **Yeni Sınırlar** ya da **Büyük Toplum** gibi bir şeyle. Yanısıra da zekice hazırlanmış bir kampanyayla programın yararlarını **bütün** insanlara satmak gerek. Bence en iyi basın danışmanlarının ve reklam uzmanlarının gönüllü hizmetlerinden yararlanmak için vakit hiç de erken değildir."

"Mükemmel bir fikir!" dedi Başkan içtenlikle. "O konuda da çarkları ilk fırsatta harekete geçirin."

Bir süre rahat bir sessizlik içinde oturdular. Papaz parmaklarıyla sakalını tarıyor, Başkan alyansını parmağında çevirerek, gözleri yerde, oturuyordu.

Hawkins kendi kendine konuşur gibi, "İç işlere biraz daha fazla zaman ayırmak isterdim," dedi. "Ama son zamanlarda programım hep dış ilişkilere yüklü. Ülke sorunlarının bazılarını feryat eder durumda görüyorsanız, bilin ki onun iki katı kadar da dış sorun var."

"Buna inanıyorum, baba."

"Bir oy birliği oluşturmak öyle zor ki," diye içini çekti Baş-

kan. "Dostlar arasında bile. Her ülke kendi çıkarlarını düşünerek hareket ediyor. Bu doğal tabii. Ama bazen ortak çıkarlar için bazı fedakârlıklar da gerekli oluyor. Aksi halde diplomasi tıpkı at ticareti kadar bayağılaşıyor."

Peder Kristos boşluğa bakıyordu. "Ben sık sık, iki ülke halkı arasına hep hükümetlerin girdiğini düşünmüş, hissetmişimdir," dedi. "Oysa dünyadaki tüm insanlar esas olarak aynıdır. Hepimiz barış isteriz, yiyecek, ev, iş, aile isteriz. Daha önemlisi, hepimiz İlâhi bir Varlıga olan ortak inancı paylaşırız. O Varlığa ne isim verirsek verelim."

"Ama dünya insanları birbiriyle ilişki kuramaz ki! Onları temsil edecek hükümetlere ihtiyaçları var.

Papaz gözlerini indirip Başkan'ın gözlerine dikti. "Yalnız Tanrı'nın hükümetini tanımaya ihtiyaçları var," dedi. "Ve Onun temsilcilerini."

Hawkins şaşalamıştı. "Neler diyorsunuz? Yani diplomatik çalışmalarımızı ülkelerin hükümetlerine değil de, dinsel liderlerine mi yöneltelim?"

"Ben diyorum ki eğer evrensel inanç dinini ihmal ederseniz, o ülkelerin halklarının desteğini asla kazanamazsınız. İnsanların desteği olmayınca da, yalnızca o hükümetlerin işbirliği kof bir zafer olur."

Başkan öne doğru eğildi. "Dışişleri Bakanlığının yüksek rütbeli diplomatlarından bir gruba bu fikirlerinizi bir şematize etmek ister miydiniz?"

"İsterdim. Onlara anlattıkları ülkelerin dini liderleriyle yakın ilişkiler içinde çalışmalarını söylemek isterdim. Eğer dünyanın geleceğini etkileyeceksek, vaaz kürsüsününden olmak zorunda."

"Sizi uyarmak isterim, diplomatlar keçi gibi inatçı insan-

lardır. Tüm temaslarda ilk kural, koparabileceklerine inandıklarından fazlasını istemektir. Pazarlık sona erince de, ne koparabildilerse ona razı olmaktır."

Peder Kristos hazin hazin gülümsedi. "Tanrı da aynı şeyi yapar," dedi.

6

Michael Oberfest baştan beri Tollinger'i donuk, soğuk, kasıntı, mesafeli, kibirli biri olarak düşünürdü. Ama şimdi o züppe... o kalpsiz entel, kendisine sıcak ve anlayışlı yüzünü gösteriyordu.

Akşamı Tollinger'in Spring Valley'deki evinde, KGB Binbaşısı Leonid Y.Marchuk'la yapılacak işin senaryosunu defalarca tekrarlayarak geçirdiler. John'ın sabrı tükenmek bilmiyordu. Michael'ı oynayacağı role yavaşça ısındırdı, diyalogunu ezberletti, olabilecek kazalara karşı neler yapması gerektiğini öğretti.

Tollinger provalarda Marchuk rolünü oynuyor, Oberfest'e sert sorular yöneltiyor, sonra Oberfest cevapta hata yapınca düzeltiyor, yol gösteriyordu. Üç provanın sonunda Michael'ın kafası karışmaya başlamış, öğrendikleri fazla gelmişti. Ama Tollinger bu ilk çalışmalarından oldukça memnundu. Michael'ın sırtını tıpışlayıp onu açılış performansı için yolcu etti.

Oberfest kendisine verilen şifreli telefon numarasını aradı, Bowie yakınlarındaki alışveriş merkezinde randevulaştılar. Haftalardır kullanmamışlardı o yeri. Marchuk sırtında astragan palto ve kürk şapkayla geldi.

Rus'un Lincoln arabasının ön kanepesine yerleştiklerinde binbaşı, "Eee, neler anlatacaksın bakalım?" diye sordu. "İyi haberler getirmişsindir umarım."

Oberfest tiz bir sızlanma sesiyle, "Nyet,"* dedi. "Peder Kristos rüşveti almıyor. Onunla dört kere görüştüm. Bir kere onun evinde, iki kere Virgina'daki kilisesinde, bir kere de benim evde. Yakın içki arkadaşı olduk. Onunla açık konuştum. Ortadan kaybolmasına karşılık yüz bin dolar."

"Sonra?"

"Güldü bana. Milyon bile olmaz," dedi. "Onu suçlayabilir misiniz? İşleri tıkırında gidiyor. Başkanla canciğer, kendi radyo programı var, şimdi de televizyon programı yapacakmış. Kazanacaklarının yanında yüz bin çerez gibi kalır. Bakın, elimden geleni yaptım. Gerçekten yaptım. Ama umut yok."

Marchuk dişlerini emer gibi bir ses çıkardı. "Hoşlanmadım bu işten," dedi. "Patronlarım da hoşlanmayacaktır. Beni tutup Mozambik'e tayin ederler belki de. California kadınlarına veda etmem gerekir."

Tollinger aslında Michael'a bu tür bir sözü giriş olarak kullanmasını öğütlemişti. "Ama işin çok basit bir çözümü de olabilir," dedi binbaşıya. "Sert ama basit."

"Öyle mi? O neymiş peki?"

"Eğer sizler papazı siyaset sahnesinden çekmekte kararlıysanız, neden hakkından gelmiyorsunuz onun?"

KGB ajanı başını ağır ağır çevirdi, ona baktı.

"Bak," dedi Oberfest. "Bu da bir seçenek, öyle değil mi? Bizim örgüt hiç böyle şey yapmamıştır da diyecek değilsin herhalde. İkna, şantaj ve rüşvet işlemeyince, tasfiye edersiniz... haksız mıyım?"

* Nyet: Hayır (Rusça)

"Peki Peder Kristos'u kim tasfiye edecek senin önerine göre?"

Michael omuzlarını kaldırdı. "Herhalde ordu dolusu eğitilmiş profesyoneliniz vardır o işi görebilecek."

Marchuk başım iki yana salladı. "Fazla riskli," dedi. "Bir terslik olur da sizin CIA katili bize bağlayabilirse... o zaman sorunumuz daha da büyür."

Michael omuzlarını bir kere daha kaldırdı. "Unut o halde. Bir öneriydi yalnızca."

"Fena bir öneri sayılmaz, Arnold," diye kabullendi binbaşı. "**İmkânsız** bir öneri de değil. Ama yapılacaksa, izi bize kadar sürülmeyecek biçimde yapılmalı."

"Öyle bir katili nereden bulacaksınız? Sokaktan bir serseri mi tutacaksınız?"

Tollinger'e göre olayın dönüm noktası burası olacaktı. Rus ya yemi tutacak, ya da tüm plan yatacaktı.

"Hayır," dedi Marchuk ciddi bir sesle. "Kontrol edemediğimiz serbest meslek sahiplerini asla kullanmayız." Koca elini Michael'in dizine dayadı. "Ama bu işin bizim için yapabilecek bir kişi var."

"Ya! Kimmiş o?"

"Sen, oğlum," dedi binbaşı hafif bir sesle.

Oberfest, yakaladım onu! diye geçirdi içinden. Duyduğu sevince kendi de şaştı.

"Ben mi?" diye haykırdı gücenmiş gibi. "Çıldırdın mı sen? Ben katil falan değilim. Ömrümde bir el bile silah atmadım. Nasıl atılacağını bilmem. Bıçak düşünüyorsan... onu büsbütün unut! Bu işleri yapacak adam değilim ben."

KGB ajanı bir süre sessiz kaldı. Michael onu kaybetmiş olabileceğinden korkmaya başladı. Ama sonra Marchuk ko-

nuştu. "Birçok yöntem vardır, Arnold. Bir tek tabancayla bıçak yoktur. Daha modern, daha uygar yollar da düşünülebilir. Kolay, ama etkili. Bunlar basit yollardır, ama siz Amerikalıların dediği gibi, başarısı garantilidir. O inanç tedavicisiyle hâlâ dost musun?"

"Tabii."

"İkiniz içki arkadaşısınız demek... öyle demedin mi?"

"Doğru."

"Sevdiği içki nedir?"

"Biberli votkaya bir tutkunluğu var."

"Mükemmel!" diye bomba gibi bir kahkaha patlattı Marchuk. "Neyse bari, kapitalistlere bir şeyler öğretebilmişiz. Rus votkası mı?"

"Öyle."

"Durum giderek iyileşiyor! Harika bir espri olacak. Bu kutsal adam hiç biberli Rus votkasıyla sarhoş oluyor mu?"

"Doğrusu yıkılacak hale gelmiyor, anlarsın... ama acı duymayacak hale geliyor. Niye soruyorsun?"

"Çünkü Peder Kristos'u tasfiye etmek için senin bile becerebileceğin bir yol geldi aklıma."

"Hey," dedi Oberfest öfkeyle. "Sana beni bu işe katma dedim. Katil değilim ben."

(Tollinger ona, itaraz et, ama fazlaya kaçırma demişti.)

Binbaşı yumuşacık bir sesle, "Arnold," dedi, "durum gerektirirse **herkes** katil olur. Kafamdan geçeni açıklayayım sana. Zehir bulmak kolay iş. Renksiz, kokusuz, tatsız. Birkaç damlası yeter. Formülü ayarlanabilir, etkisini ister birkaç saniyede, ister birkaç saatte gösterecek hale getirilebilir. Masif koroner gibi etki yapar, otopside anlaşılması da hemen hemen imkânsızdır. Peder Kristos, senin tabirinle acı duymaz

haldeyken, kadehine ondan iki damla damlatmak senin için çok mu zor olur yani?"

"Ama **niye** yapayım bunu?" diye sordu Michael. "Ne çıkarım olacak bundan?"

"Haa," dedi Marchuk. "Ne çıkarın olacak! Amerika'nın ulusal ilkesi. Söyleyeyim sana ne çıkarın olacağını. Daha önceki suçlayıcı kasetleri alırsın, olur mu?"

Oberfest sessizdi. Soğukkanlı ol, diye ısrar etmişti Tollinger. Bunu daha önce hiç düşünmemiş olduğuna inandır onu. O söyleyince, Peder Kristos cinayetini yeni bir açıdan görmeye başladığını sansın.

"Teyplerin orijinalleri," diye devam etti Marchuk. Sesi baştan çıkarıcıydı. "Bütün kopyalarıyla birlikte. Kâbusun sona erecek artık. Hoşuna gitmez mi?"

"Bir düşüneyim," dedi Michael kararsız bir sesle. "Bilemiyorum. Emin değilim."

Binbaşı içtenlikle bir sesle, "Elbette," dedi. "Bir düşün ama fazla uzatma. Bu arada ben üstlerimle konuşur, onaylarını alırım. Hayır derlerse, Peder Kristos konusunda başka bir şey yapmıyoruz demektir. Birlikte güzel bir akşam geçirmiş sayılırız, o kadar. Ama hayır diyeceklerini sanmıyorum. Bence bu girişime yeşil ışık yakacaklar. Bir tek şartla... sen yapmaya razı olursan Arnold."

"Haber veririm," dedi Oberfest.

Arabasını Washington'a doğru sürerken, bütün gece açık olan benzincilerin birinde durdu, benzin aldı, tuvalete gitti, bir de telefon etti.

"Sen dâhisin," dedi John Tollinger'e.

7

Kışın başları soğuk geçiyordu. Daha şimdiden başkent iki kere karlar altında kalmış, trafik imkânsız hale gelmiş, devlet memurlarına beklenmedik tatiller kazandırmıştı.

Virginia'daki tütün ambarının arazisi de kar içindeydi. Ama Peder Kristos adamlar tutup karı küreletti, kendi otopark alanını temiz tuttu. Cumartesi gecesi vaazlarına gelen kalabalık hiç de azalmıştı. Müritlerle meraklılar, kürklerine, parkalarına sarınıp geliyorlardı. Ama Peder Kristos'un üzerinde yine eski çuval entarisi vardı. Soğuk ona hiç işlemiyormuş gibi davranıyordu. Arka odada demir soba kıpkırmızı kesilmişti.

Papaz salona girdi, her zamanki gibi birkaç saniye sessiz durdu. Dinleyicilerine baktı. O alevli bakışlarını herbirinin üzerinde gezdirdi. Onlar da zaten buna alışmış olduklarından, bekliyorlardı. Sonra girizgâha gerek görmeden başladı.

"Hepimiz Pazartesi doğar, Cuma ölürüz. Hayat bir yıldızın bir tek parıltısı kadar kısadır. Öyle de olmalıdır, çünkü sonsuza kadar yaşamayı, vaatlerin bozulmasına yeminlerden dönülmesine o kadar uzun süre tanık olmayı kim ister?"

"Biraderler, hemşireler, günleriniz geçişini bir düşünün. Size hayat bir armağan olarak verildi, çok geçmeden de geri alınacak. Size kısacık saatlerinizi akıllıca kullanmanız için yalvarıyorum. Onları ziyan etmek, Kutsal Verici'ye karşı nankörlüktür."

Peder Kristos bundan sonra bu temayı işledi. Arada hep dinleyicilerine sonunda yok olacaklarını hatırlattı ama ana mesajı yine de neşe ve ihtirası vurgulamak oldu.

"Yaratın!" diye bağırdı onlara. "Son günlerinizi... bütün günler son günlerdir aslında... size mutluluk getirecek ve Tanrı'nın da hoşuna gidecek biçimde geçirin. Hayatınızı ufaltmayın, gaddarlaştırmayın, ekşitmeyin. O hayatı sevgilerle, kahkahalarla, zevklerle genişletin. Ailenize sevgi, çocuklarınıza kahkahalar verin, dostlarınıza zevkler dağıtın. Hepimiz kelebekler gibiyiz, ömrümüz de o kadar. Size uçmanız, yükselmeniz, dünyadaki kısacık sürenizi bir mutluluk dönemi, sevinç dönemi haline getirmeniz için yalvarıyorum."

Vaazı iyi karşılandı. Ne de olsa onlara, Tanrı'nın hiçbir zevke kaş çatmayacağını söylüyordu, yeter ki arada kimsenin vücudu veya ruhu incinmesin. Onları dışarının soğuğuna çıkarmadan önce sözleriyle iyice ısıtmayı başarmıştı.

Hepsi gidince Peder Kristos arka odada Pearl ve Agnes'le oturup çiğ biber, soğan, balık turşusu yedi, votka şişesi yine elden ele geçti.

Pearl, "Bu geceki o lâfları da nereden buldun?" diye sordu. "Daha önce hiç duymamıştım."

Kristos cevap vermedi. Masaya eğilmiş, parmakları arasında balık dilimi, ağzındaki lokmasını çiğniyordu. Bıyığından, sakalından sular damlamaktaydı. Lekeli döşemeler kısa zamanda soğan kabuklarıyla, biber saplarıyla doldu.

Agnes, "Bence kasvetli bir konuşmaydı," dedi. "Habire ölmekden söz ettin. Kim ister onu duymayı?"

"Ölmeyeceğini mi sanıyorsun?" diye sordu papaz ona. Gözlerini lokmasından ayırmamış, başını da kaldırmamıştı. "Sen de öleceksin, ben de öleceğim, herkes de ölecek. Hepimiz yürüyen ölüleriz."

Kadın, "Düşünmeyi istemem, o kadar, Jake," dedi.

Papaz o zaman başını kaldırıp ona baktı. Güçlü dişleri ağ-

zındaki soğanı çiğniyordu. "Sen hiçbir şey düşünmek istemezsin ki," dedi. "Bir tek ağzını ve kıçını düşünürsün. İkinizi biraraya katsam bir tek beyin çıkmaz. Her şey niçin var, hiç merak ettiniz mi? Niçin yok değil de var? İşte yerküre, işte güneş, ay, gezegenler, yıldızlar, uzayın öteleri. Neden var oluyor bunlar? İşte yerküre, işte güneş, ay, gezegenler, yıldızlar, uzayın öteleri. Neden var oluyor bunlar? Yalnızca soğuk ve hayatsız bir boşluk olsun demiyorum... boşluk bile neden var olsun zaten? Neden hiçlik olmasın? Biçimi, ölçüsü olmayan hiçlik! O kuş beyinleriniz hiç merak etti mi bunları?"

"Neden söz ettiğini anlayamıyorum," dedi Pearl. "Hem... amma tatsızsın bu gece. Biraz daha votka iç."

Kristos şişeden içti. Kafasını arkaya atmıştı. Yudumların gırtlağından geçtiği belli oluyordu.

"Hey, Jake, ağır ol," dedi Agnes. "Sızma henüz."

Papaz boşalan şişeyi odanın köşesine fırlattı. Köpek başını telaşla kaldırdı, sonra yine yatıp uyudu.

"Bana bir şişe daha getirin," diye emretti Peder Kristos. "Balık çok susattı."

Pearl dolaptan yeni şişeyi getirdi, açtı, masanın üzerinden uzanıp papazın önüne koydu. Kristos elini onun açık yakasından içeriye daldırdı, küçük göğüsleriyle oynadı.

"Güzel meme," dedi. "Tatlı meme."

Agnes onaylarcasına, "Hah, böylesi daha iyi," dedi. "Yeter ki ölmekten, niçin hiçlik olmadığından söz etmeyi kes." Ayağa kalktı, elbisesinin eteklerini yukarı sıvadı, buruşuk pamuklu donunu indirdi. "İşte," dedi. "Ne harika, değil mi?"

Yine votka içtiler. Sobaya yeniden kömür atıldı. Odanın havası kükürtlü ve boğucu bir hale geldi. Entarilerini çıkardı-

lar. Masadaki yiyecekler ve teneke tabaklar kaldırıldı. Sarı köpek tekrar köşesine döndü.

Peder Kristos, Pearl'i yüzükoyun masanın üzerine itti. Yerdeki desteye eğilip **Peder Kristos'tan Her Durum İçin Dualar** adlı kitaptan bir tane kaptı, Pearl'in çıplak sağrısına koyup açtı. Agnes kıkırdayarak onun bacaklarını arasına çömeldi.

"Yazılı işte!" diye haykırdı papaz. Parmağını Pearl'in vajinasında ıslatıp sayfalarını çeviriyordu. "Gerçeği bilirseniz, o gerçek sizi özgür kılar. Bana inanan asla ölmez. Ben sonsuz hayat getiriyorum. Peder Kristos'un vaazını dinleyip sözünü tutanlara ne mutlu! Bana inanırsanız her şey mümkün olur. Ter dökenler, ağır yük taşıyanlar, gelin bana. Sizi dinlendireyim. Sizin günahlarınız için öleceğim ben. Ruhunuzun kurtulması için bana güvenin. Peder Kristos hiçlikten bir şeyler yaratır. İnanç günahı yok eder. Günahsız bir dünyada kimsenin pişmanlık duyması gerekmez. Peder Kristos'un kolları sizi kucaklar, kıpkırmızı günahlarınızı kar gibi beyazlatır. Çünkü Peder Kristos'un barışı tüm anlaşıların ötesindedir."

Bağırıyor, haykırıyor, kendi destanını okuyor, etli canlı vaaz kürsüsüne ikide bir dua kitabıyla şaplak atıyor, iki kadın da bağıra bağıra gülüyorlardı. Sonunda üçü birlikte kirli yerlere yıkıldılar. Şehvet tüm benliklerini sarmıştı. Solgun köpek başını yine kaldırdı, kanlı gözleriyle onları seyretti.

8

Eski Başkan Yardımcısı Samuel Trent'in özel olarak yaptırdığı kamuoyu yoklaması, kampanyasının başarılı gittiğini

göstermekteydi. Beyaz Saray'daki din–devlet yakınlaşmasını giderek daha çok Amerikalı farkediyordu. Trent'in deyimiyle "Peder Kristos'un yönetim üzerindeki tehlikeli etkileri" de bir o kadar insanı kaygılandırmaktaydı. Bir zamanlar bir siyaset yazarının "Palavralar Racası" diye nitelendirdiği Trent, artık mantıklı konuşan biri olarak ün kazanmaya başlıyordu.

17 Ocak günü Samuel Trent'le adamları Manhattan'daydılar. Televizyon yöneticilerinin bir konvansiyonunda konuşma yapacaktı Trent. Toplantı New York Hilton'da düzenleniyordu. Beraberindekilerle birlikte öğlene biraz kala otelin Altıncı Cadde kapısına geldi.

Limuzin arabasından indiği sırada, kaldırımdaki kalabalığın arasından sakallı bir genç öne çıktı, güdük tabancasını eski Başkan Yardımcısına çevirip tetiği birkaç kere hızlı hızlı çekti. İlk kurşun Cadillac'ın ön camını parçaladı, ikincisi şoförün sol kulak memesini kopardı, ondan sonrakiler yalnız gürültü çıkardı. Cumartesi gösterisi ıskalarla noktalandı.

Cinayete teşebbüs edenin Simon Czreck adlı biri olduğu sonradan saptandı. Cinsel ilişkiden uzak kalıp İsa'nın yeniden gelişini beklemeye inanan bir tür mezhebe üyeydi. Trent'in yardımcıları üzerine atıldığında, "Tanrı söyledi bana bunu yapmamı!" diye bağırıp durmuştu.

Trent içinden, iyi ki orada iki muhabirle fotoğrafçı vardı, diye düşünüyordu. Onlar suikast girişimini tesbit etmişlerdi. Gazete ve dergilerde yayınlanan resimlerde Trent dimdik, görünüşe göre hiç korkusuz, duruyordu. Muhabirlerden biri sonradan, "Eğer cesaret denilen şey, baskı altındayken zarif davranabilmekse, o zaman Samuel Trent ömrümde gördüğüm en cesur adam," diye yazmıştı.

Konuşmasını yapmak üzere kürsüye çıktığında, saldırının haberi de dinleyicilere ulaşmış bulunuyordu. Trent'in

(metin yazarı tarafından yaratılmış) ilk sözleri, "Sözüm kabaca kesilmese şunları anlatmak istiyordum," oldu. Dinleyiciler ayağa kalkıp dakikalarca ona alkış tuttular.

Trent, "**Kurulu** bir dine kimse benden fazla saygı duymaz," derken **kurulu** kelimesine hayli vurgu yüklüyordu. "Ben Episkopal mezhebinde doğdum, hayatım boyunca Episkopal olarak yaşadım, Episkopal olarak da ölmek niyetindeyim... ama bugün değil!"

(Gülüşmeler ve alkışlar.)

"Her tür mezhebin dini liderleri, ülkemizin büyümesine ve refahına büyük katkılarda bulunmuşlardır. Ama itiraf etmek zorundayız, ara sıra, seyrek de olsa, ruhani liderlerimiz devlet işlerini de etkilemek istemişlerdir. Bu tür görevlere onlar, eğitim açısından da, yetiştiriliş açısından da, tecrübe açısından da, hiç hazır değillerdir.

"Şimdi ise devletin en yüksek düzeylerinde, kriz demekle abartmış sayılamayacağım bir durumla karşı karşıyayız. Devletin yürütme gücü, besbelli hiçbir kurulu dine üye olmayan acayip bir din adamının doymak bilmez ihtirasları tarafından rehin alınmış durumdadır. Bu adam kendisinde inanç tedavicisi, kâhin, peygamber güçleri olduğunu iddia etmektedir."

Trent politika liderlerinin kimden isterlerse ruhani öğüt almakta serbest olduklarını ve olmaları gerektiğini açıkça belirtti. Ama... bu öğüdün devlet işlerine yansımasına ve ulusal politikaları etkilemesine asla izin verilmemeliydi.

"Sezar'ın hakkını Sezar'a vermek gerek." diye kükrüyordu. "Ama Tanrı'nın hakkını da Tanrı'ya vermek gerek!"

Bundan sonra, politikanın herhangi bir din, mezhep veya tarikat elinde oyuncak olmasının ülkenin geleceğine ne felâketler getirebileceğini anlatıp karamsar bir tablo çizdi. Mez-

hepler arasında birbirine üstün gelmek için acı bir savaşın başlayacağına işaret etti. "Tüm savaşlar kötüdür," dedi üzgün bir sesle. "Ama dinsel savaşlar en kötüsüdür."

Yürekten gelen bir sesle söylediği son sözler, Anayasadan çok kendi dogmalarına önem veren siyasi din adamlarına yerel, eyalet veya federal hükümet dizginlerinin teslim edilmesiyle Amerikan toplumunun ne durumlara düşeceğine ilişkindi.

"Chicago'nun yeni bir Belfast olmasını mı istiyorsunuz?" diye sordu. "Yoksa Los Angeles yeni bir Beyrut mu olsun? Barış içinde yaşayan bir cumhuriyeti sürdürmek istiyorsak, her türlü mezhepçiliği meclisten de, Beyaz Saray'dan da uzak tutmak zorundayız. Bu ancak kardeşi kardeşe düşürür, demokratik geleneklerimizi gülünç hale getirir.

"Bugün burada bulunan herkesin kamuoyunu etkileme gücü vardır. Programlarınızı seyredenleri bu tehlikeye karşı uyarmanızı, seçimle gelmemiş bir dinci fanatiğin yasalarımızı dikte etmesine izin verilirse bu tehlikenin habis bir kanser gibi büyüyeceğine onları inandırmanızı sizlerden istiyorum."

"Teşekkür ederim."

Trent yine ayakta alkışlandı. Daha sonra televizyon yöneticileri aralarında demin dinlediklerinin önemini tartıştılar. Çoğu Samuel Trent'e hak veriyor, bir zamanlar Amerikan Politikasının Soytarı Prensi diye nitelendirdikleri bu adamı gelecek seçimde ciddi bir Başkan adayı olarak görmeye başladıklarını itiraf ediyorlardı.

Kiraladıkları uçakla Washington'a dönerken Trent'le yanındakiler günün olaylarından çok memnundular. Suikast girişimi ve televizyoncuların o coşkun karşılayışı hepsini zevkten mestetmişti.

O gece Samuel evde karısına heyecanla günün olaylarını bir bir anlattı. Matilda'nın koltuğunun önünde ileri geri dolaşarak yarın yayınlanacak yazılardan ötürü duyduğu sevinci dile getirdi.

"Başarı yolundayım," dedi gülerek. "Partinin parababaları mutlaka etkilenir. Şimdiden benimle temasa geçmeyişlerine şaşıyorum. Artık beni hiçbir şey durduramaz. Dünyanın doruğundayım. Abner Hawkins'in işi bitik. Peder Kristos'un da modası geçti. Yakında herkes unutacak onu. Gelecek Başkan ben olacağım. Sen de First Lady olacaksın. Ne diyorsun buna, Matilda?"

"Samuel," dedi karısı yumuşak bir sesle. "Bir dakika otur şuraya. Sana önemli bir şey söylemek zorundayım."

9

Marvin Lindberg soda şişesini açarken, "İyi haberi mi istersin, yoksa kötü haberi mi?" diye sordu. "Önce iyisini anlatayım sana. İki gündür batı Maryland'daydım. Sonunda nefis gömme yerini buldum. Ot bürümüş bir yolun yakınında. Backbone Dağına giderken orada."

"Trafik çok mu?" diye sordu John Tollinger.

"Yılın bu mevsiminde hemen hiç yok. Oraları ıssız yerler. Bu dediğim yol belki bir zamanlar kesilen kütükleri taşımak için yapılmış olabilir. Çok bozulmuş ama yine de geçit verir. Üzerinde kilometrelerce hiç ev falan yok. Bundan tenha yer bulamazsın."

"Gece orayı bulabilir misin?"

"Tabii. Elli numaralı devlet yolundan sapılıyor. Üç kere gi-

dip geldim. Gözüm kapalı bile bulurum. Çalılarıyla, ağaçlarıyla, ne vahşi bir yer, anlatamam. Biraz ot yolup temizlememiz gerekecek. Ama bir mezar için ne kadarcık yer lâzım ki! Altmışa bir seksen yeter de artar bile, tamam mı? Herifi katlarsak daha da ufak."

"Trafik yok, çiftlik evleri yok, kimse oralarda dolaşmıyor diyorsun, öyle mi?"

"John, doğru dürüst bir çukur açıp üzerini çalı çırpıyla örtersek o kemikleri bin yıl kimse bulamaz."

Tollinger kucağındaki listeye baktı, bir maddenin yanına bir çek işareti koydu. "İyi gibi," dedi. Sonra içkisinden bir yudum aldı. "Şimdi kötü haberi söyle."

"Dönüş yolunda benim hurda Buick dert çıkarmaya başladı. Sesi bana distribütörden gibi geldi. Bir garajda durdum, görevli oraya biraz yağ akıttı. Eve varırsın ama yeni distribütör almadıkça bundan hayır gelmez dedi. Ben o hurdaya artık bir kuruş daha harcamam. Yani nakliye için bana güvenme. Senin Jaguar'a da hepimiz dünyada sığmayız."

"Dert değil," dedi Tollinger. "Oberfest'in arabasını kullanırız. Koca bir Cadillac'ı var."

Lindberg, "Bak, John," dedi. "Bu herif bana anlattığın kadarıyla ödlek zavallının biri. Ona güvenebileceğimizden emin misin?"

"Kaygılanma, onu idare ederim. Rus'la işi iyi götürdü, baksana. Şimdi senaryo şöyle: ona bu Binbaşı Marchuk'dan bir işaret gelir gelmez bana haber verecek, ben de seni arayacağım. Burada toplanıp Oberfest'e mikrofon takacağız. Sonra buluşma yerine önce biz gideceğiz, Rus gelmeden hazırlıkları yapacağız. Michael'a defalarca prova yaptırdım. İşler yolunda giderse konuşmalarını iyi bir şekilde kaydederiz, zehiri

de alırız... tabii eğer binbaşı kabul etmişse."

"O **eğer** çok büyük bir EĞER! Peder Kristos'u da aynı şekilde tuzağa düşürmeye kalktı, o sıyrılmayı becerdi. Umarım bu komünist o kadar kurnaz değildir."

Tollinger ona düşünceli bakışlarla baktı. "Korkuyor değilsin ya, Marvin?" dedi.

"Kim, ben mi? İlgisi yok. Budalalık yapıp foslamak istemiyorum, o kadar."

"Bu planda hiç budalalık yok," dedi John sabırla. "Evet, gerçi pek çok şey şansa bağlı ama... zaten dünyada her şey öyle."

"Hem de nasıl! O itin de öldürülmesi şart, ona kuşku yok. Beyaz Saray'da düzenlediği müzik gecesini seyrettin mi? Serseri mayın gibi herif! Başını boş bırakırsak ateistleri toplama kamplarına tıkmaya bile kalkar."

Tollinger hevesle, "Buna yüzde yüz katılıyorum," dedi. "O konseri televizyonda izledim. Doğu Salonundan böyle bir şey yayınlanması beni şoka sürükledi. Trent'i hiç sevmem bilirsin. Ama kabul etmek zorundayım, bugünlerde çok mantıklı konuşuyor. Peder Kristos'un işini bitirmek istememin bir nedeni de o. Trent'in Başkanlık umutları söner o zaman. Amma garip bir durum! KGB'li Binbaşı Marchuk'un da amacı aynı."

"John, benim orada oluşumu Oberfest'e nasıl açıklayacaksın?"

"Ona senin elektronik teknisyeni olduğunu söyledim bile. Marchuk'la buluştuğunda sen de orada olmak zorundasın, çünkü teçhizatın iyi çalıştığından emin olmamız gerek."

"Her şeyi düşünmüşsün."

19 Ocak'ta, öğleden hemen önce Oberfest, John Tollin-

ger'i Beyaz Saray'daki bürosundan aradı. Michael'ın sesi pek tiz çıkıyordu.

"Oldu," diye patladı. "Bugün. Gece yarısı."

"İyi," dedi Tollinger sakin bir sesle. "Yerini söyledi mi sana?"

"Evet, dedi'ki..."

"Telefonda konuşma," diye onun sözünü kesti Tollinger. "Akşam sekizde benim evde ol."

"Peki, gelirim, John. Bu işin iyi gideceğinden emin misin?"

"Benim evde. Bu gece. Sekizde."

Tollinger telefonu kapadı, Lindberg'i aradı.

Önce Oberfest geldi. Acınacık bir durumdaydı. Suratı kül rengiydi. Elleri titriyordu. Tollinger onu koca koltuğa oturttu, bir duble martini verdi.

"İyi gidecek, Mike," diye avuttu onu. "Su gibi akacak, göreceksin. Rus zehirin yanında olup olmadığını söyledi mi?"

"Hayır, yalnızca nerede ve ne zaman buluşacağımızı söyledi."

"O da yeter. Artık sakin ol, içkini iç. Hikâyeni teknisyen gelince anlatırsın. Taktiklerimizi de o zaman planlarız."

"Karnım aç," diye yakındı Oberfest. "Yiyecek bir şeylerin var mı? Yo, vazgeçtim. Yiyemeyecek kadar gerginim. Kusarım herhalde."

"Bir şey olmazsın," dedi Tollinger. "Buzdolabında söğüş etim var. Çıkmadan birer sandviç yeriz."

Lindberg o sırada geldi. Elinde bir vericiyle bir alıcı vardı. John ikisini tanıştırdı, sonra üç komplocu koltuklarını yaklaştırıp oturdular, öne eğildiler.

"Orada daha önce de buluştuk," dedi Oberfest onlara. "An-

napolis yolundan sapılan bir yol. Tek yönlü. Çok karanlık ve ıssız."

Tollinger, "Gitmesi ne kadar sürer?" diye sordu. "Bir saat mi?"

"Bir saat bol bol yeter. Trafik olsa bile."

John kararlı bir sesle, "İki saat ayırırız biz o işe," dedi. "Emin olabilmek için. Buradan onda çıkarız. Michael, sen öne düş, biz benim Jaguar'la seni izleriz. Marvin, Mike'a teçhizatı göster."

Lindberg küçük elektronik cihazları gösterdi. "Şunu siz takacaksınız," dedi Oberfest'e. "Vericili mikrofon. Tek yapacağınız, şurasına basıp çalışır hale getirmek. Görüyor musunuz? Pille çalışıyor. Bu yüzden adam gelene kadar kapalı tutun. Ama o sıra açmayı unutmayın yoksa hepimiz hapı yutarız."

"Unutmam," dedi Michael ürpererek.

"Şu da alcı ve kasetli kaydedici. John'la ben bunu çalıştıracağız. Kaygılanmayın, o bizim sorumluluğumuz. Siz yalnız vericinizi açmayı hatırlayın, yeter. Orada o Rus'la daha önce buluştuğunuzda onun arabasında mı oturdunuz, yoksa sizinkinde mi?"

"Hiçbirinde. Dışarı çıktık, yolun üzerinde ileri geri yürüyerek konuştuk."

"Harika. Bu gece de aynı şeyi yapmaya çalışın. Sesi yüzde yüz daha net alırız. Şimdi... bana kalırsa en iyisi vericiyi baldırınıza bantlamak. Yoklayarak üstünüzü ararsa büyük ihtimalle ayak bileğinizin yukarısına kadar inmez. Yanımda enli yapışkan bant getirdim. Sorunuz var mı?"

"Açım," dedi Oberfest yine. Sinirli sinirli kıkırdıyordu.

Birlikte mutfağa geçtiler, Tollinger çavdar ekmeğini, soğuk eti, dilimlenmiş İsviçre peynirini, hardalı ve turşuları çı-

kardı. Michael iki sandviç yiyip bir martini daha içti. Lindberg kendine kalın bir sandviç yaptı, sodasını yudumladı. Tollinger bir viski daha aldı ama bir şey yemedi.

Planı tekrar gözden geçirdiler. Sonra Oberfest sağ paçasını yukarı çekti, Marvin de vericiyi onun beyaz kılsız bacağına bantla yapıştırdı. Balkona çıkıp cihazı denediler. Her şey mükemmel çalışıyordu.

Saat onu birkaç dakika geçe Michael yeşil Eldorado'suna binip gaza bastı. Lindberg'le Tollinger hemen arkasından Jaguar XJ–S kupe ile izlediler.

John, "Becerecek sanıyorum," dedi.

"Dua edelim," diye karşılık verdi Marvin. "Şu araba da tam ona göre. Dolar renginde, baksana."

Annapolis otoyolundan saptıklarında, henüz yola çıkalı bir saat olmamıştı. Cadillac'ın yavaşladığını, döndüğünü gördüler, dar yolda onu izlediler.

"Lânet olsun, yol çakıl," dedi Lindberg. "Burada dolaşarak konuşurlarsa bol gıcırtı duyarız."

Tollinger, "Ona sessiz yürü demek de işe yaramaz," diye karşılık verdi. "Zaten tambur gibi gergin herif."

Oberfest yolun kenarına yanaşıp durdu, kontağı kapattı, ışıkları söndürdü. Onlar da yanında durdular.

"Biz biraz ileri geçiyoruz," diye seslendi Lindberg. "Gözükmeyelim. Sen burada kal. Az sonra gelir, son bir test daha yaparız."

Tollinger yarım mil daha ilerledi, bir virajı döndü, yolun kenarına çıkıp parketti. Arabayı kilitledi, yürüyerek döndüler.

Bulutsuz bir geceydi. Mehtabın solgun gümüş ışığı yolun çakıllarını aydınlatıyordu. İkisi de paltolarının önünü ilikle-

meden yürümekteydiler.

Cadillac'ın yanına vardılar, Marvin kırlara yürüdü, John da Oberfest'e dadılık etti.

"Konuşmanız bittiğinde bizi bekleme," dedi Michael'a. "Dosdoğru Spring Valley'e, benim eve yollan. Seninle orada buluşuruz."

"Tanrım, korkuyorum," diye titredi Oberfest. "Ya mikrofon taşıdığımı anlarsa? Öldürür beni."

"Öldürmez. Onun gözünde çok değerlisin."

Lindberg yaklaştı. "Oralarda bize göre yer yok," dedi. "Dümdüz, yamyassı arazi. Mehtap da spot ışığı gibi. Rus bizi kesinlikle görür. Öteki tarafı deneyeyim."

Batıya doğruldu.

Tollinger, "Mikrofon rahatsız etmiyor ya?" diye sordu. "Topallamana falan yol açmasın da!"

"Yo, iyidir. Ah, Tanrım, nasıl bulaştım ben bu pisliğe!"

"Yakında kurtulacaksın. Elinde güzel bir kasetle. Sovyetler Birliğinden Binbaşı Marchuk'un şov programı."

"Umarım. Haftalar oldu kaldıramıyorum zaten. Bu orospu çocuğu komünist benim seks hayatımı da mahvediyor."

Lindberg dönüp geldi. "Bir şey buldum," dedi. "Pek harika sayılmaz ama sanırım idare eder. Bir hendek. Derin değil. Oldukça kuru. Etrafı çalı dolu. Oberfest, mikrofonu aç. İkiniz konuşarak şu çakılların üzerinde yürüyün. Alıcıyı denemek istiyorum."

Yine gözden kayboldu. Michael eğilip mikrofonu açtı, ikisi yürümeye başladılar.

"Hâlâ Trent'le misin?" diye sordu Tollinger.

Oberfest, "Tabii," dedi. "Washington merkezi diye bir büro kurdu, oradayım. Biliyor musun, John, adamın Oval Bü-

ro'ya yükseleceğine inanmaya başlıyorum."

"Sanmam," dedi Tollinger kısaca. "Seçime daha iki yıl var. Çok şey değişebilir."

Lindberg karşıdan yaklaştı. "Kapat mikrofonu," dedi Oberfest'e. "Pili bitirmek istemeyiz. John, alacı iyidir. Çakıldan korktuğum kadar ses gelmiyor. Zamandan yana nasılız?"

Tollinger kolundaki saate göz attı. "On ikiye yirmi var," dedi.

"O halde biz gidip yerimize yerleşelim. Oberfest, mikrofonun kapalı mı?"

"Kapalı."

"İyi. Adam gelince açmayı unutma."

"Unutmam."

"Tamam, sahneleyelim bakalım şu oyunu."

On ikiyi birkaç dakika geçtiğinde Tollinger'le Lindberg otoyol tarafından yaklaşan farları gördüler, hendeğe indiler, yamaca dayandılar. Yaklaşan arabanın durup ışıklarını söndürüşünü seyrettiler.

"Tabancan yanında mı?" diye sordu Tollinger.

"Evet."

"İhtiyacımız olabilir." John silahlar dünyasına, tehlikelere, potansiyel şiddete bu kadar çabuk uyum sağlayabilişine kendi de şaşıyordu.

Kaygı içinde beklediler.

Lindberg dişlerinin arasından, "Aç artık, bebek," diye mırıldandı. "Haydi, aç artık."

Sessizlik.

"Ah, Tanrım," dedi Lindberg umutsuz bir sesle. "Salak herif paniğe kapıldı."

Ama tam o anda alıcının hoparlöründen bir çatırtı duydu-

lar. Biraz parazit, ardından da araba kapısının kapanan sesi geldi.

"Tanrıya şükür," dedi Tollinger.

İlerde Marchuk kendi Lincoln'undan indi, kapıyı kapadı, Cadillac'ın ön çamurluğuna yaslanmış duran Oberfest'in yanına yürüdü.

"Eee?" dedi neşeli bir sesle. "İşte yine buluştuk."

Michael, "Evet," diye karşılık verdi. "Ne güzel hava... değil mi?"

Rus, "Bütün havalar güzeldir," dedi. "Uyanabilirsen. Biraz yürüyelim mi?"

John Lindberg'e, "Aksanı falan da yok," diye fısıldadı. "Acaba okula nerede gitti? Sesi biraz açar mısın?"

Marvin alıcıyla biraz oynadı, konuşma sesleriyle adım sesleri daha belirginleşti. Kasetin bobinleri ağır ağır dönüyordu.

"Söylesene," dedi binbaşı. "Teklifimi hiç düşündün mü?"

Tollinger alçak sesle, "**Onun** teklifi, ha?" diye mırıldandı. "Biz ettirdik o teklifi ona."

Oberfest, "Evet, düşündüm," diye karşılık verdi. "Ama daha önce bilmek istediğim bir şey var."

"O nedir, Arnold?"

"İstediğini yaparsam, teyplerimi geri alacağıma söz veriyor musun, Binbaşı Marchuk?"

"Binbaşı Marchuk'mu?" diye patladı Rus. "Ne kadar resmisin? Bana Leon da diyebilirsin. California'lı sevgililerimden biri bana bu sözün aslan gibi cesur demek olduğunu söyledi. Ne güzel, değil mi? Ama soruna cevap vermem gerekirse, Peder Kristos ölür ölmez teyplerini sana vereceğime dair bir Sovyet subayı olarak şerefim üzerine yemin ederim."

"Enseledik onu," dedi Tollinger keyifle.

Lindberg, "Şimdi kendi idam fermanını imzaladı," diye ona katıldı. "Deminki sözlerimi de geri alıyorum. Oberfest şu ana kadar iyi götürüyor işi."

İki adam hoparlöre biraz daha sokuldular. Çakıllı yoldaki ayak seslerini de duyuyorlardı ama konuşmalar hâlâ netti.

Marchuk, "Tabii senin bana güvenmek zorunda olduğunu anlıyorum, Arnold," dedi. "Ama benim de bu işi temiz ve iyi bir biçimde yapabileceğine inanmam şart."

Oberfest, "Demek Moskova'dan yeşil ışık aldın!" diye sordu.

"Şey, bizim merkez aslında Moskova'nın içinde sayılmaz ama yeterince yakındır. Evet. Âmirlerim bu girişimi beğendiler. En kısa zamanda uygulama talimatı aldım."

"Ya zehir?"

"Yanımda."

"Herhalde benden çok emindin."

"Senin zeki bir insan olduğunu biliyorum. Teklifi dikkatle düşüneceğinden emindim. Sonunda da akıllıca ve pratik bir karar verecektin tabii."

"Ne var içinde?"

"Zehirin mi? Biraz şundan biraz bundan. Belki potasyum siyanit. Belki pilokarpin hidroklorit. Birkaç şey daha. Gizli sır onun karışımı. Herhalde tam formülünü merak edecek değilsin."

"Renksiz mi?"

"Hem renksiz, hem kokusuz, hem tadı yok. Otuz gramdan azı yeterli."

"Ne kadar zamanda etki yapıyor?"

"Bu şişedekinin beş dakikada sonuç alması bekleniyor. En çok on."

Ondan sonra çakılda dolaşan adamlar sessizleşti.

Tollinger, "Michael diyaloğunu unutmuyor," dedi. "Sesi de güçlü. Bunlar iyi not."

Lindberg, "Benim de bozulduğum, şu kızıl itoğlunun bu işten bir terfi koparacağı," diye mırıldandı.

Oberfest Rus'a, "Tesir edeceğinden emin misin?" diye sordu.

"Arnold, Arnold," diye inledi Marchuk. "Sovyet biliminin zaferinden kuşku mu duyuyorsun? İşte burada. Al. Şişesi plastik. Ama yine de iyi muamele et ona."

"Beş dakika mı?" diye sordu Michael tekrar.

"Belki on. Ona veda etme fırsatı bulacaksın."

"Evet."

"Peder Kristos'un zamansız ölümünü gazetelerde ne zaman okuyacağım?"

"Bilemem. İki hafta falan. Onunla tekrar görüşme konusunda fazla hevesli davranamam. Soğukkanlı gözükmem gerek."

"Elbette," dedi binbaşı. "Soğukkanlı davran. İki hafta için."

"Sonra da teyplerimi alıyorum, öyle mi?"

"Elbette, evlat," dedi Marchuk sevimli bir sesle. "Sana söz verdim ya! Şimdi benim ayrılmam gerek. Sana işinde başarılar dilerim."

"Evet, sağol," dedi Oberfest.

Konuşmalar kesildi. Hendekteki iki adam ayak seslerini dinlediler, araba kapılarının açılıp kapandığını duydular, motorlar çalıştı. Farlar ışıldadı, Lincoln bankete doğru gerileyip manevra yaptı, döndü, uzaklaşıp gitti. Sonra Cadillac da manevra yaptı, ağır ağır yola koyuldu.

"Tamam," dedi Lindberg. Alıcıyı kapattı. "İmzalı, mühürlü ve hazır."

Tollinger ayağa kalkıp üstünü başını silkelerken, "Daha iyisini bekleyemezdik," dedi.

Eski FBI ajanı, "Şimdi işin zor kısmı geldi çattı," diye mırıldandı. "Oberfest'i idare etmek. Başımıza dert olabilir."

"İdare edemeyeceğim kadar değil. Üzerinde çakı var mı?"

"Küçük bir tane var. Neden?"

"Şu dallardan birkaçını kesmek istiyorum. Çok güzeller. Şu tomurcuklara bak! Bir demet alıp götüreyim."

Spring Valley'e vardıklarında yeşil Eldorado'yu Tollinger'in bahçe yoluna park etmiş buldular. Oberfest bahçede dolaşıyor, heyecanından neredeyse dansediyordu.

"Aldınız mı, aldınız mı?" diye sordu. "Ne harikaydım, değil mi? Kendini tanıttı, kimliğini açıkladı... tam istediğimiz gibi. Aldınız, değil mi?"

"İçeri gir," dedi John. "Burada konuşmayalım."

Onları çalışma odasına götürdü. Ama getirdiği çiçekleri vazoya koyup içkileri dolduruncaya kadar konuşmadı, Michael'ın sorularını da cevaplandırmadı.

"Mike," dedi oturduklarında. "Önce sana çok başarılı olduğunu söylemek istiyorum. İşi baştan sona mükemmel götürdün."

Lindberg, "Profesyonel gibi," diye ekledi.

Tollinger, "Zehir sende mi?" diye sordu.

"İşte, burada."

Minik şişeyi ceketinin cebinden çıkardı. Saydam plastik şişede renksiz bir sıvıydı. Şişenin ağzı siyah bir lastik kapakla kapatılmıştı. Uzattı.

"Yok edin şunu," dedi. "Musluğa dökün, tuvalete atıp su-

yu çekin, ne yaparsanız yapın. Ortalıkta istemiyorum. Korkutuyor beni o zehir."

Tollinger, "Ben hallederim onu," dedi, şişeyi alıp cebine attı.

Oberfest, "Ya teyp?" diye sordu. "Aldınız her şeyi, değil mi?"

John, "Marvin?" diyerek arkadaşına döndü.

Lindberg, "Doğrusu çalıp denemedim," dedi. "Ama iyi almış olmalı. Ses güzel geliyordu. Bobinler de dönüyordu. Sanırım elimizde bir şaheser var."

"İyi." Michael sevinçle sırıtıyordu. "Şimdi kaseti bana verirseniz hemen gideyim. Evde bir çalmak istiyorum. O Rus piçine elimde ne olduğunu söylemeye can atıyorum. Altına edecek. Bakın, ikinize de beni bu işten kurtarmaya yardımcı olduğunuz için teşekkür etmek istiyorum. Hayatımı kurtardınız. Ciddiyim. İkinize de herhangi bir yardımım olabilirse, bir haber salın, yeter."

John Tollinger soğuk bir gülümsemeyle, "Ha, evet," dedi. "Yapabileceğin bir şey var."

10

Ocak ayının sıcak dalgası, doğu kıyısından gelen alçak basınca yenilip sona erdi. Bunun ardından kutuptan gelen soğuk dalgasının bastıracağı hava tahminlerinde belirtiliyordu. Kanada'dan doğru. Bazen Calgary Jileti, bazen de Sibirya Ekspresi diye isim takılan bu soğuk dalgasının ısıyı eksi on derecenin altına indireceği, rüzgârı da azdıracağı söylenmekteydi.

Başkenti şimdiden kalın bir bulut örtüsü kaplamıştı. Washington Anıtının tepesi bile görünmüyordu. Bir sabah sisi sarmıştı ortalığı. Beyaz Saray'ın bayraklarını çılgın rüzgâr deli gibi savurmaktaydı.

23 Ocak günü John Tollinger, Jennifer Raye'i çalıştığı yerden aradı. Ama sekreteri Jennifer'in First Lady ile Philadelphia'ya gittiğini, akşama doğru geleceğini söyledi.

"Mesaj bırakmak istiyor musunuz, efendim?" diye şakıdı kuşlar gibi.

"Lütfen ona John Tollinger'in aradığını söyleyin. Ben daha sonra konuşmaya çalışırım."

Yeni Kongre ancak örgütlenmekteydi. İdare Âmirinin bürosu ile milletvekillerinin Başkan'ı ziyaret randevularını sıraya sokmakla meşguldü. Kimsenin öğle yemeğine çıkabildiği yoktu. Tollinger, Henry Folsom'un peşi sıra, o toplantı senin, bu toplantı benim, dolaşıyor, kendi geliştirdiği özel steno yazısıyla notlar alıyor, alınan kararları yazıyordu... ama o kararların çoğu sonradan ertelenirdi nasılsa.

Akşama doğru Jennifer'i iki kere daha aradı. Jennifer henüz dönmemişti. Sonunda vazgeçti, işine gömüldü, günün karmaşık olaylarını düzene sokmaya çalıştı.

Gecenin saat onunda, maaşının o güne düşen kısmını hak ettiğine inanarak odasını topladı. Notlarının en duyarlılarını, mektuplarını ve memo'larını kasaya koydu. Işığını söndürüp çıkmadan hemen önce Jennifer'i son bir kere daha, bu sefer Georgetown'daki evinden aradı. Hiç beklemiyordu ama Jennifer bu sefer cevap verdi.

"Ellie senin aradığını söyledi," dedi. "Ama öyle yorgundum ki, ayakkabılarımı fırlatıp bir içki içmek istedim."

"Yorucu bir gün müydü?" diye sordu Tollinger.

"Korkunçtu. Soğuk, ıslak, berbat. Uçağımız bir saat gecikti. Hanımefendi de gün boyu huysuzluk edip durdu. George grip olmuş. Helen de onu bırakıp, bir yoksul mutfağının açılışını yapmak zorunda kaldı. Senin günün nasıl geçti?"

"Aynı çılgınlık içinde. Hâlâ bürodayım. Şimdi çıkıyorum daha. Bir iki dakika sana uğrayabilir miyim? Vereceğim bir şey var."

"Öyle mi? Güzel bir şey mi?"

"Bence öyle."

"Şey... gelmeni istemem. Burası felâket bir halde. Arabanı kapının önüne çeksen olur mu? Üç korna çal, hemen inerim."

"Öyle istiyorsan öyle olsun. Yarım saate kadar oradayım."

Ama trafik bir felâketti. John biraz geç kaldı. Evin önüne vardığında, Jennifer kapı girişinde bekliyordu. Üzerinde rakun ceketi vardı. Sokağa fırladı, Jaguar'ın yolcu koltuğuna bindi, uzanıp John'ın yanağını öperek onu şaşırttı.

"Kaloriferi söndürme," diye emretti. "Ortalık soğuk." Sonra onu dikkatle inceledi. "Tanrım, amma zayıfsın! Çökmüşsün... kemiklerin çıkmış. Seni çok çalıştırıyor olmalılar."

"Onun gibi bir şey."

"Uykularını doğru dürüst uyumuyor musun?"

"Bebekler gibi."

"Bilirim o numarayı. İki saatte bir ağlayarak uyanır insan. Ne getirdin bana?"

John iki koltuğun arasından arkaya uzandı, ince kağıda sarıp mavi kurdeleyle bağladığı çiçekli dalları ona uzattı.

"Ne kadar güzel!" Jennifer sevinçle güldü. "Yıllardır hiç görmemiştim bunlardan. Nereden aldın?"

"Almadım. Birkaç gün önce arabayla kırlara bir gezinti

yapmıştım. Gözüme ilişti, inip birkaç tane senin için kestim. Hoşuna gideceği içime doğdu."

"Bayıldım! Beni düşünmen çok tatlı bir hareket. Biliyor musun, istediğin zaman çok tatlı olabiliyorsun."

"Herhalde yeterince çok ve yeterince sık istememişim."

Jennifer cevap vermedi. John yan döndü ona dikkatle baktı. Tam hatırladığı gibiydi. Belki çok güzel bir kadın sayılmazdı, ama yüz çizgileri çok çarpıcıydı. John'ın hayatını seve seve paylaşacağı tek kadın oydu hâlâ.

"İtiraf ânı geldi," dedi eski karısına. "Ama kısa ve acısız yapmaya çalışacağım. Ayrılmamızın suçunun bende olduğunu anladım, bunu bilmeni istiyorum. Haklıydın, soğuk adamın biriyim ben. Huylarım fazla yerleşmiş. Düzene, rutine falan çok tiryaki olmuşum. Ama sana söylemek istediğim, kendime göre seni çok seviyordum ve hâlâ da öyle."

Jennifer'in gözleri yaşlarla parlıyordu. "Teşekkür ederim, John," dedi boğuk bir sesle. "Bunları söylemenin sana ne kadar zor geldiğini biliyorum. Ama suç yalnız sende değildi. Başlangıçtan yanlış bir birleşmeydi bizimki."

"Herhalde. Duyguyla işgüdünün aslında mantıktan çok daha güçlü olduğunu ben ancak son zamanlarda farkettim. Her zaman beyinin kalbi yönetmesi gerektiğini düşünürdüm. Ama bu bana ancak pek kansız bir mutluluk getirebildi."

"Değişebilirsin... eğer gerçekten istiyorsan."

"Acaba? Belki de. Ama içimde korkunç bir duygu var, kurumuş ruhumun hep böyle ihtirassız kalacağını söylüyor."

"Kendini böyle suçlama. Doğru değil zaten."

John hüzünlü hüzünlü gülümsedi. "Ben kendimi, senin beni tanıdığından iyi tanırım. Hem ne olursa olsun, seni sev-

diğimi bilmeni istedim."

Jennifer ona kaygıyla baktı. "Ne olursa olsun mu?" diye tekrarladı onun sözlerini. "Saçma bir şey yapmayı planlıyor olamazsın, değil mi, John?"

"Hiç saçma bir şey yaptığımı gördün mü benim?"

"Hayır," diye kabullendi Jennifer. "Hiç görmedim."

"Bir tek senin gitmene izin vermem dışında. Biraz kendimi rahat bırakıp gevşeyebilsem, hayatın ne olduğu konusundaki görüşümü genişletebilsem, sen beni kurtarabilirdin. Ama şimdi iş işten geçti. Neyse, itiraflar saati bitti artık. Beni dinlediğin için teşekkür ederim."

"Seni yine görmek isterim," dedi Jennifer birden. "Görüşür müyüz?"

"Elbette."

"Ne zaman?"

"Yakında. Seni ararım."

"İyi edersin. Yoksa ben seni ararım."

Jennifer uzandı, onu tutup kendine çekti, dudaklarından öptü. Uzun uzun öptü. Sonra geri çekildi.

"Her zaman çok iyi öperdin zaten," dedi soluk soluğa. "Artık gitmem gerek. Arayacaksın, değil mi? Söz mü?"

"Söz."

Jennifer arabanın kapısını açtı, sonra durakladı. Elindeki dallardan bir tomurcuk kopardı, onun avcuna koydu.

"Bu senin," dedi ciddi bir sesle.

Tollinger yalnız kalmıştı. Avucundaki tek tomurcuğa bakıyordu. Ona parmağının ucuyla dokundu. Yumuşak ve sıcaktı. Bir an onu avucunda yuvarladı, gözünü ayıramadı. Sonra camı indirip tomurcuğu dışarı fırlattı.

11

Mattingly'nin evine gelen kadınlar arabalardan, limuzinlerden iniyor, başlarını yakalarının içine saklamaya çalışarak yağmur altında hızla eve doğru ilerliyorlardı. Böyle bir günde ancak Peder Kristos sokağa çıkarabilirdi onları.

Papazın çalışma odasında toplanan bayanlar, Tanrı adamına saygı göstermek için hep siyah elbiseler giymişlerdi. Cenazede gibiydiler. Oda yine her zamanki gibi fazla sıcaktı. Ama dışardaki rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Yağmur da camları dövmekteydi.

Peder Kristos yatak odasından hızla çıkıp geldi. Bembeyaz bir entari giymiş, beline bir kemer takmıştı. Mücevheri yoktu. Altın haçını bile takmamıştı bugün. Onun yerine, abanoz bir haç taşıyordu. Masanın başındaki koca koltuğuna oturdu.

Bu kalabalık ondan günahsız hayatı, suçluluktan arınmış zevki dinlemeye gelmişti. O da onları hayal kırıklığına uğratmadı. "Mutluluk bulaşıcıdır," diye başladı söze. "Ama mutsuzluk yalnız yaşanır."

Bu temayı geliştirdi, onlara hem hayatlarını yeniden kurmanın, hem de çevrelerindeki insanların hayatını değiştirmenin kendi ellerinde olduğunu söyledi.

"Kendinizi melekler gibi görün," dedi. "Tanrı sevginizin dünyayı değiştireceğini bilin."

Kutsal sevginin gücünü anlatmaya başladı. Birden cümlesinin orta yerinde durdu. Yüz çizgileri donmuş gibiydi. Boşluktaki bir noktaya bakıyordu sanki. Gözlerinde alevler tutuştu, dinleyicelirini korkuttu.

Yavaşça ayağa kalktı. Gözleri hâlâ yukardaydı. Karşısındakilerin gözlerine bakmıyordu. Dimdik durdu, geniş omuzlarını arkaya attı. Omurgası kazık gibiydi. Abanoz haça öyle sıkı sarıldı ki elleri titredi. Konuşmaya başladığında sesi çok pesten çıktı. Kadınlar duyabilmek için öne doğru eğildiler.

"Kendi yok oluşunu kim doğru dürüst anlayabilir?" diye sordu papaz. "Kim canlandırabilir yokluğu hayalinde? Zihin kendini korumak için bu tür düşüncelerden uzak durur. Artık hiçbir şey yok, öyle mi? Böyle bir dehşete dayanacak gücü, cesareti nereden buluruz? Hayatın tadı, sevinçleri, güzellikleri... hep bitmiş. Ne yaparız? Artık hiçbir şey olmadığının bilincine nasıl dayanırız?"

Kadınlar birbirlerine baktılar. Şaşırmış, bu sorulardan tedirgin olmuşlardı. Her zaman bu kadar emin, bu kadar güvenli olan adam... şimdi... kararsız gibiydi. Kafası karışmış gibi.

O devam etti. Sanki kendi kendine konuşuyordu. "En güneşli günlerde bile gölge yine oradadır. Beşiğin üzerine eğilir, gelin yatağının üzerine eğilir, yemek masasının, iş masasının üzerine eğilir. Planlarımızı engeller, hayallerimizle alay eder. Hepimiz yenik doğarız, ilk soluğumuzla içimize başarısızlığı çekeriz. Fânîlik öyle bir zehirdir ki..."

Mırıltılarını başladığı gibi apansız kesti. Bakışları yavaşça alçaldı, gözlerindeki ışıklar soldu. Nerede olduğunu, kimlerle konuştuğunu hatırlamaya çalışıyor gibi göründü. Yavaşça oturdu, haçı yana koydu, parmaklarını sakalından geçirip vaazına kaldığı yerden devam etti, onlara kutsal sevgiyi anlattı.

Bitirdiğinde çabucak yatak odasına geçip kapıyı kapadı. Kadınlar giderken onun bu garip davranışından hâlâ tedirgindiler.

Emily Mattingly yatak odasının kapısına çekingen bir ta-

vırla vurdu. Cevap gelmeyince, "Peder Kristos, iyi misiniz?" diye seslendi.

"Evet," dedi papaz. "Gel içeri."

Yatağın yanında, ayakta duruyordu. Elinde bir bardak votka vardı.

"İyi misiniz?" diye sordu Emily tekrar.

O da başıyla evet işareti yaptı.

"Sizin için kaygılandım." Kızın kafası karışmıştı. "O kadar... rahatsız gibiydiniz ki!"

"Öyle miydim?" diye omuz silkti adam. "Vücudu öldürüp ruhu öldüremeyenlerden korkma. Bir içki ister miydin?"

"Azıcık belki."

"Lütfen buyur, orada." Papaz kendini bırakıp yatağın kenarına oturdu. Kızın içkisini bardağına koymasını bekledi. Sonunda Emily de yatağın kenarına, onun yanına yerleşti.

"Hemşire," dedi Kristos. "Avukatımdan randevu alıp vasiyetnamemi hazırlamak istiyorum. Bunu çok önceden yapmalıydım. Ama geç kaldığımı sanmıyorum. Bırakacak pek fazla şeyim yok. Yine de birkaç kişiye bir şeyler bağışlamak istiyorum. Ayrıca, cesedimin yakılmasını istiyorum. Eğer mümkünse, küllerimi Nebraska çiftliklerinde savursunlar. Anlıyor musun bunu?"

Kız başını budala gibi salladı.

"İyi," dedi papaz. "Vasiyetnamem geç kalırsa diye, bir tanık son isteklerimi bilsin istedim."

"Kesin artık!" diye bağırdı Emily. "Böyle konuşunca korkutuyorsunuz beni. Ölecek değilsiniz."

Kristos güldü, elini yavaşça onun göğsüne koydu.

"İnanç olursa ölüm de güzel olur," dedi.

O gün Ocak ayının 25'iydi.

12

Oberfest'i cinayet komplosuna katılmaya razı etmek Tollinger'in tahmin ettiğinden daha zor oldu. Günlerce sürdü. Michael ağlamaya başlayınca işler daha da zorlaşıyordu.

"Ben katil değilim," diye hıçkırıyordu adam. "Öyle biri değilim ben."

John sabırla, "Mike," diyordu. "Sana anlattım. Peder Kristos'u öldürmeni istemiyoruz senden. O benim işim."

"O halde bana ne ihtiyacınız var?"

"Birincisi, etkili bir zehiri elde etmeni istiyorduk."

"Eh, zehiri aldınız ya! Sizde kalsın lânet olası şey. Bana da teypimi verin, gideyim."

"O kadar kolay değil," dedi Tollinger. "Seni cinayete katmadan teypi eline verirsek, bizim hayatımızı elinde tutuyor sayılırsın. Senin de ortak olman şart. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Oberfest martinisinden bir yudum aldı. "Kimseye söylemem," diye güvence verdi onlara. "Tek kelime bile. Ben ne zehiri biliyorum ne de cinayeti."

Marvin Lindberg başını iki yana salladı. "O kadarı yetmez," dedi. "Bir baskı olursa, canını kurtarmak için konuşursun. Seni bunun için suçluyor değilim. Çok doğal, insanca bir hareket olur. Ama bizim bir sigortaya ihtiyacımız var. Bize yardım edersen, o zaman bizi korurken kendini de koruyacağını bilirsin. Ayrıca arabana da ihtiyacımız var."

"Arabama mı! Ne halt etmeye?"

"Papazı son istirahatgâhına götürmeye. John'ın arabası çok küçük, benimkenin de distribütöründe iş yok. Kristos'un-

kini kullanamayacağımız da kesin tabii. Bu kentte kaç tane gümüş rengi Scorpio var? Bizi her gören polis hatırlar o arabayı."

Oberfest sessizdi. İçkisini yudumladı.

"Bak," dedi Tollinger. "Şu ana kadar hep **bizim** neler kazanacağımızdan söz ettik. Şimdi de **senin** nasıl yararlanacağını konuşalım. Bir kere Marchuk'un yükü sırtından kalkıyor. Peder Kristos tam Rus'un istediği gibi ölecek. O ölünce Rus da sana teyplerini vermek zorunda. Sözünden dönerse, bir Amerikalının öldürülmesinden onun sorumlu olduğunu kanıtlayacak teyp senin elinde. O kanıtı senden geri alabilmek için ne istersen yapacaktır."

"Herhalde," dedi Michael yavaşça. "Ama teypleri bana Peder Kristos öldükten sonra gerçekten verir, değil mi?"

"Kesinlikle."

Oberfest derin bir soluk aldı. Üzgün bir sesle, "Şu ana kadar hep sizin bana yardım ettiğinize inanmıştım," dedi.

Tollinger, "İstedik sana yardım etmeyi," diye düzeltti. "Ediyoruz da. Aynı zamanda kendimize de yardım ediyoruz. Bir taşla iki kuş. O kadar da kötü bir şey değil, değil mi?"

"Yani tek yapacağım arabamı vermek mi? Başka bir şey yok mu?"

"Orasını sonra konuşuruz," dedi John. "Ama Kristos'u sen zehirlemek zorunda kalmayacaksın, söz veriyorum."

Gecenin ikisi olmuştu. Tollinger böyle planlamıştı bunu zaten. Oberfest'in direnişini yıkmak için fiziksel yorgunluğun yardımından yararlanmak istemişti. İşte sonuç veriyordu planı. Michael'ın secenekleri düşünürkenki kararsızlığını seyretti. Köşeye kıstırıldığının farkındaydı.

"Sırf meraktan soruyorum," dedi Tollinger'e. "Neden yapı-

yorsunuz bunu? Peder Kristos'u öldürme sebebiniz ne?"

"Şimdi ağır konulara girmeyelim. Kısaca, adamın anayasal hükümet için bir tehlike oluduğuna inandığım için yapıyorum."

"Hım–hımmm," dedi Oberfest. "Eski karınla yatmasının hiç ilgisi yok yani, ha?"

Tollinger, "Saçmalama," dedi. "Kristos ülke için bir tehlike. Abner Hawkins'in siyasal hayatını da mahvediyor. Oysa Hawkins dürüst, iyi bir insan ve ben ona hayranlık duyuyorum."

"Teşekkürler, profesör," dedi Michael. "Çok iyi ifade ettin." Marvin Lindberg'e döndü. "Ya senin kızgınlığın?"

"Kızgınlıktan öte," dedi Lindberg öfkeyle. "Bence o sinsi yılan Tanrı'nın adını kullanıp nice masum, inançlı insandan para dolandırıyor. Onu yasa durduramıyorsa, ben bal gibi durdururum."

"Şey..." dedi Oberfest. "Herhalde ikinizin de kendinize göre nedenleriniz var. Ama doğrusunu isterseniz, papaz yaşamış, ölmüş, benim hiç umurumda değil. Tek istediğim Sovyetler Birliğini hayatımdan atmak."

"O halde bizimle misin?" diye sordu Tollinger.

"Başka bir seçeneğim yok, değil mi?"

Lindberg, "Yok," diye yardımcı oldu.

Ondan sonraki dört gün boyunca komplocular her gece Tollinger'in evinde buluşup planı mükemmelleştirmeye çalıştılar. Cinayetin her adımı tartışıldı, incelendi, onaylandı. Tollinger hep elindeki listeyi işaretleyip duruyordu.

Araba sorununu çözmek uzun tartışmalar gerektirdi. Lindberg'le Oberfest buraya Peder Kristos'dan önce geleceklerdi. Ama herbiri kendi arabasıyla gelirse, Tollinger'in bah-

çesi otoparka benzeyecekti.

"Olamaz," dedi Tollinger. "Burası sakin bir mahalle. İnsanlar her şeye dikkat eder. Kapımda dört araba gördüler mi, parti veriyorum sanırlar. Dikkat çekmek istemeyiz. Michael'ın Cadillac'ını garaja, benim Jaguar'ın yanına koyarız bence. Ama Marvin'in Buick'ini ne yapacağımızı bulamıyorum. Bence Kristos geldiğinde kapıda başka park etmiş araba görmese daha iyi olur. Adamı ürkütmek istemeyiz."

Lindberg, "Benim hurdayı evde bırakabilirim," dedi. "Taksiyle gelirim buraya. Ama soförün hizmet listesinde gözükmeyi de istemiyorum."

Oberfest, "Ben gelirken alırım seni," diye önerdi. "Buraya getiririm, iş bitince de evine bırakırım."

Eski FBI ajanı, "İyi olmaz," diye itiraz etti. "Altımda tekerlek olmadı mı kendimi çıplak hissederim. Hem papazı Backbone Dağına gömüp döndükten sonra bir başka sorun var. Scorpio'yu ne yapacağız? Onu da bir yere bırakmak şart."

Bir saat kadar tartıştılar, sonunda bir karara vardılar."

Lindberg Alexandria'dan Buick'iyle Washington'a gelecek, onu ticari otoparklardan birine bırakacaktı. Oberfest, Marvin'i oradan alıp Spring Valley'e getirecekti."

Peder Kristos'u gömüp dönünce Lindberg bu sefer Scorpio'ya binip havaalanlarından birinin otoparkına sürecek, onu orada bırakacaktı. Oberfest Marvin'i kentteki garaja getirecek, o da Buick'ini alacaktı.

Lindberg, "Kristos'un kaybolduğu herhalde bir iki gün belli olmaz," diyordu. "Belki de daha uzun süre farkedilmez. Arabası alanda bulunursa, uçağa atlayıp bir yere gitti sanır-

lar. Uçuş yolcu listelerinin incelenmesi, havaalanı personelinin sorguya çekilmesi en az bir hafta alır. Geçen her günle de iz biraz daha soğur."

Tollinger, "Kulağa iyi geliyor," diye kabullendi. "Ama sen Kristos'un arabasını buradan götürme tehlikesine razı mısın?"

"Pek tehlike sayılmaz. Zaman açısından programa uyarsak, sabaha karşı buraya dönmüş oluruz. O saatte pek kimse uyanmaz. Ben eldiven giyerim, parmak izi bırakmam. Sanırım başarırız. Riski yok değil tabii... ama kusursuz planlama yapmaya imkân yoktur zaten."

"Pekâlâ," dedi Tollinger. Listeye bir işaret daha attı. "Şimdi gündemdeki yeni madde, zehirin içirilmesi."

Onlara papazın içkiyi şişeden içmekten hoşlandığını anlattı. Bir şişe açıp içkinin birazını boşaltmak, yerine zehir koymak kolay olurdu. Ama Tollinger bu sefer de o kadar bol sıvıya katıldığında zehirin konsantrasyonunu kaybedeceğinden, etkisinin azalacağından korkuyordu.

"Bilmem," dedi Oberfest kuşkuyla. "Marchuk'a göre çok güçlü zehirmiş."

Lindberg, "Ona bardakla veremez misin?" diye sordu.

Tollinger bir an düşündü. "Sanırım şöyle yapmam gerek," dedi. "Ona iki üç dolu bardak içki veririm, böylece yumuşar biraz. Sonra votkanın yarısı boşalınca zehiri şişenin geri kalanına katarım, şişeyi ondan sonra ortaya çıkarırım. Gülerim, habire bardak taşımaktan, mutfağa gidip gelmekten usandım, derim. Kuşkulanmayacaktır."

Lindberg başını salladı. "Sanırım yutar," dedi. "Listede başka ne var?"

Gerek duyacakları özel teçhizatı tartıştılar. Buna iki kü-

rek, bir kazma, bir fener, bir pilli lamba, cesedi koymak için fermuarlı bir uyku tulumu, belki on beş metre kadar da sağlam naylon ip dahildi.

"Sinsi gidelim," dedi Lindberg. "Bunların hepsi asla bir dükkândan alınmamalı. Herbirimiz bir ya da iki tanesini ayrı dükkânlardan alalım."

Tollinger, "İyi fikir," diye bunu onayladı. "Herbirimiz için bir alışveriş listesi çıkarırım. Şimdi ne giyeceğimizi konuşalım. Marvin'in dediğine bakılırsa, oraları kaba arazi."

Dördüncü gün dolduğunda komplocular Peder Kristos'un öldürülmesi konusunda bir program oluşturmuşlardı. Son şema şöyleydi:

1. Tollinger Peder Kristos'a telefon edip onu Spring Valley'e içki içip çene çalmaya davet edecekti. Tercih edilen saat, akşamın sekiziydi. Sonra Tollinger, Lindberg'le Oberfest'e papazın hangi akşam geleceğini bildirecekti.

2. Lindberg kendi Buick'ine binip Alexandria'dan yola çıkacak, akşam altıda kentte önceden seçecekleri bir otoparka Buick'i bırakacaktı.

3. Oberfest, Lindberg'i oradan alacak, Spring Valley'e getirecekti. Papazdan bir saat önce, yani yedide geleceklerdi.

4. Cadillac, Tollinger'in Jaguar'ının yanına, garajın içine park edilecek, garaj kapısı kapatılacaktı.

5. Lindberg'le Oberfest üst kattaki yatak odasına çıkacaklardı.

6. Peder Kristos sekizde gelecekti. Tollinger onu çalışma odasına götürüp ilk zehirsiz votkasını ikram edecekti.

7. Saat dokuzda Tollinger konuğuna zehirli votka şişesini getirecekti.

8. Kristos aşağı yukarı dokuzu çeyrek geçe ölecekti.

9. Tollinger hemen Lindberg'le Oberfest'i yukardan çağıracaktı. Scorpio'nun anahtarları Kristos'un cebinden alınacak, ceset fermuarlı uyku tulumuna konacak, papazın şapkası, paltosu da oraya girecek, sonra arka kapıdan doğruca garaja taşınacaktı. Onu Oberfest'in Eldorado'sunda, arka kanepenin hemen önüne, yere yatıracaklardı. Bagaja kazma kürek ve diğer aletler konmuş olacaktı.

10. Tollinger, Lindberg ve Oberfest saat en geç onda Spring Valley'den yola çıkacaklardı. Kuzeybatıya doğru 270 numaralı otoyol üzerinde ilerleyecekler, Frederick, Hagerstown ve Cumberland'dan geçeceklerdi.

11. Gömme yerine gecenin ikisi dolaylarında varacaklardı.

12. Mezar kazılacak, Peder Kristos gömülecek, sonra çukur doldurulup çalı çırpıyla örtülecekti.

13. Washington yoluna koyulacaklar, sabah yediden önce varacaklardı.

14. Aletler Cadillac'dan indirilecek, Tollinger'in garajına konulacaktı. Lindberg o sıra Kristos'un Scorpio'suna binip gidecek, Oberfest de onu izleyecekti.

15. Tollinger gece konuğuyla ikisinin elledikleri şişeyi ve bardağı kıracak, parçalarını dışardaki çöp bidonuna atacaktı.

16. Lindberg, Scorpio arabayı havaalanının otoparkında bırakacak, Oberfest'in Cadillac'ına geçecekti. Oberfest onu kendi arabasını bıraktığı kent otoparkına getirecek, Lindberg Buick'ini oradan alacaktı. Oberfest'le ikisi kendi evlerine döneceklerdi.

Senaryo 29 Ocak gecesi hazır oldu. O gün pazardı.

"Tamam işte," diye açıkladı Tollinger. "Her şeyi önceden bilemeyiz. Ama sanırım bu plan elden geldiği kadar sağlam.

Soğukkanlılığımızı koruyabilirsek, beklenmedik durumlarla da başa çıkabiliriz."

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Marvin sabırsız bir sesle. "Yeterince palavra sıktık. Artık işe koyulalım. Kristos'a ne zaman telefon edeceksin sen?"

"Hemen şimdi," dedi Tollinger.

Numarayı buldu, çevirdi. Zil beş kere çaldıktan sonra papaz cevap verdi.

"Alo?"

"Peder Kristos?"

"Buradayım."

"Ben John Tollinger."

"Evet," dedi Peder Kristos. "Telefonunuzu bekliyordum."

13

Pazartesi gecesi, beklenen soğuk dalgası kuzeybatıdan gelip Atlas Okyanusu kıyısını tâ New England'dan Florida'ya kadar etkisi altına aldı. Soğuğa gaddar bir rüzgâr eşlik ediyor, ortalığı kasıp kavuruyordu.

Bereket versin pek fazla kar yoktu. Arasıra tozuyordu, o kadar. Gün boyu Washinton'da ısı hep sıfırın altında kaldı. Gece eksi 10'un da altına kaydı.

Don hafta boyunca sürdü gitti. Zaten tahminlerde Cuma'dan önce düzelmeyeceği belirtiliyordu. O da en erken ihtimaldi. Bu arada insanların çoğu evlerinden çıkmadılar. Ölüm oranı birden yükseldi, evsiz barksızların cesetleri sokaklardan toplanır oldu. Bir ceset gazete kâğıtlarına sarılı du-

rumda Jefferson Anıtının yakınında bulundu.

Ülkenin başkentinde nice devlet daireleri kapandı, ya da kısa saatler boyunca çalıştılar. Senato da, Meclis de tatile girdi.

John Tollinger 2 Şubat günü Beyaz Saray'ın batı kanadından saat üç buçukta ayrıldı. Eve erken dönmeyi planlıyordu. O Perşembe ne de olsa üç komplocunun **Gün Sıfır** dedikleri tarihti.

Eve varınca bir kutu konserve açıp ısıtarak yemeğini yedi. Günün son yemeği bu olduğuna göre biraz daha fazla yemesi gerektiğini biliyordu ama boğazından geçmeyeceğinin de farkındaydı.

Üst kata çıktı, ayakkabılarını çıkardı, yatağa, örtülerin üzerine uzandı. Uyumayı beklemiyor, yalnızca biraz dinlenmeyi umuyordu. Yine de bir saat kadar uyudu. Beşi yirmi geçe uyandığında soyunup duş yaptı. Sabah da duş yapmıştı aslında.

Sıcak iç çamaşırı, kalın fitilli kadife pantolon, yün çorap, muflonlu çizme giydi. Üzerine balıkçı yaka bir kazak geçirdi. Peder Kristos'un bu kılığa şaşıracağını sanmıyordu. Herhalde o da böyle sıcak şeyler giymiş olacaktı.

Mutfağa indi, iki şişe biberli votkayı, bir şişe konyağı, bir şişe de viskiyi tezgâhın üzerine çıkardı. Dört de sıradan içki bardağı koydu oraya. En iyi kristallerinden değil.

Bir içki içmek pek hoşuna gidecekti. Belki sek bir martini. Ağzında o tadı neredeyse hissedebilecek haldeydi. Ama öyle bir şey hazırlamadı. Yapay cesaret. Ahlâki bir şey değil, diye karar verdi.

Altı buçukta radyoyu açıp hava raporunu dinledi. Kar yağışının yerlerde tutmaksızın yok olduğunu duyunca sevindi.

Tüm otoyollar ve ara yollar açıktı. Ama doğu kıyısı hâlâ don altındaydı.

Hazırlıklar bitmiş olduğundan, beklemekten başka yapacağı bir şey yoktu. Gerginliğini azaltmak için içkiye de başvurmamaya karar verdiğine göre, düşüncelerini yapacağı işe yönetti. Can almak... Cinayet.

Mutfak çekmecesinden minik zehir şişesini çıkardı, ışığa tutup baktı. Kendini tutamadı, "Bu karşımda gördüğüm bir hançer mi... sapı elime dönük," diye mırıldandı.* İnatçı bir kitap kurdu olduğunu itiraf etti kendi kendine. İçi hüzünle doldu. Ölürken kimin ünlü sözünü mırıldanacağım acaba, diye merak etti, karar veremedi.

Yapacağı işin büyüklüğünü düşününce, ateşli bir insan olmadığına lânet okudu. Hayatında bir tek kere ihtirasa ihtiyacı olacaksa, o da bu olaydı herhalde. Oysa onun tek yaptığı, amaçlarını gözden geçirmek, sebeplerini sıraya sokmak, Peder Kristos'un ölümünün doğruluğu sonucuna varmak oluyordu. Aslında soruna zarif bir çözüm bulmuştu. Ama zor bir problemi çözen matematikçiden çok duygu yoktu içinde. Doyum belki. Ama heyecan değil.

Saatın yediyi birkaç dakika geçmiş olduğunu görünce şaşırdı. Günün programını çizerken bol bol yetecek yolculuk süreleri hesapladıklarını sanıyorlardı. Lindberg'le Oberfest, Peder Kristos'dan bir saat önce geleceklerdi. Ama dakikalar geçiyor, ikisi de gelmiyordu. Tollinger kaygıyla ön pencereye yürüdü, tül perdeden dışarıya baktı.

Yedi buçuk olduğunda tedirginliği ve şaşkınlığı öyle artmıştı ki, acaba tüm plan yatıyor mu diye düşünmeye başlamıştı. Yediyi otuz sekiz dakika geçe, hâlâ kaygıyla pencere-

* Shakespeare'in Macbeth eserinden.

den dışarıyı gözetlerken, Oberfest'in yeşil Eldorado'sunun bahçe yoluna saptığını gördü. Hemen gidip garaja açılan kapıyı açtı.

Michael koşarak geldi. "Sarhoş bu!" diye bağırdı. "Leş gibi sarhoş!"

"Ne?" diye haykırdı Tollinger. Sonra budala gibi, "Kim?" diye sordu.

"Arkadaşın Lindberg, kim olacak! Sonunda onu otoparkta gezinirken buldum. Kendinde değil."

Marvin Lindberg sendeleyerek eve girdi. "Kendimdeyim," dedi sersem sersem sırıtarak. "Yalnız biraz başım dönüyor."

John ona taş gibi bakışlarla baktı. "İçkiye başlamak için amma zaman seçmişsin!"

"Sarsma," dedi Lindberg. "İşte ayaktayım ya! Şöyle veya böyle, o herif bu gece geberecek."

Tabancasını lekeli parkasının cebinden çekti, sağa sola salladı.

"Kaldır onu ortadan," dedi Tollinger sert bir sesle. "Senaryoyu planladığımız gibi izleyeceğiz. Şimdi ikiniz üst kata çıkın ve Tanrı aşkına çıt çıkarmayın."

"Tamam, patron," dedi Lindberg. Tezgâhın üzerindeki konyak şişesini yakaladı. "Şu dilberi yanıma alayım da bana arkadaş olsun."

Gözlerinde umutsuzluk vardı. Onları kırpıştırdığı zaman öfke yansıtıyordu. Dişlerini gösterdiği zaman da öyle. Gepgergin, diye karar verdi John. Yıkılma noktasında.

"Artık içme," diye emretti.

"Neden ama? Sessiz durmamı istiyor musun? Bu beni sessiz tutar. Belki şansın varsa sızarım bile."

Merdivenleri çıktılar. Lindberg konya şişesini bebek gibi

kucağına yatırmıştı. Tollinger garaja atıldı, kapıyı kapadı, kaloriferi yaktı. Eve döndü, bir an dinledi. Yatak odasından ses gelmiyordu. Ellerini uzatıp baktı. Hayır, titremiyordu elleri.

Peder Kristos sekizi birkaç dakika geçe geldi. Tollinger penceredeydi yine. Onun Scorpio'dan inişini seyretti. Papaz siyah kürkten koca bir paltoya sarınmıştı. Yakası vizondu. Başına bir şey giymemişti.

John konuğunu karşılamak üzere kapıyı açtı, Kristos'un paltoyu çıkarmasına yardım etti. Palto şaşılacak kadar hafifti.

"Çok şık," dedi Tollinger. "Hediye mi?"

"Evet," diye karşılık verdi papaz. Siyah ipek tunik gömlek giymiş, pantolon paçalarını çizmelerinin içine sokmuştu. Boynunda yine zincire asılı altın haçı parıldıyordu.

Tollinger, "Geldiğiniz için teşekkür etmek istiyorum," dedi. "Hava öyle soğuk ki, telefon edip başka güne ertelersiniz diye geçmişti aklımdan."

Peder Kristos cevap vermedi. John öne düşüp onu çalışma odasına götürdü, sephanın yanındaki büyük koltuğu işaret etti.

"Rahatınıza bakın," dedi. "Biberli votka sevdiğinizi hatırladım. İstersiniz, değil mi?"

Papaz başını evet anlamında salladı.

"Susuz, buzsuz," dedi John. "Onu da hatırlıyorum."

Mutfağa geçti, kadehlerin birine votka, ikincisine kendisi için azıcık viski koydu, onları çalışma odasına getirdi.

"Sıcak dalgasının şerefine içelim," diyerek kadehini kaldırdı.

Peder Kristos gülümsedi, biberli votkadan büyük bir yudum aldı.

Tollinger, "Size sormam gereken bir şey var," dedi. "Sizi davet etmek için telefon ettiğimde, aramamı beklediğinizi söylediniz. Bu da sizin kehanetlerinizin bir örneği miydi?"

Papaz parmaklarını düşünceli bir hareketle sakalının arasından geçirdi. Gözleri ev sahibindeydi. "Hayır," dedi. "Her şeyi önceden göremem. Ama çoktandır sizden haber almamıştım. Beni yine görmek isteyeceğinizi sanıyordum."

"Çok mantıklı bir açıklama. Biliyor musunuz, Peder Kristos, sizin geleceği gören ve inançla tedevi eden biri olarak şöhretiniz var. Bütün bu güçlerinizin de böyle mantıksal açıklamaları var mı?"

"Bence güçlerim çok abartılıyor. İnsanların çoğu... inanmak zorunda oldukları için inanıyorlar. İnançsızlığın boşluğuna dayanamıyorlar."

"Ama birçok dostlar... yani sağduyularına güvendiğim kimseler... sizin bazı şeyleri yapabildiğinizi söylüyorlar bana. Mantıksal bir açıklaması var mı?"

"İnatçısınız, Bay Tollinger. Evet, mantıksal bir açıklaması var. Bana göre mantıksal. Size öyle geleceğini sanmam. Bardağım boş."

"Ah, tabii!" diyerek ayağa fırladı Tollinger. Mutfaktan ikinci bir votka getirdi. "Size sormak istediğim bir soru daha var. Biraz özel bir soru. Kişisel hayatınıza burnumu soktuğumu düşünürseniz, cevap vermemekte özgürsünüz. Gücenmem."

"Nedir sorunuz?"

"Vaazınızı dinledim, Peder Kristos. İçtenlikle konuştuğunuzu sanıyorum. Buna karşılık, Washington'da sizin özel hayatınızın pek de tanrısal sayılamayacağı söylentileri dolaşıyor. Söylediklerinizle yaşam biçiminizi nasıl bağdaştırıyorsunuz?"

Kristosyine gözlerini Tollinger'e dikti. Bakışında düşmanlık yoktu. Ama dengeli, düşünceli bakışlardı bunlar.

"İçki içmeme, parayı sevmeme, güzellikleri sevmeme mi değinmek istiyorsunuz?"

"Bir de kadınlarla ilişkilerinize," dedi John çekinmeden. "Hem lütfen bana Tanrı günahsız olduğu için biz de günahsızız masalını anlatmayın. Benim tek bilmek istediğim, hem İsa'nın kardeşiyim deyip hem de böyle bir yaşam sürmeyi nasıl bağlaştırdığınız."

Papaz başını arkaya attı, ağzı açıldı. Tollinger bunun sessiz bir gülüş olduğuna karar verdi. Ama konuştuğu zaman sesinde neşe yoktu.

"Bay Tollinger," dedi Peder Kristos yoğun bir sesle. "Tanrı'yla iletişim kurmak mümkündür aslında. Ben ömrüm boyunca yaptım bunu."

"Peki, sonunda hesap vermekten korkmuyor musunuz?"

"Korkmuyorum."

"Bardağınız boşaldı yine," dedi Tollinger. Bunu şaşırmış gibi söylüyordu. "Size şişeyi getirsem iyi olacak. Mutfaga gidip gelmekten kurtulurum."

Kristos bunu kabul etti. Ama Tollinger önce alt katın tuvaletine girdi. Bu küçük tuvaleti hiç sevmezdi. Belki de Jennifer buraya Pudralanma Odası deyip durduğu için.

Daracık yerde yalnızca lavaboyla tuvalet vardı. Ellerini özenle yıkadı, asılı duran lekeli havluya kuruladı. O havlunun haftalar önce temizleyiciye gitmesi gerekirdi aslında. Sonra aynada kendine dikkatle baktı... ama yüz ifadesinde bir değişiklik göremedi.

Mutfağa geçti, zehir şişesinin kapağını açtı, içkindekini yarı boşalmış vokta şişesine dikkatle aktardı. Minik şişeyi kapa-

dı, mutfak çekmecesine kaldırdı. Sonra baş parmağını votka şişesinin ağzına dayayıp onu bir iki saniyeliğine başaşağı etti, iki sıvının karışmasını sağladı.

Çalışma odasına döndüğünde neşeli bir sesle, "İşte geldi!" diye duyuruda bulundu.

Peder Kristos kitap rafının önünde, ayaktaydı. Kitapların adlarına bakıyordu. Votka şişesini Tollinger'in elinden aldı, ama içmedi.

"Çok güzel kitaplarınız var," dedi.

John, "Evet," diye kısacık güldü. "Korkarım umutsuz bir tiryakiyim o konuda."

Papaz şişeyi kaldırdı, ağzına götürdü, koskoca bir yudum alıp yuttu. İki adam yine oturdular.

"Ben gençken çok okurdum," dedi papaz. "Ama aradığım cevaplar hiçbir kitapta yoktu."

"İncilde bile mi?"

"İncil cevap vermez. Ama güzel sorular sorar. Size itiraf etmem gerek, bugün kutsal kitabı okuduğum zaman anlamı için değil, şiirselliği için okuyorum."

Kristos votkadan bir yudum daha aldı, sonra şişeyi ışığa doğru kaldırıp içine baktı. "İlâhi şiir," derken sesi kalınlaştı.

Tollinger, "Bir dua kitabı yayınladığınızı biliyorum," dedi ona. "Yine yazmayı planlıyor musunuz?"

Cevap gelmedi. Peder Kristos gözlerini yavaşça kaldırdı, bakışları John'ınkilerle kenetlendi, giderek yoğunlaştı, alevlendi.

"Haberci," dedi papaz. Kelimeleri birbirine dolaşıyor, dili dudaklarından dışarı uzanıyordu.

"Efendim?" diye sordu Tollinger. "Ne diyorsunuz?"

Peder titreyen koluyla şişeyi ağzına doğru kaldırdı, obur-

ca içti. Votka sakalına döküldü, sonra gömleğinin önüne damladı. Boş şişeyi fırlatmaya çalıştı ama şişe elinden kayıp yere düştü.

Koltuktan kalkmaya çabaladı, sendeledi, sonunda bacaklarını açıp ayakta durdu. Boğazına bir şey takılmış gibiydi. Göğsü inip kalkıyordu. Zorla peşpeşe soluklar aldı, sonra boynundaki haçın altın zincirini kopardı, fırlatıp attı.

Tollinger yavaşça yerden kalktı. Gözleri papazdaydı.

Kristos birden bağırdı. Yüzü buruş buruş olmuştu. "Neye... her neye inansak... Tanrım, Tanrım, neden beni..."*

Kolları iki yana açıldı, lamba paldır küldür devrildi. Peder Kristos kükremeye başladı. Ağzından kelime değil, hayvan çığlıkları ve homurtuları çıkıyordu. Öne arkaya sallandı. Ateşli gözlerinden kanlar fışkırdı, yanaklarından bıyığına, sakalına sızdı.

Ölümün sessiz ve temiz olacağını sanan Tollinger şok ve sıkıntı içinde geriye doğru sendeledi.

Papaz odanın içinde dolandı, dik durmak için tutunacak yer aradı. Bir sandalye devrildi, kitap rafı yıkıldı, masa yana yattı, sonra ters döndü, çalışma odası harabe haline geldi.

Hazreti İsa'nın çarmıha gerilirken söylediği söz.

"Lindberg!" diye seslendi Tollinger. "Michael!"

Kristos'un çılgın turu sırasında onun yolu üzerinde bulunmamaya çalışıyordu. Lindberg odaya elinde tabancasıyla dalarken Tollinger yana savruldu.

"Geber, sersem!" diye bağırdı Lindberg papaza. Sonra ona iki el ateş etti.

Ama adam ölmek bilmiyordu. Hâlâ tökezleyerek, sendeleyerek dolaşıyordu ortada. Dış kapıya yönelmişti.

* "Tanrım, neden beni terkettin!" Hazreti İsa'nın çarmıha gerilirken söylediği söz.

"Öldür onu!" diye hıçkırdı Oberfest. "Tanrı aşkına, öldür onu!"

Lindberg yine ateş etti. Ama o sırada Peder Kristos dışarı çıkmış, kanlı bir iz bırakarak ilerliyordu. Peşinde atıldılar, üçü birlikte kapıyı tıkadılar. Ama sonunda geçmeyi başardılar. Lindberg en öndeydi.

Tabancasını adamın sırtana çevirip boşalttı, sonra da boş tetiği çekmeyi sürdürdü. Sonunda... neden sonra Peder Kristos yere yıkıldı, donmuş toprağın üzerine serildi.

Üçü birlikte, panik değilse bile, umutsuzluk içinde harekete geçtiler. Kurbanlarını yakalayıp eve sürüklediler. Topukları toprakta sürünüyordu. Onu yere bıraktılar, kanlı gözlerine, lekeli gömleğine, hafif hafif inip kalkan göğsüne baktılar.

"Ölmez miymiş hiç?" diye inledi Oberfest. "Sonsuza kadar mı yaşayacak?"

Tollinger ifadesiz bir sesle, "Planı uygulayacağız," dedi.

Lindberg bir hışımla ona döndü. "Planın Allah belâsını versin!" diye bağırdı. "Plan falan yok. Yok plan diye bir şey!"

"Ne? Anlayamadım."

"Seni budala bok!" diye hırladı Lindberg. "Nasıl gömeceğiz bunu? Nasıl? Toprak taş gibi donmuş. Mezar açmak için dinamit patlatmak gerek. Yüzlerce mil yol alıp o cılız kürüklerle mi deşeceğiz buzları?"

Tollinger sarsıldı. Şans veya kaza değildi bu. Mantık zincirinde hata yapmışlardı.

"İçkiye niye başladım sanıyorsun?" diye sordu Marvin. "Bunca hazırlığımızdan sonra bir soğuk dalgasına yenildik. Gülelim mi, yoksa ağlayalım mı buna?"

"Hâlâ yapabiliriz," diye karşılık verdi John. "Belki silah seslerini kimse duymamıştır. Belki onu kırlara götürüp An-

napolis yolundaki o hendeğe bırakabiliriz."

"Belki, belki," diye alay etti Lindberg. "Bari şu turuncu uyku tulumuna sokup fermuarını çekelim, götürüp Beyaz Saray'ın çimlerine atalım, ha? Bir tek şansımız var. Nehir."

Şapkalarını, paltolarını, eldivenlerini giydiler. Peder Kristos'u bin zorlukla ara kapıdan garaja çıkardılar, Cadillac'ın arkasında yere yatırdılar. Sonra garaj kapısını açtılar. Buz gibi gecenin içinde, pırıl pırıl gökyüzünün, parıldayan bir milyon yıldızın altında çok yavaş hareket ediyorlardı.

Direksiyona John geçti, güneye, Georgetown'a doğru yöneldi. Lindberg onun yanında oturuyor, ezgisiz bir şarkı mırıldanıyor, konyak şişesinden içip duruyordu. Arkada Oberfest köşeye büzülmüştü. Hepimiz ödlek fareleriz, diye düşündü Tollinger umutsuzluk içinde. Tek gururu olan... şu kan sızdıran herif.

Georgetown'ın içinden geçip Potomac nehrine yöneldi. Bir zamanlar nehir kıyısında pek moda bir restoran vardı. Şimdi karanlık ve boş olan o binanın suya uzanan tahta rıhtımı göze çarpıyordu. Eskiden o rıhtımdaki masalarda genç çiftler güneş altında oturur, içkilerini, meşrubatlarını yudumlar, tembel tembel dolaşan tekneleri seyrederlerdi.

Arabayı park ettiler, Peder Kristos'u Eldorado'dan çekiştirerek indirdiler, nehrin kenarına kadar sürüklediler. Başından, ayağından tutup iki kere salladılar, fırlattılar. Önce suyun üzerindeki buzları yardı, kara sular fışkırdı. Bir kolunun havaya kalktığını gördüler. Sanki el sallıyor, sanki veda ediyordu. Sonra sular duruldu, vücut buzların altında görünmez oldu.

Arabaya binip Sprin Valley'e döndüler.

"Artık öldü," dedi Oberfest. "Değil mi?"

Öbür ikisi hiç cevap vermedi.

Tollinger kendi oturduğu sokağa saparken öne doğru eğilip camdan dikkatle baktı.

"Evimde ışık var," dedi alçak sesle. "Biz çıkarken kapatmıştık ışıkları."

Lindberg, "O–ooo!" diye mırıldandı. "Yavaşça ilerle. Evi geç."

Ama farları onlara ilerde yolu tıkayan polis arabasını göstermişti bile.

Lindberg, "Dur ve geri bas," diye emir verdi. "Yavaşça."

John arabayı durdurdu, dikiz aynasına baktı, bir başka polis arabasının arkadan yaklaşmakta olduğunu gördü. Arada kalmışlardı.

"Biri silah seslerini duymuş olmalı," diye akıl yürüttü Tollinger. "Polisler eve girmiş olmalı."

Oberfest yine ağlamaya başladı. Lindberg konyağı bitirip şişeyi yere attı.

"Yaptığımıza memnunum," dedi. "Yine olsa, yine yaparım. Ya siz?"

John Tollinger cevap vermedi. Akşamın erken saatlerinde, ölüm yatağında kimin hangi sözünü söyleyeceğini merak etmişti. Şimdi biliyordu.

Adam: François Rabelais.

Söz: "Kapatın perdeyi, oyun bitti."

SONSÖZ

Burada anlatılan olayları izleyen aylarda şunlar yer aldı:

Hava ılıyınca Potomac Nehrindeki buzlar eridi, Peder Kristos olarak tanınan Jacob Everard Christiansen'in cesedi Fort McNair yakınlarında kıyaya vurdu. Otopside kurşun yaraları, kanında da zehirli maddeler bulundu. Ama ölümün esas nedeni hipotermi ve boğulma olarak raporlandırıldı.

Birinci derecede cinayetten mahkemeye verilen John Tollinger, avukat tutulmasını reddetti, suçunu itiraf etti, şu sıra hüküm bekliyor.

Aynı suçlarla yargılanan Marvin Lindberg, akut alkolizm tedavisi için bir süre cezaevinin hastanesine alındı.

Cinayet gecesi hapse giren Michael Oberfest'in deri kemeri üzerinde bırakılmıştı. Ertesi sabah hücresinde kendini asmış olarak bulundu.

Peder Kristos'un ölümünden iki gün sonra, Binbaşı Leonid Y.Marchuk Sovyetler Birliğine döndü. Halen nerede olduğu bilinmemektedir.

Başkan Abner Hawkins'in Beyaz Saray bayraklarını yarıya indirtme isteği danışmanları tarafından itirazlarla karşılanınca, Başkan sarayın Roosevelt Salonundaki küçük anma toplantısında bir konuşma yaptı. Halen partisinin liderliğini sürdürebilmek için azınlık grupların, yoksulların, evsizlerin, fondamantalist dinci grupların desteğini sağlamaya uğraşıyor. Bu çabalarında ona Başkan Yardımcısı Lu–Anne Schlossel destek veriyor.

Peder Kristos'un ölümü, Samuel Trent'in başkanlık

umutlarına ağır bir darbe indirdi. Matilda Trent'in ondan boşanması da meslek hayatını daha beter yıktı. Eski Başkan Yardımcısı yine de yaklaşan seçimlerde Hawkins'le mücadele edeceğini açıkladı. Eski Bayan Trent güney Fransa'ya yerleşti.

Pearl Gibbs'le Agnes Brittlewaite, Peder Kristos cinayetinden hemen sonra ortadan kayboldular. Her iki kadının Tijuana–Meksika'da iş bulduğu söylentileri dolaştıysa da bu söylentiler kesinleşmedi.

Jennifer Raye, Peder Kristos'un mirasının muamelecisi olarak seçildi. Tütün çiftliğiyle çevresindeki araziyi, veraset vergilerini ödeyebilmek için sattı. O yerde sonradan bir alışveriş merkezinin inşaatına başlandı. Bayan Raye, "**Peder Kristos'un Gerçek Hikâyesi**" adlı bir kitap yazmaya başladı.

Henry Folsom, yardımcısı cinayetle suçlanınca Beyaz Saray İdare Âmirliğinden istifa etti. Georgetown Üniversitesinde siyasal bilgiler derslerine girmeye başladı.

Emily Mattingly kendi parasıyla "**Peder Kristos'dan Her Durum İçin Dualar**" kitabının ikinci baskısını yaptı. Kitaba papazın resimlerini de bastırdı. Satışların iyi olduğu duyuldu.

Peder Kristos'un vasiyeti gereğince cesedi, yetkililer izin verir vermez yakıldı. Külleri bir tek toprak kaba kondu. Yakılma töreninden sonra bir gece cenaze evine hırsızlar girdi, küller çalındı. Bu satırlar yazılıncaya kadar henüz o toprak kap bulunamadı.

Peder Kristos'un vasiyetname zarfı açıldığında, altın zinciriyle altın haçını John Tollinger'e bıraktığı öğrenildi.

BİTTİ

Lawrence Sanders, Amerika'nın en tutulan romancılarından biridir. Bu kitabından başka hepsi de 'bestseller' olan on iki kitabı vardır. En beğenilen yapıtları içinde "İdamlık Suçlar"ın yanı sıra, "Mağrurlar", "Doyumsuzlar", "Benciller", "Altıncı Emir", "Ökse" ve "Peter S.'nin İğfali" sayılabilir.

Halen Florida'da yaşayan Sanders, bu romanında Peder Kristos'u bir "edebi kişi" olarak yaratır. Kristos'un misyonu yalnızca Washington'lu zevcelerin günahlarını kendi üstüne alıp onları suçluluktan kurtarmak değil, aynı zamanda bir ABD Başkanı'nın da hasta olan oğlu için mucizeler gerçekleştirmektir.

İdamlık Suçlar, romancı Sanders'in öteki kitapları gibi, okuyucuyu hipnotize edici, aralıksız bir gerilim içinde çok önemli konulara parmak basıyor.

İdamlık Suçlar'ın hayranlık uyandırıcı, sağlam kurgusu, Dünya'nın her yerindeki okurların belleğinden asla silinmiyor...

ISBN 975-506-042-1